

Джоу Гудман

Рени

ПРОЛОГ

Пролетта на 1876 година

През повечето време Джарет Съливан се радваше на щастливата непредсказуемост на живота. Точно този следобед показваше определена склонност към прищевки. Как иначе би могло да се обясни присъствието му в Манхатън, а още повече – в сградата на Уърт? Той се готвеше да влезе в светилището на един от най-влиятелните хора в страната. Него, Джарет Съливан, сина на ирландски работник и учителка от Канзас, го делеше само една врата от Джон Макензи Уърт.

- Не е от обичайната паплач – промърмори той.
- Какво? – попита Итън Стоун с неспокоен глас.
- Нищо.

Джарет чувстваше настроението на приятеля си. Не си спомняше някога Итън да е бил толкова напрегнат. Джарет свали шапката си и я тръсна в бедрото си. Прахолякът, насъбран по време най-дългото им пътуване по железниците от Сейнт Луис до Ню Йорк, се разхвърча във въздуха и се събра в слънчевия лъч, дебел колкото молив. Джарет отново нахлупи черната си филцова шапка и направи с показалеца си вдлъбнатина на периферията ѝ. Ботушите му потракваха леко по излъскания дървен под, докато двамата с Итън прекосяваха коридора. Мъжделивите газени лампи примигваха при движението им. Джарет разсеяно прокара ръка по външната страна на палтото си, докато стигна до пистолета на хълбока си.

– Няма да имаш нужда от това – каза Итън, който забеляза движението на Джарет с периферното си зрение. – Няма да има никакво насилие.

- Щом казваш.

Неподвижен, той отпусна ръката си. Джарет знаеше, че Итън идва при Джей Мак с добри намерения; но той не знаеше дали това има значение за Джей Мак. Джарет нямаше високо мнение за стратегията на Итън. Да се срещнеш с бащата на жената, която си отвлякъл и прелъстил, не му изглеждаше добър план. Посъветва Итън да се откаже, но не постигна нищо. Най-доброто, което можеше да направи накрая, бе да предложи на приятеля си да го покрива. Итън каза, че не очаква насилие, но Джарет разбираше, че Джон Макензи Уърт трябва да мисли за

репутацията си. Твърде вероятно бе да смята, че привилегия на бащата е да застреля един федерален съдия-изпълнител, поставил дъщеря му и всъщност цялото му семейство в смъртна опасност. Джарет не завиждаше на положението на Джей Мак. Знаеше, че някои биха казали, че железопътният магнат заслужаваше съдбата, която му бе отредена, защото през по-голямата част от живота си Джей Мак бе погавал божиите заповеди. Джарет си мислеше, че това е така, защото този човек имаше пет дъщери. За какво душевно спокойствие можеше да се говори тук?

Итън имаше отношение само към една от дъщерите: Мери Майкъл. Безопасността на останалите четири бе задължение на Джарет. Той започна да ги изброява на пръсти:

– Мери Франсис, Мери Маргарет, Мери Скайлър, Мери... Мери...

– Рене – каза Итън. – Мери Рене. Майкъл казва, че я наричат Рени.

– Рени – повтори Джарет. Той се замисли за момент, после повдигна рамене: – Когато искам някоя от тях да дойде, просто ще викна: „Мери!“ И тогава всички ще дотърчат.

Устните на Итън се повдигнаха в пресилено весела усмивка:

– Ако някоя от тях дойде, да не говорим пък, че ще дотича... Добре, дявол да го вземе, Джарет, открий сам. Както направих аз.

Джарет се засмя. Слънчевите бръчици в ъгълчетата на очите му се задълбочиха. Усмивката му изчезна едва когато забеляза, че напрежението на Итън се появява отново. Той отмести поглед от Итън и чак сега разбра къде се бяха озовали.

Буквите на матираното стъкло бяха лъскаво черни и оброчени със злато. „Джон Макензи Уърт“ Това беше всичко. Никъде не беше написано: „Собственик. Североизточни железопътни линии“. Това би било разсипия на черна боя и златно фолио. Почти всеки в страната знаеше за Джей Мак. Неговите железници придвижваха нацията. Джарет Съливан откри, че е неудобно впечатлен. „По дяволите – помисли си той. – До какво ме доведе приятелството ми с Итън Стоун сега?“

Итън завъртя топката на стъклената врата и двамата влязоха вътре.

Секретарят на Джей Мак ги изгледа внимателно. Движението на главата му беше неестествено като почернените му мустаци.

– С какво мога да ви помогна... господа?

Усмивката на Джарет се появи отново, този път – иронична. Очевидно секретарят не отдаваше голямо значение на измачканите им връхни дрехи и шапките им с ленти за попиване на потта. „Досаден малък подлизурко“ – помисли си Джарет. Той позволи на Итън да се ръкува с него. Също така позволи на подлизуркото да хвърли поглед и на

ремингтона му.

Джон Макензи Уърт се завъртя в голямото си кожено кресло, когато вратата на кабинета се отвори. Кожата, с цвят на тъмно червено бургундско, съхраняваше аромата на дим от пури. Това му харесваше дори и след като се бе отказал от пурите седем месеца по-рано. Бе се споразумял за това с Господ в замяна на безопасното завръщане на дъщеря му, Мери Майкъл, и Господ го бе чул.

– Срещата ви, насрочена за два часа – каза Уилсън. – Довел е още един със себе си.

– Въведи ги, Уилсън. – Той погледна над рамото на секретаря си и видя двамата мъже, които прекрочваха прага на кабинета. – Няма значение. Те сами са намерили пътя.

Стана, заобиколи бюрото и освободи Уилсън, докато подаваше ръка на посетителите си.

И двамата изглеждаха изтощени до краен предел, сковани от денонощното пътуване с влак, с което нито единият, нито другият бяха привикнали. Нямаха вид на хора, които понасят, а още по-малко се наслаждават на затворено пространство.

Джарет отстъпи назад, докато Джей Мак протягаше ръка на Итън. В краткото време, за което прекосиха кабинета, Джарет усещаше погледа на „железничаря“. Той ги изучаваше дълго и усърдно, с непроницаемо изражение, което Джарет наблюдаваше изправен зад масата за покер.

Джей Мак беше с десетина сантиметра по-нисък от Итън, но Джарет забеляза това едва когато Уърт се отдалечи. Бащата на всичките тези Мери излъчваше авторитет и сила, които му придаваха ръст, който физически не притежаваше. Косата му беше остра, тъмноруса и бе започнала да посребрява по слепоочията. „Никаква изненада – помисли си Джарет. – При всичките тези дъщери. Истинско чудо е, че още не е напълно побелял. Или оплешивял.“

Джарет откри, че отново се хили. Това привлече вниманието на Джей Мак.

– Това е Джарет Съливан – каза Итън, след като непреклонният зелен поглед на Уърт се премести върху мъжа до него. – Помолих го да ми помогне. Заедно сме от няколко години. От времето на „Експрес“.

Сега Джарет усети натиска на вторачения поглед на Джей Мак. „Какво ли си мисли този мъж? Дали ме сравнява с Итън или с някой друг? Слушай – искаше да каже, – не замислям нищо лошо срещу никой от дъщерите ти. Нищо.“ Вместо това той остана мълчалив и позволи на Джей Мак да продължи да го оглежда.

Джарет Съливан беше висок малко повече от шест стъпки, което го поставяше на равна нога с Итън. Приликата между двамата мъже обаче беше повърхностна. Джарет бе малко по-широк в раменете, но като цяло беше по-сух. Дългокрак, със свободно поведение, той не изглеждаше много силен. Излъчваше някакво спокойствие, някаква ленива съзерцателност, поради което изглеждаше по-малко напрегнат, отколкото бе в действителност. Лекото повдигане на единия край на устните му показваше, че Джарет – кога цинично, кога от сърце – се забавляваше с това, което ставаше около него. Никога не се дистанцираше от събитията толкова, колкото отсъстващите му тъмносини очи привидно показваха.

Дълбоките сапфирени очи бяха най-изумителната част от лицето му, потъмняло и загрубяло от слънцето. Остро изсечената челюст и патрицианският нос придаваха на физиономията му благородническа арогантност. С наболата си брада изглеждаше опасен. Косата му бе тъмноруса, по-дълга на тила, отколкото изискваше модата в Ню Йорк, но това някак си му отиваше.

– Съливан? – попита Джей Мак, престанал вече да го преценява. – Това е ирландско име, нали?

Джарет едва изтърпя щателния оглед на Джей Мак, но за разлика от Итън направи опит да отговори любезно. Не можа да се освободи и от автентичния ирландски акцент:

– Графство Уексфорд по бащина линия.

Джей Мак се подсмихна. Посочи столовете пред бюрото си и покани Итън и Джарет да седнат, докато самият остана прав, подпрян на ръба на бюрото си. Премести една черна лакирана кутия за пури до себе си. Повдигайки капака ѝ, предложи пури на гостите си.

– Аз самият ги отказах – каза той. – Но нямам нищо против да ви дивявам аромата на запалена пура. Не мисля, че с това ще наруша обета си.

Джарет си взе една, а Итън отказа. Той чу приятеля си да пита:

– Обет?

Джей Мак затвори капака, подряза и запали пурата на Джарет, преди да отговори.

– Спазарих се с Господ да откажа пушенето, ако той върне дъщеря ми невредима. – Той се наслаждаваше на дима от пурата на Джарет. След малко се изправи, въздъхна, заобиколи бюрото и стигна до креслото. Седна и насочи цялото си внимание към Итън. – Получих телеграмата ви преди няколко дни – каза той. – Струва ми се, че Господ не спазва думата си. Никога не съм споделял това с Мойра или Мери Франсис. Те

ще се разочароват дълбоко, ако ме чуят да говоря по този начин, но именно това си мисля.

За всеки страничен наблюдател Джарет изглеждаше дистанциран от разговора, дори незаинтересован. Погълнат може би единствено от вкуса и аромата на пурата си. Но страничният наблюдател щеше да сгреша.

Слухът на Джарет бе привлечен от току-що споменатите имена. Джарет се опитваше да подреди тази информация. „Мери Франсис е най-голямата дъщеря на Джей Мак, монахиня в «Малките сестри на бедните» в Куинс. Мойра Денъхи е любовница на Уърт, и то, според Итън, в продължение на повече от 25 години. Мойра е майката на петте дъщери на Джей Мак. Пет незаконни дъщери, всичките наречени Мери.“

Джарет успя да прикрие усмивката си, като изпусна един сиво-син пръстен дим.

– Кажете ми, господин Стоун – говореше Джей Мак, – колко голяма е всъщност опасността, в която се намира дъщеря ми?

Джарет почувства погледа на Итън, но не му обърна внимание. Остана удобно изтегнат на стола си, с кръстосани при глезените крака и продължи да дава всички признаци, че се наслаждава на пурата си. Знаеше, че Итън не би могъл да симулира спокойствие като неговото. Напрежението при Итън се излъчваше от всяка фибра на тялото му.

– Ако не мислех, че Хюстън и Дитра ще дойдат да я търсят, не бих ви телеграфирал, нито бих дошъл – каза той. – Тя ще има нужда от защита. Дори за минута не вярвам, че Хюстън и Ди ще се оттеглят безшумно и ще прекарат остатъка от живота си в анонимност. Но ако бяхте видели погледа, който Хюстън отправи към дъщеря ви, когато го осъдиха, вие също не бихте повярвали в това.

Прикритият поглед на Джарет застина и стана внимателен, когато Джей Мак взе едно ножче за отваряне на писма и започна леко да потупва дланта си с него. В този жест Джарет разпозна вълнение и гняв. Разяреният баща би могъл просто да забие ножа в гърлото на човека, наранил дъщеря му. Тенекиената звезда на Итън не би могла да го защити. Вероятно Джей Мак е купил неколцина федерални съдии по начина, по който другите хора си купуват ризи.

– Аз не исках тя да свидетелства в техните процеси – каза остро той. – Това сигурно е било единствено ваше дело.

– Но тя трябваше да бъде призована – му каза Итън. – Тя беше очевиден почти на всичко.

– И аз трябва да ви бъда благодарен за това, нали? – Той плесна с ножчето малко по-силно по кожата си. – И ако мислите, че не можех да я възпра да свидетелства, то вие сериозно подценявате влиянието ми.

– Не бихте могъл да ме купите, господин Уърт.

Джарет не можеше да не признае, че уважава приятеля си заради противопоставянето му на Джей Мак. Фактът, че Уърт беше прав, никак не улесняваше Итън. Мери Майкъл бе станала свидетелка на грабеж и убийство, и се беше забъркала във всичко това заради Итън Стоун.

– Не искам парите ви – каза Итън.

Джарет се чудеше дали и той би могъл да каже същото. Той се отпусна леко, когато Джон Макензи Уърт престана да обвинява и отмести поглед. Той захвърли ножчето за отваряне на писма на бюрото си. То прелетя по повърхността и се завъртя като стрелка на компас, преди да застине неподвижно.

– Просто изпусках пара – каза той.

Итън кимна веднъж, като прие този опит за извинение.

– Никога не сте се опитвали да подкупите някого, нали?

– Дъщеря ми ме познава твърде добре. Тя ме предупреди да не го правя. Предупреди ме, не ме помоли. Майкъл по-скоро би отрязала дясната си ръка, отколкото да ме помоли да направя нещо за нея. Тя настояваше да свидетелства; каза, че това било нейна привилегия и право. Да я спра, означаваше да я загубя, господин Стоун, а това е единственото нещо, което не бих направил. Майкъл и аз невинаги виждаме нещата по един и същи начин, но Господ знае, че я обичам.

Джарет погледна Итън и разбра, че Итън е почувствал цялата тежест на тези думи, цялата им отговорност. Итън Стоун беше прекосил цялата страна, за да оправи нещата с Мери Майкъл. Джарет Съливан беше дошъл за пари.

Джарет вдигна пепелника и тръсна малко пепел от горящия край на пурата си. Той започна да обяснява ситуацията на Джей Мак, тъй като в бързата телеграма на Итън липсваха детайли.

– Дитра Кели е била подпомогната от някого от пазачите в женския затвор. Очевидно го е прелъстила. – Ленивата му усмивка стана по-широка. – Не мисля, че е навредило и обещанието за значителен дял от ограбените пари, които така и не бяха намерени.

– Не бях чул за бягството ѝ, докато тя не помогна на Хюстън да избяга – каза Итън. – Това беше преди десет дни. Майкъл свидетелства и срещу другите членове на бандата, но те бяха или ранени, или убити при опит за бягство. Може би и Хюстън е ранен, но любовницата му

успя да го измъкне. Те се изплъзнаха на всички отряди, които бяха изпратени подире им.

– Итън и аз се отделихме от главния полицейски отряд и ги преследвахме чак до Сейнт Луис – каза Джарет. – Тогава ги изгубих. Следата „изстина“. – Това още го измъчваше. Той беше добър в работата си, но трябваше да го докаже и по отношение на Ди и Хюстън. И единственият начин да го постигне, бе да хване единия от тях или и двамата, преди да напусне Ню Йорк.

– Може би Хюстън и Ди са вече в града – каза Итън, – и се съмнявам, че ние ще ги открием първи. Действахте ли според предложението ми в телеграмата?

– Да преместя семейството си ли? – попита Джей Мак. Скептицизмът ясно личеше във въпроса му. – Господин Стоун, не бих могъл да изведа Мойра и дъщерите си от Ню Йорк през тази седмица с нещо по-леко от Седма кавалерия. – Той сложи очилата си, извади часовника от джоба си и погледна колко е часът. – След деветдесет минути дъщеря ми се омъжва. Те планират и подготвят това от месеци. Новината за бягството на Хюстън ги забави само за секунда. След това веднага се върнаха към избирането на цветя за църквата и към обсъждането на сватбеното меню. Водят се по Майкъл, наистина така правят, а когато тя не се обезпокои от тази новина, и те не се обезпокоиха. Или поне се престо-риха, че не се тревожат.

Джарет наблюдаваше Итън под око. Приятелят му беше бледен. При споменаването на сватбата като че ли кръвта се отдръпна от лицето му. Когато Джей Мак им предложи нещо за пиене, Итън прие, след това изпи всичко на един дъх, като да бе вода. Джарет отпиваше от своето питие, а удоволствието му извираше от осъзнаването на факта, че Итън бе толкова дълбоко влюбен, че дори не можеше да мисли ясно. Вниманието на Джарет се насочи към Джон Макензи Уърт. Старият особняк беше коварен.

– Итън ми каза, че имате пет дъщери – каза той. – Коя от тях ще се обвърже в брак?

Спокойният поглед на Джей Мак се плъзна от Итън и попадна невинно на Джарет:

– Не казах ли? Мислех, че споменах, че това е Мери Рене.

Светкавичното облекчение, което Итън изпита, бързо беше помрачено от гняв, че е манипулиран:

– Искахте да ме накарате да си помисля, че става дума за Майкъл.

Джей Мак повдигна рамене, като прибра алкохола. Той занесе

чашата си до бюрото и седна на края му.

– Трябваше да зная какви чувства изпитвате към дъщеря ми – каза той, без да се извини. Погледна към Джарет. – Мисля, че я обича. Какво мислите вие?

– Същото, сър – гласът на Джарет беше любезен и тържествен. Той почувства свирепия поглед на Итън, но не му отдаде значение. – Майкъл очаква ли ни?

– Не съм й съобщил – каза Джей Мак. – Страхувах се тази новина да не я накара да започне да си стяга багажа.

Джарет се съмняваше, че Итън се зарадва на това. Не бе кой знае колко стимулиращо да знаеш, че Майкъл ще направи всичко възможно, за да избегне Итън, а също така и че не усеща особен страх от престъпниците, които бяха по следите й.

– Джарет и аз обсъдихме един план, докато идвахме насам – каза Итън. – Смятаме, че Майкъл трябва да продължи обичайните си занимания. Това ще примамва Хюстън и Ди. Що се отнася до безопасността на останалите членове на семейството ви, мисля, че за известно време трябва да напуснат града.

Джей Мак мълчеше. Той отпи още една глътка от пиетието си.

– Не мога да кажа, че ми харесва идеята Майкъл да бъде използвана за примамка, а това точно предлагате вие двамата. От друга страна, нямам надежда, че ще успее да я склоня да напусне работата си в „Кроникъл“, дори само за един ден, да не говорим за седмица или месец, които би отнело премахването на Хюстън. Мери Франсис ще бъде на съвсем сигурно място в манастира. Меги, Скай и майка им ще заминат за вилата ми в долината Хъдзън.

Джарет отмяташе наум имената на момичетата и тяхното местонахождение. Някоя не беше спомената.

Итън каза:

– И Рени ще прекара медения си месец.

„Рени – помисли си Джарет. – Защо ли ми струва толкова усилия да си спомня Рени? И защо Джей Мак се колебае да потвърди предположението на Итън?“

– С Рени ще възникне нещо като проблем – каза внимателно Джей Мак. – Не съм сигурен дали тя ще се съгласи да напусне града, след като открие, че сте тук.

Джарет не прие това мнение. Облаче синьо-сив дим се виеше във въздуха пред него. Той духна, пропъждайки го.

– Може би съпругът й ще има думата тук. – Това не беше въпрос, а

констатация.

– Холис Банкс? – Джей Мак изсумтя с очевидна ирония. – Едва ли ще му издържат нервите да противоречи на Рени. Ще направи каквото тя каже.

– Нямате ли някоя дъщеря, която да прави каквото ѝ се казва? – попита Итън, но и Джарет мислеше същото.

– Нито една. – Въпреки че вдигна ръце, Уърт не изглеждаше особено недоволен. – Опасявам се, че Мойра ги възпита в своя начин на мислене.

Джарет се съмняваше, че това отговаря напълно на истината. Той подозираше влиянието на Джей Мак.

– Какво да направим тогава?

Джей Мак допи питието си.

– Много се надявах, че от тази работа с Хюстън може да излезе и нещо добро. Мислех си, че можем да отложим сватбата на Рени. – Той намести очилата си и отново погледна часовника си. – Остава малко повече от един час. Бих си пожелал от Господ тя да не се омъжва за това мамино синче.

Джарет се ухили, наслаждавайки се демонстративно на пурата си.

– Разбирам, че отново бихте направили сделка с Господ, ако имате друг порок, от който да се освободите.

Джей Мак се направи, че не забелязва нахалството на по-младия мъж.

– Вие сте абсолютно прав, господин Съливан, абсолютно прав.

Итън стана. Сватбата на Рени не беше негов проблем.

– Джарет ще стои с майката и сестрите на Майкъл в долината. Ако сте убеден, че Мери Франсис е на сигурно място, то за нея няма да има нужда от допълнителна защита. Ако не вярвате, че бъдещият съпруг на Рени ще успее да я защити, тогава наемете някого. Аз ще бъда с Майкъл.

Джарет остави чашата си на края на бюрото и продължи мисълта на Итън.

– Предполагам, че ще се срещнем на сватбата. Въпреки че не сме подходящо облечени за случая. – „Нито пък Джей Мак“ – осъзна той. – Да ви придружим ли дотам?

Мъртва тишина последва въпроса на Джарет. Джарет разбра, че незнательно е докоснал нещо, което грижливо бе избягвано.

Джей Мак заобиколи бюрото си, извади лист и писалка от средното чекмедже и бързо написа някакви указания. Ръката му се движеше рязко

по страницата, така че слабо то треперене на пръстите му почти не се забелязваше. Когато заговори, внимаваше много за модулацията на гласа си. Само тъмнозелените му очи издаваха дълбочината на болката му.

– Няма да присъствам на сватбата – каза той. – Няма да мога да предам Рени в ръцете на съпруга ѝ. Опасявам се, че това е част от цената, която един баща трябва да заплати, когато си е позволил да има незаконородени дъщери. – Усмивката му бе изпълнена със самоирония. – Но може би това е за добро. Поне няма да съм принуден да я гледам, когато прави най-голямата грешка в живота си.

Той духна върху хартията, за да изсуши мастилото, сгъна листа на четири и го подаде на Итън.

– Сватбата е в църквата „Сейнт Грегъри“ тук, в Манхатън. Утре сутринта заминаваме с Мойра и момичетата за вилата. Наел съм си охрана. Няма да се нуждаем от господин Съливан.

Джарет кимна. И така му харесваше. Той искаше да бъде в града, когато Хюстън и Ди се покажеха.

– Тогава ще се навъртам около теб, Итън.

Джей Мак поклати глава:

– Ще се чувствам много по-добре, ако сте близо до Рени.

От лицето на Джарет изчезна всяка следа от удоволствие. Той угаси пурата си в пепелника.

– По време на медения ѝ месец?

– Съмнявам се, че тя ще се съгласи да замине сега, затова ще се нуждае също толкова от защита, колкото и Майкъл.

Джарет и Итън попитаха в един глас:

– Защо?

Джей Мак наклони глава и пясъчните му вежди се сключиха. Чело то му се сбърчи, изражението му бе учудено.

– Наистина ли не знаете? Майкъл никога ли не ви е казвала за Рени?

Джарет погледна към Итън, очаквайки отговора му. „Какво, по дяволите, става?“

– Не съм сигурен какво точно имате предвид – каза Итън.

Когато този път Джей Мак вдигна ръце, той очевидно бе разстроен.

– Това е точно в нейния стил – каза той повече на себе си, отколкото на гостите си. – И Рени би направила същото. Те си играят такива игри с хората още от деца. Някой би си помислил, че сега, когато са по на двадесет и четири години, не изпитват такова голямо удоволствие, но очевидно някои неща никога не се променят. Само Господ знае кога

щеше да благоволи да ви каже.

– Да ми каже какво? – попита нетърпеливо Итън.

– Какво да му каже? – попита заинтригувано Джарет.

– Майкъл и Рени... са еднояйчни близначки.

Устата на Итън беше леко отворена. Сега се затвори с потракване.

Джарет леко подсвирна.

– Близначки. Представи си. – Черните му вежди се повдигнаха леко, когато си направи извода: – Хюстън и Ди могат да попаднат на другата сестра.

Погледът на Джей Мак се премести от единия на другия мъж.

– Точно така. И глупакът Холис Банкс не може да я защити. Не съм сигурен, че някой изобщо ще може да я защити – сега той погледна многозначително Джарет, – ако Рени реши да привлече вниманието към себе си, за да спаси Майкъл. И това, господа, е само част от капризите, които Рени демонстрира. – Той се отблъсна от бюрото си и стана. Свали очилата си, сгъна ги и ги сложи в малкото джобче на самото си. – Бих платил десет хиляди долара, за да предотвратя тази сватба.

– Не ви искам парите, господин Уърт – повтори Итън.

Той се ръкува с Джей Мак и се приготви да тръгва. Джарет Съливан го последва, но тъкмо преди да излезе, се обърна към Джей Мак. Сухо удоволствие напираше на устните му.

– Тези десет хиляди долара... – каза той. – Аз бих се заинтересувал много.

Глава 1

Булката беше бледа. Подобие то на цвят по бузите ѝ се дължеше на явно раздразнение. Тъмносмарагдовите ѝ очи блестяха не от очакване, а от нетърпение. Пълните ѝ устни се бяха сключили в права линия, което ги правеше едновременно сериозни и заплашителни. Тесните ѝ рамене бяха изпънати, крехката ѝ фигура – също. Дори непокорните ѝ къдрици мируваха – яркочестеняви, пригладени и сплетени на плитки. Приличаше на жена, която се готви да влезе в битка, а не да извърви пътя до олтара.

Всички се суетяха. Рени притвори очи и с благодарност прие спокойствието, което тъмнината ѝ осигури. Тя се опита да мисли за нещо различно, не за клетвата за вярност, която скоро трябваше да даде. Но това беше невъзможно. Постоянно си представяше, че е в главния параклис, заобиколена от дузини гости, и че повтаря думите след свещеника.

„И ще ги повтора – мислеше си тя. – Няма връщане назад, дори да исках. Но не искам. Холис Банкс е идеалният брачен партньор. Партньор. Не съпруг.“ Тя не се изненада от думите, които подбра. Сватбата ѝ беше сделка. Можеше да признае това пред себе си, въпреки че гордостта и благоприличието не ѝ позволяваха да го признае пред други.

Рени отвори очи. Останалите продължаваха да се суетят. Този път това я накара да се усмихне.

Скай Денъхи беше коленичила пред сестра си. Правеше последните поправки по подгъва на роклята на Рени. Малкото ѝ овално лице гореше, кичурчетата от огненочервената ѝ коса се подаваха от гладкия ѝ кок. Тя се шураше наоколо с уста, пълна с карфици, и никой не ѝ обръщаше и най-малко внимание.

Меги въртеше в ръцете си букета, като редеше, и пререждаше оранжевите цветя, за да изглеждат най-добре. Дребните ѝ деликатни черти бяха опънати, устата ѝ се кривеше комично на една страна, докато вършеше работата си.

Мери Франсис, чието красиво лице беше очертано от монашеския ѝ корнет, нервничеше с косата на Рени – искаше всяка фиба да е точно на мястото си и наместваше булото. Тя си тананикаше тихичко, докато работеше, като следваше мелодията, която свиреше органистът в главния параклис и ненаатрапчиво припомняше на всички, че не остава много

време.

Майката на булката пригладдаше сатенените ръкави на роклята на Рени. Ръцете на Мойра потреперваха леко, докато работеше, а веждите ѝ загрижено се повдигаха. Тъмночервената ѝ коса бе покрита с дантелен шал. От време на време поглеждаше тревожно към Рени.

– Да бдиш над мъртвец сигурно е по-забавно от това – каза Майкъл. Тя беше коленичила до Скай и вдяваше един конец.

– Майкъл! – смъмри я майка ѝ.

– Точно така е – каза тя, без да се покае. Подаде иглата и конеца на Скай и внимателно извади карфиците от устата на сестра си. – Ако ви погледне човек, ще си помисли, че ирландците се забавляват единствено на погребение. Цялата тази суетня в последния момент, само защото Рени се препъна, разпра подгъва, изцапа роклята си и подхвърли букета, преди да му дойде времето. Ако бях малко по-суеверна, щях да кажа, че на тази сватба не ѝ е писано да се състои.

Рени, възмутено стиснала устни, погледна към сестра си.

– Ще ти бъда благодарна, ако запазиш тези мисли за себе си. Знаем, че не го правиш с лошо чувство, но вече чух всичко, което ме интересуваше, по въпроса за сватбата ми с Холис Банкс.

С вече освободената си от карфиците уста Скай продължи мисълта на Майкъл. Младото ѝ лице излъчваше честност.

– Това не е защото не харесваме Холис. Е, но не е и защото го харесваме.

– Скайлър – каза Мойра, поклащайки отчаяно глава. „Откъде ли дъщерите ми се научиха да изразяват мнението си толкова безцеремонно? Това е влиянието на Джей Мак – помисли си тя. – И той не е тук, за да види какво е сътворил.“ – Тя не искаше да каже точно това, Рени.

– Напротив – каза Скай. – Предполагам, че с Холис всичко е наред, но не мога да си представя, че се омъжваш за човек от неговия тип.

Рени имаше силна воля, беше независима и откровена. Скай се съмняваше, че Холис оценява някое от тези качества. Той вероятно страдаше от тях.

Рени лекичко въздъхна.

– Само мога да предполагам какво се върти в главите ви. Но Холис ми подхожда чудесно. Той е мил и внимателен, и умен, и...

– Той се жени за теб заради парите ти – каза Мери Франсис със спокойна увереност.

Мойра въздъхна тежко в отговор на изказването на най-голямата си дъщеря.

– Всъщност – каза Меги, накланяйки букета към Рени – той се стреми към парите на Джей Мак и смята, че ти си точно членът от семейство Денъхи, който може да му ги осигури. Скай е още малка, аз не съм достатъчно красива, Мери Франсис е монахиня, а Майкъл е бременна в седмия месец.

Мойра си повяя. Щеше ѝ се да има склонност към припадъци и вече да е припаднала. Дъщерите ѝ изобщо не се съобразяваха с нея.

– Намерихте кога да ми казвате какво мислите – троснато отвърна Рени.

Майкъл забучи събраните карфици в игленика.

– През цялото време съм ти го казвала. Но ти не искаше да слушаш.

– Трябва да ме подкрепяте сега. Трябва да сте щастливи заради мен и да ми желаете доброто. – Рени започна да се отдръпва от тях, чувстваше се като че ли я дърпат в пет различни посоки. Съвсем смътно съзнаваше, че именно тя ги принуди да отстъпят, да се засрамят и да съжаляват за безчувствеността си. И въпреки оживлението край нея, нещо друго привлече вниманието ѝ.

Двама мъже стояха на прага на страничния параклис, като държаха шапките си в ръце и определено се чувстваха неловко в прашните си и измачкани от пътуване дрехи. Коланите с пистолетите им бяха в пълна дисхармония с обстановката. Единият от тях пристъпваше колебливо от крак на крак, като че ли събираше смелост. Другият се бе облегал небрежно на касата на вратата, наблюдаваше и, изглежда, се забавляваше.

Рени изправи гръб. Повдигна брадичката си, докато погледът ѝ шареше между двамата мъже. Дори без да осъзнава, тя направи една крачка, за да предпази Майкъл.

– Можем ли да направим нещо за вас? – каза тя.

„Гласът ѝ е студен – помисли си Джарет – и остър, като ободряващи пръски изворна вода.“ Агресивно повдигнатата брадичка не го безпокоеше, но необузданият ѝ поглед можеше да предвещава само неприятности. Усмивката на Джарет подсказва нарастващото му задоволство. „Горкият Холис Банкс.“ Джарет започна да вярва, че избраният младоженец щеше да бъде доволен от намесата му.

Зле прикритата насмешка на непознатия ги обезпокои. Погледът на Рени се премести върху другия мъж и се задържа там, докато неговите очи обходиха загриженото лице на майка ѝ, недоумяващата физиономия на Мери, нервните пръсти на Меги, които подръпваха букета, докато накрая се спряха на профила на Майкъл. В този момент Рени разбра кой беше.

– Казвам се Итън Стоун – каза той тихо. – Дойдох за Майкъл.

„Как ли пък не!“ – помисли си Рени. Като прихвана дипломите на бюлата си сатенена рокля, Рени се промъкна през кръга, направен от семейството ѝ, и стигна до Итън, без да погледне мъжа до него. Спря точно пред него и заговори с глас, който бе горчив, студен и отдалечен.

– Шерифът Стоун ли? – попита тя. – Мъжът, който отвлече сестра ми?

Джарет гледаше Рени. Всички останали гледаха Итън.

– Да – каза Итън, без да отстъпи. – Мъжът, който отвлече сестра ви.

Рени отговори без колебание. Ръката ѝ се изви в широка дъга. На няколко сантиметра от лицето на Итън ръката ѝ бе спряна. Не от Итън, а от Джарет. Той я блъсна настрани, изви ръцете ѝ назад и укроти движението ѝ с тялото си. Тя беше зашеметена до пълна неподвижност. Всички останали – също.

Но само за пет секунди.

Майкъл се подпря на Скайлър и се изправи, като се обърна изцяло към Итън. Застана с ръце на хълбоците. Тъканта на светлосинята ѝ блуза бе силно опъната на корема. Напредналата ѝ бременност не можеше да не бъде забелязана. Рени знаеше, че близначката ѝ се почувства безпомощна, когато Итън премести погледа си от лицето към утробата ѝ. Майкъл се приготви за битка, изправи рамене и повдигна брадичката си, както Рени бе направила преди малко. След това се обърна директно към Итън:

– Кажете на този човек да пусне сестра ми.

Джарет не изчака Итън да му нареди. Впоследствие разбра, че всъщност бе държал Рени на десетина сантиметра от пода.

– Името ми е Джарет Съливан, госпожице Денъхи – каза любезно той. Бавно свали Рени, но не я пусна. Като влезе по-навътре в помещението, той затвори вратата с крак. Над главата на Рени тъмносините му очи се спряха върху корема на Майкъл. След това погледна Итън. Приятелят му беше онемял.

– Той не знаеше – измърмори Джарет.

– Разбира се, че не е знаел – рязко прошепна Рени.

Опита се да се отскубне от Джарет, но той просто я хвана още по-здраво.

Мери Франсис намери стол за майка си. Мойра, изглежда, щеше да припадне накрая. Мери свали китайското ветрило от бяла коприна, което висеше на китката на майка ѝ, и започна да ѝ вее. Наблюдаваше внимателно Итън, като се опитваше да прецени реакцията му от факта, че

Майкъл е бременна. Преди няколко месеца Мери настояваше Майкъл да му съобщи за състоянието си, но момичето отказа. Каза, че Итън не я обича. Мери Франсис само си мислеше тогава, че Майкъл се лъже. Сега беше убедена, че Майкъл се е лъгала.

Нервните пръсти на Меги съсипваха букета на Рени. Като погледна какво е направила, тя въздъхна, прицели се и го запокити по Итън. Букетът пропусна целта и отскочи от рамото на Джарет, без да го нарани. Ниският му смях подлуди Рени.

– Меги! – изкрещя тя, като поднови опитите си да се освободи. – Това са моите цветя. – Този път усети вибрацията от беззвучния смях на Джарет.

Дъхът му стопляше ухото ѝ. Рени извърна глава и го изгледа. Той се направи, че не я забелязва.

Скай скочи, взе оскърбения букет и го размахва заплашително срещу Итън:

– Е, добре, някой трябва да направи нещо... да каже нещо – тя погледна многозначително към Итън.

Джарет поклати глава. Дъщерите на Джон Макензи Уърт бяха свирепи като лъвици. Той не би заложил много на шансовете за оцеляване на Итън. Но приятелят му почти не обръщаше внимание на това, което ставаше около него. Той гледаше единствено Майкъл. „Той е загубен“ – каза си Джарет.

Рени изръмжа.

– Можем ли да поговорим някъде? – Итън питаше Майкъл. Огледа се и добави важно: – Насаме.

– Не желая да разговарям с теб – решително отвърна Майкъл. – Нито сега, нито по-късно. Знам защо си тук и това няма никакво отношение към мен и към детето ми. Тук си заради бягството на Хюстън и Ди. Но ще трябва сам да ги откриеш, маршал Стоун, защото аз не съм заинтересована да ти помагам.

– Майкъл! – Пет гласа, почти еднакви по тембър и еднакво ужасени, извикаха в хор името ѝ.

– Предавате сестра си, а? – прошепна Джарет в ухото на Рени.

Тя испита желание да го ухапе. Тъмнозелените ѝ очи проблеснаха.

– Ти нищо не знаеш за това – прошепна в отговор тя.

Очите на Майкъл гледаха Итън почти по същия начин.

– Как ни намери? – поиска да знае тя.

– Говорих днес с баща ти.

– И той те изпрати тук?

– Да, той ме изпрати, но не ми каза какво да очаквам. Остави ме да открия сам. Как можа, Майкъл? Защо не ми каза?

Тя се изчерви.

– Не искам да водим този разговор в присъствието на семейството ми!

– Кажете тогава къде бихме могли да поговорим насаме?

– Не искам да оставам насаме с теб!

– Тогава ще говорим сега!

– Итън! Намираме се на сватбата на сестра ми!

Скайлър въртеше глава ту към единия, ту към другия. Сега гледаше Итън и чакаше отговора му. Разочарова се, когато отговори Джарет.

– Това ми напомни за нещо – каза той. Пусна Рени, измъкна се през вратата и я затвори, без да каже нищо повече.

Рени го гледаше с отворена уста, докато излизаше.

– Ей, че ми хареса това – каза саркастично тя. След това изпъна роклята си и поправи булото си. – Кой е този човек?

– Никога не съм го виждала – каза Майкъл. – Но щом Итън го представя за свой приятел, по-добре стой надалече.

Рени мислеше почти същото. Никой досега не беше я докосвал с такова пренебрежение. Все едно че беше куфар. Джарет Съливан я държеше невнимателно, грубо и безстрастно. Сигурно бе натъртил китките й, докато я държеше, и бе напращил сватбената й рокля, където се беше допирал до нея. Рени нервно се отърси.

– Той е моят заместник – отговори Итън на въпроса на Рени, пренебрегвайки забележката на Майкъл. – И когато утре майка ти и сестрите ти заминат за долината, ще остане с теб.

Рени премигна:

– Да остане с мен? Не ми се вярва. Холис и аз ще бъдем в дома на родителите му и вашият заместник няма да е добре дошъл.

– Рени, а какво ще стане със сватбеното ти пътешествие? – слисано я погледна Майкъл. – Нали нямаш намерение да се отказваш?

– Разбира се, че нямам намерение да замина – каза решително тя. – Не мога да те оставя сама тук, когато тези престъпници са на свобода. Дори бих могла да помогна. Няма смисъл да излагаш себе си и детето на опасност, не и когато аз мога да заема мястото ти.

– Не съм съгласна. – Майкъл подчерта мнението си, като потропваше с крак. – Ти няма да направиш нищо подобно.

– О, скъпа... – промълви Мойра.

Мери Франсис потърси успокояващия ефект на молитвената си

броеница.

Меги и Скайлър си размениха разбиращи погледи.

На Итън му се искаше да извади пистолета, да изстреля няколко барабана и така да приключи спора. „Как можа Джарет да ме напусне точно сега!“

– Ти – каза остро той, като посочи Рени, – не казвай повече и дума. Тук съм, за да се погрижа за сестра ти, и смятам да направя точно това. Обсъдих въпроса с Джей Мак и всичко вече е решено. Джарет ще се погрижи за теб и няма да има никакви геройства от твоя страна.

Рени отвори и затвори уста. Наум ѝ идваха стотици епитети, с които да го нарече, и нито един от тях не беше подходящ да бъде изречен в църква.

Майкъл се загледа в Итън с леко разтворени от изненада устни.

– Не можеш да говориш със сестра ми по този начин – каза тя.

– Изглежда, че той направи тъкмо това – практически каза Мери Франсис. Тя се отдалечи от Мойра и се обърна към Майкъл. – И има известно право. Ти не прие сериозно нищо, свързано с тези престъпници. Що се отнася до мене, спокойна съм, че господин Стоун поне има желание да се погрижи за тебе. Пренебрегна предупрежденията на татко и мислеше единствено за себе си, откакто научи за бягството.

Рени видя как Майкъл се изчерви при думите на Мери. Мери Франсис говореше тихо и меко, но въпреки това беше способна така да наранява с думи, че да ти държи няколко дни. И въпреки че бе съгласна с всичко, което каза Мери, все пак изпитваше известно съжаление към близначката си.

– Мери – умоляващо каза Майкъл, – как можа да кажеш това? Аз съм всичко друго, но не и егоистка. Опитвах се да не обърквам плановете на Рени за сватбата и да не превръщам проблемите си в част от вашия живот.

– Точно така – каза Мери. – Ние сме семейство, а ти се отнасяш с нас като с непознати. Мислиш ли, че някой от нас не се чувства съпричастен? Погледни мама. Мислиш ли, че тя не се тревожи за теб? А Рени? Рени се е приготвила да понесе света вместо теб. Мислиш ли, че тя подценява опасността, която те заплашва?

В стаята беше тихо. Майкъл гледаше Мери, като преглъщаше сълзите си. Тя погледна безпомощно към майка си, след това към Рени. Меги отвърна поглед виновно, а Скай скубеше букета.

– О, съжалявам – каза тя, а сълзите напиреха в очите ѝ. Тя разтърси глава, като че ли не вярваше какво е сторила. – Толкова съжалявам.

Рени тръгна към сестра си, но Итън пръв стигна до нея. Рени спря и ги загледа. Сърцето ѝ се качи в гърлото, като видя Итън да се колебае. Клепачите му се притвориха, прикривайки копнежа и цялата му уязвимост, тъй като рискуваше да получи отказ. Дълбокият му дрезгав глас почти прошепна името на Майкъл. Какво ли щеше да направи сестра ѝ?

Майкъл се обърна и се озова в прегръдката на Итън.

Скай подаде на Итън носна кърпа. Той избърса сълзите на Майкъл и я целуна по челото. Тя го беше допряла с твърдия си корем и той усети детето си да рита. Дъхът му спря и той чакаше да почувства това отново.

Нещо от това, което чувстваше – огромната отговорност, удивлението му от този момент, – очевидно бе изписано на челото му, защото Мойра и Мери кимнаха одобрително. Скайлър се изхили. Меги шумно въздъхна.

Само Рени се намръщи. Беше ясно като бял ден, че тя никога не би преживяла момент като този с Холис Банкс. Не можеше да си представи Холис така дълбоко и спонтанно развълнуван. Изведнъж изпита вътрешна болка.

Сега Итън говореше за това, че щял да отведе Майкъл къщи, че я обича и иска да я защити, но Рени слушаше с половин ухо. Думите на Итън странно отекваха в главата ѝ, в празнотата, която почувства. Тя излезе от транса си, когато чу името си.

– Не мога да тръгна сега – казваше Майкъл. – Рени се омъжва.

Рени забеляза, че Стоун се чувства определено неловко. Ръцете му се отдръпнаха от Майкъл, а ситните бръчици около сивосините му очи се задълбочиха, когато трепна. Той бързо погледна Рени и веднага отмести погледа си.

– По повод сватбата – бавно произнесе той. Предпочиташе да се изправи пред разярен бизон, да попадне в снежна буря в планините или да срещне Натаниел Хюстън с изваден пистолет, отколкото да обясни какво най-вероятно прави в момента Джарет. – Разбирате ли, днес говорихме с Джей Мак – започна отново – и той изрази някои съмнения относно предстоящата сватба.

Рени вдигна ръка към устата си. Погледна диво към близначката си и видя огледалния образ на страховете си.

– Итън – каза Майкъл, – какво става? Какво си направил?

– Нищо не съм направил – отвърна той. – Аз бях тук, нали? – Той забеляза, че всички кимнаха, Майкъл и Рени малко по-неохотно от другите. – Но Джарет, е, добре, мисля, че той излезе, за да се договори с

Холис Банкс. Съмнявам се, че ще има сватба.

* * *

По молба на Джарет органистът престана да свири сватбената прелюдия.

– Благодаря ви – учтиво каза Джарет. Ръката му се от дръпна от пистолета и шлиферът му отново покри оръжието. – А сега, ако обичате, посочете ми младоженеца.

Един треперещ пръст се подчини и посочи мъжа, който водеше задълбочен разговор с тримата шафери.

– Още веднъж благодаря – каза Джарет.

Той докосна шапката си и заслиза надолу по стълбата от балкона за хора в задната част на параклиса. Само необикновено тихите му стъпки нарушаваха тишината в параклиса. Дори Холис Банкс спря да говори, докато Джарет се приближаваше. Гостите, насядали по пейките, се обръщаха, за да наблюдават как Джарет напредва по дългата централна пътека към младоженеца. Главите им го следваха, когато ги подминаваше, а очите им си разменяха питащи погледи.

Холис Банкс се отдръпна от приятелите си. Направи крачка към Джарет, спря и зачака.

Джарет Съливан вече си бе създал представа за избраника на Рени. Но Холис Банкс изобщо не приличаше на тази представа. Той беше висок колкото Джарет, едър, но не дебел. Имаше яки рамене, широко лице и обемист гръден кош. Тъмнокестенявата му коса бе подстригана по последната мода, разделена на път по средата и зализана назад с балсам за коса „Елджин“. Мустаците му бяха обилно намазани с брилянтин, бакенбардите следваха формата на силната му челюст. Носеше черно сако, гълъбовосини панталони и обувки, които блестяха почти колкото косата му. Устата му бе здраво стисната, тъмните му очи бяха сурови. Не приличаше на човек, който може да бъде описан като мамино синче.

„Какво ли е мислил Джей Мак? – чудеше се Джарет. Но знаеше. – Джон Макензи Уърт иска тази сватба да бъде спряна и не би се поколебал да си послужи дори с измама, за да го постигне. – Усмивката на Джарет се изкриви в самоирония. – Десет хиляди долара изглеждаха много пари в кабинета на Джей Мак. Но трябваше да поискам повече. Мога да се обзаложа, че щеше да плати.“

– Холис Банкс? – каза Джарет и спря на по-малко от две стъпки пред мъжа.

Банкс кимна отсечено. Беше стъпил здраво на краката си, с

изправени рамене. В присвитите му очи се четеше любопитство и пренебрежение. Той измери Джарет от глава до пети, забелязвайки измачканите и прашни дрехи, скъсаните на коляното джинси, износените ботуши и шапката, с лента за поливане на потта. Очертанието на пистолета под шлифера не можеше да се сбърка с нещо друго.

Джарет не се трогна от неодобрението, което излъчваха едрите черти на Холис Банкс. Бутна нагоре с показалец шапката си и каза:

– Извинете, че ви прекъснах. Можем ли да поговорим някъде насаме?

Очевидно изненадан, Холис Банкс леко разтвори очи:

– Съзнавате ли, че прекъснахте сватбена церемония?

Джарет се огледа, като че досега не бе забелязал къде се намира.

Гостите бяха седнали на крайчеца на пейките, с очи, вперени в олтар, напрегнати да доловят част от разговора. Вази с нежни оранжеви, розови и бели цветя украсяваха первазите на прозорците. Шаферите зад Холис бяха облечени подобно на младоженеца – с колосани, сгънати на триъгълник кърпички в джобчето на сакото. Свещеникът гледаше към гостите; помощникът му тъкмо бе запалил свещите. Джарет се обърна към Холис.

– Ей Богу, прав сте. С изключение на това, че няма булка, по всичко прилича на сватба – каза той.

Гъста червенина изби по врата на Холис и премина през лицето му.

– Не обичам да ме правят на глупак – напрегнато каза той. – Кажете какво ви води тук и напуснете веднага.

– Тук ли?

Холис се поколеба.

– Добре – той погледна назад към шаферите. – Дайте ни три минути – обърна се и тръгна към една врата вдясно.

Джарет се ухили на шаферите.

– Май трябва да го последвам – и тръгна на крачка след Холис.

Когато останаха сами в стайката, в която свещеникът правеше последните приготовления за церемониите и помощниците му се преобличаха, Банкс се нахвърли остро върху Джарет:

– Името ви и какъв вятър ви е довял насам?

Джарет забави отговора си, оглеждайки стаята, като че ли времето беше без значение. Изведнъж погледът му се спря на Банкс и той започна тихо да излага предложението си:

– Джарет Съливан. Току-що се срещнах с Джей Мак. Готов съм да ви предложа хиляда долара, за да оставите Рени.

Холис Банкс занемя за момент. Устните му леко се разделиха, очите му се разтвориха широко; не даваше никакъв признак, че разбира нещо. След това прихна. Смехът му беше мощен, експлозивен, от сърце. Присви очи и в ъглите им се появиха сълзи. Раменете му се разтресоха. Смееше се високо и заразително и Джарет чу, че гостите отвън също започнаха да хихикат, когато доловиха звуците на неподправено забавление, издавани от Холис.

– Извинете – каза Холис. Той извади грижливо сгънатата кърпичка от джобчето на самото си и избърса очи. – Цели хиляда долара, а? Не ми прилича на стила на Джей Мак. Сигурен ли сте, че сте се срещнали с него?

Джарет извади ремингтона си и го насочи в гърдите на Холис. Не беше останала и следа от усмивката му или друг знак, че Джарет намира ситуацията за забавна – нищо.

– Това също е тук – каза той спокойно.

Едната от тъмните вежди на Холис се повдигна.

– Джей Мак ви е казал да ме убие?

– Да допуснем, че не ми е казал да не го правя.

– Разбирам – Холис се съобразяваше с пистолета. – Чудя се с кого ли иска да ме замести?

– Не мога да кажа. Предполагам, че Рени е достатъчно красива. Ще си намери друг жребец.

– Нямах предвид мястото ми като съпруг на Мери Рени, а мястото в Североизточните железници. Аз съм вицепрезидент по експлоатацията. – Лицето на Джарет не трепна, но вътрешно проклинаше Джон Макензи Уърт. Той повдигна рамене. – Мери Рени знае ли какво правите?

– Вече говорих с нея, да. Тя е в страничния параклис с майка си и сестрите си.

Холис Банкс погледна още веднъж към ремингтона. Досега никой не беше насочвал пистолет към него, но според оценката му, Джарет можеше да си служи с него.

– Нат Хюстън – каза бавно той.

Този път Джарет бе изненадан. Той примигна:

– Какво?

– Нат Хюстън – повтори Банкс. – Ето кой сте вие.

Твърдението на Холис Банкс не само, че не беше вярно, вицепрезидентът по експлоатацията грешеше напълно. Годеникът на Рени изглеждаше като внезапно изплашен човек. Капки пот се появиха по челото на Холис, а очите му неспокойно поглеждаха ту лицето на Джарет, ту

пистолета му – нещо, което не беше правил досега. Въпреки това, на Джарет нещо му се изплъзваше и тъй като не можеше да разбере какво точно е това, продължи:

– Как ви дойде наум?

– Не беше толкова трудно. Вие можехте да бъдете единствено или съдията Стоун или Натаниел Хюстън. Джей Мак беше предупреден, че Хюстън е избягал и може да дойде тук. Това би подпомогнало съдебния процес на Стоун.

– И какво?

Банкс кимна. Очите му отново се спряха върху ремингтона.

– Мислех си, че съдията би се интересувал единствено от Майкъл, особено след като тя носи дете от него. А господин Уърт никога не би предложил хиляда долара, за да спре сватбата на Рени.

– Всъщност това е мое предложение. – Усмивката на Джарет се появи бавно, насочена към нещо лично, което Холис Банкс можеше да разбере. – Мери Рене ми харесва.

– Което означава, че с основание съм предположил, че сте Нат Хюстън. Как иначе мъж като вас би се добрал до хиляда долара.

Джарет повдигна леко пистолета към Банкс при това унизително твърдение.

– Трудно е да се каже, господин Банкс. В края на краищата това е свят, в който човек като вас би могъл да стане зет на Джей Мак.

Холис не отговори веднага. Маската на страха се свлече от лицето му и той погледна дълго и замислено Джарет.

– Внимателно планирано – каза накрая.

Отговори точно според предвижданията на Джарет. Все повече се изясняваше, че замислената сватба не беше по любов.

– Премисляте дали да приемете офертата? Или ще предпочетете един куршум? – Здравно стиснал пистолета, Джарет бръкна в задния си джоб и извади пачка от дванадесет столарови банкноти. Това бяха всичките пари, които притежаваше, повечето от тях – спечелени в дългата игра на покер по време на пътуването с влака на изток. Той се надяваше, че Джей Мак наистина е имал предвид това, когато каза, че ще му даде десет хиляди долара. Джарет хвана парите с палеца и показалеца си и ги подаде на Холис. В същото време зареди ремингтона си.

– Няма много време – каза той. – Приятелите ви всеки момент ще влязат. Дали ще ви заварят прострян на пода или по-богат?

Банкс внимателно протегна ръка, с дланта нагоре. Поколеба се между пистолета и парите, и се насочи към парите.

– Рени никога няма да повярва, че това се е случило, господин Хюстън. Тя ми вярва.

– Но не и аз.

Джарет пусна парите точно преди пръстите на Холис да ги достигнат. Холис реагира, както беше очаквал – наведе се, за да сграбчи банкнотите. Той не видя как Джарет стовари ремингтона в основата на черепа му. Холис се свлече с леко пъшкане. Парите останаха на пода край него, извън обсега на протегнатата му ръка. Джарет го подбутна внимателно с върха на прашния си ботуш. Изобщо не потрепна.

Малко неохотно Джарет остави парите където си бяха, освободи ударника на ремингтона и излезе през страничния изход, така че да не трябва отново да се среща с гостите. Прецени, че разполага с по-малко от минута, преди приятелите на Холис да открият, че младоженецът лежи в безсъзнание. Той заобиколи тичешком църквата и влезе отново през главния вход.

Когато влезе в страничния параклис, Джарет налетя право върху Рени. Ръката му се уви около кръста ѝ, като с това движение искаше да я успокои и защити. Огледа се и видя, че Майкъл и Итън ги няма.

– В хотела ли я отведе? – попита той.

Мойра, Мери Франсис, Мери Маргарет и Мери Скайлър кимнаха едновременно. Мери Рене стисна юмрук и го удари в стомаха.

– Разбира се, че я отведе – озъби се тя, като се бореше да се освободи от желязната хватка на Джарет. – Не виждаш Майкъл, нали?

– Едно просто „да“ щеше да е напълно достатъчно.

Спокойствието и леката му усмивка бяха вбесяващи. „Той дори не трепна, като го ударих, но – помисли си тя – коремът му е твърд колкото главата му.“ Вероятно бе наранила кокалчетата на пръстите си, а той не почувства никаква болка.

– Ще бъдете ли така любезен да ме пуснете? – попита сковано тя.

Джарет не ѝ обърна внимание и погледна към останалите.

– Всъщност, време е да тръгваме. Няма да има сватба... поне не днес.

Мери Франсис се усмихна ведро, докато докосваше броеницата си.

– Благодаря ти, Господи, за това.

Рени спря дъха си и ръката на Джарет естествено се обви още поплътено около нея.

– Мери! Как можа да кажеш такова нещо? – Тя вдигна очи към Джарет и остро настоя: – Бихте ли отместили ръката си? Аз ще...

Мойра се спусна напред, когато тя се свлече в прегръдката на

Джарет.

– Тя е добре, госпожо – увери я Джарет. – Просто припадна. Често ли го прави?

В другия край на стаята Меги сухо прошепна на Скай:

– Само когато я държат в менгеме.

Скай прикри с ръка кикота си.

Джарет провря свободната си ръка под коленете на Рени и я вдигна.

– Не е бременна, нали?

Мери Франсис пристъпи, за да подкрепи майка си.

– Мисля, че се самозабравяте, господин Съливан. Благодарни сме ви за помощта и намесата ви, но това не ви дава свободата да задавате толкова лични въпроси.

Той почувства, че се изчервява от това тихо смърмяне.

– Моля за извинение, сестро.

Този път и Меги се присъедини към тихия смях на Скай. Изпитвали доста пъти неодобрението на Мери Франсис върху себе си, те почувстваха слаб порив на съчувствие към Джарет Съливан.

– Трябва да тръгваме – каза Джарет. – Отвън ни чака кола, която ще побере всички ни. Не очаквам, че това може да продължи дълго време. – Той имаше предвид това, че Холис Банкс лежи в безсъзнание в параклиса, но би могъл да каже същото и по отношение на Рени. Почувства, че Рени прошава в ръцете му. – Бързо. Трябва да излезем сега.

Мойра поклати глава.

– Аз не мога да тръгна. Какво ще си помислят гостите ни? Трябва да остана и да им поднеса извиненията ни.

– Аз ще се справя с това – бързо обеща Мери на майка си, като лекичко я подбутна към вратата. – Върви с господин Съливан. Скай, Меги – вие също. Аз ще говоря с всички. – Тя отстъпи назад и посочи към вратата. – Побързайте. Преди Рени да е започнала да се кара.

Преди Мойра да изрази друг протест, Меги и Скай я изведоха в коридора и навън през големите дъбови двери. Джарет се канеше да ги последва, но спря, когато почувства върху рамото си леко докосване.

– Тя не е бременна – каза Мери Франсис. – Но въпреки това се отнасяйте внимателно с нея. Когато има нужда, сестра ми хвърля огън и жупел, но тук – Мери докосна сърцето си – тя е нежна.

Джарет смръщи вежди, без да е сигурен, че разбира нещо.

– Споразумял съм се да я защитавам, сестро, а не да я предизвиквам.

– Не съм сигурна, че това зависи от теб – каза меко тя, усмихвайки

се красиво и загадъчно.

Рени се повдигна в ръцете на Джарет, когато той сви рамене.

– Холис бе изваден от строя в малката стая в предната част на църквата. Ще го боли главата, но иначе нищо му няма.

– Той се би с теб заради Рени? – попита тя, учудена от тази възможност.

– Не, повалих го, когато приемаше хилядата долара, които му предложих, за да отложи сватбата.

– О, скъпи – тя положи голямо усилие да не се разсмее. – Рени няма да има много добро мнение за Холис след това.

– Холис каза, че тя нямало да повярва.

Гладките вежди на Мери се склочица, когато осъзна, че може би Холис Банкс е бил прав. Но тя не го потвърди пред Джарет.

– По-добре тръгвайте, господин Съливан. Ще ви чакат в колата.

Тя го съпроводи до главните врати на параклиса и ги отвори.

– Господ да ви благослови – прошепна, когато Джарет мина покрай нея.

Той се усмихна.

– Ще бъда глупак, ако мисля, че това няма да ми е необходимо.

Докато тичаше надолу по стълбите, във въздуха наоколо се носеше лекият смях на Мери Франсис.

Къщата на ъгъла между Бродуей и Петдесета улица бе по-малка от разкошната френска вила, по чийто образец бе създадена. Ако бе следвала собствените си разбирания, Мойра Дънхъи и досега би живяла в тесните си, но уютни апартаменти на улица Хюстън, където бе отгледала дъщерите си; но Джей Мак имаше собствени разбирания за това как да живее любовницата му. И когато нийоркският елит започна да се измества към периферията на града, Джей Мак веднага премести и семейство Дънхъи. Сравнително тихият скандал се изрази в това, че съседите шепнеха, че Джей Мак нямал това право, а вестниците намекваха, че е прекрачил границите на добрия вкус. В края на краищата собственият му дом се намирал само на няколко преки оттам, западно от Централ Парк, и много се говори и за този факт. Но това нямаше значение за Джон Макензи Уърт, и ако цялата истина бе излязла наяве, щеше да се разбере, че това нямаше значение и за жена му.

Джарет изчака в колата, докато кочияшът помогна на Мойра, Меги и Скай да слезат. Въпреки че си даваше ясна сметка за гнева на Рени,

той ѝ се усмихна насърчително.

– Имате ли нужда от помощ, мадам?

Всички отговори, които бързо изплуваха в съзнанието на Рени, ѝ се сториха толкова банални, че тя замълча. Съмняваше се, че може да го шокира, като му каже какво да направи с помощта си. Много по-вероятно беше това да го развесели и ако отново ѝ се изсмееше, Рени си мислеше, че просто щеше да полудее от ярост.

– Мога да си представя – студено каза тя.

Джарет се вгледа в нея малко по-продължително. Бледност бе обхванала страните ѝ, последвана от искра оживление в зелените ѝ очи. Тя полагаше забележими усилия да се владее и Джарет си помисли, че ще е по-добре и той да се сдържа. Нямаше да спечели нищо, ако продължеше да я дразни. Премести дългите си крака така, че да не препречват вече изхода и се ухили зад гърба на Рени, когато тя буквално скочи от мястото си, за да поеме протегнатата ръка на кочияша.

Рени се запъти направо към входната врата, но сестрите и майка ѝ учтиво изчакаха Джарет. Той докосна леко шапката си, докато говореше на Мойра:

– Ако не възразявате, мадам, бих искал да обиколя къщата. Да я почувствам, така да се каже.

Мойра и дъщерите ѝ се спогледаха, след това Мойра тъжно погледна Джарет. Заплахата за семейството ѝ отново изглеждаше много реална.

– Правете каквото сметнете за добре, господин Съливан.

Рени се спря, когато отваряше вратата към къщата и погледна назад през рамо.

– Точно така, господин Съливан – каза тя твърде мило, за да бъде почтително, – трябва да правите каквото смятате, че ще е най-добре. Изпотъпчете цветните лехи на мама, поиграйте си с ключалките, надникнете във всеки прозорец, но, моля ви, досаждайте единствено на себе си.

Тя пристъпи в къщата и тръшна вратата след себе си.

Джарет вдигна ръка, за да попречи на Мойра да му се извини.

– Ще внимавам с цветните ви лехи, мадам. – Нахлупи шапката си още по-ниско – до веждите – и тръгна да обходи района на къщата.

Резиденцията приличаше на крепост с големите си блокове гладък сив камък, с оградата от ковано желязо, която опасваше цялото имение, и бодливите розови храсти, посадени покрай стените. Но същевременно на приземния етаж имаше двадесет прозореца и четири врати, които не бяха добре обезопасени. Ключалката на задния вход беше толкова

хлабава, че само един по-силен напън бе достатъчен на Джарет, за да влезе.

Джарет се сблъска с Рени, когато пристъпи в коридора – беше се приготвила да излиза.

– Мислех, че сте в стаята си и се цупите – каза той.

– И аз мислех, че още се цупите – озъби се тя.

Джарет се ухили:

– Очевидно съм изигран. Толкова по-добре за вас. Нямахте да забележа, че излизате, ако бях от другата страна на къщата. – Очите му бяха привлечени от разтворената яка на палтото ѝ. – Сменили сте роклята си.

– Мисля, че трябва да запазя сватбената си рокля за сватбата си.

– Логично. – Джарет се облегна на касата на вратата, препречвайки пътя на Рени към изхода и към свободата зад него. Беше мушнал палци в джоба на шлифера си. – Смятахте да ходите някъде ли? – Хрумна му една мисъл. – Може би до тоалетната?

Рени завъртя очи:

– Тоалетната е вътре, господин Съливан.

– Така си и мислех.

– О, Господи – каза тя с въздишка. – Как можа Джей Мак да те тръсне на мен.

– Прочетохте мисълта ми.

Мойра се появи в другия край на дългия коридор.

– Рени, какво правиш тук? Това, че не стоиш в стаята си сега, сигурно е от желание да ме тревожиш.

Рени мигновено се разкая.

– Мамо, знаеш, че това не е вярно. Но как можеш да очакваш от мен просто да се подчиня на плановете на Джей Мак. Папа няма право да се намесва.

– Може би няма – каза Мойра. – Но вече го е направил. Нека бъде така.

Рени се въртна на пети и отривисто тръгна към майка си; подгъвът на зелената ѝ рокля се мотаеше в краката ѝ. Обувките ѝ леко потропваха по пътеката.

– Трябва да видя Холис – каза тя, снишавайки глас.

Мойра поклати глава:

– Искам да обещаеш, че ще стоиш тук. Как иначе ще те пази господин Съливан? А сега иди да помогнеш на сестрите си за приготвянето на багажа за утре, докато аз се погрижа за настаняването на господин Съливан.

Рени изкриви устни язвително:

– Тогава по-добре да преместим тоалетната навън.

– Рени, господин Съливан е...

– ... точно зад вас – меко довърши Джарет.

Смутена и ядосана от това, че са я объркали, Рени хвърли унищожителен поглед на Джарет.

– Не одобрявам това, че ме дебнете.

– Просто ви последвах – каза той, без да се разкае.

– Аз пък започвам да се изморявам от тези весели нотки в гласа ви.

Не виждам нищо смешно.

– Това е защото нямате огледало подръка.

Мойра плесна с ръце и така успя да накара и двамата спорещи да млькнат.

– И двамата прекалихте. Достатъчно. Рени, ти се държа твърде грубо. Както се опитвах да кажа, господин Съливан е наш гост. А когато аз и сестрите ти заминем, той ще бъде твой гост и се надявам, че ще се отнасяш с него като с гост. – Тя повдигна нежно очертаното си лице към Джарет. – Разрешавам ви да я заключите в стаята ѝ, ако трябва...

– Мамо!

– Но ви предлагам да престанете да я дразните – продължи Мойра. – Рени не е известна с чувството си за хумор.

– Мамо!

Джарет кимна:

– Разбрах ви – каза той сериозно. – Извинете, госпожице Денъхи.

Рени отвори уста да приеме извинението, макар и не направено изящно, когато осъзна, че всъщност той се извинява на майка ѝ. Един мускул потрепна на бузата ѝ, когато скръщна със зъби.

– Извинете ме – процеди тя.

Мойра и Джарет я проследиха с очи, докато се изкачваше сковано по стълбите.

– Вие сте непоправим, господин Съливан – каза Мойра, но този път се усмихваше. – Но и вие ще изпитате същото.

– Не бих казал, че го очаквам с нетърпение, мадам.

Тя отговори меко:

– Лъжец.

Преди Джарет да се убеди, че е чул правилно, Мойра вече го бе повела през поредица от салони, коридори и стълбища, за да го запознае с дома си. За разлика от подобната на крепост фасада, отвътре къщата беше приветлива и уютна. Дневните бяха претрупани с мебели,

възглавнички с пискюлчета, статуетки и снимки. Голямата лескова маса в трапезарията бе покрита с красива ирландска ленена покривка. Портрети на петте Мери от детските им години украсяваха стената над бюфета. Стените бяха облицовани с лескова ламперия и това придаваше единство в стила на обзавеждане на стаите. Тапетите в златно и синьо красяха дългите коридори и освежаваха стълбищата. Мойра заведе Джарет в кухнята и го представи на готвачката – госпожа Кавано, която му приготвяше ядене – и му позволи да проучи килерите, мазето и винарската изба.

По задното стълбище на резиденцията се изкачиха до горния етаж, където влизаха и излизаха от спални, дневни, будоари и бани, докато накрая Мойра показа на Джарет и неговата стая.

Той поклати глава:

– Не е достатъчно близо до стаята на дъщеря ви. Мисля, че не става. Вече имам да се разправам с ключалки, които не се заключват, и да мисля за повече прозорци, отколкото бих искал. Просто ми постелете в коридора пред вратата на госпожица Денъхи. Истината е, мадам, че в момента съм толкова изморен, че...

Мойра веднага се разкая:

– Простете ми, господин Съливан...

– Джарет.

Тя се усмихна:

– Джарет. Разбира се, че сте изморен. Колко съм глупава, да забравя. Ще ви покажа друга стая, където да поспите. Имате ли багаж?

Джарет последва покорно Мойра по коридора.

– Чантите ми са при Итън, където и да се намира той сега.

– Чудесно. Ще изпратя господин Кавано да ги донесе от хотела „Сейнт Марк“. – Мойра отвори вратата на една стая в североизточния ъгъл на къщата. – Оттук ще виждате улицата, а и не е далеч от стаята на Рени.

Джарет огледа стаята, като даваше вид, че не изгаря от нетърпение да си легне веднага. Той раздели тъмносините завеси и погледна към улиците – най-напред към Бродуей, а след това към Петдесета. Доволен от местоположението на стаята, той благодари на Мойра за милото ѝ съдействие.

Тя се изчерви силно и затъкна един кичур тъмночервена коса зад ухото си.

– Моля, няма защо – каза топло тя. – Ще проверя дали има всичко в банята – кърпи и други такива неща – и веднага ще ви изпратя вечерята

по госпожа Кавано.

Когато тя си тръгна, Джарет отвори вратата на преходната стая и откри будоар, а зад него – потвърждението, че тоалетната наистина е вътрешна. Той не дочака новите кърпи – тези, които откри в шкафа, му се сториха отлични – и се съблече гол, когато ваната се напълни.

Водата беше студена, но това нямаше значение. Джарет приветстваше възможността да смъкне праха, който бе полепнал по него като втора кожа. Търкаше се енергично и плискаше с вода раменете и ръцете си. Спря да си тананика фалшиво едва когато чу звуци в другата стая.

Тъй като ръцете ѝ бяха заети с подноса с храна, Рени отвори вратата на спалнята на Джарет с върха на обувката си. Меги я следваше с топлите хавлиени кърпи, а Скай влезе последна, носейки платнената торба с вещите на Джарет.

– Добре – привлечено каза Рени, като се огледа, – добра защита, няма що. Искрено се надявам, че Майкъл е по-добре защитена от съдията. Имам намерение да отида до „Сейнт Марк“ и да се уверя в това.

Скай остави сака на Джарет на един стол до камината.

– О, престани, Рени. Господин Съливан сигурно е в банята. Няма да ходиш в „Сейнт Марк“...

– ... нито пък някъде другаде – каза Меги. Тя присви устни, докато гледаше по-голямата си сестра. – Откривам, че ме караш да губя търпение. Господин Съливан едва ли е такъв негодник, какъвто го изкарваш.

Мери Рени остави подноса с покритите блюда. Сестрите ѝ стояха от двете ѝ страни.

– Забравихте ли, че това беше моят сватбен ден? Аз определено не съм. Според мен господин Съливан трябва да отговаря за много неща.

Бузите на Скай се зачервиха до нюанс, с една степен по-малко експлозивен от цвета на косата ѝ.

– Папа е този, който трябва да чуе това. Той се намеси.

– Папа не просна Холис на пода на параклиса.

Меги прегърна кърпите, които носеше, като че ли да се предпази.

– Не мисля, че е чак толкова драматично. И това, което каза Скай, е вярно. Ако татко не е дал тази идея, господин Съливан едва ли щеше да действа така.

– А освен това – каза Скай, – струва ми се, че ти си по-скоро ядосана, отколкото наранена или разочарована. – Когато Рени показа, че се изненадва, Скай добави: – Това е нещо, върху което може да се

помисли, нали?

Рени се почувства предадена, тъмнозелените ѝ очи се стрелкаха от едната към другата и болката, за която Скай спомена, че липсвала по-рано, сега беше тук. И двете я виждаха.

– Не може да се говори с нито една от вас – каза меко тя.

– Рени – умоляващо каза Меги, – ние не искахме да кажем, че...

– Просто остави кърпите – каза Рени. – Аз ще се погрижа господин Съливан да получи всичко.

Тя обърна гръб на сестрите си, като всъщност ги отпрати. Усещаше колебанието им, представяше си как си разменят изпълнени с болка погледи, но не отстъпи. „Наистина ли си мислят, че изобщо нямам чувства?“ Когато вратата се затвори и тя остана сама, част от напрежението ѝ я напусна. Раменете ѝ се отпуснаха, а коленете ѝ се разтрепериха. Тя се хвана за ръба на нощното шкафче, за да се успокои.

Джарет я завари така – затворила очи, подпряла крехкото си тяло на шкафчето, тя изглеждаше странно уязвима. Той постоя на вратата с увита около кръста кърпа, наблюдавайки известно време мълчаливата ѝ борба; след това, като осъзна, че тя няма да му бъде благодарна, ако се появи без предупреждение, тихо се върна в будоара.

– Има ли някой тук? – извика той.

Гласът му върна Рени в настоящето.

– Аз съм, Рени, господин Съливан. Донесох ви вечерята.

– Точно сега повече ме интересуват чисти дрехи.

– Ах! – Рени си представи как Джарет гадно се подхилва на смутения ѝ отговор. Тя си пое въздух, за да се успокои. – Разбира се. Как не помислих за това.

– Покрит съм благоприлично.

Сега вече бе сигурна, че ѝ се надсмива. Като събра всичките си сили, Рени успя да отговори студено:

– Стойте където сте и ще ви повярвам. Чантата ви е тук, на стола, а мама ви изпраща и затоплени кърпи. По-късно някой ще дойде да отнесе таблата. Приятна вечер, господин Съливан.

– Приятна вечер, госпожице Денъхи.

Той се съмняваше, че тя го чу. Вратата се отвори и се затвори, докато говореше.

Подсмивайки се под мустак, Джарет излезе от будоара. Той отмина прашния сак с чистите си дрехи, взе една от топлите кърпи и започна отривисто да подсушава тъмнорусата си коса. Смени влажната кърпа на кръста си със суха, седна на края на леглото и започна да разглежда

ястията, които готвачката на Мойра Денъхи бе приготвила. Би ял дори стърготини и пил разтопен восък. Но беше толкова по-благодарен, че пред него не се намираше нито едното, нито другото.

Госпожа Кавано му бе приготвила дебели резени говеждо печено, планина от картофено пюре с дълбок резервоар сос от печеното и крехки млади морковчета. Хлебчетата към вечерята бяха топли и лъскави от разтопеното масло. Кафето бе точно каквото го обичаше: димящо, черно и много.

Джарет изяде всичко, като отопи соса с кифличките. Каната кафе свърши едновременно с последната хапка от черния черешов сладкиш. Преситен, с чувството, че храната здраво е заседнала в стомаха му, Джарет отмести таблата и легна по гръб в кревата. Той подпря главата си в ръце и се загледа в тавана, като се чудеше да посмее ли да затвори очи. През прозореца долиташе ритмичното потракване на коли и коне, развълнуван говор на съседни, отиващи на театър. Знаеше, че не бива да затваря очи. Притисна с палец и показалец носа си, след това потърка клепачи. Джарет не си спомняше да е заспивал. Но след малко вече спеше.

Като не чу отговор на почукването си, Рени отвори вратата. В стаята не влизаше светлина и тя постоя на прага, докато очите ѝ привикнат. Когато най-накрая започна да вижда, почуди се дали това наистина е добре.

Той беше прилично покрит, но само толкова. Рени изпита неприязън към себе си, когато почувства, че бузите ѝ пламват. Тя се смяташе за светска жена, а сега, в собствения си дом, се надсмиваше над пламтящото си лице. И всичко това заради Джарет Съливан. В тази ситуация мъжът не можеше да и бъде симпатичен. Тя изправи рамене и завъртя глава настрана. Загледа се дръзко в неканения си гост.

„Не изглежда зле“ – помисли си тя. И всъщност, с присъщата си обективност, с която се гордееше, Рени си призна, че вярно е точно обратното. Косата му още беше влажна, по-тъмна в крайчетата, обкръжаващи лицето му и блестяща на темето, осветена от тънък слънчев лъч. По време на сън чертите му не изглеждаха толкова остри; твърдостта, която обикновено прозираше зад веселата му мързелива усмивка, сега липсваше. „Но – помисли си Рени – и усмивката му я няма.“

Погледът ѝ се спря за малко на устата му, след това проследи изразителната линия на челюстта му чак до капчицата вода, стекла се в ямката на шията му. Гърдите му равномерно се повдигаха и спускаха. Тя

видя извивката на гръдния му кош и формата на твърдия му корем. Един сноп тъмни косми изчезна под ръба на хлабаво завързаната кърпа, а по-надолу тъканта се бе поразтворила интригуващо по дясното му бедро. Докато Рени го наблюдаваше, процепът се разшири. Тя примигна, като едва можеше да повярва, че кърпата бавно се надига.

Джарет се сепна, веднага седна и придърпа колене към гърдите си. Прикри тежестта, изпълваща слабините му, но тъпата болка остана. Той повдигна въпросително вежди, преди да чуе гласа си:

– Достатъчно ли видяхте?

Рени се овладя и отговори отчетливо:

– Всъщност повече, отколкото исках.

– Наистина ли? – Усмивката му се върна, този път – присмехулна. – Взирайте се доста усърдно за човек, който се е наситил. – Джарет се почувства удовлетворен, когато лицето на Рени пламна и леденият щит на надменността ѝ започна да се топи.

– Вие сте подъл грубиян, господин Съливан.

– Само това ли? – Той се забавляваше от сърце. – Повечето хора ме наричат просто кучи син.

Тя ненавиждаше факта, че Джарет ѝ се надсмива. Ненавиждаше и това, че полугол, той владееше ситуацията. Щеше ѝ се да го бе нарекла кучи син, във всеки случай той беше точно това.

– Искахте ли нещо? – попита той. – Или трябва да предположа, че се размотавате тук само за да ме гледате?

Рени вирна брадичката си, изражението „ледът няма да се разтопи“ се върна.

– Няма да е зле да научите, господин Съливан, че аз никога и никъде през живота си не съм се мотала безцелно. Аз не се шляя, не се размотавам, не се разхождам просто така.

– Торпилите да вървят по дяволите! Така ли, госпожице Денъхи? Пълен напред!

Рени нервно присви устни:

– Аз вървя. Понякога тичам. Винаги знам къде отивам. И не само това – знам защо отивам. Никога не съм била склонна да се мотая и това не от качествата, които особено уважавам у другите.

– Може и да стигате където сте тръгнали, но със сигурност пропускате самото пътуване.

– Моля, спестете си старомодните проповеди. Досега съм се справяла отлично...

Джарет вдигна ръка.

– О! Може да не се движите в кръг, но със сигурност говорите едно и също. Заболя ме главата от вас.

Тя се усмихна сладко, когато той започна да масажира слепоочията си.

– Ако присъствието ми тук е желателно колкото махмурлука след тридневно пиянство, тогава, господин Съливан, смятам, че съм изпълнила житейския си дълг. – За малко ѝ се стори, че е отишла твърде далеч.

Той я загледа, чертите му бяха безизразни; и тогава, без предупреждение, раменете му се разтресоха от дълбок, гръмък смях, а поразителните му очи се свиха.

– Вашият житейски дълг, а? – поклати глава. Още се хилеше, когато се обърна в леглото така, че краката му провиснаха отстрани. – Сега ставам, госпожице Денъхи, за да се облека. Струва ми се, че предупреждението ми е в реда на нещата, защото вие, изглежда, сте залепнала за пода.

Рени наистина се бе сраснала с пода. Снопчето косми на корема му привличаха погледа ѝ, а очертанието на слабините му под кърпата задържаеше вниманието ѝ. Думите изхвърчаха дрезгаво от устата ѝ:

– Поканен сте на сватба. До един час сестра ми ще се ожени за приятеля ви.

Рени се въртна на пети и побягна.

– Почакайте! – викна Джарет след нея, когато тя изчезна в коридора. Докато стигне до вратата, Рени вече бе потънала в някоя от съседните стаи.

Джарет се облече бързо и потърси Мойра. Намери я в предния салон да нагласява брошката на шала си пред наклоненото огледало над камината. Тя беше така съсредоточена, че първите му думи я стреснаха.

– Съжалявам – каза той, когато Мойра пхна показалеца в устата си. – Наранихте ли се?

Той се доближи и взе ръката ѝ, за да разгледа наранения пръст.

– Драскотина – каза тя. Една капчица кръв стоеше упорито на върха на показалеца ѝ. Взе носната кърпа, която ѝ подаде Джарет, а също така прие да ѝ помогне за закопчаването на брошката. Забеляза, че големите му ръце изобщо не бяха тромави, когато се стигнеше до деликатни неща.

Рени забеляза същото от вратата. Иззад рамото на Джарет Мойра видя, че дъщеря ѝ е вгълбена; след това срещна погледа ѝ. Мойра не се изненада от мигновената реакция на Рени – дъщеря ѝ бързо се овладя и

се престори, че не е забелязала майка си да я гледа в момент на слабост. На Рени ѝ харесваше да вярва, че мислите ѝ са непроницаеми. „Може би така трябва да постъпва в заседателната зала – помисли си Мойра, – но не и тук, в семейството си.“

Джарет приглади шала около нежните рамене на Мойра, след това отпусна ръце до тялото си.

– Дъщеря ви ми каза, че Мери Майкъл и Итън ще се оженят довечера. Може ли това да е истина?

Преди Мойра да успее да отговори, Рени се намеси от прага:

– Нямам навика да лъжа, господин Съливан.

Мойра ѝ отправи суров поглед и каза безпрекословно:

– Не мисля, че Джарет имаше предвид това, Мери Рене. – И отново насочи вниманието си към Джарет. – Изглежда, това е абсолютно вярно – каза тя. – Признавам, че аз самата се изненадах, когато пристигна пратеникът с поканата. При сроковете, които поставя Майкъл обаче, все нещо ще остане не добре свършено.

– По-добре сега – каза Рени, като побърза да защити близначката си, – отколкото след като всички заминете за вилата.

– Да – каза Мойра и въздъхна. – Разбира се, че си права. Само че не виждам никакъв смисъл в това да се бърза сега.

– Но тя е бременна в седмия месец, мамо.

– Точно така. Бързането щеше да е в реда на нещата преди седем месеца. – Мойра отиде до бюфета и си наля малка чашка шери. – Нищо не мога да направя, но се чудя дали този мъж се жени за нея само заради бебето.

Сега Джарет надигна глас в защита на приятеля си:

– Итън е най-смелият мъж, когото познавам, но не и по отношение на дъщеря ви. Може би детето му е дало смелост да поиска ръката на Майкъл, но не си и помисляйте, че той не е оглупял от любов към нея.

Рени се усмихна престорено.

– Оглупял от любов – каза тя, докато предлагаше шери на Джарет. – Какъв удачен израз.

Мойра изгледа дъщеря си и Джарет над ръба на очилата си.

– Няма опасност това да се случи с някой от вас – каза сериозно тя.

Нито единият, нито другият усетиха лекия сарказъм в тона на Мойра, нито пък видяха подигравателния блясък в очите ѝ. Те отвърнаха в един глас:

– Никакъв шанс.

Що се отнася до Мойра, това, че отговориха едновременно,

означаваше, че те вече бяха съмишленици.

Глава 2

Всички се бяха събрали в тъмнооблицованата кантора на съдията. Джарет отново можа да оцени силата и влиянието на макар и незаконната част от семейството на Джон Макензи Уърт. Съдията Холси беше тежен дългогодишен семеен приятел и кръстник на Мери Майкъл. Изглежда, той приемаше обстоятелствата за нормални, като че ли изобщо бе нещо обичайно малко преди полунощ в частната му кантора да се състои сватба.

В затишието, преди да започне церемонията, Джарет попита Рени:

– Кой е твоят кръстник?

Рени го погледна самодоволно.

– Много си любопитен. Той е почти толкова високопоставен, колкото и съдията.

Скай, която стоеше пред тях, дочу разговора и прошепна през рамо към Джарет:

– Не се безпокойте, господин Съливан, не е папата. Татко е презвитерианец.

Рени й отправи сърдита физиономия веднага щом се обърна. „Така му се пада на Джарет, ако си е помислил, че папата ми е кръстник.“

Джарет успя да овладее усмивката си. Все едно че Рени телеграфираше мислите си, толкова лесно беше да я разбереш. Той я наблюдаваше с периферното си зрение и тъй като чертите й омекнаха, а ръцете й застанаха неподвижно, разбра, че съдията е започнал да говори.

Джарет очакваше, че ще се случат много неща, докато пътуваше към Ню Йорк, но така и не предвиди, че ще кумува на сватбата на приятеля си. Той слушаше Итън и Майкъл да си разменят съпружеските клетви. Усети в гласа на Итън тържествена решителност и обещание, а в гласа на Майкъл – предана любов. При последните си думи те останаха загледани един в друг, неподвижни, като че ли бяха забравили за това, че не са сами.

Съдията Холси наруши изпълнената с очакване тишина:

– Хайде, продължавай, синко, сега е моментът да я целунеш.

Итън се засмя. Наклони глава и допря устни до устните на Майкъл. Усети ги меки и податливи; устата й имаше слаб вкус на мента. Прекрасната й усмивка беше изпълнена с обещания, когато се отдръпна.

Джарет премести погледа си от Итън и Майкъл към бащата на

булката. Същият този следобед той видя как Джон Макензи Уърт стоически прие и как дълбоко съжаляваше, че не може да присъства на публичната сватба на Рени, но тук, в неприкосновеността на убежището на стария му приятел, имаше място и за него на сватбата на друга от дъщерите му. Джарет видя, че влиятелният мъж бе много силно развълнуван.

Джей Мак мушна кърпичката в ръката на Мойра, въпреки че сам се бореше да овладее емоциите си. Тя скришом го погледна, лекичко му се усмихна и стисна ръката му. Мери Франсис забеляза размяната на нежности между родителите си и сърцето ѝ преля от любов. Никой, който беше виждал Джей Мак и Мойра заедно, не би могъл да се съмнява в дълбочината на тяхната връзка. Мери Франсис смушка с лакът Меги отстрани точно когато Мойра се облягаше на Джей Мак и ръката му обгърна кръста ѝ.

Усмивката на Меги се отразяваше в усмивката на сестра и, докато очите ѝ се отместваха от семейната двойка към неженените ѝ родители. Тя се обърна към Скай и откри, че по-малката ѝ сестра вече е забелязала същото. Те хвърлиха едновременно поглед през рамо към Рени, която, изглежда, бе забравила за натрапчивото присъствие на Джарет, защото устните ѝ бяха извити в спокойна, изпълнена с копнеж усмивка.

Джарет също забеляза необичайно красивата усмивка и заподозря, както и сестрите ѝ, че тя вече не е в стаята. Той наблюдаваше как Майкъл се отдели от Итън и потърси скъпите лица на роднините си. Те я наобиколиха в миг, като я обсипаха с прегръдки и добри пожелание. Джарет чуваше ниския смях на Итън и беше изненадан от прилива на завист, който почувства, когато и приятелят му бе приет по същия начин от семейството.

– Ти постъпи правилно – прошепна Мойра в ухото на Майкъл. Тя се отдръпна, за да прецени искрящото щастие на дъщеря си, и кимна. – И ти го знаеш, нали?

– Да, мамо – Майкъл погледна Итън. – Това е той.

Джарет прекъсна сдържания смях на Итън, като сам се засмя. Направи път на Мери Франсис, която идваше да разцелува сестра си по бузите.

– Предполагам, той знае, че си волева и упорита, и вероятно му е трудно да оцени какво означават току-що дадените клетви.

„Това трябва да е семейна черта“ – помисли си Джарет, като търсеше с поглед Рени. Тя гледаше към вратата и като че ли обмисляше как да се измъкне незабелязано. Джарет хвана погледа ѝ и спокойно я предупреди с поклащане на глава.

Рени едва се сдържа да не му се изплези. Мисълта, че той я предизвикваше да се държи детински, я накара да се разколебае. Възвърна спокойствието си и отново насочи вниманието си към Мери Франсис и Майкъл.

Мери Франсис тъкмо бе спряла да изброява качеството на Майкъл, характеризиращи независимостта ѝ. Взираше се с твърд поглед в младоженеца.

– Вие знаете всичко това, нали?

– Да – тържествено отговори той. – Аз не я обичам въпреки тези качества. Обичам я заради тях.

Рени се опита да си представи как Холис казва нещо подобно, но не можа. С изключение на това, че раменете ѝ малко се повдигнаха, а роклята ѝ леко прошумоля, въздишката ѝ бе недоловима. Забеляза, че Мери Франсис, изглежда, остана доволна от отговора на Итън. Чертите на сестра ѝ бяха спокойни, а красивото ѝ лице – ведро. Тя докосваше кръстчето, което лежеше на широката ѝ бяла яка.

– Добре, защото ако някога нараниш сестра ми, ще счупя капачките на коленете ти.

– Мери Франсис! – шокирана я предупреди Мойра. Тя хвърли многозначителен поглед към Джей Мак, сякаш му приписваше отговорността за безобразното поведение на дъщеря си. Джей Мак вдигна невинно ръце, но очите му бяха весели.

Рени дръпна Майкъл настрана, докато останалите говореха с Итън. Тя внимателно огледа лицето, което толкова много приличаше на нейното, и откри всеки малък нюанс, който го правеше да изглежда различно. Тъмнозелените очи на Майкъл искряха, озарени от някакво дълбоко вътрешно щастие. Бузите ѝ бяха почнали да поруменяват, а обикновено неуловимите трапчинки от двете страни на широката ѝ уста, сега се виждаха отчетливо.

Устните на Рени бяха сериозни и нейните очи – потъмнели и сериозни.

– Само кажи и ще заема мястото ти – каза тя.

Майкъл се засмя и се престори, че не разбира.

– С Итън? Наистина, не мислиш ли, Рени, че той ще разбере? – тя погледна надолу към корема си, после отново към сестра си. – Не си приличаме чак толкова сега.

Рени хвана сестра си за китката и лекичко я разтърси.

– Не ми обръщай внимание. Мисля за теб и за детето.

Блажената усмивка на Майкъл изчезна.

– Обичам те за това. Никой не е като теб.

– Прилича на комплимент – каза тихо тя, – идващ от собствената ми близначка.

Майкъл я прегърна.

– Така мисля – прошепна в отговор. – Никой не е като теб. Не искам да правиш нищо, което би те изложило на опасност. Не бих могла да го понеса, Рени. – Тя отстъпи и огледа лицето на сестра си. Рени добре се преструваше на спокойна, но Майкъл знаеше по-добре от всеки друг колко силен беше гневът, който подтискаше. – Съжالياвам за сватбата ти. – И понеже видя, че Рени я разбра погрешно, Майкъл добави: – Не съжالياвам, че не се омъжи за Холис, съжالياвам само, че това не беше твоето решение. И ти мислиш така, нали?

– Знаеш, че е така – тя вдигна палец през рамо, за да посочи призрачното присъствие на Джарет. – Ще ми се Мери Франсис да заплаши капачките на неговите колене.

Майкъл се засмя.

– Какво ще кажеш за Джей Мак?

Смарагдовите очи на Рени се преместиха от лицето на Майкъл към мястото, където баща ѝ бе потънал в разговор с Итън и съдията Холис. Бавно поклати глава, а изражението ѝ се разкъсваше между възхищението и гнева.

– Аз не съм от хората, които отстъпват пред предизвикателствата – каза тя. – Ще измисля начин да се реванширам за номера, който ми погоди.

Майкъл почти съжали баща им.

– Браво, Рени – тя стисна ръцете ѝ, за да я окуражи. – Но не се омъжвай за Холис Банкс напук на татко. Ще го направиш напук на себе си.

Рени отвори уста да отговори, но Майкъл не ѝ даде възможност да каже последната дума. Преди Рени да каже нещо, близначката ѝ се оттегли и се върна при Итън, съдията Холис и Джей Мак.

– Знаеш, че е права – каза Джарет.

Рени подскочи в отговор на неочаквания глас в ухото си. Тя се озлоби и каза язвително:

– Ако смятате да ме следвате като сянка, докато хванете Нат Хюстън, препоръчвам ви да го правите тихо и с възможно най-малка намеса. Ще ви бъде благодарна, ако запомните, че не сте реална част от моя живот и затова е твърде нежелателно да давате мнението си.

– Знаете ли, мадам – провлечено каза той, – яздите ужасно висок

кон в момента. Една лейди може да се нарани, ако падне от такова животно.

И като я скастри, Джарет бавно се оттегли.

Рени остана да стърчи в средата на стаята. Майка ѝ разговаряше с Мери Франсис. Джей Мак се смееше над нещо забавно, което съдията току-що бе изрекъл. Майкъл бе в прегръдките на съпруга си. Скай и Мегги бързо бяха включили Джарет в оживения си разговор. Рени никога не бе се чувствала толкова изоставена и отпаднала духом. За момент тя мразеше всички, но това премина, след това остана да мрази единствено себе си. Докато Джарет беше зает, Рени се промъкна през вратата.

Слизаше по стълбите на сградата на съда, когато някой болезнено я хвана за лакътя.

– Ти нямаш ли уважение към някой друг, освен към себе си? – каза Джарет.

Рени се опита да се освободи, но усилията ѝ само увеличиха натиска на хвата му. Брадичката ѝ се повдигна предизвикателно.

– Откъде знаеш?

– Знам, че когато роднините ти разберат, че си си тръгнала, ще се поболят от страх.

– О, искаш да кажеш, че наистина ще им липсвам?

Джарет поотпусна пръстите си около ръката ѝ.

– Изпитващ известно самосъжаление, така ли?

Рени се откъсна от него, отдръпна се и обгърна с ръце раменете си.

– Изпитвам огромно съжаление към себе си. Затова си тръгнах. Не подхождам на компанията.

Честното ѝ самопризнание изненада Джарет. Той тръгна на крачка след нея, когато тя започна да се отдалечава от сградата на съда.

– Трябва да вземем файтон – каза той. – По-безопасно е.

– Искам да вървя пеш.

– Добре – той ѝ подаде шала, който бе забравила, и я гледаше, докато го преметаше небрежно върху раменете си. – С файтон ще е по-топло.

Тя не му обърна внимание.

Джарет мушна ръце в джобовете на шлифера си и повдигна рамене. Знаеше, че ѝ е студено, знаеше, че потръпва от студ, но въпреки това тя изглежда, приемаше острия нощен въздух като заслужено наказание.

На светлината на уличните лампи нежните линии на профила ѝ изглеждаха като гравирани, а погледът ѝ беше едновременно пуст и изпълнен с мъка.

„Изглеждаше невероятно – помисли си Джарет – да осуемя сватбата на Рени, когато Джей Мак направи това скандално предложение.“ Сега той се питаше колко ли от познатите му жени биха реагирали с такава смелост и самоувереност. Не можа да се сети за нито една. Без да разбира собствените си намерения, преди да го стори, Джарет се бе приближил до Рени, за да я защити от пронизващия вятър.

– Сестрите ти биха желали да заминеш с тях за вилата – каза той.

Рени поклати глава.

– Те само се надяват, че ако тръгна с тях, може да реша да остана за по-дълго. Но просто ще изпитат ново разочарование, когато се върна обратно в града.

– Не смяташ ли да промениш решението си?

– Искам да съм близо до Майкъл и толкова далеч от Джей Мак, колкото е възможно. Още сега. За никого няма да бъде трудно да разбере това – дори за теб.

– Мислех си, че моето присъствие тук ще наклони везните в полза на долината.

Тя спря в кръга светлина под един уличен фенер. От газената светлина лицето ѝ загуби цвета си, смарагдовите ѝ очи станаха сиви, тъмно-зелената ѝ рокля – черна.

– Присъствието ти тук няма голямо значение за мен сега, и ще има още по-малко значение, когато сестрите и майка ми заминат.

Джарет гледаше надолу към нея и отново бе поразен от решителността и сериозността на тона ѝ. Той бе поразен и от това, че устните ѝ му се сториха много подходящи за целувка. И това бе по-изненадващото от наблюденията му. Вдигна яката на шлифера си и се отдръпна.

– Да тръгваме.

Когато тя се поколеба, Джарет плъзна ръка под нейната и я подбутна. Рени понечи да побегне, но после промени намерението си. Щеше да отстъпи тази малка битка на Джарет, но да спечели войната.

Джарет изобщо не познаваше града, но знаеше как да маркира пътя. На път към съда той се бе оглеждал за ориентири, които да му помогнат да се върне в дома на Денъхи. Сега, когато Рени се хвана за него – малко след като отминаха хотел „Сейнт Марк“ и площада на Съединените щати, – той знаеше, че са на прав път, и Рени не се опитва да го заблуди.

Бродусей беше оживена улица дори след полунощ. Трафикът по платното и по тротоарите караше Джарет да остава свръхбдителен и да следи за появата на Натаниел Хюстън или Дитра Кели. Очите му се спираха върху чертите на всеки файтонджия, продавач на цветя и залитащ

пияница. Слухът му различаваше и класифициреше отделните звуци. Една млекарска каруца трополеше надолу по улицата. Вълшебна двойка прекрасно подбрани сиви коне изцвили в хармония. Един продавач на плодове напсува жена си и отляво отчетливо се чу как изплющя камшик.

– Мислиш ли, че те ще се появят на Бродуей?

На Джарет му беше необходимо известно време, докато разбере, че тя се обръща към него.

– Какво?

Тя въздъхна.

– Наистина ли мислиш, че Нат Хюстън и неговата кралица просто така ще се появят на улицата посред нощ?

– И по-странни неща са се случвали.

– Трудно мога да си го представя. Няма ли да станат твърде много съвпаденията?

Джарет отговори, без да я погледне. Напрежението, което го държеше в продължение на повече часове, отколкото можеше да си спомни, накрая рязко се предаде на гласа му:

– Изобщо няма да бъде съвпадение, мис Денъхи. Натаниел Хюстън знае какво иска и е тук, в Ню Йорк. Ще бъде много по-странно, ако изобщо не се появи.

Рени потръпна, но този път не от студа. Тя заобиколи Джарет, който стоеше на тротоара, вдигна ръка и спря една двуколка. Докато сядаше, уви по-стегнато шала около раменете си.

– Не би трябвало да бъдеш сега тук с мен – каза тя, като гледаше навън през прозореца, докато Джарет се настаняваше. – Би трябвало да търсиш този убиец.

Джарет се облегна на кожената седалка, протегна крака на пейката срещу себе си и удобно кръстоса ръце на гърдите си. Затвори очи.

– За мен ще бъде безкрайно по-трудно да го откроя, отколкото за него да намери сестра ти.

– Но това е игра на нерви!

Той кимна:

– Точно така.

Тя изпита желание да го зашлеви.

– Тогава трябва да си при сестра ми.

– Ти знаеш кога ще стане това.

– Няма да замина.

Джарет отвори тъмносините си очи и отправи твърд и непреклонен

поглед към Рени.

– Нито пък аз.

Остатъкът от пътуването премина в мълчание. Когато стигнаха до къщата, Рени слезе, без да изчака Джарет. Той я дръпна назад, когато тя се приготви да отключи вратата.

– Какво си мислиш, че правиш? – настоятелно го попита тя.

Погледът на Джарет шареше по тъмната фасада на къщата. „Къде ли са готвачката и съпруга й?“ – помисли си той и попита:

– Не почука ли?

– Не, не почуках. И едва ли щеше... – Джарет похлопа на вратата. – ... да има полза – каза тя. – Те живеят на втория стаж в постройката за катетите. Това е сградата около...

– Знам къде е – кратко каза Джарет. Той взе ключа от ръката ѝ. – Почакай тук, докато се уверя, че всичко е наред.

Рени беше на път да го зашлеви, когато видя пистолета. Очертанието на ремингтона беше силно средство за умиротворяване.

Джарет забеляза как реагира на оръжието.

– Знам, че за теб е по-лесно да плашиш сестрите си, отколкото себе си. Но е време да разбереш, че опасността за теб е реална. – Той видя, че тя кимва бавно. – Чакай точно тук.

Беше почти невъзможно да се направи основен оглед на къщата. Джарет започна от приземния етаж, като влизаше и излизаше от стаите, прокрадвайки се като сянка. Дебелата пътека на централното стълбище поглъщаше шума от стъпките му, докато се качваше на горния етаж.

Когато се увери, че всички стаи са празни, той се върна да вземе Рени. Меко тупване в предния салон привлече вниманието му.

Рени придърпа полите на роклята си и подгъна коляно. Застанала на един крак, тя хвана нараненото си стъпало и направи масаж на двата притиснати пръста. Проклинаше тихо, като кривеше от болка лице, и тогава, въпреки че чувството изникна от нищото, тя разбра, че вече не е сама. Сърцето ѝ спря за миг, след това започна да бие отново, но така силно в гърдите ѝ, че тя си помисли, че ще припадне. Когато се огледа, откри, че носът ѝ е опрян в дулото на пистолета на Джарет.

Тя се разяри и оглупя от страх. Отблъсна ръката на Джарет от лице-то си и изруга:

– Дяволите да те вземат! Как смееш да ме плашиш така! – Тя го блъсна силно в гърдите. Когато той не помръдна, тя го блъсна отново.

Този път толкова силно, че той се олюля на пети.

– Ако не можете да изчезнете от живота ми, господин Съливан, тогава бъдете любезен да се махнете от пътя ми.

Той я сграбчи за врата, когато минаваше край него. Пръстите му се заплетоха в дебелия тила ѝ. Силата, с която я държеше, ѝ подсказа, че ако помръдне, Джарет може да я скалпира. Изчака, докато тя се успокои, и прибра пистолета си. Заговори меко, едновременно сдържано и заплашително:

– Никога не съм удрял жена през живота си, мис Денъхи, но ако мъж ме бе блъснал по начина, по който вие току-що ме блъснахте, за отплата бих го проснал на земята. Сега ви предупреждавам, че следващия път и вас ви чака това. – Той поспря и изчака думите му да достигнат до съзнанието ѝ. Когато почувства, че тя сковано и неохотно ги приема, продължи: – А що се отнася до това, че ви изплаших – то беше взаимно. Казах ви да изчакате пред входа. – Той намери ръката ѝ в тъмнината и я мушна под шлифера си, за да докосне дулото на ремингтона. – Нося пистолет. И може би ще искате да си спомните това следващия път, когато решите да ме плашите.

Рени едва сега разбра, че за малко не е била убита в собствения си салон.

– Съжалявам – бавно каза тя. – Трябваше да ви послушам.

Джарет не очакваше разкаянието ѝ да трае дълго, особено пък, ако не я пуснеше. Но поривът му да я държи още не бе отминал. Кичури копирена кестенява коса бяха вплетени в пръстите му. Кожата ѝ под ръката му бе мека и топла. Дъхът ѝ ухаеше леко и приятно. Той размишляваше над възможността да я целуне и това го разтревожи. Махна пръстите си от врата ѝ и потърка носа си.

– Господи, по-уморен съм, отколкото мислех. – Поклати глава, за да подчертае думите си, и отпусна ръце. – Всъщност...

– Да?

Джарет се спря:

– Нищо.

Рени чакаше. Когато разбра, че не е склонен да каже нищо повече, му предложи кафе.

– Може би ще мине известно време, преди мама и сестрите ми да се върнат. Имам намерение да ги изчакам.

– Тогава ще пийна едно кафе.

Той запали настолните лампи, докато Рени беше в кухнята, и започна да крачи из стаята от камината до големия прозорец. Това, че бе

дремнал малко, очевидно не беше достатъчно.

Рени го наблюдаваше от вратата. Тъмносините му очи бяха помрачени, но не от обичайната му ленива вгълбеност, а просто от изтощение. Беше метнал шлифера си на облегалката на люлеещия се стол и като че ли напряжението се бе материализирало на гърба му. Под твърдата бяла риза мускулите на раменете му бяха станали на буци. Той разтъркваше последователно носа и врата си.

Рени остави подноса за сервиране.

– Знаете ли, че можете да седнете?

– Опитих – каза уморено той.

Впоследствие тя забеляза вдлъбнатините в тапицерията на креслото и на дивана.

– Твърде удобни? – попита тя.

– Точно така.

– Няма нужда да стоите буден. Не възнамерявам да напускам къщата през нощта.

– Ще ме разберете, ако продължа да не ви са доверявам напълно, нали?

Тя повдигна рамене.

– Заповядайте. Как пиете кафето?

– Без сметана.

Рени сипа в една чаша и му я подаде.

– Благодаря.

– Моля.

Те се загледаха по-продължително един в друг, след това се засмяха напрегнато, малко сепнати от това, че се върнаха към нормите на добрия тон.

Рени се съвзе, отиде до прозореца и дръпна завесите.

Джарет се съвзе, като й викна да се махне оттам. Тя остана където стоеше, докато Джарет не издърпа завесите от ръцете ѝ и не ги спусна отново.

– Чудесна мишена сте – каза ѝ той. – Всеки от улицата би могъл да ви види. Тази проклета крепост, която наричате дом, има нужда от тухлен зид, а не от желязна ограда.

Рени завъртя очи над ръба на чашата си с кафе.

– Какво направихте на Холис, за да прекрати сватбената церемония? – попита тя.

– Кой казва, че съм му направил нещо?

– Аз. Холис ми е годеник. Мисля, че го познавам достатъчно добре,

за да знам, че той не би отстъпил просто така.

– Той не отстъпи. Фактически той се строполи. – Джарет видя, че лицето на Рени загуби цвета си. – Съжالياвам. Това беше гадно.

– Да, така е – тихо каза тя. – Истина ли е?

За щастие точно в това време пристигнаха Мойра, Джей Мак и сестрите на Рени, и Джарет си спести отговора на този въпрос.

– Казах ли ти, че той ще я открие, мамо – каза Меги. – Мога да се обзаложа, че не е стигнала по-далеч от изхода, преди да я е настигнал. Права ли съм, Рени?

– Горедолу – каза Рени. – Мамо, съжالياвам, че те разтревожих. Но просто трябваше да се махна оттам.

Мойра пристъпи, прегърна дъщеря си и я целуна по бузата.

– Знам, че си се почувствала така, но ни изплаши. – Тя се обърна към Джарет: – Слава Богу, че бяхте там.

Рени съумя да не се задави с кафето си.

– Къде е Мери Франсис?

– Върна се в манастира – каза Скай. – Татко иска още тази нощ да заминем за вилата.

Джарет забеляза, че Рени погледна към баща си за първи път, от както бе влязъл в стаята. В погледа ѝ нямаше враждебност, само предизвикателство.

– Така ли? – попита го тя. – Какво ли те кара да бързаш да напуснеш града? Може би бягаш, уплашен от Нат Хюстън?

Джарет не можеше да допусне, че много хора имат привилегията да държат такъв тон на Джей Мак. Бащата на Рени дори не мигна. Джон Макензи Уърт поклати пръст към дъщеря си.

– Не ме предизвиквай, Рени. Много добре знаеш, че аз се страхувам много повече за теб, отколкото от някой крадец-убиец.

– И с основание – каза тя. – Трябва да отговаряш за много неща.

– Холис Банкс не те заслужава – каза Джей Мак. – Той е подходящ за вицепрезидент на Североизточните, но не е човекът, когото бих избрал за теб.

– Много ти благодаря, татко, но аз сама ще направя избора си. – Замълча за малко и му хвърли многозначителен поглед. – Ти все още има за какво да отговаряш.

– Той ще отговаря в деня на страшния съд, точно като всички нас, Мери Рене. Нямах право да бъдеш толкова критична към баща си.

Това накара Меги и Скай да избухнат в смях. По време на цялото пътуване към къщи бяха слушали как Мойра пламенно защитава Рени

пред Джей Мак. Скай хвана Меги за ръката.

– Хайде, Мег. Да си вземем куфарите. Може би Джарет ще ни помогне да ги свалим до колата.

Момичетата изчезнаха по коридора и се заизкачваха нагоре. Джарет се възползва от възможността, която му предоставиха, и също излезе.

– Още не сме изяснили нещата помежду си, татко – каза Рени, когато остана сама с родителите си. – Нямахме право да сториш това.

– Ако Холис Банкс се стреми към парите ми, той може да си ги заслужи като останалите ми подчинени. А ако ти търсиш мястото си в моята компания – можеш да направиш същото. Няма нужда той да се ожени за теб, както и ти изобщо не трябва да се омъжваш за него.

Рени отвори уста, но майка ѝ я изпревари:

– Достатъчно. Престанете и двамата. Не искам да слушам. Нито по тази тема, нито за това, че трябва да се разделим. Ако искате да водите ползотворен разговор, Джей Мак, тогава се опитай да убедиш дъщеря си да дойде с нас в долината, докато аз приключа с приготвянето на багажа.

И като каза каквото имаше за казване, Мойра се оттегли величествено.

Джей Мак я проследи с поглед, докато излизаше, след това отново се обърна към Рени. Ровеше из бакенбардите си.

– Е, Рени? Майка ти не за първи път се оказва права. Ще се споразумеем ли за примирие?

Рени не се поколеба:

– Примирие.

– А за другото? Ще дойдеш ли с нас на вилата?

Тя отново не се поколеба:

– Не.

Той кимна, очаквайки отговора ѝ.

– Кажу ми на майка си, че използвах цялото си красноречие и че ти си наследила целия ѝ ирландски инат.

– Ирландски инат? Мислех, че съм наследила трудния характер на Уъртови.

Джей Мак, поставен на мястото му, се ухили глупаво:

– Добре, наричай го както искаш. Факт е, че и ти го признаваш.

– Кафето е горещо – каза усмихната Рени. – Искаш ли?

– Ще ида да си сипя.

Докато го нямаше, Рени запали огъня. Прекараха заедно няколко

минути в мълчание, седнали на дивана, преди Скай да нахълта и да съобщи, че вече са готови да тръгнат. И все така изхвърча навън с пламтяща като фар червена коса, за да наглежда натоварването на колата.

Джей Мак стана.

– Предполагам, че трябва да помогна на Джарет за куфарите. Този човек свърши достатъчно работа за един ден.

– Без съмнение.

Като изучаваше дъщеря си, Джей Мак прекара пръсти през гъстата си тъмно руса коса.

– Не го обвинявай твърде много, Рени. Аз му предложих нещо като царски подарък, за да го направи. – „Още дължа парите на маршала“ – напомни си той.

– Не мога да уважавам един човек, ако го интересуват само парите – каза тя. – Той не трябваше да прави това.

Джей Мак се поколеба. Устните му станаха сериозни на широкото му лице.

– Надявам се, че чу какво каза току-що. – След това, като имитираше забързания ирландски акцент на Мойра, повтори: – Разбира се, че се надявам да си го чула.

Рени позволи на Джарет да я издърпа вътре в къщата, след като екипажът със семейството ѝ зави на ъгъла по Бродуей.

– Всичко ли ще е наред с тях? – попита тя.

Джарет лениво потупваше джоба на панталоните си. Чувстваше очертанието на чека за десет хиляди долара от Джей Мак, но и малко съжаляваше.

– Ще бъде наред. Баща ви, изглежда, има доверие в човека, когото е наел. Това ме удовлетворява.

– А Мери Франсис?

– Хюстън не е глупав. Дори да знае за съществуването на Мери Франсис, сериозно се съмнявам, че ще предприеме нещо в манастира. Трябва да е в голяма безизходица и да е много разстроен, за да се реши на това.

– Майкъл?

– Искате да се успокоите, или да чуете истината?

Тя го гледаше, без да мигне.

– Истината.

– Итън Стоун няма да пожали живота си, за да спаси сестра ви.

Рени кимна. Разбра, че това би трябвало да я удовлетвори. Джарет не можеше да каже нищо със сигурност.

– Отивам да си легна – каза тя. – Ще угасите ли лампите, или да се погрижа сама?

– Ще ги угася.

Той ѝ направи място да мине. Като я гледаше да се изкачил по стълбите с клюмнала от умора глава, Джарет осъзна, че и този път тя не попита нищо за себе си.

* * *

Джарет се завъртя в съня си. Леглото изскърца. Вече лежеше неподвижно, буден, слушваше се. Шума от собственото си движение ли бе чул или нещо друго? Звукът се появи отново: слабо шумолене, сякаш някой тътреше обувки по килима. Рени очевидно не знаеше, че ако повдига ходилата си, ще се придвижва много по-тихо, отколкото ако се плъзга крадешком по пътеката на коридора.

Джарет седна и нахлузи джинсите си. Леглото проскърца отново, когато се изправяше, но това бе последният шум, който вдигна. Бос, с леки стъпки, стигна до вратата. Джарет допусна, просто за забавление, слабата вероятност, че някой неканен гост се движи по коридора. Той откряхна лекичко вратата. Точно навреме, за да види как Рени завива зад ъгъла към задното стълбище. Джарет се забави, колкото да се ориентира, и тръгна по главното стълбище към приземния етаж, претича през хола и вече очакваше Рени, когато тя достигна входа за прислугата до кухнята.

Скръстил ръце на голите си гърди, облегнат небрежно на вратата и недоловимо усмихнат, Рени си помисли, че изглежда твърде дързък.

Една капка горещ восък опари пръстите ѝ, когато ръката ѝ трепна от гняв. Джарет се пресегна и взе свещта. Фактът, че той можеше да държи свещта права, просто подхрани яростта на Рени. А гневът я направи безмълвна.

Джарет огледа облеклото ѝ. Беше с морскосиня рокля, удобни обувки, а на китката ѝ висеше малка мънистена чантичка. Едва ли се бе облякла така, за да стопли мляко в кухнята.

Въпреки че не би могла да измисли извинение, Джарет чакаше да чуе какво ще каже. Беше подготвен да чуе поредната филипика, но когато тя не каза нищо, разбра колко дълбоко засегната и обидена е тя. Недоловимата му усмивка се стопи, той се изправи и със свободната си ръка посочи към кухнята.

– Хайде да изчистим въська от пръстите ти.

Рени го последва до умивалника и се изненада от себе си, когато му позволи да се погрижи за ръката ѝ. След като пушна студената вода върху пръстите ѝ, изгореното място започна да я сърби. Тя измъкна ръката си от неговата.

– Не е честно – тихо каза тя. – Няма да бъда затворник в собствения си дом.

Без да дочака отговор, Рени се обърна и се заизкачва по стъпалата към стаята си.

Джарет я последва. Когато Рени отвори вратата на спалнята си, препречи входа ѝ с ръка.

– Майка ви ми предложи да ви заключвам, ако се наложи.

Рени примигна. Лицето ѝ силно се изчерви.

– Майка ми се е будалкала. Тя много добре знае, че вече няма ключове за тези врати.

– Опасявах се, че ще измислите нещо такова. – Той въздъхна и без да му харесва особено, продължи: – Позволете на огледам стаята ви.

– О, разбира се! – тя направи реверанс и го покани с преувеличена елегантност. – Моля, чувствайте се като у дома си. Идете където пожелаете.

Джарет предпочете да не се заяжда. Със свещта запали лампата на нощното шкафче. Когато стана достатъчно светло, бавно се огледа. Интересуваха го не мебелировката, нито личните ѝ вещи във високия скрин или на тоалетката, не го интересуваше дори приготвената, а след това забравена в бързината малка чанта. Джарет търсеше други неща и начини, които Рени би могла да използва, за да избяга.

– Къде води тази врата? – попита той, като посочи вратата, разположена вляво от камината.

– Ще повярвате ли, ако ви кажа? – каза тя.

– Няма значение. Сам ще проверя. – Той отвори вратата и се огледа. Както и очакваше, това беше будоар. За нещастие бе свързан с банята и с друга спалня след това. – Това е неприятно – промърмори на себе си.

– Не говорете под носа си – каза му тя.

Той я погледна остро в отговор. На нея не ѝ мигна окото и също го загледа продължително. Джарет обърна очи и заклати глава.

– А тези врати? – попита, като дръпна бронзовите дръжки на френските врати на външната стена. Двойните врати се разклатиха, но не подадоха.

Рени седна на леглото си.

– Какво им е?

– Не се отварят.

– Защото имат ключалки горе и долу. Може би трябва първо да помислите, преди да използвате груба сила.

– А вие може би ще решите да смените тона си.

– Или какво? – попита предизвикателно Рени.

Джарет се престори, че не е чул. Отключи вратите, отвори ги и излезе на балкона. Едва ли се възхищаваше на глупостта си, когато вратите се затръшнаха зад него и ключалките щракнаха по местата си. Джарет почука на черчевето с опакото на ръката си.

– Рени! Отвори!

Не получи отговор.

– Рени! Говоря сериозно! Отвори тези врати. – Почака малко, като надничаше през стъклата в спалнята. Не можа да я види никъде.

Джарет се опита да насили вратата с рамо. Но резетата държаха. Помисли да счупи единичните стъкла и да стигне до ключалките и до дръжката, но това щеше да отнеме много време.

Джарет се надвеси над парапета на балкона. Той се страхуваше от него, когато обмисляше вероятните пътища за бягство на Рени от къщата. Но сега тази гледка бе добре дошла.

Под балкона нямаше нищо, просто празно пространство от двадесет стъпки до земята. Все пак, няколко стъпки по-надолу и встрани, се намираще козирката на задния вход. Веднъж да стигне там, трябваше само да се спусне по подпорните колони.

Джарет скочи леко, като се приземи с голяма ловкост и грациозност. Босите му крака го задържаха по-добре върху дъсчения покрив, отколкото ако бе обут с ботушите. За опора върху козирката му послужи водосточната тръба; прехвърли тежестта си през ръба и обгърна с крака колоната. За няколко секунди краката му докоснаха влажната трева.

Не знаеше откъде ще излезе Рени – отпред, отзад или отстрани от къщата. Бързо взе решение, като се надяваше да е правилно. Лесно беше да се досетиш накъде ще се запъти Рени, но да знаеш, че отива при Холис Банкс и да знаеш къде живее Холис Банкс, бяха две съвършено различни неща.

Джарет спринтира, за да заобиколи къщата, подхлъзна се на влажната морава, когато завиваше зад ъгъла, и продължи да тича, докато стигна срещуположната на стаята на Рени страна. Уличните лампи

хвърляха достатъчно светлина в страничния двор, така че Джарет почти веднага откри следите ѝ. Последва стъпките ѝ по измачканата трева право до страничната порта. Вратата още лекичко се поклащаше на пантите си и той разбра, че не е изостанал много. Откри следите ѝ отново от другата страна на каменната пътека на съседите, където Рени бе нагазила в тяхната морава. Джарет я следваше по петите през каменни зидове, градини и плетове, дори и през малкото мостче, построено, за да подчртае езерцето на съседите.

В алеите зад резиденциите от червени тухли се разбягаха котки, докато гонитбата се ускоряваше. В конюшните отзад конете пръхтяха и нервно потропваха в преградите си. Едно бездомно куче предупреди завързаните си другари и в резултат на тази какофония сънени слуги се запрепваха навън да сгълчат и да пропъдят бездомното. Комшулукът се пробуждаше, а зората още беше далече.

Рени повдигна полите на роклята си и се прехвърли през оградата между Маршалови и Стюартови. Роклята ѝ се закачи на декоративните, но опасни железни шипове. Тя дръпна силно, разпаряйки плата, но това не бе достатъчно, за да се освободи. Точно тогава Джарет я откри.

Той се облегна на оградата, поемайки си дъх, благодарен на възможността да го стори. Когато Рени дръпна отново роклята си, той просто се пресегна през оградата, хвана тъканта и я задържа. От тичането гласът му бе пресипнал:

– Не си играйте повече с търпението ми – каза той.

И Рени си пое дълбоко въздух.

– Заплашвате ли ме?

– Да. – Джарет остана доволен, че това я накара да млъкне. Той се покатери по оградата и тупна леко до нея. – Ще ви откача оттук и веднага се връщаме в къщата. Не се и опитвайте да избягате по пътя, защото ако трябва, ще ви нося. Ако толкова горите от желание да видите този приятел Банкс, ще уредя това утре. Въпреки че не вярвам да е убягнало от вниманието ви, че той не си е изпотрошил краката от бързана да ви види.

– Не говорете за него! Нямате право!

Джарет сви рамене. Освободи роклята ѝ с очакване на благодарност, но не получи нищо.

– Да вървим. Аз съм уморен, ако вие не сте.

Гласът, който дойде от тъмнината, бе дълбок, ясен и настойчив:

– Какво, по дяволите, става тук?

Джарет застана пред Рени, за да я предпази. Ръката му привично се

плъзна към кобура, само за да разбере, че не го носи. Но поне установи, че мъжът не бе Натаниел Хюстън.

– Майкъл? Ти ли си? – Човекът, който говореше, излезе от дълбоката сянка на задната порта. Той наведе 45-милиметровия колт, който носеше, когато наближи двойката.

Рени пристъпи пред Джарет.

– Аз съм Мери Рене, господин Маршал. Сестрата на Майкъл.

Лоуган Маршал затъкна пистолета в колана на панталоните си. Краищата на пижамата му също бяха натъпкани там.

– Рени? Господи, малко оставаше, нали? Ти и сестра ти все още сте съвсем еднакви. – Очите му погледнаха плоския ѝ корем. – Е, може би не чак толкова в момента. – Той отново улови смутения ѝ поглед. – Ще ми разкажеш ли нещо, или да се престоря, че сънувам странен сън?

Рени се взря изкосо в Джарет, който дори не благоволи да се смути. Стоеше в двора на Лоуган Маршал само по избелели джинси, предизвикателно, като че ли бе съвсем нормално да се намира там. Дълбоките зелени очи на Рени умоляваха:

– Мисля, че ще направим най-добре, ако допуснем, че сънуваме.

Джарет се ухили самодоволно.

Лоуган видя насмешливата му усмивка, след това отново погледна Рени.

– Добре ли си?

Тя кимна.

– Да. Добре съм. Може би действиях прекалено необмислено тази вечер.

Лоуган прекара пръсти през медната си коса. Знаеше, че Рени отправя това обяснение не към него, а като извинение към мъжа до себе си. Не мислеше, че непознатият ѝ повярва.

– Всичко наред ли е у вас?

– Да. Всъщност вече се връщаме.

Лоуган погледна оградата зад нея. Парченце бяла тъкан от фустата ѝ се вееше на един от шиповете като малко бяло знаме.

– Рени, сигурна ли си, че не трябва да извикам полиция? Знам за бягството на Нат Хюстън. Преди няколко дни в „Кроникъл“ получихме телеграма от Итън Стоун. Той не искаше да я публикуваме, преди Джей Мак да е говорил със сестра ти. Вече сте свършили това, нали?

Едва сега Джарет свърза Лоуган Маршал с личността на издателя и съсобственика на един от най-големите вестници в Ню Йорк, който бе и работодател на Майкъл Денъхи. Джарет мислеше, че двигателят на

„Кроникъл“ трябва да е по-възрастен, а не негов и на Итън връстник; и определено не толкова силен физически. Маршал бе достатъчно висок, за да гледа Джарет право в очите, и притежаваше едновременно сила и голяма подвижност, за да се справи с него в защита на Рени.

От своя страна, и Джарет усещаше изпитателния поглед на Лоуган. Издателят преценяваше човека, който бе прескачал огради, преследвайки Рени Денъхи. Джарет започна да изпитва леко неудобство под погледа на Лоуган. „Рени няма ли поне един обикновен съсед? Всички ли носят фамилии като Маршал и Астор?“

Рени си даваше сметка, че в три часа сутринта дължи малко по-подробно обяснение на Лоуган Маршал, отколкото неговото възпитание му позволяваше да разпитва.

– Това е господин Джарет Съливан, господин Маршал.

Джарет не можа да измисли нещо по-добро от това да подаде ръка.

– Заместник съм на Итън Стоун – каза той.

Лоуган разтърси протегнатата му ръка.

– Ловецът на глави?

Джарет кимна, като почувства, че Рени, която все още бе зад него, се изненада.

– Понякога – да. Но в момента съм заместник-шериф.

Лоуган пусна ръката му и леко се намръщи.

– Рени, струва ми се, Майкъл ми каза, че днес... вчера се омъжваш за Холис Банкс... – потърка слепоочията си. – Господи, вече е утре.

– Вместо това Майкъл се омъжи – каза тя.

– За Холис Банкс? – той наистина сънуваше кошмар.

– Не, за Итън Стоун. Тъкмо се върнахме от сватбата.

– Горедолу е така – промърмори Джарет, като погледна към премяната си.

Лоуган вдигна и двете си ръце.

– Няма значение. Сигурно знаете за какво става дума, така че аз се връщам в кревата. Ще измисля какво да кажа на Кети. – Кимна и към двамата: – Лека нощ. А, можете да използвате портата. Няма смисъл за втори път тази нощ да рискувате да се набучите на кол.

Рени се усмихна едва-едва. Когато той си тръгна, погледна към земята и се помоли да бъде погълната цяла от някое чудодейно раздвижване на земните пластове. Кичури коса се виеха край челото ѝ, когато въздъхна дълбоко.

– Може би това беше най-унизителната среща в живота ми – каза тя.

– Така ви се струва, само защото нощта е още пред нас – Джарет склучи ръка около ръката на Рени и я накара да върни в такт с бързия му ход.

Той не отговори на протестите ѝ, че я бута, дърпа и подмята като солен бонбон. Вече стигнали до къщата, я отведе но стълбите покрай спалнята ѝ право в своята стая.

Рени посочи зад себе си.

– Чакайте! Подминахте моята стая.

– Не, не съм. Това е вашата стая, поне за тази нощ. – И посочи овалната плетена черга пред камината: – А това е вашето легло.

Тя се опита да се отскубне.

– Няма да спя на пода!

Той бързо я хвана.

– Успокойте се. Но знайте, мис Денъхи, че съм прекарал около три дни в ограниченото пространство на едно купе, а преди това в продължение на няколко дни седях върху седло. Нито едното, нито другото място беше особено подходящо за спане. С изключение на няколко часа тук-там, не съм затварял очи за цяла нощ вече повече от седмица. Аз ще легна на леглото. А вие – на земята. И изобщо не ме интересува ще спите или не.

Джарет пусна ръката на Рени само за да се наведе и да сграбчи с шепа фустата ѝ. Преди тя да разбере намеренията му, той отпра целия ѝ подгъв.

Тя беше твърде слисана, за да изкрещи.

– Какво си въобразявате, че правите? – Рени започна да отстъпва, като съзря дивото удоволствие в очите на Джарет, когато той се изправи. Тя нервно отмести кичура тъмночервена коса, паднал на бузата ѝ, а очите ѝ поглеждаха към вратата. Вдигна ръце, за да го отблъсне, ако се приближеше. – Какво ще правиш с това?

Джарет не отговори. Той просто пристъпи напред, като силно опъваше парчето плат в ръцете си, и зачака. Отстъпвайки, Рени се препъна в тежкото кресло зад себе си, тупна в него и леко изохка. Разшири очи от изненада и тромаво се опита да се измъкне. Раздраната фуста и роклята ѝ се замотаваха в краката ѝ и пречеха на усилията ѝ. Джарет сграбчи с една ръка разперените ѝ ръце и бързо завърза китките ѝ. Не беше по-различно от завързване на теле, но Джарет не искаше да прави това сравнение.

Когато, за негово удовлетворение, тя бе здраво завързана, той придърпа плетената черга до леглото си. Глух за протестите ѝ, той дръпна

Рени за „въжето“ и успя да завърже свободния му край за един от краката на леглото. Рени нямаше друг избор, освен да падне на колене или да се превие глупаво и болезнено в кръста.

Джарет ѝ хвърли едно одеяло и се замисли по отношение на възглавницата. Накрая ѝ даде своята.

– Предполагам, че това няма да е от голямо значение за мен – каза той, като нарочно я дразнеше с провлечения си говор. – Почти свикнах да спя без възглавница. Въпреки че е по-скоро мъчение.

Смарагдовите ѝ очи проблеснаха, когато го погледна.

– Вървете по дяволите, господин Съливан.

– Джарет. Като делим една стая и така нататък, изглежда логично да ме наричаш Джарет.

Тя замахна с крак към него. В резултат от този безполезен жест Рени удари собственото си теме в рамката на леглото. От очите ѝ потекоха сълзи – от болка и просто от чувство за безсилие, че не може да разтърка сама нараненото място.

Джарет лекичко я потупа по главата и скокна в кревата, тъй като тя се опита да го ухапе. Той се изпружи със смях на леглото, угаси газената лампа и се обърна на една страна, мушкайки ръка под главата си.

– Лека нощ, Рени.

– Не съм ви разрешавала да се обръщате към мен с кръщелното ми име.

Джарет се усмихна в тъмното. Придърпа одеялото над раменете си и потри измръзналите си стъпала в чаршафите.

– Лека нощ, мис Денъхи.

Рени кипна. Когато само гневът не бе достатъчен да я държи будна, тя започна да се мятат и да се обръща, доколкото ѝ позволяваха костите. В продължение на около час се опитваше да развърже възлите с нокти, преди да признае, че не може да ги разхлаби. През цялото това време Джарет спеше спокойно, като от време на време прохъркваше, сякаш за да ѝ напомни, че все още е там.

Противно на волята и на разума си, Рени все по-трудно успяваше да се задържи будна, да не говорим за опитите ѝ да се освободи. Тя чу часовника на дядо си в антрето да отброява четири, след това – половин час. И това бе последното нещо, което си спомняше.

Джарет се бе изправил над Рени. Косата му бе влажна и се виеше на тила. Той избърса една капка вода от брадичката си с кърпата, с която

бе заметнал гърба си. Взе една батистена риза от кревата и я навлече. Рени не помръдна.

Тя, изглежда, бе намерила единственото положение, което можеше да ѝ осигури минимално удобство. Лежеше свита на кравай, с колене, прибрани до гърдите. Лицето ѝ бе опасно близо до крака на леглото, а ръцете ѝ практически го обгръщаха. Дори в профил Джарет забеляза кръговете под очите ѝ – знаеше, че почивката ѝ е била много по-незадоволителна от неговата.

Той се намръщи, когато видя следи от прежулване по китките ѝ. Морскосинята ѝ рокля се бе усукала около нея, единият ръкав бе скъсан на лакътя. Че бедрата ѝ са дълги, можеше да се види където бе отметнала одеялото от себе си. Чорапите ѝ бяха скъсани на няколко места, а по носовите и токовете на ботите ѝ бе полепнала кал.

През нощта или по време на боричкането – Джарет не бе съвсем сигурен точно кога – по-голямата част от косата ѝ се бе изплъзнала от фибите. Сега кестеняви къдри се оплитаха с тъмномедни кичури на бледата ѝ буза. Частица зеленина край ухото ѝ напомняше за множеството плетове, през които се бе прехвърляла. Ако трябваше да се признае истината, тя изглеждаше твърде изтощена.

Но само ако не обръщаше внимание на устните ѝ. А това бе нещо, от което Джарет не можеше да се въздържа. Устните на Рени бяха леко влажни, едва разтворени в съня ѝ и съблазнително пълни. Той откри, че е много заинтригуван от формата на устата ѝ, с леко нацупената си долна устна и чувствено извитата горна. Устните на Мери Рене можеха да накарат един мъж да забрави, че сам се вкарва в неприятности само с мисълта да я целуне.

Джарет взе чантата си и започна да рови из нея, докато не намери назъбения си нож. Извади го от канията и коленичи до Рени, за да пререже оковите ѝ. Когато Рени се събуди, той бе надвесен над нея, с насочен към ръцете ѝ нож, само на няколко инча от лицето ѝ.

Джарет бе толкова близо до Рени, че почувства гърдите ѝ да се повдигат, когато си пое въздух. Успя да затвори устата ѝ с ръка, преди писъкът ѝ да достигне разклащащи стъклата децибели. Нейната съпротива го принуди да хвърли ножа настрани, за да не я нарани.

Той започна да ѝ говори спокойно:

– Искам да те освободя. Няма защо да пициш. Няма да те нараня.

Тя не можеше да си поеме дъх. Ръката му покриваше устата и носа ѝ, и натискът спираше притока на въздух. Тя поклати глава и започна да се съпротивлява още по-силно, като се опитваше да се освободи от

ръката му. Очите ѝ бяха широко отворени от ужас. Тя дращеше по крака на леглото и възлите се затягаха още по-силно около китките ѝ.

Госпожа Кавано почука на вратата на стаята на Джарет.

– Господин Съливан, вътре ли сте? Търся Рени. Не мога да я открия – тя откряна вратата и промуши глава в отвора, – никъде.

Когато готвачката изпищя, Джарет плъзна ръката си от устата на Рени. Той приседна, поклащайки глава, с поглед, отправен към тавана. Рени вдъхна огромно количество въздух и започна да го ругае така, че и моряк би се изчервил.

Джарет вдигна ножа, хвърли го на леглото и се изправи. Той остави Рени където беше и мина покрай истеричната госпожа Кавано.

– В чикагските кланици крещят малко по-силно – промърмори с от-
вращение той.

Глава 3

Госпожа Кавано се втурна в стаята веднага щом Джарет излезе.

– Нарани ли те? – коленичи до Рени и я погали по косата. – Какво правеше той? Да не се е побъркал? – тя се прекръсти. – Господи! Как можа майка ти да замине и просто да те остави! Естествено, че не мога да го разбера. Още сега хващам господина за яката и го завеждам в полицията. Повече не те оставям сама с мистър Съливан.

Рени запази спокойствие. Вече ѝ бе станало ясно, че Джарет никога не е имал намерение да ѝ стори нищо лошо. Не че това, което направи, можеше да му се прости, но поне не искаше да я убие.

– Можете ли да ме освободите, мисис Кавано? – попита тя, като посочи завързаните си китки.

Ръката на готвачката се отмести от косата на Рени.

– Какво? О! Разбира се! – Сръчните ѝ пръсти, заякнали от дългогодишното месене на тесто и беленето на картофи, незабавно се заеха с това. – Какво ли не ми мина през ума, когато те видях да лежиш тук, завързана като най-хубавата ми коледна гъска.

Рени леко се засмя на сравнението.

– Ножът, който той остави, е по-подходящ за тази работа каза тя.

Мисис Кавано погледна назъбения нож, а след това и серията възли. Тясното ѝ лице изразяваше несъгласие.

– Имам един сатър, който ще свърши работата с по-голям финес.

Рени не можеше да направи нищо друго, освен да чака. Тя с неудобство усещаше резултата от дейността на определени функции на тялото си, които изискваха да стане веднага. Мисълта, че може би ще трябва да се облекчи точно където лежеше в момента, беше още една причина да замисля бавната и мъчителна смърт на Джарет Съливан.

– Още малко и ще е готово – каза мисис Кавано, насочвайки се към последния възел. – Този човек е истински звяр.

Рени се съгласи:

– Чудовище.

– Луд.

– Кретен.

Мисис Кавано кимна.

– Макар че е красив, няма ли да признаеш?

Внезапно ръцете на Рени се освободиха. Тя се подпря на леглото, за

да се изправи, и позволи на готвачката внимателно да масажира китките ѝ.

– Какво общо има външността му? – заяви тя. – Поведението му е осъдително.

– О, да – бързо каза готвачката. – За това няма извинение, разбира се. Само казвах, че има доста хубаво тяло. – И като се направи, че не вижда киселата физиономия на Рени, мисис Кавано ѝ помогна да застане на крака. – Сега ще извикам полицията. Майка ти ми каза, че този мъж се е заклел да те защитава. Мисля, че сега тя би пожелала да го освободи.

– Определено ще иска – каза разгорещено Рени. – Ще поиска да го види в затвора.

Мисис Кавано съпроводи Рени до стаята ѝ, помогна ѝ да се изкъпе, а след това слезе долу да потърси съпруга си. Изведнъж ѝ просветна, че през целия ѝ двадесет и четиригодишен живот, а тя го бе анализирала от самото му начало, нито една от ситуациите, в които се бе оказвала Рени, никога не е била толкова еднозначна, колкото изглеждаше тази, в която бе попаднала сега. Тя внезапно взе друго решение и като остави мистър Кавано да се занимава с градината в страничния двор, тръгна да търси мистър Съливан.

* * *

Подмамена от миризмата на хляб, който се пече, и бекон, който се пържи, Рени слезе в кухнята. Мисис Кавано стоеше пред голямата желязна печка, бъркаше яйца и наглеждаше идеално кръглите палачинки, които набъбваха и се зачервяваха в тигана.

– Всичко мирише прекрасно – каза Рени. Тя прекоси кухнята, застана до готвачката и я прегърна през крехките рамене. – Мога ли да помогна нещо?

– Сложила съм кафето. Можеш да погледнеш дали е готово.

Рени се усмихна, без изобщо да се изненада, че бе помолена да свърши толкова просто нещо. Мисис Кавано винаги ставаше подозрителна, когато Рени искаше да помага в кухнята.

– Знаете ли, мисис Кавано, все някой ден трябва да се науча да готвя.

– Не и в моята кухня.

Рени въздъхна, като погледна към неизменната престилка на готвачката. Въпреки че мисис Кавано работеше вече час, по престилката ѝ нямаше нито едно петно, на масата нямаше нищо, мивката бе празна, а

подът – чист. А пък Рени създаваше безпорядък дори и когато пълнеше солниците.

– Всъщност – каза готвачката, – по-добре се отдалечи от печката, преди да си се изгорила. – Тъкмо изрече това и капка мазнина пръсна от тигана и се залепи върху ръката на Рени. – Ето! Видя ли? Омръзна ми от теб. Сложи ръката си под студена вода и върви да седнеш на масата. Не мога да готвя и да дебна каква беля ще стане, докато си наоколо.

Рени със смях направи каквото ѝ бе казано.

– Мистър Кавано отиде ли в полицията?

– За всичко сме се погрижили.

Рени се изненада. Не бе чула никакъв шум. Изглеждаше нетипично за Джарет да напусне къщата, без да протестира по някакъв начин.

– Не е вадил пистолет, нали?

Мисис Кавано поклати глава. Тя обърна палачинката с едно движение на китката и се върна към бъркането на яйцата.

– Почти очаквах, че може да го стори.

– Добре, но не е.

Рени долови нотка на нетърпение в гласа на готвачката. Сега забеляза, че движенията на мисис Кавано са твърде сковани и много добре контролирани. Тя като че ли атакуваше храната, като че ли харпунираше бекона и катапултираше палачинките. Извади поднос, добави две чинии, натрупа палачинките в едната и сложи яйцата и бекона в другата. Постава една чаша на подноса, напълни я с горещо черно кафе, огледа това, което бе сътворила, и положи подноса на плота.

Рени се ококори, като видя планината от храна. Тя вдигна и двете си ръце и поклати глава.

– Едва ли бих могла да изям толкова.

– Аз и не очаквам това – каза енергично мисис Кавано. – За теб има чай в каната и две топли кифлички във фурната. Това е за мистър Съливан.

Рени не се затрудни да разгадае недвусмисленото кимване и усмивката на готвачката. И двете ясно казваха: „Точно така“. Онемяла, тя проследи как мисис Кавано излиза от кухнята.

Джарет отместа вестник „Кроникъл“, който четеше, когато мисис Кавано влезе в трапезарията. Той реагира подобно на Рени, когато видя порциите, приготвени за него.

– Мисля, че малко надценявате апетита ми – ѝ каза той.

– Хайде, не говорете глупости – каза тя, като остави подноса. – Не мога да си представя, че мъж като вас няма нужда от нещо след нощ като тази.

Джарет разгъна салфетката си и я сложи на скута си. Под зора на мисис Кавано той се захвана с храната, която тя постави пред него.

– И каква точно е била нощта? – попита Рени от вратата. Бузите ѝ горяха и бе свила ръце в юмруци. – Какво казахте, мисис Кавано?

Джарет се надигна леко, посочи стола в ъгъла от дясната си страна и продължи да яде. Като погледна тревожно към Джарет и Рени, мисис Кавано побърза да излезе. Рени мушна стиснатите си до бяло юмруци в джобовите на гълъбовосивата си дневна рокля.

– Тя се канеше да изпрати съпруга си в полицията – каза Рени. Гласът ѝ не звучеше съвсем като нейния. Беше станал твърд и чуплив като карамелизирана захар от силата на гнева ѝ. Но тя не си даваше сметка, че чувствата ѝ тотално са сбъркали адреса, насочени не към мисис Кавано, а към Джарет.

– Може би го е изпратила – каза безгрижно Джарет. Очите му шареха по сгънатия вестник до чинията му. Той се зачете в една свежо написана история за някакво убийство в Боъри.

Рени стигна до масата.

– Престанете. Много добре знаете, че се преструвате, че четете, за да избегнете въпросите ми.

Измина известно време, преди Джарет, погълнат от заниманието си, да вдигне поглед.

– Извинете. Казвахте, че...

– Вие нарочно постъпвате така – каза тя с обвиняващ поглед. – Никой не може да лази по нервите на хората така, освен ако не го прави нарочно.

Джарет се замисли над това.

– Наистина ли? Намирам, че това е общ ръководен принцип.

Рени ритна стола до него и седна тежко. Извади ръце от джобовете и се вкопчи в изящно изрязаните облегалки. Една малка част от нея признаваше, че в момента се бори не толкова с Джарет, колкото с напушващия я смях. Противоположните емоции не ѝ се отразяваха добре. Тя обичаше нещата да са ясно очертани, подредени и класифицирани. Веселието и гневът не бяха в една и съща папка.

– Какво казахте на мисис Кавано? – попита отново тя.

– Истината. – Джарет ѝ предложи парченце хрупкав бекон. – Вземете си чиния и се присъединете към мен.

Рени прие бекона, но поклати глава в отговор на предложението му.

– Коя истина? – попита тя.

– Колко истини може да има? Това е твърде тежък философски въпрос, нали? – Той вдигна чашата с кафето си, като я държеше между дланите си, и се престори на дълбоко замислен.

Рени подтисна порива да залее с горещо кафе гърдите му.

– Губя търпение с вас, мистър Съливан.

Той кимна.

– Тогава сме в едно и също положение. – Той си сръбна кафе, остави чашата и си бодна от яйцата. – Казах на мисис Кавано какво точно се случи през нощта – нито повече, нито по-малко. Много интересно: малко след три часа сутринта тя и съпругът ѝ се събудили от кучешкия лай, огласяващ квартала. Това, което е преживяла, бе достатъчно да потвърди думите ми. Тя прекрасно разбра защо бях принуден да... ви... – той спря. Лека усмивка пробяга по лицето му. – Да ви вържа като коледна гъска, мисля, че тя се изрази по този начин.

Рени си гризна от бекона и погледна твърдо Джарет.

– Трябва да ви е доставило удоволствие да чуете това.

– Това беше интересна гледна точка. Аз го бях сравнил със завързането на теле, разбирате ли, и затова можах да оценя по достойнство становището на мисис Кавано.

Тя бе благодарна, че вече е преглътнала, защото иначе щеше да се задави.

– Искам да се видя с Холис днес – каза тя с равен, безизразен глас.

– Това може ли да бъде уредено?

– Не казах ли вече, че ще се заема с това?

– Не ви познавам толкова добре, за да знам, че сте човек, който държи на думата си.

Цялото му чувство за хумор го напусна. Блестящите му сапфирени очи потъмняха и станаха студени. Чертите на лицето му се изопнаха и той доби мрачно, сериозно изражение. Единствено челюстта му леко помръдваше.

– Мисля, че лъжете, мис Денъхи. Единственото нещо, което със сигурност знаете за мен, е, че държи на думата си. – Той задържа погледа си върху нея и сякаш я пронизваше; след това каза тихо: – А сега ме извинете.

Когато той не стана, а продължи да яде, Рени разбра, че е била отпратена. Устните ѝ се разтвориха, след това се затвориха. Бе твърде

слисана, за да реагира. Рени се изправи рязко, отблъсна стола от масата и отиде да търси спасение в собствената си стая.

Рени не можа да се съсредоточи върху книгата, която си избра за четене. Мислите ѝ неизменно се връщаха към коментара, който Джарет направи в трапезарията. Тонът му бе почти заплашителен, като че ли я предупреждаваше да не му противоречи. Сама в стаята си, свита като детенце в голямото, удобно кресло, Рени почувства, че не бе приела предизвикателството в гласа на Джарет, а бе избягала от него.

Откъде можеше да знае, че той е от хората, които спазват обещанията си? Въз основа на какви факти? Той никога не бе поемал ангажимент към нея. Този мъж се занимаваше с преследване на престъпници, обявени за издирване срещу възнаграждение. И ако това не говореше за човек с изключително чувство за независимост и безразсъдство... Какво от това, че временно е заместник-шериф? Той вероятно дори не е положил клетва. Не бе обвързан с никакви обещания, доколкото можеше да прецени.

Той я пазеше заради сестра ѝ, но...

Рени бавно затвори книгата. За по-малко от денонощие, откакто се познаваха, Джарет Съливан бе осуетил сватбата ѝ, бе я следвал по петите от съда до къщи, бе я преследвал цели три пресечки в Манхатън посред нощ и я бе завързал за леглото си.

Рени остави книгата и се изправи. Оправи гънките на роклята около хълбоците си, прикрепил здраво една непокорна къдрица зад ухото си и тръгна надолу, за да се помири с Джарет.

Той се намирал в предния салон, изтегнат в едно широко кресло – единият му крак небрежно праметнат през страничната облегалка, а другият – опънат на една табуретка. Когато видя Рени, той прибра прилично краката си и се изправи.

Тя му направи знак да седне отново.

– Изглеждахте дълбоко замислен – каза тя. – Не исках да ви безпокоя.

Тъй като Джарет мислеше за нея и потокът на мисълта му го бе обезпокоил, струваше му се, че няма значение какви са били намеренията ѝ. Той прокара пръсти през тъмнорусата си коса, докато седеше.

– Мистър Кавано вече отиде да доведе годеника ви.

Деликатната ръка на Рени проследи извитата облегалка на канапето, когато минаваше зад него.

– Не дойдох тук за това, но все пак ви благодаря. Радвам се на възможността да говоря с Холис. – Тя заобиколи канапето, поколеба се и

после седна. Когато погледна към Джарет, разбра, че той не я гледа с очакване, както се бе надявала, а с подозрение. Почувства, че я залива раздражение. – Всъщност дойдох, за да ви освободя от обещанието ви.

Едната му вежда се повдигна.

– О?

– Да – забързано продължи тя. – Обещанието ви да ме пазите. Това е, нали? Имам предвид, че именно затова трябваше да предполагам, че сте човек, който държи на думата си. Вие сте се заклели да ме пазите и вие... вие го правите. – Тя изчака, като мислеше, че той може да каже нещо. Но красивите му черти останаха безучастни. – Наистина това е достойно за възхищение. Трябваше да го забележа по-рано. Вместо това аз само се ядосвах от вмешателството ви. Мисля, че трябва да обсъдим спокойно това и да стигнем до компромис.

– Разбирам.

Тя се усмихна насърчително.

– Наистина ли? Това е добре като начало.

Той поклати глава.

– Не. Това е краят. Не съм давал обещание на вас, госпожице Денъхи. Най-напред обещах на Итън, след това – на баща ви и накрая – на сестра ви. Изпълнявам служебния си дълг, за което съм се заклел, когато станах заместник на Итън.

– Но аз не искам да сте край мен.

– Знам – каза тихо той. – Но запитвали ли сте се защо не искате?

Тя се напрегна, когато забележа, че предизвикателството се връща в гласа му, този път спокойно и проучващо.

– Аз... вие...

– Да?

Рени се изправи, вече развълнувана. На пръв поглед думите му бяха съвсем ясни и лесни за разбиране, но имаше някакъв подтекст, който трудно можеше да бъде определен. Погледът ѝ се разшири, Джарет го улови и не го изпусна, докато ставаше от креслото и се приближаваше към нея. Изведнъж Рени откри, че се затруднява да си поема въздух. Сърцето ѝ биеше твърде шумно, пръстите ѝ мачкаха тъканта на роклята ѝ. Тя искаше да отстъпи, но вместо това не помръдна.

Джарет спря едва когато надвеси лице над нейното, а гърдите му почти я докосваха.

– Бих могъл да ви кажа защо това не ви харесва – каза бавно той. – Но няма да ми повярвате. Бих могъл и да ви покажа, но обещанието, което съм дал, онова, което мисля, че не разбираете, не ми позволява.

Рени поклати едва забележимо глава. Погледът ѝ не се откъсваше от неговия. Гласът ѝ се превърна в шепот:

– Говорите със загадки.

– Аз не мисля така. – Той наведе леко глава. Бе достатъчно близо, за да забележи, че дъхът на Рени секна. За секунда погледът му попадна върху устните ѝ.

След това рязко се отдръпна.

– Имате гости, мис Денъхи – любезно каза той, все едно в гласа му никога не бяха се прокрадвали заплашителни нотки. – Годеникът ви пристига.

Рени се почувства така, сякаш падаше в дълбок, тъмен кладенец, и то само за да бъде сграбчена от същия човек, който я бе блъснал в него.

– Вие сте кучи син, мистър Съливан.

Джарет реагира с лека усмивка.

Рени премина бързо покрай него и като събра парчетата от счупената си самоувереност, отиде да посрещне Холис в антрето. Как ли Джарет бе разбрал, че Холис пристига, когато тя не бе чула нищо освен туптенето на сърцето си?

Холис подаваше палтото си на мистър Кавано. По-възрастният човек се оттегли, когато Рени протегна ръце към годеника си.

– Рени! – Холис я взе в прегръдката си и я притисна. – Господи, така се зарадвах, че се обади! Четох вестниците тази сутрин... Не знаех какво да мисля. Мислех, че ще бъде споменато нещо за Нат Хюстън и за провалената ни сватба.

Рени се отдръпна, перестите ѝ вежди бяха страховито склучени:

– Чел си вестника, за да видиш дали е споменато нашето сватбено фиаско? – каза ужасена тя. – Вече минава десет. Не ти ли дойде наум да дойдеш тук? Да видиш добре ли съм, да разбереш сам какво става.

Холис постави ръце на раменете на Рени. Дланите му се плъзнаха надолу по ръцете ѝ, докато обхванаха китките ѝ. Той я разтърси лекичко, покровителствено.

– Рени, Рени. Какво се е случило? Поведението ти е съвсем необичайно. – Опита се да я въведе в салона, но тя се измъкна от ръцете му. Той видя потръпването ѝ и погледна към китките ѝ. Охлузванията точно под края на маншетите се виждаха съвсем ясно.

– Аз ли ти причиних това? – попита той.

От широко отворените смарагдови очи на Рени внезапно потекоха сълзи. Фигурата на Холис блесна пред нея. Това, че прояви такава загриженост и страх от своята сила, дълбоко развълнува Рени. След малко

тя си позволи да се сгуши до широките му силни рамене. Този силен мъж, едро скроен и с широко, привлекателно лице, можеше да бъде страшен и заплашителен, когато го предизвикват, но никога не би я наранил.

Холис лекичко я потупа по гърба, доволен, че светът му отново е цял. Той нежно я подбутна към салона, настани я на канапето и й наля малка чашка шери.

– Много е рано за това – каза тя, когато той ѝ подаде чашата.

– Глупости. Това ще те успокои.

Той седна до нея и забеляза, че влажните ѝ очи оглеждат стаята.

– Търсиш ли нещо? – попита той.

Рени се засмя повече от облекчение, че Джарет Съливан не се спотайва някъде в салона.

– Не, няма нищо. Може ли да ми дадеш кърпичката си?

Това, че Рени, изглежда, никога нямаше носна кърпа, беше източник на известно раздражение за Холис. Но при тези обстоятелства той си помисли, че ще е по-добре да не подхваща пак тази тема.

– Разбира се – каза той, като ѝ я подаде.

Тя избърса сълзите си и я затъкна в маншета си. Холис знаеше, че повече няма да види кърпичката си.

– Каж ми какво става. Мистър Кавано ми каза само, че искаш да ме видиш. Не можах да го накарам дори да ми каже как си.

– Аз съм добре, Холис. – Тя отпи от шерито. – Може би съм малко объркана. Всъщност – повече от малко. Не знам какво се случи вчера. Защо се съгласи да бъде отложена сватбата?

Холис изглеждаше здравата ядосан. Веждите му, тъмно-шоколадови като очите му, се повдигнаха високомерно.

– Кой ти каза, че съм се съгласил? Хюстън трябваше да насочи пистолета си към мен, за да разбере, че наистина иска сватбената церемония да се прекрати. – Той сложи ръката на Рени на тила си. Цицината все още се напипваше. – Струва ми се, че имах късмета да се размина само с това. Този човек искаше да ме убие.

– Той те е ударил с пистолета си? – попита тя.

– Не мислиш ли, че това е достатъчно основание за отлагането на сватбата?

– Не знам какво да мисля. Никой нищо не ми каза. Аз припаднах в църквата. Два пъти. Чак и на мен не ми се вярва.

– Не е трябвало да се срещаш с Нат Хюстън без мен – каза Холис.

Рени се намръщи.

– За втори път споменавах Хюстън. Той не е тук. Поне никой не знае със сигурност. Мистър Съливан те е ударил. Татко му е платил десет хиляди долара, за да прекрати сватбената церемония.

– Десет хиляди! – По лицето на Холис изби гъста червенина. – Искаш да кажеш, че човекът не е бил Нат Хюстън? Но той сам ми каза.

Рени въздъхна. Твърде много неща ѝ се изясниха. Джарет бе спланирал Холис – един човек, който трудно може да бъде уплашен – не с това, че е носил пистолет, а с това, че е използвал репутацията на друг човек. Тя допи напитката си и постави чашата на покривчицата в края на масата.

– Името му е Джарет Съливан. Заместник е на Итън Стоун. Нали знаеш, това е шерифът, който спаси живота на Майкъл.

– И който е баща на бебето на Майкъл – добави той.

Рени предпочете да пренебрегне самодоволния му и твърде превзет тон.

– Мистър Съливан е пътувал заедно с шерифа Стоун на изток, за да открият Хюстън и Ди Кели. Плановите му малко се променили, когато татко му съобщил, че Майкъл има близначка. Той поел ангажмента да ме защитава като нещо, което се подразбира.

– Но това трябва да е моя работа.

– Точно така мисля и аз. И така щеше да стане, ако не беше се намесил Джей Мак.

Холис поклати глава.

– Не мога да разбера баща ти. Той приема много добре работата ми, цени мнението и приноса ми, отнася се с мен като със собствен син. Защо не иска да се омъжи за дъщеря му?

– Наумил си е, че не ми подхождаш – каза Рени. Не искаше да обида Холис с обвинението, че преследва парите ѝ. – А ти познаваш Джей Мак. Няма изгледи да промени скоро решението си. Можем да чакаме, докато се откаже, или да се оженим на своя глава. – Тя погледна към Холис с очакване.

– На своя глава – каза без колебание той. Отговорът му предизвика една от необикновените и красиви усмивки на Рени, която смекчи изопнатите ѝ изнервени черти. Но тази усмивка изчезна при следващите му думи: – Когато му дойде времето.

– Какво искаш да кажеш?

– Рени, бъди сериозна. Доколкото знам, семейството ти дори не е тук.

– Майкъл и Мери Франсис още са в града. Татко отведе всички

останали в провинцията.

– И така ли искаш да се омъжиш? Зад гърба му, като че ли вършим престъпление?

– Не, но...

– Не помисли ли за моите родители? Знаеш, че аз дори по рано бих ти предложил това, ако не се съобразявах с тях. Мама лежи на легло с мигрена, а татко е почти апоплектик. Те бяха много разстроени от вчерашните събития, да не кажи уплашени.

Рени сведе глава, унижена от степента на собствения си егоизъм.

– Извинявай, Холис, но просто аз...

– Знам – каза открито той. – Аз също искам да се оженим. Чувства ми към теб не са се променили. Вярваш ми, нали?

Тя се вгледа в лицето му. Не можеше да се отрече, че е привлекателен мъж, но Рени търсеше нещо зад красивите му черти. Тя искаше стабилност и сигурност. Нямахме значение, че той не караше сърцето ѝ да спира. Тя не се омъжваше по любов и подозираше в същото и Холис.

– Вярвам ти – меко каза тя.

Той се наведе и я целуна по бузата. Рени се обърна така, че устните му докоснаха нейните. Затвори очи, когато Холис прие устните ѝ. Той разположи устните си върху нейните и постепенно увеличаваше натиска. Едната му ръка се плъзна към кръста ѝ, за да я придържа, докато ръцете ѝ обгърнаха врата му. Устата ѝ се отвори под неговата. Тя почувства мустаците и бакенбардите му да драскат кожата ѝ. Не беше неприятно.

– Простете.

Отначало Рени помисли, че Холис се извинява. След това мислено отбеляза тембъра и нюанса на този глас. Въпреки че Холис се отдръпна незабавно, Рени нарочно се забави да спали ръцете си от врата му. Тя погледна през рамо към отворената врата.

– Холис, това е мистър Съливан. Не допускай ленивата му усмивка да те заблуди. Това, че той се намира в този момент тук, доказва, че усеща времето като швейцарски часовник.

Джарет влезе бавно в стаята и подаде ръка на Холис.

– Мистър Банкс. Добре е, че ви виждам отново. Не изглеждате по-зле след срещата си с Нат Хюстън.

Холис не видя нищо смешно в това. Той остана седнал и се направи, че не забелязва ръката на Джарет.

– Трябваше да ми кажете кой сте.

Джарет повдигна леко вежди.

– Мислех, че съм ви казал. Всъщност, струва ми се... – той замлъкна, понеже очите на Рени станаха по-тревожни. „Дали е честно? – запита се той. – Да ѝ съобща ли всяка подробност от разговора си с годеника ѝ, или да позволя на Холис да тушира срещата със собствената си версия за истината? Холис иска да вярва, че съм Нат Хюстън, за да направи поражението си по-малко противно за Рени.“

– Да? – попита Рени.

– Нищо.

Тя се поотпусна.

– Вече казах на Холис, че Джей Мак ви е предложил много пари, за да направите това.

Холис кимна. Той извади от джоба на жилетката си тънка пура и я предложи на Джарет. Когато той не я прие, подряза я и я запали за себе си. Вдъхна дълбоко и издуха облаче дим над главата си.

– Разбираемо е, че човек като вас може да се повлияе от толкова пари.

Джарет просто се вираше в Холис със стиснати устни и знаещи очи. „А ти – искаше да попита той. – Продаде се само за хиляда и двеста.“

Рени намери един пепелник за Холис и му го донесе. Тя позвъни на мисис Кавано да донесе чай и събщи на готвачката, че за обяд ще бъдат трима.

– Наистина ли беше необходимо да ударите Холис? – попита тя, когато се върна на канапето.

– Да – каза Джарет без угризение. – Така мислех. – Погледна към Холис: – Тази случка не ви навреди, нали?

– Не бих казал, мистър Съливан – отговори Холис. Той сложи ръка върху ръката на Рени и я потупа бавно и с определено чувство за собственост. – Днес Мери Рене щеше да ми бъде съпруга.

„А вместо това – искаше да каже Джарет – тя спа с мен миналата нощ.“ Нещо от мислите му трябва да беше достигнало до Рени, защото той видя как тя пребледня.

– Очевидно неизбежното просто е отложено – каза любезно той.

– Вие сте подслушвали – обвини го Рени.

– Нищо подобно – каза той. – Но всеки, който ви види, ще си направи същото заключение. Толкова влюбена двойка едва ли ще позволи нещо като възражението на татко да ѝ се изправи на пътя.

„Той лъже – искаше да каже Рени на Холис. – Не вярвай на нищо.“ Тя отпрати най-неискрената си усмивка към Джарет.

– Що се отнася до мен – продължи той, – беше ми платено да по-
реча на една сватба, а не на цяла поредица от сватби.

Холис кимна.

– Тогава нямаме основание да очакваме и по-нататъшната ви
намеса.

– Това е факт – провлечено каза Джарет. В този момент пристигна
мисис Кавано с чая. Джарет се възползва от прекъсването, за да се ухи-
ли злобно на Рени. В отговор тя, изглежда, бе готова да залее скута му с
горещ чай.

Холис угаси пурата си.

– Кажете ми, мистър Съливан, колко можем да очакваме, че ще се
проточи тази работа с Нат Хюстън?

– Не може да се каже. Няколко дни, седмица, около месец.

– Един месец! – каза Рени.

Джарет сви рамене.

– Възможно е. Не може да се очисти разбойника, ако не се знае къ-
де му е леговището.

Холис вдигна чашата си.

– Наистина ли е необходимо да стоите тук, докато очаквате този...
ъ-ъ-ъ... разбойник? – Сръбна си чай. – Искам да кажа, че не е твърде
прилично, нали?

– Никой не знае, че той е тук, Холис – каза Рени. Тя прехапа долна-
та си устна, както лъжеше, защото си спомни срещата с Лоуган Мар-
шал. Подчертано избягвайки Джарет, тя добави: – С изключение на мис-
тър и мисис Кавано.

– Да, но те живеят в отделна сграда.

– Какво искаш да кажеш? – попита тя, като се наежи. – Че може да
стане нещо нередно, докато мистър Съливан е тук?

– Не, разбира се, че не – бързо каза Холис. – Не, не си мисля това.
Никога. – Той отново потупа ръката ѝ. – Но трябва да внимаваш никой
да не разбере какви са обстоятелствата около присъствието му тук. Мис-
ля за доброто ти име.

„И за своето“ – помисли си Джарет. Холис не искаше да се разчуе
из хайлайфа, че годеницата му е под покровителството на друг мъж.

– Казах ти, Холис – каза Рени, – никой не знае, че той е тук.

– Рени – търпеливо каза Холис, – той прекъсна сватбената ни цере-
мония. Гостите ни го видяха да минава през църквата. Той ме удари с
пистолета си и изчезна. Мери Франсис поднесе извиненията си на съб-
ралото се множество, но обяснението ѝ не беше много добре

подготвено. Честно казано, сега сме в устата на целия град.

– Мисля, че ще е по-точно, ако кажем – каза Джарет, – че не много хора знаят, че Рени все още е тук. Вярвам, че сестра ѝ е накарала хората да мислят, че Рени заминава. И, докато тя не излезе от къщата, никой няма да има основание да се усъмни в това. Когато Нат Хюстън бъде заловен, вие двамата можете, ако решите, да демонстрирате сдобряването си пред хората. Но дотогава безопасността ѝ зависи от това да е добре изолирана. – Той замълча. – А репутацията ѝ зависи от нашата дискретност.

Холис се обърна към Рени:

– Разбираш, че щях да се чувствам по-добре, ако беше при мен. Напълно съм способен и сам да те защитя.

– Знаем – каза тя.

– Тогава удовлетворява ли те това положение? – попита той.

– Не особено. Ако Майкъл не бе останала в града, аз бих се присъединила към останалите от семейството си. Но аз нямам голям избор, Холис. Трябва да бъда тук. Дори да не мога нищо да направя за нея, поне ще знам, че не съм я изоставила. Тя би направила същото за мен.

Холис разбра, че този отговор би трябвало да го задоволи. Но това не му допадаше.

– И какво? Да продължа да ходя на работа, като че ли всичко е наред?

– Всичко е наред. Не те лъжа. – Рени допи чая си. – Наистина не държа да говорим повече за това пред мистър Съливан. – Тя погледна пронизващо Джарет, но той само отпи от чая си и се усмихна любезно. – Ще поговорим отново насаме.

След няколко минути влезе мисис Кавано и Рени, която не можеше да измисли безопасни теми за разговор, ѝ беше благодарна за това. Обядът вървеше гладко. Между супата, салатата и печеното с картофи, Рени говореше с Холис на професионални теми, само за да не се включи в разговора и Джарет. С крайчеца на окоото си забеляза, че той изглеждаше повече развеселен, отколкото засегнат от машинациите ѝ.

– Би трябвало да ме оставите да поговоря насаме с него – каза тя, след като Холис си тръгна. – Знаехте, че искам.

– О, значи сте забелязали, че обядвах с вас?

Рени изкриви устни с възмущение.

– Как да не съм? Вие сърбахте толкова шумно супата си, че съм изненадана, че още никой от съседите не се е оплакал.

Той се ухили.

– Значи сте забелязали и това?

Тя го изгледа кръвнишки. Доколкото можеше да прецени, Джарет Съливан нямаше капка съвест.

Той я съпроводи от антрето обратно до предния салон.

– Всъщност, Рени, бих казал, че нищо добро нямаше да излезе от един разговор насаме с Холис.

Рени не си направи труда да го порицае отново заради фамилиарниченето му.

– Какво имате предвид?

– Ти щеше да се опиташ да го убедиш да си пристанете, нали?

Тя мина в настъпление:

– Откъде ви идват на ум тези идеи?

За Джарет нямаше значение дали тя ще признае, или ще отрече това, той беше доволен, че си е направил вярно заключение.

– Не мисля, че Холис би се съгласил. Изглежда, той иска одобрението на цялото ти семейство. В края на краищата, къде е изгодата, ако спечели дъщерята на Джей Мак и загуби Североизточните железници? А ти имаш нужда от сегашното му положение, нали?

– Какво трябва да означава това?

– Не изложих ли същината? – Джарет рошеше с пръсти косата си, докато обмисляше това, което бе чул. – От разговора ви на обед излиза, че това, което най-много ти харесва у Холис, е свързано със степента на влияние, която той притежава сега в компанията на баща ти.

– Както обикновено, вие не знаете за какво говорите.

– Не знам ли? – Той отиде до прозореца и дръпна завесите. Провери улицата за нещо необичайно – кола или пешеходец, които да не подхождат на квартала. Всичко изглеждаше както трябва. Той се обърна към Рени:

– Във всеки случай ще бъде облекчение за мен, ако греша. Ако искаше да се омъжиш, щеше да означава пак да те пазя, но не само от Нат Хюстън, а и от самата теб. – Той ѝ кимна леко и любезно се усмихна. – С твое позволение, имам да обезопасявам няколко врати и прозореца. Мистър Кавано ще ми помогне.

Несигурна, Рени бавно седна. Този мъж почти можеше да чете мислите ѝ. Но той не бе разбрал всичко. Дразнеше я с това, че мисли, че тя иска да се омъжи за Холис Банкс заради амбициите си. Рени можеше само да си представя какво би направил той, ако само подозираше за другите причини.

Погледът ѝ попадна върху недопушената пура, която Холис бе

оставил в пепелника от оловен кристал. Майкъл пушеше цигари, но Рени никога не бе опитвала. Тя взе пурата и я разтърка между палеца и показалеца си. Пушейки, Майкъл изразяваше пренебрежението си към условностите в обществото. А също и с това, че работеше в „Кроникъл“ като първата му жена-репортер. Рени никога не бе изпитвала желание да пише. Тя искаше да ръководи железница.

Рени вдигна тънката пура към устните си и със свободната си ръка драсна клечка кибрит. Дръпна бавно, разнесе дима из устата си и след това го издуха. Не беше толкова лошо. Тя се изтегна на канапето, подпря краката си на масичката за кафе отпред и ги кръстоса при глезените. Този път глътна дима и го отведе чак до белите си дробове. Последвалият спазъм от кашлица развали настроението ѝ.

Джарет мина по коридора и спря пред салона. Той поклати глава, невярвайки на очите си, но и не особено шокиран от това. Ухили се, прехвърли чука в дясната си ръка и продължи пътя си нагоре.

Вечеряха в кухнята. Рени настоя за това, защото не искаше мисис Кавано да им прислужва. Тя обеща, че двамата с Джарет ще се справят с почистването, и освободи готвачката и съпруга ѝ да се приберат по-рано.

– Още хляб? – попита Рени, като подаваше таблата на Джарет. – Мисис Кавано прави собствен мармалад. Никога не го купува. Мога да ви донеса.

Джарет поклати глава:

– Не, маслото ми е достатъчно. – Опита се да си представи какво си е наумила.

– Успяхте ли да завършите всичко, което искахте?

– Къщата е по-укрепена, ако това имаш предвид. Освен това поправих един изкривен улук и укрепих няколко керемиди. – Струваше му се, че така бе правилно, тъй като той бе причинил тези щети, когато скочи върху навеса на задния вход. – Помогнах на мистър Кавано при потягането на някои неща.

– Много мило от ваша страна.

– Не точно. Отегчих се.

Тя кимна.

– Знам какво имате предвид. Аз горя от нетърпение да се върна към работата си. Сигурно и Майкъл се чувства по същия начин.

– Съмнявам се. Тя е в меден месец, забрави ли?

Рени забоде поглед в чинията си. Тя ровеше из граха с вилица, докато не почувства, че лицето ѝ започна да излъчва топлина.

– Трябват ми някои книжа от канцеларията.

Джарет отказа да бъде увлечен от самозалъгва нето ѝ.

– Какво точно вършиш в Североизточните железници?

– Работя за директора на новите проекти.

Джарет интерпретира:

– Ти си му секретарка.

Тя усети пренебрежението в тона му и каза със смесица от гордост и самозащита:

– Имам много повече задължения от това. Работя според способностите си от четиринадесетгодишна за Североизточните железници.

– Това е достойно за похвала.

– А вие с какво се занимавахте на четиринадесет години?

Джарет престана да маже хляба си с масло. Той внимаваше да не откликне на предизвикателството във въпроса ѝ и отговори прозаично:

– Работех в „Експрес“.

– „Пони експрес“ ли? – Тя бе впечатлена, въпреки че не го желаше.

– Хм. Там се срещнахме с Итън. Родителите ми притежаваха една от пътните станции край Салина, Канзас. За краткото време на съществуването на „Експрес“ те се грижеха за конете на пътниците. Аз се присъединих няколко месеца преди всичко да свърши.

– Сигурно мразиш железниците.

– Да ги мразя ли? Не.

– Но железниците довършиха „Експрес“.

– Това беше обречено начинание. О, знам какво си мислеха за него хората от Изтока; за известно време аз изпитвах същите чувства. Но това бе романтичен брътвеж, подхранван от репортери, които никога не бяха стигали по на запад от Питсбърг. Работата беше опасна и мръсна, изобщо не бе толкова вълнуваща, колкото преувеличаваха. Родителите ми го знаеха; затова и ми разрешиха да опитам. Те дори не се изненадаха колкото мен, когато се отказах.

– Изглежда, са били много мъдри, като са ви позволили да откриете сам някои неща.

– Мисля, че се опитвах да приемам по-малката злина. Можеха да ми разрешат, или аз щях да избягам. – Усмивката му бе изпълнена със самоирония, а гласът му стана поверителен: – Тогава още не ми бе дошъл умът в главата.

Рени леко се засмя:

– О? А знаете ли кога всъщност е настъпило това събитие?

Сянка прекоси лицето му.

– Да, знам.

Рени осъзна, че сега той гледаше през нея, не към нея, и че това, което тя възнамеряваше да бъде дразнеш въпрос, бе приело друго значение за него, докато си припомняше миналото.

– Не е необходимо да ми отговаряте – каза тя.

– Какво? – Той се отърси от унеса си. – Не, всичко е наред. Погребях и двамата си родители през шестдесет и седма.

– Съжалявам.

„Не го казва само от любезност – помисли си Джарет. – Рени го каза като че ли от сърце.“ Широко отворените ѝ очи бяха разтревожени, а перестите ѝ вежди – деликатно присвити. Устата ѝ – права, със стиснати устни, като че искаше да задържи нещо в себе си. Джарет имаше странното усещане, че тя абсорбира болката му.

– Това беше много отдавна.

Девет години не са дълъг период, но когато Рени осъзна степента, в която Джарет все още чувстваше болката, те заприличаха на вечност. Усмивките, почти непоклатимата му природа, подигравките и закачките му – всичко това бе, за да се държи на разстояние. Тя го проучваше с нов интерес.

– Болест ли беше? – попита тя.

Джарет поклати глава.

– Бяха в Хейс да продават добитък. Тогава градът едва ли можеше да бъде наречен град, а по-скоро пазарище или нещо такова. Имаше много войници заради форта и животновъдите минаваха със стадата си. Парите се завъртаха много свободно и това привличаше хора, които не искат непременно да си ги изработят. Родителите ми са били убити, когато са внасяли парите си в банката.

Беше толкова ужасно, колкото Рени бе очаквала, но въпреки това бе сигурна, че историята не свършваше със смъртта на мистър и мисис Съливан и дори че историята изобщо няма край. Искаше да разбере, но не можеше да зададе точно тези въпроси.

– Разкажете ми за родителите си – каза вместо това тя. Какви хора бяха?

Джарет си сипа още една порция пиле и зелева салата. Беше благодарен за възможността да говори за живота, а не за смъртта на родителите си.

– Баща ми беше емигрант. Пристигнал в Бостън на четиридесет години и започнал лека-полека да се придвижва на запад. Искал е да стигне до Калифорния. Обичаше да отбелязва, че ако не се бил сблъскал с майка ми в Канзас, щял да бъде при Сатър, когато открили златото.

Рени се засмя:

– Не звучи сякаш е съжалявал много за това.

– Не е.

– Споменахте за добитък. С това ли се е занимавало семейството на майка ви?

Той поклати глава, като преглътна.

– Не, тя изобщо не е имала семейство. Била е отгледана в приют за сираци тук, в Ню Йорк, изучили са я в местния колеж, за да стане учителка и да се върне на работа в приюта. Но вместо това тя заминала на запад и преподавала в Сейнт Луис, а по-късно – в Канзас Сити. Татко я срещнал, когато гонела един избягал ученик по улицата. Той сграбчил момчето за врата и го държал, докато майка ми го настигнала. Не знам какво точно се е случило тогава, но, изглежда, момчето е било пуснато, а майка ми – не.

– Това е било любов от пръв поглед.

– Така изглежда.

– Вярвате ли в това? – попита заинтригувано тя.

– Предполагам, да – провлечено каза той, – когато ми се случи.

Рени забеляза, че той каза „когато ми се случи“; тя би казала „ако“ ми се случи.

– И се установили в Салина? – попита тя.

– Най-накрая. Майка ми престанала да преподава. Била принудена. Комисията по образованието казала, че това не е професия за омъжена жена.

Рени направи гримаса. Това отношение бе толкова разпространено, че не си струваше да реагира.

– Но въпреки това, тя ви е учила.

Той кимна.

– Нито ден не съм ходил на училище през живота си. Но докато не започнах да работя в „Експрес“, никога не почувствах липсата му.

Рени не бе изненадана, че той е бил обучаван от майка си, а от това, че е успяла да го научи на всичко от училищната програма. Когато му изнасяше, той се правеше на невъзпитан, но Рени не би била поразена, ако той знаеше наизуст Шекспир.

– Родителите ми бяха партньори – каза той. – Те правеха всичко

заедно. Най-напред това беше едно малко търговско предприятие, което се провали за няколко месеца. След това опитаха в селското стопанство, но баща ми мразеше тази работа. Майка ми имаше малко спестявания от учителстването си, които баща ми не ѝ разреши да похарчи. Накрая тя го убеди, че трябва да опитат в животновъдството. И това се хареса и на двамата. А и се справяха добре.

„Той се гордее с наследството си – помисли си тя, – гордее се с ценностите, в които са го възпитали, с етичността, в която е живял, с любовта, никога не поставяна под съмнение.“

– Мислите ли някой ден и вие да се занимавате с животновъдство? – попита тя.

– Мисля по този въпрос от време на време. Начинът, по който той изрече тези думи, подсказа на Рени, че темата е приключена, като че ли бъдещето му не подлежеше на обсъждане. „Какъв ли ще е този човек, който няма мечта?“ – почуди се Рени.

Джарет се нахрани и Рени започна да раздига масата.

– Сложил съм нова ключалка на вратата ти.

Рени осъзна, че в продължение на около половин час тя се бе самозлъгвала с мисълта, че Джарет Съливан не е неин пазач. Те бяха вечеряли заедно, бяха разговаряли и се бяха смели малко. Напрежението бе изчезнало, смълчаванията не бяха мъчителни, общуването бе приятно. Можеха спокойно да бъдат двама души, които възстановяват старо приятелство или току-що запознати, които търсят сходство.

Това е било измама. Тя вече го знаеше. Рени нямаше кого друго да обвини освен себе си.

– С каква цел? – попита тя.

Джарет се изправи, взе чиниите от треперещите ѝ ръце и ги пренесе до мивката. Започна да отстранява остатъците от храната.

– Не мисля, че би искала и довечера да спиш на пода.

– Не искам. – Тя го последва до мивката. – Но какво общо има между двете неща?

– Опасявам се, че без тази ключалка няма да имай никакъв избор. – Той започна да пълни с вода умивалника. – След лудориите от миналата нощ сигурно не вярваш, че отново ще ти се доверя, нали?

Рени пусна сапунени люспици във водата и бързо ги завъртя с ръка, за да се разтворят и да се появи пяна. Започна да хвърля приборите вътре, като почти улучваше ръцете на Джарет. Усмихна се със сладка неискреност, когато той се опита да се отдръпне.

– Предполагам, че за посещение при сестра ми тази вечер не може

и да се говори.

– Това би било едно вярно предположение.

– А да донеса книгата си от офиса?

– Също.

– Да чета в стаята си?

– Разбира се.

– Какво ще кажете, ако се напия?

Той се изсмя:

– Това е нещо, което бих искал да видя.

– Повярвайте ми, мистър Съливан, не бих го направила за ваше забавление.

Джарет взе една кърпа и започна да подсушава чиниите.

Рени никога не бе виждала мъж да помага при миенето на чинии. Мистър Кавано никога не помагаше на жена си. Джей Мак не би го и помислил. Тя се съмняваше, че Холис щеше на знае какво да направи с кухненската кърпа, ако тя замислеше нещо такова. Помощта на Джарет бе в такова противоречие с очакванията ѝ, че гледката, която той представяваше, почти накара Рени да забрави колко бе раздразнена.

– Смятате да ме заключите вътре ли? – попита тя.

– Хммм.

– Ами ако стане пожар?

„Повярвай ѝ, за да ти докара беля на главата“ – помисли си той и каза:

– Няма да има. – Той мушна една чиния в бюфета и взе част от приборите. – Слушай, ако това толкова те тревожи, можеш да легнеш на леглото, а аз ще бъда на пода.

– Да се отнеса така с един гост? – попита тя. – Не искам дори да си го помисля.

Те довършиха остатъка от заниманието си в тишина. Когато приключиха, Джарет се извини и се оттегли в библиотеката, като периодично проверяваше местонахождението на Рени. Рени остана в кухнята и започна да работи на изподрасканата маса – мястото на толкова много нежни закачки със сестрите ѝ, докато растяха. Тя бе разгънала картата на Колорадо пред себе си и плановете на една наклонена магистрална линия от Денвър до Куинс Пойнт. Североизточните железници бавно надрастваха името си, като се придвижваха в нови направления. Беше добре да си част от тях и разстройващо, че не можеш да направиш повече за тях.

В десет часа тя затвори книгите си, сгъна картите и извади всички

моливи, заблудени и изгубени в косата ѝ. Протегна се и завъртя врата си на триста и шестдесет градуса, защото се бе схванала. Рени си пое няколко пъти дълбоко въздух, успокои нервите си въпреки изгарящото я нетърпение, стана от масата и направи кафе. В десет и двадесет минути тя вече го поднасяше на Джарет.

– Ти няма ли да пиеш? – попита той, като взе чашата, която тя му предложи.

– Разбира се. – Тя вдигна чашата си в насмешлива наздравица, отпи глътка, след това я върна на подноса. – Четете ли? – попита тя, като наблюдаваше как Джарет сръбва от пиетието си. Рени се наведе и взе книгата, която лежеше до стола му. – Джон Стюарт Мил, „За покорството на жените“. – Тя го погледна особено. – Да не би да е една от любимите ви книги?

Той поклати глава.

– Мислех, че може да е една от твоите. Често е прелиствана.

– Въсщност аз харесвам Мил, харесвам и какво казва за жените; но ако книгата е често прелиствана, то е защото Мери Франсис и Майкъл я знаят наизуст. – Тя отнесе книгата до рафтовете и я мушна на мястото ѝ. – Ето и неговото „Есе за свободата“. Чели ли сте това?

– Няколко пъти.

Рени се отдръпна от стената с книгите.

– Извинете, вие не бяхте свършили с тази книга, нали? Но ми се стори, че сте приключили, когато влязох.

– Да, бях приключил. – Той посочи чашата ѝ на подноса. – Кафето ти изстива. Аз почти изпих своето.

– Искате ли още? Може би трябваше да донеса цялата кана.

– Всичко е наред. Но допий най-напред своето.

Рени седна на стола с висока облегалка срещу него. Тя имаше мили спомени как седи по същия начин с Джей Мак. Той пиеше ирландско кафе, а тя – горещо какао. И двамата имаха мустаци от разбита сметана, Джей Мак говореше за железниците, а тя попиваше всяка дума. Понякога, независимо от най-доброто ѝ желание, тя заспиваше, сгушена в креслото си, а той я отнасяше в леглото.

Джарет хвана празната чаша на Рени точно преди да падне на пода. Той взе чинийката от другата ѝ ръка, сложи внимателно чашката върху нея и ги отмести. Миглите на Рени бяха извити в тъмно ветрило върху бледата ѝ кожа. Изгарящите цветове на косата ѝ бяха укротени от мъжделивата светлина в библиотеката. Без да знае какво се кани да прави, Джарет плъзна пръсти по слепоочията ѝ и ги зарови в косата ѝ. Тя не

помръдна.

– Следващия път, когато сложиш нещо в питието ми, Мери Рене, трябва да внимаваш да не сменя чашите.

Джарет се наведе, провря ръце под неподвижното тяло на Рени и я вдигна към гърдите си. Като се стараяше да не я тръска, той я отнесе до стаята ѝ и я положи в леглото.

Глава 4

Рени се прозина. Протегна се лениво и се сгуши отново под дебелия юрган, въпреки че се опитваше да се отърси от остатъците от съня. Беше късно – разбра това от начина, по който слънчевата светлина изплъваше стаята ѝ, но не ѝ се искаше да стане. Раздвижи палци. Обърна се на една страна. И видя Джарет Съливан.

Той все още спеше, неудобно свит в креслото. Главата му се бе килнала под невероятен ъгъл назад, бе пъхнал крака си под тялото. Вълненото одеяло, което трябваше да го покрива, лежеше безполезно на пода, а той бе скръстил ръце на гърдите си, за да се топли. Брадата му бе набола, а тялото му излъчваше тежка умора.

Рени не изпита съжаление. Тя бавно се надигна от кревата и бухна възглавницата си в лицето и гърдите му.

Джарет показа завиден рефлекс за мъж, изваден от дълбок, здрав сън. Преди Рени да успее да избяга, той я хвана за китките, дръпна я на пода и тя се озова в скута му. Той хвърли възглавницата на пода и дрезгаво промърмори:

– Каква муха е влязла тази сутрин под седлото ти?

Рени го погледна язвително и многозначително. Той трябваше да се засмее. Тя бе глупаво простряна в скука му, роклята ѝ се бе вдигнала до коленете и се бе омотала около кръста ѝ. Корсажът ѝ бе силно опънат на гърдите, така че не можеше да постави под съмнение дълбокото ѝ развълнувано дишане. Но нейната гъста и дълга, къдрава лешникова коса изглеждаше още по-зле след съня, извита в неестествено положение покрай слепоочието ѝ и разпиляна по бузата в ужасна плетеница.

– За Бога, първата ти работа сутринта е да накараш сърцето на човек да спре да бие.

Руменината бе започнала вече да обагрят страните ѝ, когато тя разбра, че той не казва това като комплимент. Рени го блъсна в гърдите и той я пусна. Тя се свлече на пода с несръчната намеса на ръцете и краката си. Като отметна глава и повдигна брадичка, тя каза:

– Щеше да е заслуга към всички жени, ако бях го сторила.

Джарет потърка небръснатата си брада и се престори, че мисли за това.

– Може би си права. Това ще ме предпази да не разбивам техните сърца.

Рени си науми отново да го замери с възглавницата. Но погледът, който той ѝ отправи, сякаш знаеше за намереният ѝ, я спря. Вместо това тя вдигна одеялото и се наметна.

– Как разбра за кафето снощи? – попита тя.

– Значи си признаваш?

Тя сви рамене.

– Ще бъде глупаво да не призная. Веднага ли заподозря?

– Когато донесе две чаши без кана, се зачудих. А когато го вкусих, веднага разбрах какво си направила. Беше много горчиво, дори в сравнение с кафето, което обикновено приготвяш.

– Кафето, което правя, няма никакви дефекти – каза остро тя, като мина в настъпление.

Джарет сви устни в слисана усмивка. Поклати бавно глава, бе объркан.

– Цял месец няма да ми е достатъчен, за да те опиша. Не изпита никакво угрисение от това, че се опита да ме отровиш, ѝ отгоре на това настръхваш цялата, когато ти казвам, че правиш твърде силно кафе.

– Едното няма нищо общо с другото. Ако знаех, че изпитваш такива чувства към кафето ми, щях да сложа прахчето в нещо друго. Нямах намерение да го правя лошо на вкус. Това бе само приспивателно, което мама понякога употребява, а не отрова, както много добре знаеш. Все едно, ти изобщо не изпита угрисение, когато размени чашите.

„Но тя ме поставя на изпитание!“ – помисли си Джарет, и каза:

– Лейди, когато нещата опират до чист, твърдоглав инат можеш да показваш нови трикове на някой глупак... – той спря – или на някое муле.

В невинната ѝ усмивка се долавяше и определено чувство на самодоволство.

– Казваше, че... – подкани го тя.

„Какво съм казвал?“ – почуди се той. Тя определено знаеше как да го извади от релси.

– Размених чашите, когато отнесе книгата, и ти позволих да изпиеш това, което бе предназначено за мен. Край на историята. Ти заспа почти мигновено.

– Не мисля, че кафето беше толкова силно – каза тя, като се престо-ри на засегната.

Джарет се наведе през страничната облегалка на креслото, взе възглавницата и я запрати по главата ѝ. Рени със смях отбягна удара.

„Смехът ѝ е дрезгав, сърдечен – помисли си той – и заразителен, а

не насилен, мелодичен и възбуждащ, като на жените, които познавам.“ Видя, че се изправя, притиснала възглавницата до корема си, и бе привлечен от руменото ѝ лице и одухотвореното предизвикателство в очите ѝ. Краищата на устните ѝ се извиха в широка и красива усмивка.

Тя накара сърцето му да спре.

Джарет измъкна изпод себе си изтръпналия си крак и се наклони напред. Беше намръщен и когато заговори, в гласа му се долавяше заплаха:

– Недей да флиртуваш с мен – каза той. – Последствията няма да ти харесат.

Рени разшири очи, но светлината в тях бе угаснала. Лицето ѝ побледня, а чертите ѝ замръзнаха.

– Вървете по дяволите, господин Съливан – каза тихо, с чувство за достойнство.

Джарет се изправи. Почти изрева, когато кръвта нахлу в крака му и усещането за убождане от хиляди иглички се разля по кожата му. Докуцука, залитайки, до вратата и щом тя се затвори зад него, веднага се опря на нея. Болката в крака му бе нищо в сравнение с болката в слабините му. Мислеше си за усмивката на Рени. Едва успя да се спаси.

Рени и Джарет се разминаваха из къщата още три дни. Тя усещаше присъствието му винаги, въпреки че не прекарваше повече от две-три минути в една стая с него. Отнасяше храната в стаята си и ядеше сама, а той се хранеше със семейство Кавано. Четеше в библиотеката, помагаше на господин Кавано в градината и чистеше пистолета си под зоркия поглед на готвачката в кухнята. Рени се опита да работи в уединението на салона и откри, че е толкова трудно и объркващо да го избягва, колкото и да бъде в компанията му.

Когато Джарет се появи на вратата на салона, Рени бе толкова сигурна, че ѝ се привижда, че не може да реагира веднага. Но привидението носеше голям наръч книжа и папки в ръцете си, което я накара да повярва, че не е призрак. Той влезе и остави купа до нея на канапето. Книжата се плъзнаха настрани като разперена колода карти.

Рени незабавно позна папките.

– Чакай – каза тя и го повика, преди той да се обърне и да си тръгне. – Как успя...

– Помолих господин Кавано да отиде до управлението на Уърт и да вземе нещата, от които може би ще имаш нужда.

Той пак се нагани да тръгне.

Рени се изправи. Посегна да го докосне, но като осъзна какво се ка-
неше да направи, бързо отпусна ръката си.

Джарет долови движението с крайчеца на окото си. Той спря и се
обърна.

– Аз... е, добре... – очите ѝ изразяваха безпокойство, а пръстите ѝ
ровеха из гънките на семплата тъмнозелена рокля. – Благодаря ви.

– Моля, няма защо.

В продължение на няколко дълги секунди те се гледаха един друг в
неудобна тишина. Купчината папки започна отново да се свлича, този
път – от канапето на пода. Спуснаха се едновременно да ги хванат и
почти сблъскаха глави.

Рени се засмя напрегнато, докато оправяше папките.

– Изглежда, е опразнил моето и още няколко други бюра.

– Казах му да вземе всичко. Там е бил само нощният пазач, който
му е помогнал да намери кабинета ти, така че се надявам наистина да си
получила всичко необходимо.

– Сигурна съм, че всичко е тук. Сам Уитни трябва правилно да е
насочил господин Кавано. Неведнъж ме е виждал да работя до късно. –
Тя се поколеба. – Доколкото разбирам, още няма вести за Хюстън и
Кели.

– Никакви. Но почувствах, че ще е по-безопасно да изпратя Кавано.
Никой не го е последил.

– Не исках да кажа нищо лошо – каза тя почти извинително. – Не
поставях под съмнение решението ти.

Джарет сви рамене, като че ли това нямаше значение.

– А би трябвало. *Твоят* живот е в опасност.

Рени седна и поклати глава.

– Не моят, а на Мери Майкъл. Господи, по-добре да бе моят. Това
изчакване няма край. Не мога да си представя как тя успява да се
справи.

Джарет подпря хълбок на страничната облегалка на канапето – ни-
то седнал, нито прав – и стори това по-скоро неуверено, отколкото
свободно.

– Сестра ти още не се е завърнала в „Кроникъл“. Поне това знам.

– Ходи ли да я видиш?

Той поклати глава.

– Не.

– Но откъде...

– Набързо възстанових познанството си с Лоуган Маршал. Той ми каза. Пращат работа на сестра ти в хотела. Мисля, че щом Итън е отстъпил толкова много, и на мен нищо няма да ми стане, ако постъпя по същия начин.

– Слава на Господ заради Итън – каза развълнувано тя.

– Малко съпрузи позволяват на жените си да работят. Сестра ти е щастливка, че е намерила такъв като него.

Рени се въздържа да даде оценка.

– Трябва да ме разбереш, ако мисля точно обратното.

Кратката усмивка на Джарет бе безразлична.

– Успокой се. – Той погледна към разпилените по масичката за кафе книжа и към картите, разхвърляни по пода. – С какво се занимаваш?

Рени не знаеше дали наистина проявява интерес, или попита от скука. Семейство Кавано обичаха да прекарват времето сами; не бяха му правили компания през последните дни. Може би е потърсил и Лоуган Маршал само за да чуе звука на човешки глас. Тя се чудеше дали е срещнал съпругата на Лоуган – Кети. Без съмнение бившата актриса бе една от най-красивите и известни жени в Ню Йорк. Джарет вероятно вече съжаляваше, че не се е заклел да пази нея.

– Къде се рее мисълта ти? – попита Джарет, като видя че тя се унася пред очите му. Смръщените вежди и сериозните й устни бяха нещо, което не можеше да не забележи.

Рени чу гласа му, погледна го с празен поглед и след това излезе от унеса си.

– Работя върху някои възможни трасета за магистрална линия – каза тя, като отговори на единствения въпрос, който наистина си спомняше, че бе чула. Започна лекичко да поглажда книжата и картите на масата за кафе с opakото на ръката си. Под една издутина откри очилата си и си ги сложи.

– Ето, ще ти покажа.

Джарет бе зашеметен. Най-напред от очилата, които се смъкнаха бавно надолу по носа й, докато спряха на върха, и после – от силата на вълнението в изразителните й очи, докато му разясняваше плановете си. Показа му местоположението на земята и започна да говори за наклонени криви, неподвижни извити мостове, железопътни възли, пружинени подложки, точки на завъртане и съединителни лостове. Потърси молив, намери един под картата и скицира подпорите на моста, който щеше да бъде построен над един от тесните притоци на Южна Плата. Показа му къде бригадите трябва да работят денонощно в продължение на

седмици, за да прокарат тунел през скалите. Обясни му, че трябва да се прекара достатъчно баласт, за да се укрепи виещата се планинска линия, разказа му за сигналните стрелки и за плъзгачите, които ще са необходими, за да се отклоняват товарните влакове, докато по-леките пътнически вагони преминат по стръмните участъци в Скалистите планини. Когато линията бъде завършена, Североизточните железници щяха да притежават рентабилна линия от труднодостъпната, осяяна със сребърни мини провинция до сърцето на Денвър.

Рени несъзнателно пхна молива в плитката на тила си. Гледаше с очакване към Джарет над ръба на очилата си. Бе забелязала, че той отдавна се бе отказал от седнало-правата си поза и клечеше до масата за кафе, като по всичко личеше, че е увлечен. Освен това я гледаше някак особено, като че ли не знаеше какво да прави с това, което е чул. Рени свали очилата си и внимателно ги сгъна. Спомни си за навика да пхна моливи в косата си и извади и молива.

– Е? Какво мислиш?

Лицето на Джарет не изразяваше нищо, само веждите му бяха леко събърчени.

– Ти си инженер – каза той.

Гласът му бе толкова безизразен и незаинтересован, че не можеше да се разбере възхищава ли се или я обвинява за това.

– Е, да – объркана каза тя. – Мислех, че знаеш.

– Защо? – той стана. – Откъде бих могъл да знам? Преди няколко дни те попитах с какво се занимаваш, а ти спомена че работиш за директора по новите проекти. Предположил, че си секретарка, а ти не оспори твърдението ми.

– Казах ти, че имам повече задължения от това да насрочвам срещи. – Тя започна да подрежда разпилените книжа – Истината е, че не ми позволяват много да се занимавам с инженерство. Господин Томпкинс – той е директорът – не ми разрешава.

– Тогава той е глупак.

Пръстите на Рени се вкамениха над картите. Тя погледна нагоре към Джарет, като някои от собствените ѝ съмнения се проявиха в погледа ѝ.

– Наистина ли мислиш така?

– Наистина мисля така.

Тя не спомена за лекотата, която почувства в гърдите си, за спадането на напрежението, в което живееше вече толкова дълго, че бе свикнала с присъствието му. Изглеждаше напълно в реда на нещата да

приеме мнението на Джарет като факт.

– На Джей Мак няма да му хареса да чуе това. Той вярва изключително много на господин Томпкинс.

– И не толкова много на теб. – Той вдигна папките на канапето, така че да може да седне.

– Може би това е по-скоро въпрос на доверие. Господин Томпкинс работи от години за баща ми и има истински батальон от инженери на разположение. Този вид опит и знания внушават доверие.

– В този случай може да е сгрешил.

– Не съм сигурна, че разбирам какво имаш предвид.

Джарет взе от Рени топографската карта, която тя сгъваше. Разположи я на масата и посочи местата, които бе отбелязвала с молива върху магистралната линия. Виждаха се и други следи, които показваха къде още могат да бъдат поставени релсите, но не бяха направени от нейната сигурна и умела ръка.

– Ти си разположила твоите релси по продължение на тази планинска теснина, тук в Куинс Пойнт. Наклонът изглежда малко по-стръмен тук; трябва да бъде изравнен точно по начина, който току-що описа. Наистина ще отнеме много повече време и пари, отколкото предложения от колегите ти бавно изкачващ се, но много по-обиколен маршрут. Но защо избра точно този?

– Не мисля, че техният маршрут ще издържи мостовете и тунелите, които предлагат. Тази карта показва, поне на мен, че речната долина променя формата си изключително често, като че ли утаечният слой продължава да се мести, като създава временни хребети и ждрела.

– И как стигна до този извод?

– Прегледах поредица от карти, правени от различни изследователи през последните петнадесет години. По-ранните са много груби, но сяма, че имам достатъчно доказателства, за да направя това предположение.

– Но никой друг не е забелязал това, така ли?

– Видяха го – каза тя, – защото им го показах, но има алтернативни обяснения, които са достатъчни за господин Томпкинс да смята, че е подбрал най-добрия маршрут.

– Най-евтиния маршрут.

– И това също трябва да се има предвид.

– Но въпреки всичко продължаваш да държиш на своето. Защо?

– Мисля, че грешат. Искам още веднъж да изложа мнението си пред господин Томпкинс и да се опитам да го убедя в правотата си.

Джарет отмести поглед от картата и се взря в лицето на Рени.

– Не пред Джей Мак?

Тя поклати глава.

– Това не е правилният ред. Най-напред трябва да имам одобрение-то на господин Томпкинс.

– Разбирам. – Джарет отново посочи долината. – Причината, поради която изглежда, че тази долина се премества с течение на времето, е, че в действителност става точно това. Почти всяка втора пролет оттук преминават бури с поройни дъждове. Този вид водна стихия помита всичко по пътя си. И никой не е виновен. Такава е природата. Ако мостовете и релсите бъдат положени в суха година, всичко ще замине при следващия потоп.

– Със сигурност ли знаеш това?

– Да, а и всеки, който е пътувал около Куинс Пойнт. Това не е тайна. – Усмихна се иронично. – Но не и за „железничари“ като баща ти, които имат повече пари, отколкото разум. Ако той бе изпратил компетентни хора, за да направят основно проучване на земята и да разпитат местните жители, щеше да знае всичко това.

Рени настръхна, когато Джарет обвини баща ѝ.

– Преди петнадесет години никой не е мислил за прокарването на линия в тази пустош. Златоносният пясък тъкмо е бил открит в Скалистите планини, а тук се е разнасял грохотът на войната. Трябвало е да бъдат поставени много релси от тази страна на Мисисипи и на север от линията Мейсън-Диксън. Не всичките карти са направени от служители на Североизточните линии – каза тя. – Но последните две са техни и Холис Банкс участваше в изследователския екип.

Джарет разсеяно търкаше носа си, докато осмисляше тази информация.

– Съобщила ли си му за своето заключение? – попита той.

– Да. Каза, че греша.

Джарет изсумтя.

– Този мъж или е глупак, или е лъжец. Вече имам отговор на този въпрос. А ти какво мислиш?

– Не мисля, че ми харесва накъде отива разговорът.

Той вдигна ръце, като показва, че се предава.

– Не дойдох тук, за да водя битка с теб. Казвам само, че си права по отношение на Куинс Пойнт. Сега можеш да изпитаеш удовлетворение от това и да разбереш, че Банкс или те прави на глупачка, или сам е глупак. Можеш да повярваш че той е прав, но в този случай ще се окаже, че си

работила напразно върху този проблем.

През цялото време Рени бе смятала, че Холис и останалите изследователи са стигнали до неверни заключения, но ѝ се струвате, че това е по-скоро от небрежност, отколкото целенасочено. Джарет пък, с презрителната си усмивка, се оказваше, че доказва обратното на това, което бе смятала до този момент.

– Може би не са обърнали внимание на някои подробности – каза бавно тя, като съзнаваше, че се отклонява от това, което бе казала, – но да се предполага, че това е съзнателна измама...

Джарет повдигна рамене, като отказа да бъде въввлечен отново в спор.

– Ти го познаваш по-добре от мен.

Рени замълча за малко. Мислеше. Изведнъж кимна оживено.

– Точно така. Познавам го. Изследователската работа никога не е била стихията на Холис, нито пък е представлявала специален интерес за него. Той просто е съпровождал екипа, без да контролира дейността му. Не е нито глупак, нито лъжец, но може би в този случай е бил малко небрежен или се е предоверил на другите.

Джарет разбра, че това е всичко, което тя бе подготвена да признае. Едно по-голямо разкритие би нарушило равновесието и сигурността ѝ. В края на краищата тя все още имаше намерение да се омъжи за този човек. Той кимна, приемайки това като факт.

– Благодаря, че ми каза за тези наводнения. Ще настоявам за промените.

„Тя ще настоява – помисли си той, – но не може да се каже дали някой ще я слуша.“

– Ако се спести нещо от твоя маршрут, ще последва катастрофа – финансова и въобще.

Рени тъкмо щеше да му благодари отново, когато госпожа Кавано се появи на вратата и обяви, че вечерята е готова.

– И, разбира се, вие двамата отново си говорите – каза сияеща готвачката. – Иначе не беше естествено. Добре, хайде идвайте. Не сервирам ястия тук.

Рени и Джарет си размениха весели и заговорнически погледи. Джарет подаде ръка на Рени. Тя я прие и му позволи да я съпроводи до трапезарията.

Тази вечер, когато тя му пожела лека нощ, само силата на волята му предпази да не я целуне страстно.

Той дълго лежа буден, размишлявайки за това. Тя го привличаше и

това бе абсолютно безсмислено. През повечето време тя му се подиграваше, бе язвителна към хората. Независимо от добрите си намерения, лесно се сърдеше и така бързо реагираше на ужилванията му, че Джарет изпитваше смътно чувство за вина, че се е заяждал с нея толкова често. От една страна, тя бе изключително интелигентна, а от друга – учудващо наивна. Все едно че не знаеше какво да прави със себе си, изпитваща неудобство от женствеността си. С цялото си съвременно мислене ѝ бе още по-неудобно, защото искаше да бъде наравно с мъжете.

Обличаше се семпло, макар и не строго, както Итън бе казал за Майкъл. Независимо от модата в момента, роклите на Рени рядко бяха гарнирани с дантели и панделки. С изключение на перличките на ушите, тя не носеше никакви бижута. Стесняваше се от очилата си и се дразнеше от навика да зазира моливи в косите си, и бе малко несигурна за външността си.

По някаква причина, която изцяло убягваше на Джарет, Рени Денъхи, изглежда, мислеше, че е безлична. Не че правеше нещо специално, за да прикрие хубостта си, но не правеше нищо и да я подчертае. Все едно че изобщо не я признаваше.

Косата ѝ, която спокойно би могла да бъде извор на известна суетност, бе просто пристегната отзад. Непокорна и виеща се, тя понякога се подчиняваше на фибите, а понякога – не. Изглежда, на Рени ѝ бе съвсем безразлично. Когато спеше, чертите ѝ бяха почти ведри, дори ангелски. Будна, Рени бе постоянно оживена. Бърчеше нос, въртеше очи, присвиваше устни. Когато се замисляше, прехапваше отвътре устни, изчервяваше се, когато през съзнанието ѝ минеше някой каприз. Когато се ядосаше, свиваше юмруци; потропваше с пръсти, когато бе нервна. Спокойствието бе състояние, което насила трябваше да си налага. Ако играеше покер, неизменно щеше да губи и ризата от гърба си.

Джарет се измъчваше от мисълта да свали картите. Той си бе изградил добра представа за това, което криеше тя под невъзможните рокли, с които се обличаше. Крехките ѝ рамене крепяха бюст, който бе малко по-пълен, отколкото изискваше конструкцията ѝ. Теглото ѝ бе около средното, но по-голямата част от него представляваше крака. Беше се боричкал с нея достатъчно, за да види бялата ѝ кожа и деликатните ѝ кости. Силата ѝ бе в раздразнителния ѝ характер, а не физическа. Тя му напомняше по-скоро на бойно петле, отколкото на лъвица.

Не че щеше да одобри някое от сравненията. А също и че някоя от тези мисли имаше някакво значение. Просто завръщането му в Колорадо щеше да бъде много по-лесно, ако никога не бе чул смеха ѝ. По-

лесно, ако никога не бе се усмихнала.

На следващата сутрин Рени слезе късно. Джарет вече бе закусил и се канеше да излиза, когато тя се появи на първия етаж. Остана с впечатлението, че той тъкмо е говорил с някого, и когато надникна през един от дългите тесни прозорци, разположени от двете страни на вратата, тя забеляза една жена да се качва в един екипаж. Рени си наля чаша кафе в кухнята и се срещна с Джарет в библиотеката. Той стоеше до прозореца и гледаше навън.

– Среща ли имаше? – попита тихо тя. Изненада се, когато той буквално подскочи. Наистина не бе я чул да влиза. – О, скъпи, мислите ти са на хиляди мили отгук. Това не предвещава нищо добро за моята защита.

– Седни, Рени.

В гласа му не се долавяше насмешка. Никаква. Рени седна като покосена.

– Какво се е случило? – и като не можа да се досети, продължи: – Това беше Майкъл, нали? Нещо ѝ се е случило.

Джарет се отдръпна от прозореца.

– Не беше Майкъл, а Сюзън Търнър. Познаваш ли я?

Рени кимна. Тя хапеше долната си устна. Беше преbledняла.

– Съпругата на д-р Търнър. Скот се грижи за бременността на Майкъл. – Изведнъж ѝ стана трудно да си поема дъх и всичките ѝ страхове се проявиха ясно в очите ѝ. – О, Господи! – прошепна почти беззвучно тя.

Джарет бързо поклати глава, когато разбра насоката на мислите ѝ.

– Нищо не се е случило с бебето, Рени. Майкъл и бебето си добре. Отнася се до Итън. Той е много зле.

– Итън е зле? – намръщи се тя. – Как е възможно? Нещо сериозно ли е?

– Сюзън каза, че съпругът ѝ не знае, но че не е много окуражително. Предписал е някакви лекарства и сега чакат да видят дали ще помогнат. Приличало на грип, каза тя, но Търнър мислел, че е много по-сериозно.

– Не е ли казал какво е?

– Не знае.

Лицето на Рени възвърна малко цвета си. Тя обгърна с две ръце чашата си и я повдигна към устните си.

– Това означава ли, че ще отидеш там? – каза тя.

– Не. Не още.

– Но ти трябва да отидеш при Майкъл. Ако Итън не може да я защити, трябва ти да се заемеш с това.

– Когато Итън има нужда от мен, ще отида. Той само е помолил доктор Търнър да ми предаде, че е болен. Не моли за помощ.

– Но...

– Няма нищо – озъби се Джарет. Ръката му разсече въздуха за по-голяма категоричност. – Може би ти е трудно да разбереш, но някои от нас правят това, което им е казано да правят. Аз уважавам мнението на Итън. Щом не иска да отида там, няма да отида. – „Не още“ – помисли си той.

– Тогава позволи на мен да отида. Мога да помагам на Майкъл, като се грижа за Итън. Тя не трябва да се преуморява сега.

– Сюзън каза, че Майкъл не е застрашена... Сестра ти може да се грижи за Итън и нищо не се е променило, що се отнася до теб...

– Няма да остана и минута повече тук – тя остави чашата на масата и се изправи.

– Да не си посмяла да напуснеш тази къща.

– Или какво?

Джарет пристъпи една крачка.

– Нямам намерение да споря с теб, Рени. Само се опитай и ще разбереш.

Джарет отправи тези думи като предупреждение, но Рени ги разбра като предизвикателство. Без да го погледне, тя излезе от стаята и се запъти право към гардероба с връхните дрехи. Намери една лека пелерина и я наметна на раменете си.

– Господин Кавано! – извика тя.

Когато съпругът на готвачката се появи, тя го помоли да и приготви екипаж. Вбеси се, когато мъжът погледна към Джарет за разрешение.

– Тогава ще тръгна пеш – каза Рени.

Госпожа Кавано изникна зад съпруга си. Очите ѝ прескачаха гневно от Джарет на Рени и обратно.

– За какво е кавгата този път?

– Тя се приготвя да излиза – каза господин Кавано. – И, разбира се, иска да ѝ приготвя екипаж.

Готвачката поклати глава и избърса мокрите си ръце в престилката.

– Ти не смяташ да го направиш, нали?

Господин Кавано поглади прошарената си брада.

– Приличам ли ти на такъв глупак, жено?

Рени знаеше, че техният разговор е насочен към нея и че не може да очаква помощ от тази страна. Погледна обвиняващо Джарет, като хвърляше върху него вината за пропуканата им вярност. Дори се съмняваше, че семейство Кавано са все още надеждни свидетели.

Джарет стоеше на прага на салона. Нямаше намерение да блокира пътя ѝ, дори пръст не помръдна, за да я спре, докато тя не се приготви да излиза. Беше готов да ѝ предостави всяка възможност, за да промени решението си.

– Трябва да видя сестра си – каза тя. Гласът ѝ трепереше. Очите ѝ блестяха от напиралите сълзи. – Ти не знаеш какво означава за мен да сме разделени. Когато тя беше в продължение на месеци на запад, имаше хора, които мислеха, че е умряла. Аз знаех, че не е. Знаех. Но вече не е така, откакто се върна. Тя се отдалечава от мен.

– Тя има Итън – каза Джарет. – Носи и дете.

– Това няма значение. Нека притежава и двете, но става дума за моята необходимост да я видя. Майкъл ще ме разбере, дори ти да не можеш.

Джарет не каза нищо. Просто чакаше.

Мълчанието му окуражи Рени и тя си помисли, че е променил решението си. После щеше да си спомни, че само е повярвала в това, което е желала. Тя мина покрай него и отвори външната врата. Но краката ѝ изобщо не стъпиха на площадката.

Джарет я сграбчи изотзад и я дръпна вътре, като захлопна вратата с крак. Тя започна да се бори с него. Пелерината се свлече от раменете ѝ. Косата ѝ се изплъзна от фибите. Усети, че шевът на ръкавите ѝ се разкъса. Рени се мятеше неистово и яростно, и Джарет едва я удържаше. Той не я изпускате, но само толкова.

Както се бършеше, госпожа Кавано изведнъж започна да чупи ръце.

– Никога не съм я виждала такава. Тя не използва разума, който Господ ѝ е дал.

– Той трябва да ѝ свие сърмите и това е факт – каза господин Кавано.

Забележките им разяриха още повече Рени и задачата на Джарет стана още по-тежка. И тъй като семейство Кавано не даваше никакви признаци, че ще напусне коридора, Джарет знаеше, че той трябва да го стори. Вдигна Рени на ръце, метна я на рамо, притисна здраво краката ѝ към гърдите си и я остави да го удря по гърба. Стълбата пред него се извисяваше като най-високата част от Скалистите планини – Пайкс Пийк. Той започна да се изкачва.

Рени престана да се бори веднага щом разбра намеренията му.

– Да не си посмял да ме заключиш! – каза тя, останала без дъх.

– Не ми давай акъл.

– Пусни ме, сама ще се кача.

На Джарет започна да не му достига въздух, когато стигна до средата.

– Кажы защо ти нямам вяра.

Рени вдигна глава. През завесата на къдравата си, разчорлена коса видя смутените лица на семейство Кавано долу в коридора.

– Предатели. – Но в гласа й не се долавяше заплаха. Тя отпусна глава, когато те се върнаха в кухнята. – Изгуби публиката си – каза тя на Джарет.

Той само изсумтя.

Пред вратата на стаята на Рени Джарет поспря, за да си поеме дъх. Когато влезе вътре, той безцеремонно хвърли Рени на кревата. Седна на ръба и я хвана за глезена, за да не може да се претърколи и да избяга.

– Трябва да ти се сложат юзди – каза той и я придърпа към себе си.

Простряна напреки на леглото, роклята й се бе вдигнала над коленете, тялото й бе в безжалостна близост до Джарет, затова предположението, което й дойде наум, бе напълно естествено. Направо полудя при мисълта, че ще бъде напляскана.

– Рени! За Бога! – Джарет успя да избегне десния й юмрук, но изгуби дъх, когато тя го прасна с левия в корема. – Какво, по дяволите, ти става? – Тя се опита да впие зъби в опакото на ръката му, когато той я хвана за китката. Джарет трябваше с крак да усмири долната част на тялото й.

Те се претърколиха веднъж, после още веднъж. Джарет притискаше китките й към двете страни на главата й и се надигна така, че тя да не понася цялата му тежест. Тя дишаше тежко, поемаше големи глътки въздух. Той отпусна за момент глава на раменете й, докато си поемаше въздух. И двата й крака бяха пристегнати от неговия. Движенията й сега не бяха толкова от желание за борба, колкото от пълно изтощение.

Джарет вдигна глава. Кичур тъмноруса коса падаше върху веждата му.

– Защо бе всичко това? – попита дрезгаво той. – Да не си помисли, че ще извадя пистолета си? Аз дори не го нося вече.

Тя извърна глава от него, очите й бяха затворени.

– Мислех, че искаш да ме удариш.

– Да те ударя?

Руменина заля страните ѝ. Тя отвори очи, но не го погледна.

– Да ме напляскаш.

– Разбирам – каза тихо Джарет. Той започна да проумява реакцията ѝ. Това щеше да бъде унизително за нея. – Нямах желание да нараня гордостта ти, Рени. Аз не постъпвам така. Бих бил по-склонен да те плесна по брадичката. – Той видя една слаба усмивка да докосва устните ѝ. Очите ѝ се напълниха със сълзи. – Но това е хубава брадичка и този път ще ѝ простя.

Тя го погледна.

– Аз те ударих.

Той кимна.

– Няколко пъти.

– Никога с никого не съм постъпвала така. Дори не исках да го правя.

Сапфирените му очи очевидно гледаха скептично.

– Е, може би един-два пъти исках. – Тя погледна към устните му. Разбра колко ужасно близо беше той, как тялото му се притиска към нейното по цялата му дължина. Той държеше китките ѝ хлабаво, а положението на крака му бе повече интимно, отколкото укрепително. Сега в тъмнеещите му очи имаше нещо, което я оставяше без дъх.

Тя повдигна леко глава и докосна с устни неговите. Той я последва. Устните му обгърнаха нейните, вкувайки нейната сладост, приемайки нежното им докосване като мед. Устните ѝ бяха топли и влажни, проучващи. Тя измъкна ръцете си от хватката му и ги обви около врата му. Джарет изпъшка, когато тя разтвори устата си под неговата. Реакцията ѝ на навлизането на езика му бе колебание и изненада отначало, след това любопитство и накрая – нетърпение. Тя повтаряше точно всичките му движения: набегът по хребета на зъбите ѝ, дразненето на чувствената ѝ горна устна. В замяна той трябваше да почувства същите неща и когато нежната игра направи път на нещо с по-голям сексуален заряд, Джарет се отдръпна.

Той се претърколи настрани и седна. Прокара пръсти през косата си. Шумно въздъхна.

– Мисля, че е по-добре да тръгвам.

Рени се надигна. Облегна се на таблата и притисна възглавницата до гърдите си. Изражението ѝ бе напрегнато, очите ѝ – тревожни.

– Заради мен наруши обещанието си, нали? – каза тихо тя.

Той сви рамене.

– Ти ме целуна първа. Аз ли го наруших тогава, или ти ме

освободи?

– Толкова ли е важно за теб?

– Никога не съм смесвал работата си с нещо друго освен с работа. Натаниел Хюстън влиза в задълженията ми. Ди Кели – също. – Той извърна глава, за да я погледне. – Ти си част от задълженията ми.

– Какво ще стане, ако не искам да съм? – попита смело тя. – Какво ще стане, ако искам да съм...

– Мое удоволствие?

Лицето ѝ пламна, но тя не отвърна поглед.

– Да – каза тя. – Твое удоволствие.

Той поклати глава и отвърна студено:

– Не си достатъчно опитна.

Рени подскочи като ужилена.

Джарет поясни:

– Няма да знаеш как да си тръгнеш накрая, а аз не искам да стане така. Сърцето ти ще се оплете в надежди. Във всеки случай ти не искаш наистина да бъдеш мое удоволствие. Ти искаш да ти бъда учител в удоволствието. Мисля, че това би могло да ми хареса, но не точно сега. Ако галя една кобилка, то е защото имам намерение да я яздя. Няма да те отнемам от Холис Банкс.

Грубостта му я шокира. Наранена, тя вдигна ръка, но не за да го плесне, а за да подтисне хлипането си.

– Махай се – прошепна.

Джарет се изправи. Той отиде до вратата, извади ключа от джоба си и се обърна, за да ѝ го покаже.

– Казвам ти, за да знаеш, Рени, че независимо от това, което токущо наговорих, заключвам тази врата колкото да стоиш ти вътре, толкова и да предпазя себе си да не вляза при теб.

Рени го проследи, докато излезе в коридора. Чу ключа да се завърта в новата ключалка, която той бе монтирал отвън, след това видя ключът да минава под вратата. Нито той можеше да влезе повече, нито тя – да излезе. Скочи от кревата, изтича до вратата и заудря по нея с юмруци.

– За кого се мислиш все пак? – изкрещя тя. – Не искам да ми правиш подарък. Нямах достатъчно пари, за да ме купиш, копеле такова! Чуваш ли ме? И не знаеш какво искам аз! Нищо не знаеш! – Тя не знаеше дали той стои от другата страна на вратата или не. Но това нямаше значение. Вилня, докато се изтощи, а след това просто се свлече до вратата и се потопа в басейна на сълзите си.

На долния етаж, когато яростта и трясъците замлъкнаха, Джарет се

обърна към госпожа Кавано:

– Тя сигурно ще поспи малко – каза той. – Дори не е закусила още. Може би трябва да ѝ занесете нещо по-късно.

Готвачката кимна:

– Няма проблеми.

– У нея е единственият ключ за стаята. Ще трябва да го поискате от нея, за да влезете, и ще трябва да ѝ го върнете, като излизате. Не мога непрестанно да я гоня, госпожо Кавано. Трябва да стои заключена. Ще се справите ли с това?

– Никога не съм виждала такова нещо досега – каза тя, като вдигна молитвено очи нагоре.

– Ще се справите ли? – отново я попита Джарет.

– Ако мислите, че е за нейно добро.

– Така смятам.

– Тогава ще направя както казвате.

Рени прекара четири дни в покоите си. Нямахше значение, че апартаментът ѝ бе по-голям от този, в който живееше сестра ѝ в „Сейнт Марк“; Рени се чувстваше като в клетка. Госпожа Кавано идваше и си отиваше, донасяше храна и нови чаршафи, и отнасяше подносите. Тя винаги заключваше вратата и пхваше ключа обратно, преди да си тръгне. Рени не искаше да причинява неприятности на готвачката и затова и не помисляше да не я пуска или да избяга. Рени направи няколко апатични опита да работи по проекта „Куинс Пойнт“, но ѝ беше изключително трудно да се съсредоточи.

Честно казано, не ѝ се правеше почти нищо. Задоволяваше се само да реше косата си и да се мие. Не си даваше труда да оправя леглото и да подрежда нещата си. Стаята бе затрупана с книги от библиотеката и книжа от офиса, но нищо не ѝ правеше впечатление. Козметичните ѝ принадлежности лежах в безпорядък. Кремове и парфюми бяха оставени отворени. Следи от пръсти личаха върху разсипана пудра за лице.

Беше ѝ все едно и как е облечена. Рени бе изоставила корсета си и носеше само долна риза и блуза, а понякога оставаше по копринената си роба. Прекарваше времето или като седеше в продължение на часове на един стол с права облегалка до прозореца и наблюдаваше движението по Бродуей, без да привлича внимание към себе си, или като дремеше неспокойно. Бродеше из покоите си като дух, с почти безизразно лице, и без съзнателни мисли в главата си.

– Тревожа се за нея – каза госпожа Кавано на Джарет. – Казвам ви, че това не е естествено. Тя като че ли не обитава стаята си, а витае в нея. Едва ми продумва, като влизам и излизам. Съпругът ми вижда същото нещо, когато прибира подноса. Дори не се срамува от състоянието и облеклото си.

Джарет също бе загрижен, но не даде никакъв отговор. Госпожа Кавано се бе оплакала по същия начин и предишния ден. Но той не можеше да освободи Рени, докато бе в това състояние.

– Молила ли е да се срещне с Холис?

– Нито дума за него.

– Ще ѝ позволя да излезе веднага щом стане безопасно. Нямам никакви новини от няколко дни. Не знам какво става в „Сейнт Марк“, също като вас. – Той се отпусна тежко върху един от кухненските столове. Госпожа Кавано бутна чаша горещо кафе към него. – Може би ще трябва да отида до там.

– Шерифът Стоун не е ли изпратил някой да ви повика?

Джарет си задаваше същия въпрос. „Ами ако Итън беше твърде болен, за да помоли за помощ? Щеше ли Майкъл да му се обади за помощ, или щеше да предпочете той да остане и да пази сестра ѝ?“ Джарет обикновено поемаше инициативата, без да чака заповеди. Той се чувстваше неудобно, също като Рени, когато трябваше да стои затворен в къщата. Единствената разлика между тях бе в размера на затвора.

– Може би трябва да изпратим съпруга ви да доведе д-р Търнър. Той може да се погрижи за Рени, а аз от първа ръка ще разбера какво става с Итън. – Джарет вдигна чашата си и се усмихна на готвачката. Планът изглеждаше добър.

Късно същата вечер Джарет почука на стаята на Рени. След няколко секунди ключът се показа изпод вратата. Когато Джарет влезе, Рени седеше на мраморната плоча на камината и сушеше косата си на слабия огън, наклонен в нея. Не показа изненада от появата му в стаята ѝ. Пръстите ѝ влизаха и излизаха от кестенявата ѝ коса и разделяха медните кичури, така че те се извиваха самостоятелно на оранжевата светлина зад гърба ѝ.

– Донесох ти нещо за вечеря – каза той и вдигна таблата пред себе си. – Госпожа Кавано претопли храната ти, преди да си отиде. Каза, че по-рано не си яла нищо. – Всъщност тя му беше казала, че Рени не е хапвала нищо през целия ден. Това беше проклетото ирландско

бунтарство, ето какво беше. Тя искаше да умре от глад. – Истина ли е? – попита той.

Рени не отговори.

– Къде да я оставя?

Тя не показа с нищо, че усеща присъствието му, защото нито го погледна, нито му отговори.

Джарет се приближи и остави таблата на плочата до нея. Голите ѝ бели рамене отразяваха пламъците на огъня. Цветовете галеха кожата ѝ, докато пръстите ѝ продължаваха вяло да се ровят в косата ѝ. Простата бяла долна риза, с които бе облечена, разкриваше босите ѝ стъпала, прасците и костите ѝ, които бяха някак по-изпъкнали, отколкото преди седмица. Робата ѝ лежеше захвърлена върху креслото. Джарет я взе и ѝ я подхвърли. Тя не се и помръдна, за да я хване, и когато част от ръкава попадна в огъня, тя го остави да гори.

Джарет издърпа робата, занесе я в банята и потопи димящия ръкав в студена вода. Простря я върху един стол, за да съхне, и се върна.

– Твоят лунатизъм не предизвиква никакво съжаление – каза той, сядайки в креслото. Простря крака към огъня и скръсти ръце в скута си. Топлината бе добре дошла; в нощния въздух се усещаше влажен студ, който бе проникнал и в стаята. – Може и да си направила на глупачка госпожа Кавано със странностите си, но сега, когато и аз ги видях, изобщо не съм впечатлен.

– Можете да мислите каквото си искате, господин Съливан. Както винаги.

Той бе повече окуражен от второто ѝ изречение, отколкото от първото. Глухата безизразност в гласа ѝ бе тревожна, но леката подигравка показваше, че има признаци на определено съживяване.

– Канех се да повикам д-р Търнър днес. Но преди малко повече от час съпругата му дойде отново. Тя ще се погрижи докторът да те прегледа утре, ако прецени, че е необходимо. Казах ѝ, че ще я уведомя за решението си.

Пръстите на Рени замряха в косата ѝ.

– Има ли новини за Итън? Майкъл?

– Сестра ти е била болна миналата нощ, но сега е абсолютно здрава. Очевидно е била поразена от същото нещо като Итън.

Бе невъзможно да се предизвика интересът ѝ.

– О? – се отрони само от устата ѝ.

Джарет отпусна глава на извитата облегалка на креслото. Разгледа подредените на полицата над камината снимки. Повечето бяха

официални портрети на цялото семейство, заедно с Джей Мак. На някои бяха Рени със сестрите си, на други – само Рени и Майкъл. Само на една снимка Рени беше сама. Качеството на най-новите снимки бе изключително високо. Мрачното изражение на Рени контрастираше с блестящите ѝ очи и свежата кожа, излъчваща светлина. Той я посочи.

– Направена е, за да запечата някое специално събитие така ли?

Тя проследи посоката на погледа и на ръката му.

– Годежът ми с Холис. Направи я Джени Маршал.

– Съпругата на Лоуган? Мислех, че се казва Кети.

– Снаха му. Съпруга е на брат му Кристиян.

– Кристиян Маршал, бояджията ли?

– Мисля, че той предпочита термина художник – сухо каза тя, – но както и да е, същият.

– Той също ли ти е съсед? – Джарет осъзна, че може да измине сто квадратни мили на запад от Мисисипи, без срещне човек с родословие. Всички се бяха скупчили в Манхатън. Двамата с Рени наистина бяха от различни светове. – Минахме ли през двора му оная нощ?

Рени килна глава на една страна, като внимателно търкаше с кърпа влажните, виещи се крайчета на косата си.

– Повече не обсъждам този въпрос с теб.

Джарет съобрази, че се бави твърде дълго. Усети, че а губи.

– Итън е бил отровен – каза той. – Може да е било предназначено за Майкъл. Никой не е съвсем сигурен. Тя е приела съвсем малко от отровата. Станало ѝ е лошо, когато с пила чай. След това се е оплакала на д-р Търнър, че много ѝ се пуши. Това му е подсказало вида на отровата.

Раздразнена, че той не съобщава веднага всичко, Рени склочи перестите си вежди:

– Как му е подсказало?

– Отровата е била никотин в количество, достатъчно да причини спазми и гадене на Итън. Майкъл е поела малко с чая си. Достатъчно, за да се разболе, но без дълготраен ефект, като изключим желанието да започне отново да пуши.

– Така, това е станало – каза Рени. – А сега ми кажи кой го е направил.

– Изглежда, че сме разчитали твърде много да се срещнем лице в лице с Хюстън и не сме помислили достатъчно и за Дитра. От години се говори, че Дитра е убила първия си съпруг с лекарства. Баща ѝ е притежавал аптека в Сейнт Луис Тя е израснала край прахове и отрови.

– Значи са я хванали? И опасността е отминала?

Той поклати глава.

– Не. Нищо не се знае със сигурност. Вероятно тя работи като служителка в хотела. Това е единственият начин, по който би успяла да сложи отрова в храната, предназначена за апартамента им. Утре семейство Търнър ще обядват в „Свети Марк“. Ако Ди е там, те ще могат да я идентифицират, след като вече им описах външността ѝ.

– И тя ще бъде арестувана.

– Не. Само ще я идентифицират. Ако свалим картите си твърде рано, ще изпуснем Хюстън. Тя би могла да ни отведе до него, но само ако не знае, че я наблюдаваме. Доброволно никога не би го предала.

– Как е разбрала къде се намира Майкъл?

– От вестника. Някой е попитал и е получил адреса на хотела ѝ, преди да е била издадена заповед това да не се прави.

Рени се изправи. Изведнъж съжали, че не бе облякла робата си. Взе вълненото одеяло от леглото и го наметна върху раменете си.

– Тръгвай тогава – каза тя. – Тук няма опасност. В края на краищата Хюстън и Кели са открили вярната цел.

– Те може и да са намерили каквото са търсили, но аз не вярвам, че ти няма да се намесиш. Нито пък сестра ти. Тя дори се е колебала дали трябва да ти разказвам всичко това.

– Не ти вярвам. Майкъл не би пожелала това да остане скрито от мен.

Джарет въздъхна.

– Сестра ти има много по-ясна представа за опасността от теб. Тя прекара седмици като заложница на Хюстън и Ди. Те вече се опитаха веднъж да убият и нея, и Итън, и почти щяха да успеят. Това не е приключение, чийто край е известен. Дитра все още не е разпозната със сигурност, а освен това трябва да се открие и Хюстън. Опасявам се, че ще се отнася до теб, нищо не се е променило, въпреки че може би ще решиш да поизчистиш тази стая и да носиш повече дрехи от тази двудоларова риза.

Той се изправи, огледа стаята и поклати с погнуса глава:

– Това е кочина, Рени.

За първи път тя не се опита да го накара да сведе поглед. Това би било покъртително, като се има предвид, че тя плачеше. Тя се извърна и се загледа навън през френския прозорец, каквото бе заниманието ѝ напоследък. Погледът ѝ бе твърде замъглен, за да види нещо на улицата или отражението на Джарет в стъклото пред себе си. Отначало тя поне-чи да се измъкне от ръцете му, които я обгръщаха, но не се опита да

избяга.

Той зарови брадичка в косите ѝ. Усещаше ги като коприна по кожата си, ухаещи от трайния аромат на лавандулов сапун.

– Нищо не става както си го намислила, откакто ме срещна. – Тя притвори очи, като се опитваше да спре потока от сълзи, и бавно поклати глава в съгласие. – Не очаквам нещо да се промени скоро – каза той.

Рени припряно избърса очи, както бе в прегръдката му. Одеядлото се свлече на пода. Помисли си, че той може да я целуне, но само дъхът му докосваше косите на слепоочието ѝ, не устните му. Той я държа така дълго, като поемаше потръпването ѝ и я успокояваше; когато тя притихна, сложи я в леглото ѝ и седя до нея, докато заспа. Тя изобщо не забеляза, че липсва снимката, която той взе на излизане.

Четири дни по-късно Натаниел Хюстън бе мъртъв, убит не от Итън или от Джарет, а от сестрата на Рени.

Глава 5

Рени седеше е Итън в салона на техния апартамент в „Сейнт Марк“. Опитите им да завържат разговор бяха отчайващи. Единственото нещо, което ги свързваше, бе загрижеността им за жената, която раждаше в съседната стая.

Рени непрекъснато поглеждаше към петната от кръв по килима. Нат Хюстън бе убит преди три часа на стола, където сега седеше тя. Портиерът на хотела бе донесъл на Джарет и Рени набързо надрасканата, почти нечетлива бележка от Итън. За първи път Рени се радваше на кратките команди и непоклатимата природа на Джарет. Собствените ѝ мисли бяха като дъжд от падащи звезди, които така бързо и страховито я връхлитаха, че не бе във възможностите ѝ да различи някоя. Тя зависеше от хладнокръвието на Джарет, за да се ориентира.

Но това бе тогава. Главата ѝ се проясни, след като Джарет изнесе тялото на Хюстън от апартамента и тръгна след Ди Кели. И така, Рени остана да се грижи за сестра си и за Итън. Доктор Търнър бе сега с Майкъл, а тя остана с шерифа, но предпочиташе да е при Майкъл.

– Много е рано да се ражда сега бебето – каза Итън. Гласът му бе глух и отнесен.

На Рени ѝ се искаше да обвинява, а не да успокоява, а трябваше да вдъхне увереност и на себе си.

– Още няколко дни и щеше да влезе в деветия месец – каза тя. – Познавам доста жени, които родиха в осмия, дори и в седмия месец. Всичко бе наред и с тях, и с децата им.

Итън не бе убеден. Твърде често нормално износени деца се раждаха седем месеца след сватбата.

Рени се досети какво си мисли той.

– Добре – каза тя. – Някои от жените нагласяват датите заради общественото мнение, но невинаги е така. – Рени побеля цялата, когато Майкъл изкрещя. Видя, че ръцете на Итън се тресат. Наля му уиски от бюфета, а за себе си взе шери.

– Защо трябваше да я оставяте сама? – най-после изтърси си тя. – Господин Съливан не ми разрешаваше да напускам къщата, а понякога дори и стаята си през последните две седмици. А вие просто сте излезли и сте оставили Майкъл тук, въпреки че сте знаели за надвисналата опасност.

Възглавничките на пръстите на Итън побеляха, притиснати към чашата. Бе навел глава и разглеждаше лекъосания с кръв килим в краката си.

– Съжалявам – каза тихо тя, въздишайки. – Бях се зарекла да не правя това.

– Няма нищо. – Той вдигна поглед и пусна машинално една самоиронична усмивка, докато вдигаше чашата си. Не ми задавате по-различни въпроси от тези, които сам си задавам.

– Не мисля, че изобщо съм ви задавала въпроси – каза тя. – Не. Аз ви обвинявах.

Той отпи голяма глътка от пиетието си и се остави то да го изгаря, докато се смъкваше надолу.

– Аз също.

Рени отново седна, този път до Итън, на двойния диван.

– Майкъл ще бъде толкова разочарована от нас – каза тя. – Тя обича и двамата ни, и няма изобщо да е доволна, ако не сме приятели. Знам, че каквото и да сте направили тази вечер, то не е било необмислено. Разчитали сте на доброта си преценка.

– Откъде знаете? – попита горчиво той. – Вие не бихте могли да знаете. Изобщо не ме познавате. Аз почти допуснах тази нощ Майкъл да бъде убита. Тя ме молеше да дойде с мен, но аз мислех, че ще бъде твърде опасно. Трябваше да я послушам.

Рени разбра, че Итън Стоун има нужда да говори, за да се отърси от тези събития. В съседната стая стенанията на Майкъл се превърнаха във вой. Рени чуваше как доктор Търнър я окуражава спокойно и внимателно; не можеха да различат думите, но в тона и темпото, с което говореше, се усещаше спокойствие.

– Аз наистина не знам какво точно се е случило тази вечер – каза тя. – Господин Съливан не беше много разговорчив.

Итън успя да се отърси за малко от напрежението при тази забележка на Рени. Той дори си позволи лека, истинска усмивка.

– Джарет рядко е общителен.

– Е, не искам да говорим за него.

Итън се сепна, когато продължителният вой на Майкъл нахлу от другата стая. Той започна да говори – отчасти за да заглуши звука от болката на съпругата си, а отчасти – за да обясни на Рени.

– Реших, че достатъчно съм се съвзел, за да проследя Ди тази вечер след работа. Преди няколко дни семейство Търнър откриха, че тя работи в столовата.

Рени кимна.

– Джарет ми каза за този план.

– Трябваше да видя къде отива Ди, за да разбере сама ли действа или с Хюстън. Нямаше достатъчно време, за да изпратя някого от хотела да доведе Джарет, затова реших да се справя сам. Изобщо не ми мина през ума, че Хюстън може да дойде тук без Дитра. Никога не бих оставил Майкъл сама, ако бях се сетил.

– Вярвам ви – каза Рени. И наистина му вярваше. Тя не изговаряше думите просто защото звучаха правилно или защото мислеше, че Итън има нужда да чуе точно това. Но в края на краищата значение имаше само това, в което вярва Итън.

Итън леко разтърси глава, за да проясни мисълта си. Беше пресушил чашата си, но още я държеше.

– Не се бавих много. Последвах Дитра до Боъри, видях облицованата с дъски къща, която обитава, и постоях, колкото да задам няколко въпроса на съседите. Те се отнесоха, подозрително, но успях да разбера, че тя живее заедно с... някакъв мъж. Един пияница се изпусна да каже, че единият крак на мъжа е осакатен. Веднага щом чух това, разбрах, че съм открил и Хюстън. Веднага си тръгнах и се върнах тук.

Той се изправи, отиде до бюфета и плисна уиски в чашата си.

– Майкъл вече бе приключила работата и от десет минути Хюстън бе мъртъв.

Рени обгърна раменете си с ръце. Кръвта ѝ се смрази, като си представи Майкъл сама срещу Хюстън, и изобщо не можа да възприеме факта, че сестра ѝ бе убила беглеца.

– Той дойде, за да говори с Майкъл – продължи Итън. – Имаше намерение да убие и нея, и детето, ако му откажеше да тръгне с него.

– Той е искал нея? – попита Рени. При тази мисъл се изправи застрашително. – А Дитра?

– Хюстън винаги е искал сестра ти. Той бе запленил, омагьосан и привлечен от нея. И не би могъл да устои да не дойде тук. – Итън отпи от питието си. – Хюстън ходеше с бастун, заради сакатия си крак. На върха му бе монтиран автоматичен нож, точно по вкуса на Хюстън. Майкъл не е знаела за този нож, той не я е заплашвал с него.

– Тогава как...

– Той я е раздразнил – каза Итън, сякаш още не можеше да повярва. – Ти и сестра ти еднакъв характер ли имате?

– Всъщност всяка от нас си има собствен – каза Рени безизразно.

Итън намери първия си повод да се засмее. Той погледна

одобрително към Рени.

– Тогава знаеш как би могло да стане – каза той. – Тя така побесняла от това, което искал Хюстън, и от заплахата към бебето, че взела бастуна и го смушила с него, за да подчертае гневната си реч. Действието й освободило предпазителя. Тя дори не предполагала, че го е наранила, докато не видяла кръвта. Първият ѝ удар бил фатален.

Тревогата на Рени изби в смях накрая. Тя си представи изненадата на Хюстън да попадне в собствената си клопка и изведнъж това ѝ се видя много, много смешно. Тя прикри с ръка устата си, за да заглуши смеха. Сълзи напиреха в очите ѝ, тъй като не можеше да подтисне черния си хумор.

– Съжалявам – каза тя, поклащайки глава. – Не знам какво ми става. Няма нищо смешно – тя глътна малко шери, като внимаваше да не се задави, – нищо смешно в това. О, Господи, как Майкъл... Той трябва да е бил толкова... толкова шокиран... – Рени спря за малко, когато смехът пресекна в гърлото ѝ и се превърна в мъчителен стон. Изведнъж тя започна да хлипа.

Итън остави питието си и се превърна в утешител. Обгърна и с ръце и я притисна до себе си. Ръстът и формите ѝ бяха същите като на Майкъл, но имаше и различия, които той дълбоко усещаше, и изпита силно необходимостта точно по този начин сега да държи Майкъл.

– Не си ли сбъркал сестрите? – попита Джарет, който тъкмо влизаше в апартамента. Повдигна периферията на шапката си с показалец и удостои вплетената двойка с ленив интерес.

– Никога ли не чукаш? – попита Итън.

Рени отстъпи и избърса очи с кърпичката, която Итън ѝ подаде. Тя изсумтя:

– Той си мисли, че може да влиза и излиза, когато си поиска.

Джарет се ухили. Затвори вратата зад себе си и метна палтото и шапката си на един стол до входа. Трепна, когато чу виковете на Майкъл от спалнята.

– Още ли не е родила? – попита той.

Итън поклати глава.

– Доктор Търнър каза, че това може да продължи почти цяла нощ.

– Но тя е добре, нали?

– Последното, което знаем, е, че се чувства отлично. Джарет поглеждаше ту към Итън, ту към Рени. – Тогава защо са тъжните физиономии? Хюстън е мъртъв. Ди е на топло в затвора. До няколко часа единият от вас ще стане баща, а другият – леля. Мисля, че знаете кой какъв е.

Итън наля питие на заместника си.

– Ето. По-добре вземи това. Много си се стегнал. Какво стана, когато тръгна за Ди?

Рени наблюдаваше как Джарет взе напитката, но не седна, преизпълнен с енергия. Никога не бе го виждала такъв. Той винаги се владееше, бе съдържан, така че често ѝ се струваше, че бяга на място. Сега крачеше из стаята, методично във всеки случай, но първото впечатление на Рени бе, че все още е под влиянието на адреналиновата треска. Итън, забеляза тя, гледаше Джарет с приятелско съчувствие, като доказателство за това, че прекрасно разбира какво е изживял заместникът му.

– Тя не ме чу – каза Джарет, – докато не влязох в спалнята ѝ. Седеше с гръб и произнесе името на Хюстън, предполагайки, че влиза той. Беше много ядосана, че е излизал. Познаваш Ди.

– Вероятно е искала да види Хюстън вместо теб – каза Итън.

Джарет кимна, вдигайки в знак на съгласие чашата си.

– Не мислех, че е възможно да се разяри повече. Но грешах. Тя се нахвърли върху мен с ножица. Имам късмет, че и двете ми уши са още на мястото.

Рени разшири очи. Чак сега забеляза драскотината, която започваше от врата и продължаваше надолу под яката на ризата на Джарет.

– А ти какво направи?

– Като не можах да я обуздая, я ударих.

– Мислех, че не удряш жени – каза мило Рени.

– Винаги съм си запазвал правото да правя изключения – отвърна сухо той, като я изгледа многозначително.

Итън привлече вниманието на приятеля си.

– Създаде ли ти неприятности, докато я затвориш?

– Никакви, с изключение на това, че не можах да намеря нито едно патрулиращо ченге в района.

– Те не обичат да се навъртат нощем в Боъри – каза Рени. – Опасно е.

Джарет вдигна вежди.

– А ти ме подлъга да повярвам, че градът е много цивилизован. – Той погледна Итън. – Ди се опомни в управлението. Успя да вземе пистолета от дежурния сержант и го насочи към нас. Не вярвах, че ще ѝ го вземем. Имаше мигове, в които не бях сигурен срещу нас ли ще го използва или срещу себе си. Но после я убедих, че Хюстън наистина е мъртъв и че трябва да се предаде... нещо от този род. – Той довърши питието си. – Останах, докато всички документи бяха попълнени, и

положих много усилия, за да се уверя, че са разбрали колко опасна е Дитра.

– Мислиш ли, че са ти повярвали? – попита Итън.

– Кой знае? Номерът с пистолета подкрепи предупреждението ми, но Дитра е умна. Знае как да се престори на безобидна. – Той уморено разтри врата си, като потрепна, когато докосна драскотината.

– Ти кървиш – каза Рени, когато той отмести ръка.

Джарет изненадано погледна дланта си. Кървава дيريا я пресичаше по диагонал. Той позволи на Рени да го хване за китката и да го отведе до двойния диван. Забеляза също и че Итън наблюдаваше суетенето на Рени с голям интерес. Над приведената глава на Рени Джарет хвърли свъсен поглед на приятеля си.

Рени си даваше ясна сметка за размяната на погледи между Джарет и Итън. Пренебрегна насмешката на Итън и натопи носната си кърпа в питието на Джарет.

– Ей! – възкликна той. – Това си беше много хубаво уиски.

– А сега е чудесно кръвоспиращо. – Тя седна до него и започна да почиства одрасканото с навлажнения плат. – Но раната стига до скалпа ти. Наистина си имал късмет с ухото.

Пръстите ѝ внимателно отместваха косата му, когато проследяваше стореното от Ди. Джарет едва успяваше да прикрие удоволствието си от Итън. Той се дръпна, когато тя докосна едно по-дълбоко порязано място.

– Внимавай. Боли.

– Сестра ми ражда в съседната стая – каза тя. – Това боли.

– Тя има право – каза Итън.

Като по даден знак, Майкъл изкрещя от болка, която сякаш ли бе съдържала дълго време. Рени видя, че двамата мъже да побледняват.

– Няма да продължи още дълго – каза тя на Итън. – Това звучи като последното „ура“ на Майкъл.

Итън почувства, че остава без дъх. Той се отпусна тежко и започна да барабани с пръсти по извитата облегалка на креслото. Бе погълнат изцяло и единствено от звуците, които идваха от спалнята.

– Откъде знаеш, че няма да продължи? – прошепна Джарет на Рени.

– Просто знам – отвърна тя. Тя сложи още алкохол върху раната на Джарет, като проследи одраскването от скалпа до мястото, където изчезваше под ризата му. – Винаги съм знаела всичко за Майкъл. – Тя се поколеба, несигурна дали иска да му каже, дали той ще повярва и разбере. – Понякога усещам болката ѝ.

Джарет обърна глава и се загледа в сериозните, тържествени черти на лицето ѝ. Спомни си неистовите ѝ, луди опити да напусне къщата, водена или теглена от нещо извън себе си. Тогава той си бе помислил, че прави така, за да се срещне с Холис; сега разбра, че не е било това. Тя е искала, имала е нужда да иде при сестра си.

Рени се почувства неудобно под критичния му поглед, отмести очи от неговите и се наведе да огледа раната.

– Трябва да си свалиш ризата – каза тя. – Струва ми се, че с намушкала рамото ти.

– Не знам какво е направила. Всичко стана толкова бързо. Но ризата си не свалям.

Рени сви рамене. Тя откопча първите няколко копчета на сатенената му риза и плъзна ръка под яката му.

– Но как е успяла да стигне с ножицата си до тук? Би трябвало най-напред да е разпорила ризата ти. – Тя се натъкна на по-дълбока рана с напоената с алкохол кърпичка.

– По дяволите, жено! – изруга Джарет, като се дръпна. От твоего лечение боли повече, отколкото от нейното наръгване.

Взмутена, Рени му подхвърли кърпичката.

– Сам се оправяй тогава или накарай доктор Търнър да те погледне. Може би ще има нужда от няколко шева.

– Това, от което имам нужда, е още едно питие – кача той, загледан в почти празната си чаша. – Итън? Ти искаш ли още едно?

– Какво? – Итън бавно излезе от унеса си и видя вдигнатата чаша на Джарет. – О, не! Трябва да имам сили и за тържеството.

Джарет меко изпухтя, разбирайки, че и той вероятно трябва да постъпи по същия начин. Отмести чашата си, пусна вътре мократа кърпа и седна обратно на дивана. Сега, когато си позволи да изпитва чувства, разбра, че рамото го боли. А където Рени бе успяла да намаже раната с уиски, болката го изгаряше чак до костта. Кръв почти нямаше, значи Ди някак бе пропуснала артерията; но това бе дълбока прободна рана, подобна на всички други досега, даже нещо повече. Когато Дитра заби ножицата, болката бе толкова силна, че за малко щеше да я изпусне. За кратко той изгуби цялата чувствителност на ръката си – тази, с която държеше пистолета. Сега размърда пръсти – да ги провери.

Рени забеляза движението с крайчеца на очите си.

– Бих желала да погледна раната ти.

– Може би по-късно – каза той.

По тона му Рени разбра, че той само я залъгва.

– Може да се инфектира. – Погледът, който Джарет стрелна в нейна посока, я предупреди, че това трябва да е последната й дума по въпроса. Тя не се уплаши. Отвори уста да каже още нещо, но викът от съседната стая отвлече вниманието й. Този път не беше Майкъл.

Няколко дълги минути изминаха, преди вратата на спалнята да се отвори.

Итън скочи на крака в мига, в който доктор Търнър а появи. Той погледна с безпокойство над рамото на Търнър, като се опитваше да надникне в спалнята.

– Майкъл? – попита – Добре ли е?

Докторът отметна кичур влажна руса коса от челото си.

– Имате прекрасна, здрава дъщеричка, Итън.

Изражението на Итън не се промени.

– Майкъл добре ли е?

– Съпругата ви е в отлично състояние – увери го внимателно докторът.

Итън изпусна дъха си, който до този момент несъзнателно бе сдържал.

– Мога ли да я видя? – попита той.

– Хайде идвай – повика го Майкъл.

Скот Търнър се усмихна и отстъпи от входа.

– Чухте я.

Итън буквално преплете крака в желанието си да стигне по-бързо при съпругата си. Рени и д-р Търнър си размениха снизходителни усмивки. Джарет поклати глава, а тъмносапфирените му очи се изпълниха със сдържано доволство.

– Рени? – попита д-р Търнър. – Няма ли да влезеш и ти?

– След малко. Искам да ги оставя за известно време сами. – Тя сочи Джарет. – Бил е ранен тази вечер от онази дяволица. Може би трябва да го прегледате.

Скот бе започнал да оправя ръкавите си, но сега ги нави отново до лактите.

– След като съм тук. – Той погледна очакващо към Джарет и чак сега видя неохотата на пациента си. – Рени, сестра ти каза, че иска чаша чай от лайка. Защо не идеш да донесеш от кухнята на хотела.

– Мога да позвъня – каза тя.

– Ще стане по-бързо, ако отидеш сама.

– О – най-накрая Рени разбра намека на доктора, – разбира се. Тръгвам веднага.

Джарет поклати глава, след като тя излезе.

– Трябваше направо да ѝ кажете да излезе. Щеше да ви разбере по-бързо.

Скот Търнър се усмихна:

– Помислих и за вашата гордост. А сега ми позволете да видя рамото.

Джарет примигна от изненада.

– Откъде знаете, че става дума за рамото ми?

– Не трябва да си доктор, за да разбереш, че точно него щадите в момента. Нека погледна. – Той видя, че Джарет се мъчи с две ръце да разкопчае ризата си, отказа се от опитите с дясната и продължи тромаво само с лявата. – Достатъчно – каза докторът, когато ризата бе разкопчана до половината. Той я смъкна от дясното рамо на Джарет. И като знаеше, че пациентът му следи зорко реакцията му, Скот внимаваше и не издаде нищо.

Прободната рана бе малко по-дълбока от инч, но като я разгледа по-добре, Скот видя, че не е направена чисто, както се бе надявал.

– Дитра Кели ли стори това? – попита, без да трепне, той.

Джарет потвърди:

– С ножица.

– Чиста ли беше ножицата? Ръжда? Или нещо подобно?

Лекият кикот на Джарет завърши с потръпване от болка.

– Не можах да я огледам добре.

– Да, така и предполагам. – Скот отиде до спалнята и се върна с чантата си. – Раната ви не е причинена само от промушване – каза той, докато вадеше тапата на бутилката със спирта. – Какво се случи?

– Тя мушна ножицата под яката на ризата ми и я заби и рамото ми.

– И след това не можа да я извади?

Джарет затаи дъх, докато Скот втриваше алкохола с чиста памучна марля.

– Това е, което си спомням.

– Тя завъртя ли ножицата?

– Не знам. Изглежда, така е станало. Чувствах се като че ли отрязва рамото ми.

– Можете ли да движите пръстите си?

Джарет ги размърда:

– Така изглежда. Леко са изтръпнали. Всъщност и цялата ми ръка.

– Стиснете ръката ми – той подаде ръка на Джарет. Джарет я стисна здраво. – По-силно. – Когато натискът и се увеличи чувствително,

солидните, чисто изрязани черти на Скот Търнър станаха мрачни.

– Какво е станало? – попита Джарет. – Какво ми е сторила тази вещица?

Търнър седна и погледна внимателно към Джарет.

– От всичко, което съпругата ми ми е разказвала за вас господин Съливан, си правя извода, че предпочитате новините както и уискито си – веднага. Истината е, че не зная пълния размер на уврежданията. Може да е наранила нервите затова ръката ви изтръпва. Но не го е прекъснала, защото в противен случай не бихте усещали нищо. Рамото ви е схванато в момента и сте изгубили силата на ръката си, но може да настъпи подобрене.

– Или не.

Докторът кимна.

– Или не. Не може да се каже сега. Трябва да стане по-меко след няколко дни. – Той започна да превързва рамото на Джарет. Отбийте се в началото на седмицата в болницата „Дженингс“, за да ви прегледам отново.

– Дотогава ще съм заминал. След като Ди е в затвора, а Хюстън е мъртъв, нищо повече не ме задържа в Ню Йорк. – Отправи очи към вратата. – Не казвайте на Рени за рамото ми. Не че тя ще се загрижи – каза бързо той, – но ще се почувства задължена да се погрижи за мен, а аз нямам нужда от това.

Скот Търнър усети, че Джарет не казва всичко, но се съгласи.

– Ще се изкушавате да си служите с ръката, за да проверявате дали се възстановява – каза той, като завърза бинта. – Но не се поддавайте на тази съблазън. Оставете ръката си да почива. Натоварването може да задълбочи уврежданията. Това ясно ли е, господин Съливан?

Джарет не гореше от желание да отговори. Отново размърда пръсти. Искаше да хване пистолета, за да провери може ли още да дърпа спусъка. Какво ли щеше да стане, ако не можеше изобщо да държи пистолета?

– Ако имате проблем с това – каза Скот. – Мисля, че ще с по-добре да информирам Рени още сега. Нейните грижи може би ще спасят ръката ви.

– Не, не й казвайте нищо. Ще се грижа за ръката си като за бебе.

Доктор Търнър си позволи да се съгласи. Помогна на Джарет да облеche отново ризата си и закопча копчетата вместо него.

– Не бъдете толкова горд, че да не я помолите за помощ – каза той.

Джарет не отговори, защото Рени се върна.

– Всичко е наред – каза в отговор на питащия ѝ поглед. Той видя, че Рени премести погледа си към доктора за потвърждение. Не остана доволна, докато Скот Търнър не потвърди.

– Добре – каза Рени, оставяйки подноса. – Чай има за всички. Бихте ли желал, господин Съливан?

– Ще си пия уискито, благодаря.

– Скот?

Докторът вдигна ръце.

– За мен – нищо. Трябва да тръгвам. Но преди това ще погледна още веднъж Майкъл.

Той затвори чантата си, изправи се и се извини.

Джарет стана да вземе питието си. Усещаше как погледът на Рени се забива в гърба му. Опита се да държи естествено раменете си, за да не изглежда много тромав, докато си налива с лявата ръка.

– Какво каза всъщност д-р Търнър? – попита тя.

– Точно каквото чу. Здрав съм като камък.

– Странно, не си спомням да съм чувала такова нещо.

Джарет се направи, че не чува, като вместо това отпи глътка. Д-р Търнър излезе след няколко минути от спалнята и наруши тежкото мълчание, разделящо Джарет и Рени.

– Тя иска да пие чай сега – каза с усмивка Скот на Рени. – А аз си тръгвам.

Рени му помогна да си облече палтото и му връчи лекарската чанта.

– Благодаря ви за всичко – каза тя. – Двамата със Съюзън направихте толкова много. Казвам това и от името на Джей Мак и мама. Всички ви благодарим.

Искреното вълнение в големите очи на Рени затрогна Скоч.

– Моля, няма защо – каза тържествено той. Погледна към Джарет. – Грижи се за рамото.

След това си тръгна.

Рени затвори вратата, вдигна подноса с чая и влезе в спалнята. Не погледна нито веднъж към Джарет, но той почувства неодобрението ѝ. Думите на доктора на излизане бяха достатъчни да убедят Рени, че той лъже за здравословно то си състояние.

Итън седеше в края на едно кресло до леглото на Майкъл, когато влезе Рени. Той се надигна да стане, но тя поклати глава.

– Стой си на мястото. Изглеждате така удобно разположени – и тримата.

Майкъл се усмихна блажено. Тя подаде бузата си, за да я целуне

Рени, която се наведе над леглото.

– Толкова се радвам, че си тук.

Рени стисна ръката ѝ. Погледът ѝ се спря на бебето, сгушено до гърдите на сестра ѝ. Малкото личице бе червено, набръчкано и свършено доволно.

– Измислихте ли ѝ име?

– Медисън – каза Майкъл, като погледна към Итън. Любовта като че преливаше от очите ѝ.

Сърцето на Рени се уголеми от щастието на сестра ѝ.

– Не е ли това името на града, където...

– Където тя бе зачената – каза Майкъл.

– Тогава, струва ми се, трябва да е щастлива, че не сте я нарекли на кръчмата, където това се е случило.

Рени и Майкъл избухнаха в смях, а Итън се изчерви от откровения им разговор.

Итън прочисти гърлото си.

– Ще бъда проклет, преди да нарека дъщеря си на кръчмата на Кели. – Той погледна към вратата. – Как е Джарет?

Рени наля чаша чай на Майкъл и добави много мляко и лъжица мед.

– Преструва се, че всичко е наред, разбира се. Дори въввече Скот в лъжите си.

Майкъл се изненада.

– Ранен ли е Джарет? Какво се е случило?

Рени разказа на сестра си единствената версия, която ѝ бе известна.

– Така каза господин Съливан. Какво се е случило в действителност, може само да се гадае и, честно казано, това не е моя работа. Ако Дитра Кели му бе отрязала главата, това щеше да е повод за празнуване, доколкото ме засяга.

– Рени! – извика Майкъл, очите ѝ се разшириха. – Итън ме увери, че Джарет е много добър човек, джентълмен до мозъка на костите си.

Итън се изкашля леко.

– Не мисля, че казах точно това.

Майкъл не обърна внимание на съпруга си.

– Ти не продължаваш да го обвиняваш за прекъсването на сватбата си, нали?

Рени гладеше с ръка пухестата коса на племенницата си.

– Не искам да разговаряме за него – каза тя. – Разкажи ми за себе си. Добре ли си?

Майкъл не искаше да се отклонява от темата за Джарет Съливан и провалената сватба на Рени, но видя стиснатите устни на сестра си и разбра, че не може да надделее.

– Чувствам се прекрасно – каза тя. – Щастлива... и уморена. В момента съм повече щастлива, отколкото уморена.

– Изглеждаш – Рени замълча, търсейки точните думи, – ти сияеш.

– Наистина ли? – попита Майкъл повече поласкана отколкото смутена.

– Да, наистина. Нали, Итън? – Когато Рени погледна към Итън, за да получи подкрепата му, видя, че съпругът на Майкъл е твърде развълнуван, за да отговори. Рени почувства и собственото си гърло да се сви-ва, притиснато от надигащите се сълзи, когато Итън успя само да кимне. Той прокара пръсти през влажната кестенява коса на Майкъл, а тя извърна лице към него, така че да я милва с ръката си. Бебето лекичко помръдна до гърдата на майка си.

Рени се измъкна от стаята.

Джарет не полюбопитства защо Рени така се разбърза да си тръгне. Той също бе щастлив да напусне „Сейнт Марк“. Рамото го болеше от-вратително, а клатушкането на каретата изобщо не му помагаше. Беше благодарен за мълчанието на Рени, но не и за това, че непрекъснато го гледаше. Когато стигнаха до къщата, той слезе първи и след това, съвсем не според навиците си, подаде дясната си ръка на Рени. Само това движение го накара да изскърца със зъби и да изгуби част от руменина-та на лицето си, но от наранената му гордост го заболя повече, особено когато Рени се хвана за здравата му ръка и му предложи да го подкрепи.

Той не разбра кой от тях бе по-изненадан, когато прие.

– Скот даде ли ти нещо обезболяващо? – попита тя, когато стигнаха до неговата стая.

Джарет отрече.

– Не съм молил за нищо.

Погледът на Рени му разкри какво си помисли тя за това.

– Може би мама държи тук нещо, което може да послужи. Бих...

– Ако ми потрябва, ще ти кажа. – Той отвори вратата на стаята си и пристъпи вътре. Рени се колебаеше нещо в коридора. – Да? – попита той.

– Ти... ммм... имаш ли нужда от помощ? – попита несигурно тя.

– Помощ?

– Хмм... за преобличането. Да облечеш пижамата си. Неща от този род.

– Не използвам пижама.

Забележката му не я накара да побегне, както той се надяваше. Все пак това прибави малко розово на бузите ѝ и накара устните ѝ леко да се разтворят. За да не посегне към нея, Джарет притисна пръсти към вратата. Усилието, направено с дясната ръка, изпрати залп от болка към рамото му.

– Мисля, че се нуждаеш от помощ – каза тя, а очите ѝ шареха по лицето му.

Джарет бавно издиша и каза рязко:

– Ти не можеш да ми дадеш помощта, от която се нуждая. Той придаде достатъчно сексуален оттенък на грубата си забележка, така че Рени да не може да сбърка значението ѝ. Той я изчака да се обърне и да се оттегли, гърбът ѝ бе вдървено изправен като гордостта ѝ. Джарет затвори вратата, подпря се на нея и мечтаеше да е вече в първия влак, който напуска Ню Йорк.

На другата сутрин обличането бе ужасно и бавно, но Джарет изпита напълно чувството за постигнато завоевание, когато успя. Той се съпротивляваше на порива да натовари ръката, с която стреля, повече от необходимото. Рамото му още бе схванато, но, изглежда, се отпуснаше, когато си позволи по-естествени движения.

Закуската му бе сервирана на масата в трапезарията. „Прощален пир – представи си той. – Рени трябва да е казала на мисис Кавано, че скоро си тръгвам.“ Той се чудеше ще може ли още днес да си купи билет за влака. След това се запита дали Рени вече не му е купила билет. Това щеше да бъде точно каквото си е заслужил с „перването през лицето“, което ѝ сервира снощи.

Мери Рене Денъхи бе една благовъзпитана и почтена жена, и той нямаше никакво право да ѝ говори по този начин. Майка му би се срамувала от обноските му; баща му би го нашибал по задните части. Джарет се зарече да се извини.

Госпожа Кавано влезе с горещо кафе. Тя си мърмореше нещо под носа.

Свикнал с нейния забързан брътвеж, Джарет се усмихна снизходително и прегъна сутрешния вестник.

– Рени слизала ли е тази сутрин? – попита той.

– Закуси преди час.

– Тогава сигурно е отишла на работа – каза той. – Предполагам, че знаете за Хюстън и Кели. Вече няма опасност за нея.

– Разбира се, че знам всичко за снощната история. – Погледът ѝ се плъзна към рамото му и тя видя бинтовете на превръзката през ризата му. – Но Рени не отиде тази сутрин в сградата на Уърт. Замъкна се в управлението.

„Управлението? Значи е отишла да ми купи билет“ – той се засмя вътрешно.

– Одобрявате ли това? – хапливо поиска да знае мисис Кавано.

– Дали одобрявам? Не мисля, че тук ми е мястото, по една или друга причина. Честно казано, подозирах, че тя може да го стори. Не мисля, че съм спечелил симпатиите ѝ.

– Какво общо има това? – тя бутна чинията с бисквитите към него.

– Ето, вземете си. Направих ги тази сутрин.

Джарет покорно си взе една бисквита и я намаза с мед.

– Няма никакво значение дали тя ви харесва или не, нали така? Или обратното, както си мисля сега. Моето схващане е, че вие се съгласихте да я пазите.

Джарет отхапа от топлата бисквита. Почти нямаше нужда да дъвче. Тя просто се топеше в устата му.

– Аз я опазих – каза той. – Но опасността отмина. Рени може да ходи където си поиска, и ако ѝ се иска да ходи в управлението, то... – забравил за нараняването си, Джарет сви рамене. Движението бе болезнено и стъписващо. Той затаи дъх, изпусна го бавно и се насили да се усмихне – ... тогава може да отиде.

– Мислех, че ще възразите.

Джарет се учуди.

– Да възразя? Ако иска да ми купи билет до дома, мисля, че трябва да ѝ бъде благодарен.

– Да ви купи билет? – мисис Кавано разклати каната с кафе, докато говореше. Гъста червенина изпълзя изпод колосаната ѝ яка нагоре по шията и. – Какви се тези билети, дето се купуват в полицейското управление?

Джарет застина.

– Полицейско управление ли? Мислех, че е отишла в железопътното управление.

– Откъде ви дойде наум тази глупава идея? – попита госпожа Кавано. – Мери Рене отиде в управлението на улица Джоунс, точно до

Боъри. Същото управление, в което е задържана Ди Кели, мисля. – Джарет бе на крак и се бе запътил към входното антре. Мисис Кавано тръгна подире му. – Значи не одобрявате – каза удовлетворено.

– Разбира се, че не одобрявам. – Той се разрови в гардероба за палтата и откри шлифера си. Пренебрегвайки болката, провря наранената си ръка в ръкава и се намести в дрехата. – Колко отдавна излезе?

– Точно преди вие да слезете.

– Тогава може би ще успее да я спра, преди да е стигнала там.

– Мистър Кавано ви е приготвил кон в конюшните. Джарет откри, че още може да се присмива.

– Вие сте разчитали на мен.

Готвачката се изчерви от добродушното му смърмяне.

– Разбира се, и на мен малко ми трябваше да тръгна.

Рени изкачваше каменните стъпала на управлението на улица Джоунс. Носеше покрита кошница в едната ръка и библия в другата. Две дежурни ченгета, които излизаха, задържаха главните двери отворени заради нея. Зад гърба ѝ те размениха одобрителни погледи – заради хубавата ѝ фигура и заради аромата на пресни бисквити, от който устите им се изпълниха със слюнка.

Рени прекоси протрития дървен под до високото махагоново писалище в приемната, остави библията пред сержанта и го погледна открито, очакващо и продължително.

– Мадам? – Квадратната челюст на сержант Морисън бе очертана от бакенбарди, а устата му бе почти скрита от мустаци. Очите му изразяваха любезност. Той погледна библията. – От църквата ли сте?

– Тук съм, за да се срещна с госпожа Кели – уклончиво каза тя.

– Госпожа Кели? Откъде пък можете да знаете за госпожа Кели?

– Прочетох вестниците, сержант. „Кроникъл“ пише за тази история в късното си сутрешно издание.

Сержант Морисън въздъхна.

– Трябваше да се сетя, че ще пишат за това. Кели е замесена с един от репортерите им. – Той се завъртя в креслото си и взе връзка ключове, закачени на стената зад него. – Не мисля, че има голяма надежда за спасението на душата ѝ, мадам – каза той, като подаде библията на Рени. – Тя е като същинска котка, откакто ловецът на престъпници я доведе тук снощи. Ще трябва да стоите от тази страна на решетките. Не можете да влезете в килията при нея.

– Разбирам, сержант.

Той отвори вратата към редицата от килии, изолирани от стаите за посещение и въведе Рени.

– Тези бисквити наистина миришат хубаво, мадам. Ще имате ли нещо против, ако ги опитам?

Рени се усмихна, повдигна синьо-бялата покривка и му подаде една бисквита.

– Има достатъчно за всички затворници – каза тя.

– Няма никой освен госпожа Кели тази сутрин. Снощи пуснах пияниците, когато тя направи патакламата – ако ме извините за израза.

Служителят я отведе надолу по коридора до последната килия. Той извади палката си и удари няколко пъти по решетката. Жената, лежаща на пода, не помръдна.

– Имате посетител, мисис Кели.

Не получи отговор.

– Тя ме чу, мадам, но такава ще бъде цялата ѝ реакция.

Рени кимна.

– Всичко е наред, сержант. Можете да ни оставите. Не се боя от госпожа Кели.

Сержантът беше готов да се обърне и да си тръгне, когато Ди Кели се надигна и седна. Звукът на гласа от другата страна на решетката привлече вниманието ѝ както нищо от казаното от сержанта не можа да го направи. Тя онемя от това което видя, взря се в жената, която не можеше да достигне.

Рени никога не се бе замисляла за това как изглежда Дитра Кели. В малкото случаи, когато Майкъл бе говорила за Ди, Рени никога не бе се интересувала. Това бе една от причините да дойде на улица Джоунс. Трябваше с очите си да види що за жена е тази, която се бе опитала да отрови сестра ѝ и бе наръгала с ножица един заместник-шериф.

Дитра Кели бе дребна, с миниатюрна до изтънченост фигурка. Но въпреки това формите ѝ бяха сочни и в морско зелената рокля, която носеше, изпъкваха отчетливо. Когато тя се изправи и се приближи до пречките, Рени забеляза, че ходене едва ли е правилният термин за това, което Кели направи. Тя се поклащаше и извиваше съблазнително при всяка своя крачка. Това бе представление, което направи впечатление на Рени. Тя не можеше да си представи как Майкъл бе прекарвала времето си в компанията на тази жена, без да изгуби контрол над разума си.

Косата на Дитра бе черна като обиците от черен кехлибар, полюшващи се на ушите ѝ. Някаква чувственост лъхаше от разбъркания ѝ кок.

Къдри се трупаха на врата ѝ и пълзяха по рамото ѝ. Само очите ѝ говореха за студенината у тази жена. Те бяха люспи-близнаци син лед.

Рени не загуби самообладание, докато тези студени, далечни очи я оглеждаха от главата до петите.

– И така, ти дойде – каза Ди с мек, мелодичен глас. – Не съм изненадана. Изобщо. Аз изгубих Хюстън, но ти си загубила бебето си. – Тя погледна библията и се усмихна мрачно.

– Може би в края на краищата се получи око за око.

– Не съм тази, за която ме мислиш – каза спокойно Рени. Можеш да се смяташ изиграна.

Дитра се учуди. Пръстите ѝ се обвиха около пречките на височината на кръста ѝ. Тя се вгледа по-задълбочено в Рени.

– Коя си ти?

– Мери Рене Денъхи – отговори тя. – Майкъл ми е сестра.

Тя видя, че Ди се вкопчва по-здраво в пречките и като че ли краката ѝ се подгънаха. – Майкъл роди снощи красиво момиченце. Чувстваш ли се измамена?

Бързата като светкавица ръка на Ди се протегна през пречките. Тя успя да блъсне библията от ръката на Рени. Пръстите ѝ се извиха като нокти на граблива птица и тя посягаше към Рени, дори и след като тя бе отскочила от обсега ѝ.

Рени отхлупи кошницата, която носеше под ръка. Разтовари бисквитите и бурканите с конфитюр на пода. Но не и никелирания деринджър. Пусна кошницата да падне и вдигна малкия пистолет. Тогава видя, че студените очи на Ди Кели бяха способни да изразяват страх.

– Аз и сестра ми много си приличаме, госпожо Кели, но тя никога не би помислила да стори това. Аз не можех да мисля за нищо друго, когато научих, че сте заловена жива.

Дитра отвори уста, за да изкрещи. Рени запъна ударника на пистолета си. И двете жени подскочиха, когато гласът на Джарет прогърмя в тесния проход.

– За Бога, Рени, пусни това нещо.

Дитра изкрещя.

Рени изруга.

Джарет трябваше да използва ранената си ръка, за да попречи на сержанта да се спусне към Рени по коридора.

– Всичко е наред, сержант – каза той, като успокои дишането си. – Ще се справя с това.

Сержант Морисън се поколеба, а очите му шареха между двете

жени.

– Тя не каза, че е сестра на репортерката – каза той. – Ако знаех, нямаше да я пусна. – Той се обърна бавно и се оттегли до вратата.

– Рени – тихо каза Джарет. – Хвърли пистолета. Нищо няма да спечелиш, ако убиеш Ди.

Подпряна с гръб на стената, Рени продължи да се прицелва. Деринджърът бе насочен към сърцето на Ди.

– Махни я от мен, Съливан! – изкрещя Ди. – Нали искаш да получиш наградата си.

– Стига, Ди. Аз си я получих снощи, а ти ми трябваше жива или мъртва. Изобщо не ме интересува какво ще ти се случи. – Той отново насочи вниманието си към Рени. – Ти не мислиш, Рени. Ако убиеш Ди, ще заемеш мястото ѝ в килията. Дори Джей Мак не би могъл да те отърве.

Рени наведе пистолета, застана на един крак и се загледа в Джарет с присвити от възмущение устни.

– Напълно наруши концентрацията ми – каза тя. Погледна към Ди с изпълнена с неискреност усмивка. – Съжалявам, госпожо Кели, изплаших ли ви? – Отвори барабана на деринджъра и показа, че е празен. – Тогава си струваше да се запозная с вас.

Рени пренебрегна оскърбителните викове на Ди заради номера, който ѝ погоди, пренебрегна бисквитите, кошницата и библията, прихванана полите си и жизнерадостно закрачи по коридора под свъсеня поглед на Джарет, покрай увисналата челюст и опулените очи на сержанта и двете патрулиращи ченгета, които тъкмо се връщаха в сградата.

Когато Джарет я настигна, тя търсеше файтон на улица Джоунс.

– Дотук яздих на един от вашите коне.

Рени продължи да върви. Сърцето ѝ туптеше от нахлулия спомен за приключението ѝ.

– Е, и?

– Ще те отведе.

Тя спря, колкото да му хвърли неподправено ужасен поглед.

– Няма да язда един и същи кон с тебе. Така не е прието.

Той я хвана за лакътя и рязко я дръпна.

– Ти си най-влудяващата личност измежду мъжете и жените, които съм срещал през живота си. – Той осъзна, че крещи, и снижи глас така, че тя трябваше да се напруга, за да го чува. – Ти току-що влетя в полицейското управление, насочи пистолет срещу Ди Кели, а сега си се загрижила какво щели да си кажат хората, ако яздим един кон.

– Мисля, че вече сме се разбрали по въпроса, че където и да отивам, аз ходя. Аз не влигам – усмихна се тя.

Той я погледна вторачено.

– Ти си така преизпълнена със себе си! Виждал съм котки, които ближат крадена сметана от мустаците си, без да са и наполовина така самодоволни.

Ако изобщо нещо се случи, това бе, че усмивката ѝ стана по-широка. Изглежда, не искаше да отстъпи.

Нито пък Джарет. Ръката му се плъзна от лакътя към талията ѝ и той почувства как тя се прилепи към тялото му. Той наклони глава и надвеси устни над нейните. Твърдо.

След слаб намек за съпротива Рени се отдаде на натиска му и го целуна. Ръцете ѝ се обвиха около врата му и тя усети, че се повдига на пръсти. Устните му жадно се впиваха в нейните, а тя му отвърщаше любвеобилно, като си даваше сметка за малката тълпа, която се събра около тях. Притисна се до него с притворени очи и горещи устни. Вдишваше тежката миризма на мъж, на кожено палто и трайния аромат на крема му за бръснене. Целувката бе сладка и тръпчива. Целувката бе самата Рени. Джарет я искаше цялата и знаеше, че не може да получи нищо, нито на улица Джоунс, нито някъде другаде.

Той я отдели от себе си, докато насъбралото се множество леко ги аплодираше. Рени потърси спасение от абсурдната ситуация, в която се намираше, като даде вид, че не ѝ пука, и направи дълбок реверанс към запачите. Но потръпна, когато разпозна едно лице измежду другите.

Джарет усети как тя застина до него. Той огледа множеството и когато то не се разпръсна, си запробива път, теглейки Рени след себе си.

– Какво става? – попита той. – Лицето ти е побледняло.

Тя се чудеше каква полза ще има, ако каже истината на Джарет. Тя бе видяла един от добрите приятели на Холис в тълпата. Джеймс Тади не само бе негов приятел, а и един от шаферите в „Сейнт Грегъри“. Той бе познал и нея, и Джарет, а Холис щеше да разбере за това, преди тя да се прибере вкъщи.

– Рени? – каза Джарет и така я върна към действителността.

Тя се опита да се усмихне, за да го успокои, но не можа да намери нищо смешно в случилото се.

– Питаш какво не е наред, освен че станах публично за посмешище ли? – попита тя. – Мисля, че това е всичко, мистър Съливан. Обикновено не стоя в центъра на обществените сензации. Това са неща, които обикновено оставяме на Скай. Тя държи първенството там.

– Тогава си отдала почит на нейната традиция – каза сухо Джарет. Той още усещаше вкуса ѝ по устните си и очертанието на тялото ѝ до своето. Но тя вече не му даваше и най-малко насърчение. Той вдигна ръка, когато една двуколка завиваше на ъгъла откъм Лафайет. Файтонът спря и Рени се качи, този път пренебрегвайки помощта на Джарет. Той я гледаше особено, но тя отбягваше погледа му. Джарет разбра че е пресъпил всички граници и е злоупотребил с гостоприемството.

До един час уреди заминаването си от Ню Йорк.

* * *

На гарата бе шумно и многолюдно. Повечето от пейките бяха заети от жени с широки поли и куфари с размерите на малки гардероби. Съпрузи стояха плътно зад гърбовете на жените си, стоически търпяха скуката и очите им поглеждаха от време на време жените без придружител. Интересът им намаляваше право пропорционално на броя на торбите, куфарите и чантите, които носачите влачеха след тях.

Джарет намери това за забавно. Той се облегна със здравето си рамо на една колона, пунал чантата в краката си. Фиццовата му шапка с лента съвсем не бе на място сред бонетата и бомбетата, а кожената му дреха изглеждаше демоде сред шитите по поръчка сака и пелерини. Той се усмихна унило, докато пресмяташе, че това ще продължи, докато не стигне до Канзас, а може би дори Денвър. Благодарение на хора като Джей Мак, които слагаха релси, навсякъде, където имаше празни пространства, пътуването с влак просто преместваше хората от едно цивилизовано място до следващото, а самите места бяха почти еднакви.

Джарет подозираще, че на гарата има много хора, които не биха се съгласили с него, но това не променяше нищо. Той жадуваше да види равнините и дивата, предизвикателна красота на Скалистите планини. Страдаше от това, че не може да потапя ръце в студените планински потоци и да утолява жаждата си с кристалночиста вода. Липсваше му кафето, гъсто като мастило, играта на карти в някоя тиха кръчма, фриволните вицове, които разказваха проститутките.

Рядваше се, че се връща. Повече или по-малко. Само едно нещо щеше да му липсва от Ню Йорк.

Захласнат в собствените си размисли, Джарет не разбра, че суматохата наоколо е насочена към него, докато не бе обкръжен. Той бързо разгледа тримата мъже и продължи спокойно да се подпира на гаровия стълб.

– С какво мога да ви услужа, господа? – попита тихо той.

Джеймс Тади проговори, но не на Джарет, а на спътниците си:

– Това е той, така. Познахте ли го?

Когато приятелите на Тади се забавиха с отговора, Джарет каза:

– Добре, симпатяги. Аз ви познах. Сватбата на мис Денъхи. Вие бяхте от страната на Холис Банкс.

– Видяхте ли? – каза Тади. – Признава си. А сега го питайте за тази сутрин на улица Джоунс.

Лицето на Джарет не изрази учудване, но той почувства, че думите на Тади го блъснаха в корема. Вече нямаше съмнение какво бе видяла Рени. Едно зърване на приятел на Холис в тълпата ѝ бе припомнило целия риск, който бе поела с тази целувка. Погледът на Джарет се плъзна по триото, оценявайки опасността.

Този, който говореше, бе побойник, толкова мускулист, че не би било необходимо да се бие добре – повечето хора отстъпваха само пред размерите му. Русолявият му приятел бе слабичък, но вероятно подвижен, а най-гъмният и спретнат от тях бе тромав. При нормални обстоятелства Джарет би ги имал предвид, но не би се трогнал. Неизправното му рамо променяше обаче съотношението на силите.

Рени трябваше да му каже какво е видяла. Поне щеше да се озърта за евентуални неприятности.

Той гледаше право в тях, но знаеше, че Холис успя да го хване на тясно.

– Какво да направя за вас, симпатяги? – попита отново.

Джеймс Тади и приятелите му се спогледаха. Тади леко кимна и това бе единственото предупреждение за Джарет.

Джарет се сви и избягна първия удар, който русият отправи към него. Юмрукът на русия срещна стълба и той изкрещя от болка. Тромавият имаше повече късмет, а Джарет – толкова по-малко. Юмрукът се стовари под челюстта му и го запрата замаян назад. Втори удар, от Тади, го накара да се завърти. Преди да успее да отвърне, русият се намеси и безпогрешно откри раненото рамо на Джарет. От острият удар на Джарет му се догади от болка. Той се свлече, като се опита да предпази рамото си и да извади пистолета си. Болката пронизваше рамото и цялата му ръка. Но не стигаше до китката му. Пръстите му бяха неподвижни.

Обхвана го страх. Блокира един удар, насочен към лицето му, с лявата си ръка, но това го направи уязвим за удара към диафрагмата. Силата на Тади повали Джарет на корем. Тромавият го прасна здраво по раненото рамо. Този път болката бе толкова силна, че Джарет падна настрани.

Докато се бореше да остане в съзнание, Джарет смътно долавяше някакви изсвирвания изотзад и суетнята на хората по перона. Помисли си, че идва влакът, и проклинаше късмета си, че го изпуска. Тримата нападатели ту влизаха, ту излизаха от фокуса му.

– Хайде – каза Тади. – Това са ченгетата. Зле ще си изпатим, ако семействата ни разберат за това.

Русият се бе навел над чантата на Джарет и ровеше из съдържанието ѝ.

– Идвам. Холис каза да вземем парите, ако успеем.

Пръстите му се натъкнаха на къс хартия. Той го извади и видя, че държи чек за петстотин долара. Погледна подписа изруга. – Погледнете! Това са парите от наградата за госпожа Кели!

Неспокоен, Тади се наведе над Джарет и пребърка джобовете му. Откри личния чек на Джей Мак за десет хиляди долара в джоба на жилетката на Джарет.

– Ето какво иска Холис – каза той. – Да тръгваме Привличаме твърде много погледи.

Русият се изправи, уви чека за наградата около пръста си и го сложи в джоба си. Ухили се към Джарет.

– Изглежда, че трябва да обявят награда и за теб. Не може току-така да се отмъква чужда жена. – И заби острия връх на обувката си в слабините на Джарет.

Когато полицията дойде, Джарет бе в безсъзнание, а нападателите – отлетели.

Глава 6

Януари 1877

Джоулин Картрайт мързеливо се изтърколи от леглото. Петите ѝ докоснаха студения дъсчен под.

– Трябва да си купя черга – промърмори тя, свивайки зиморничаво пръстите на краката си. Протегна ръка и взе чорапите, които висяха на дръжката на люлеещия се стол, след това изтича на пръсти до стола под прозореца, седна и започна да ги обува. Погледна през рамо към тялото, проснато на леглото. Нито движението ѝ в стаята, нито звукът на гласа ѝ бяха достатъчни, за да го събудят. Джарет Съливан си отспиваше след двудневно средноинтензивно пиене.

Джоулин плъзна крак в единия от чорапите, след това обу другия и приглади черната копринена повърхност върху стройната линия на прасците си. Прикрепи ги с оловносиви жартиери точно над коленете, след това оправи колана на роклята си и нагласи яката така, че да се вижда горната част на гънката между гърдите ѝ.

– Не че има значение – промърмори тя, хвърляйки недоволен поглед към Джарет. – Той се интересува повече от леглото, отколкото от гърдите ми.

– Буден съм, Джоулин – избоботи уморено Джарет. Главата му клюмна отново. Дневната светлина го бе заслепила при краткия опит да отвори очи и той придърпа възглавницата върху лицето си.

– Не ми изглеждаш твърде буден – каза тя остро. Джоулин се наведе над тоалетката и взе четката за коса. Почука с нея по перваза само за да подразни Джарет и след това я зарови в косата си. Звучното хъркане, което се чуваше откъм леглото бе достатъчно, за да ѝ покаже до каква степен можеше да очаква някакви знаци на внимание тази сутрин. Тя измъкна четката с намерение да го измери с нея, но се отказа. Завивките се бяха смъкнали от гърба на Джарет, оголвайки благородното продължение на гърба му.

Джоулин погледна дълго и внимателно стегнатите му хълбоци. „Може ли една жена да се сърди дълго на мъж с такъв хубав задник?“ Тя пак започна да разчесва кестенявата си коса, с ленива грация този път, и отмести очи от леглото, заглеждайки се през прозореца.

Икоу Фолс не се различаваше особено от повечето градчета на

запад. Единствената му пътна артерия, наречена Мейн Стрийт, бе събрала всевъзможни магазини и търговски предприятия от двете си страни. Там имаше бръснарница и бани където всеки златотърсач можеше да се обръсне и да вземе вана за две дванадесетцентови монети. Сапунът струваше десет цента. Магазинът предлагаше разнообразни стоки от бонбони и басма до мотики и златотърсачески карти. Аптекарят държеше бурканчета с лекарства на задната стена на магазина си, но печелеше главно от мехлеми и освежител за коса. И двете козметични средства съдържаха повече алкохол, отколкото чаша уиски в бара на Бендър, както и в този на Болиард. Причината за това бе, че Ник Бендър и Джорджи Болиард никога не сервираха уиски, без да го разреждат с чиста изворна вода.

Джоулин се изсмия, когато Джарет се обърна в леглото и тихо изстена. Изглеждаше така, сякаш бе пил уиски, подправено с освежител за коса.

Тя опря гладката си буза върху стъклото на прозореца и откри, че виждаше конюшните чак в края на града. Улицата бе почти празна. В неделя сутрин в Икоу Фолс обикновено бе спокойно. Хората, които посещаваха неделната служба, сега се срещаха в гостната на пансиона на мисис Шепард. Отиваха там всяка неделя, откакто гръм бе ударил и запалил църквата през юли. Фондът за нова църква нарастваше бавно. Не че жителите на Икоу Фолс не бяха загрижени за това да построят новата църква – просто мисис Шепард правеше най-хубавите канелени кифлички в града и ги сервираше след службата, така че никой не бързаше особено да напусне гостната ѝ. Всички бяха забелязали, че негово преподобие свещеникът Джоунс бе започнал леко да напълнява, откакто общуваше с вдовицата Шепард и канелените ѝ кифлички. Тъй като свещеникът бе посетил Джоулин и момичетата преди няколко дни, тя също споделяше мнението на повечето от жителите на Икоу Фолс по този въпрос.

Джоулин се отдръпна от прозореца, усука косата си и я прикрепи на тила с няколко фиби. Погледът ѝ се плъзна по веригата планински върхове на северозапад от Икоу Фолс. Те бяха забулени с тежки облаци, което означаваше, че вятърът носеше след себе си сняг. Набраздената и напукана кал на улицата вече бе започнала да замръзва. Наклонените покриви и украсени фасади на всички магазини до вечерта щяха дай се покрият със сняг.

Движението на пешеходната пътека отсреща привлече вниманието ѝ. Стаята на Джоулин бе на втория етаж на „Бендърс“. Между

„Бендърс“, разположен на южната част на улицата, и „Болиардс“ на северната съществуваше приятелско съперничество. Джоулин често намигваше или махваше с ръка на момичетата, които работеха в стаите на горните етажи на „Болиардс“. И защо не? Повече от дузина мъже се падаха на една жена в Икоу Фолс и бизнесът процъфтяваше и в двете заведения. Ето защо Джоулин бе изненадана от това, че Джордж Болиард изхвърляше една жена от бара си навън, на улицата.

Джоулин се изсмя високо, гледайки как жената изгърси гърба на палтото с пясъчен цвят, което носеше, оправи модната си шапка с козина по кантовете, която се бе килнала на главата ѝ, вдигна от земята маншона в тон с шапката и отново влезе в бара. Явно гневът на Болиард не я плашеше ни най-малко.

– Джарет! – извика Джоулин. – Хей, ела тук! Трябва да видиш това. – Докато говореше, тя видя широкото лице на Джордж и още по-широкия му корем, които се движеха напред-назад пред големия прозорец на бара. Обхождаше с широки крачки територията си и даже отдалеч изглеждаше така, сякаш скоро щеше да получи удар. – Джорджи, изглежда, е глътнал огъня на ада!

Джарет измърмори нещо, дръпна завивките до кръста си и бутна възглавницата от лицето си. Реши да отвори едното си око. Това бе мъчително упражнение, но си заслужаваше да види силуета на Джоулин до прозореца Синият копринен халат, който носеше, подчертаваше линиите на тялото ѝ, а черните чорапи бяха като загадъчна сянка върху краката ѝ. Тя се обърна и го погледна. Той забеляза, че очите ѝ имаха точно същия кестеняв оттенък като косата ѝ. Опита се да си спомни случилото се предната вечер, но не успя. Надяваше се, че поне се бе държал добре с нея. Джоулин бе нещо повече от случайна любовница: тя бе приятелка.

– Върни се в леглото, Джоу – измърмори той. – Забрави за Джорджи.

Джоулин махна нетърпеливо.

– Изпускаш най-интересното. Джорджи ще избухне като фойерверк всеки момент.

Дясната ръка на Джарет стисна края на една от възглавниците. Хватката му бе достатъчно силна, за да я хвърли към Джоулин. Тя я улови леко, със смях. Джарет погледна встрани, скривайки моментния си ирационален гняв. Не искаше да нарани Джоулин, но бе хвърлил възглавницата с всичката сила, на която бе способен. Силата му едва бе достигнала за да я изпрати до средата на стаята.

– Гледай ти! – каза Джоулин, прехвърляйки отново вниманието си върху онова, което ставаше на улицата. – Ето и жената отново навън и... след нея и шапката ѝ. Знаеш ли. Джарет, бих искала да имам такава кожена шапка. Точно такива са модерни сега на изток.

– Как би могла да знаеш? – попита Джарет. Той се надигна бавно, усещайки болка във всеки мускул. – Не си била на изток от Денвър от две години насам.

– Често прелиствам модните списания на мисис Дод също както всяка друга жена в Икоу Фолс.

– Извинявай, не помислих за това. – Погледът му се спря на дрехата ѝ. – Гардеробът ти е все така... как да кажа скромнен.

Джоулин усети играта на думи.

– Много забавно. – Тя хвърли възглавницата обратно към него, но тя прелетя далеч от целта. Той даже не направи опит да я хване. Долу на пешеходната пътека жената пак оправяше шапката на главата си и оглеждаше улицата, сякаш очакваше да получи помощ отнякъде. И тъй като помощ не идваше, тя отново се отправи към бара.

– Не ми прилича на жена, която има нужда от пари каза Джоулин. – Може пък да е скъпа уличница. Не е чудно, че Джорджи е решил да я изхвърли. Той мрази да плаща на момичетата си повече от пет долара на нощ.

Това напомни на Джарет, че и той трябваше да си плати. Взе дънките си и претърси джобовете. Намери една златна монета от десет долара.

– Трябва да съм имал късмет в играта снощи.

– Освен ако не си започнал с двадесет.

Той замълча.

– Така ли започнах?

– Не. Ти изгуби седлото си, коня и пушката с един удар.

– Господи! – Джарет тръсна глава. Трудно му бе да повярва, че бе способен на такава глупост. – Какво стана? Две или три игри на вятъра!

Без да отмести поглед от улицата, Джоулин повдигна четири пръста.

Съдейки по начина, по който го болеше главата, Джарет бе склонен да ѝ вярва. Остави златната монета на нощното шкафче, освободи се от чаршафа, увит около кръста му, и започна да се облича.

– Знаеш ли, Джарет, рядко се случва каквото и да било в неделя сутрин. Изпускаш нещо, за което хората ще говорят до края на зимата. – Тя се засмя. – За Бога, Джорджи току-що изхвърли маншона ѝ на

улицата. Тя обаче не се отказва. Ще трябва да я изхвърли физически, ако иска да се отърве от нея. – Тя се замисли за момент. – Вярваш ли, че Джорджи може да има съпруга, за която никой да не знае?

– Това със сигурност ще ядоса съпругата, за която всички знаят. – Джарет закопча ризата си и я напъха в панталоните, след което прекоси стаята и застана до Джоулин. Босите му крака стъпваха по студения под. – Наистина трябва да си купиш нещо за пода.

Джоулин го погледна кисело.

Джарет седна до нея и започна да обува чорапите си. Когато свърши, се обърна най-последно към прозореца. Улицата между двата бара беше празна.

– Действително е много интересно – каза той иронично.

– Имай търпение и почакай малко.

Той запази търпение цели две минути. След като никой не излезе от бара, Джарет се изправи на крака.

– Имаш ли някакви прахове против главоболие? – попита той, разтвивайки слепоочията си.

– На тоалетката. Зад парфюмите. Искаш ли да ти ги разбъркам?

– Не, аз ще го направя. Не се безпокой за мен.

– Няма – Джоулин приглади ръкавите на пеньоара си. – Боже мой, тя не се предава! – каза тя с възхищение, виждайки че представлението на улицата започва отново. – Я гледай ти. Един мъж се приближава от конюшните. Трябва да е пристигнал в града с нея. Него също не го познавам. – Джоулин забеляза, че жената махна с ръка на мъжа, за да привлече вниманието му, след което отново влезе в бара.

Джарет изсипа лъжица от лекарството в една чаша и добави вода. След като разтворът беше готов, той остави настрана лъжицата и отиде с чашата до прозореца. Мъжът, които бързаше по дъсчения тротоар, му беше познат.

– Това е Дъфи Сидър. Той има доста голям опит в търсенето на злато по тези места. Виждал съм го да идва в града само за да попълни запасите си. Казваш, че има жена с него?

– По-скоро изглежда, че той е с нея.

Джарет изпи на един дъх съдържанието на чашата. Цялото лице се изкриви.

– Кълна се, че няма да пия повече – каза той.

– Казвал си го и преди.

– Имам предвид това лекарство.

Джоулин се усмихна и хвана ръкава на Джарет, преди той да успее

да се отдалечи.

– Тогава защо Дъфи Сидър се влачи след полата на жена?

Джарет не се възпротиви.

– Жената хубава ли е?

– Не мога да я видя под тази кожена яка. Но е скъпа, това е сигурно.

– Тогава сигурно го е наела като водач. Той върши тази работа понякога за хора от града, които търсят златни находища. – Джарет измъкна ръкава си от пръстите на Джоулин. – Отивам долу да видя дали ще мога да накарам Ник да отключи кухнята по-рано от обикновено.

– Ще ти бъде по-лесно да го накараш да отвори бара Тя му хвърли мимолетен поглед. – Няма ли да се обръснеш? Изглеждаш ужасно.

– Не мисля, че Ник го е грижа за това.

Джоулин намери четката си за коса и я подхвърли към него.

– Поне си среши косата.

Ухилен, Джарет прокара няколко пъти четката през разрошената си коса.

– По-добре ли е така?

– Поне няма да изплашиш другите момичета.

Джарет остави четката.

– Яйца? – попита той. – Кафе?

– Какао.

– Бекон?

– Доста.

– Ще приготвя цяло угощение – обеща той.

На долния етаж нямаше и следа от Ник Бендър. Джарет отиде в кухнята в задната част на сградата. Считайки, че бе платил достатъчно на Джоулин, за да има право на малка закуска, той бързо приготви бъркани яйца с бекон. В изпълнения с пара въздух ароматът им се смеси с миризмата на кафе и какао. Джарет напълни две чинии и наля чаша горещо какао за Джоулин. Когато взе канчето с кафе, ръката му изведнъж изтръпна. Едва успя да отскочи, когато канчето се изплъзна от пръстите му. Кафето се разплиска върху печката и по пода. Канчето и капакът издрънчаха шумно, едва заглушавайки яростните псувни на Джарет.

Отмести чиниите встрани, разтърси ръката и рамото си и се опита да си възвърне силата. Почти незабавно изтръпването изчезна и той долови даже пулса на кръвта в палеца. Без да обръща внимание на безпорядък, който бе направил, Джарет излезе от кухнята и отиде на бара. Намери скритите запаси от хубаво уиски на Ник Бендър и отвори една

бутилка.

Джарет винаги беше презирал мъжете, които търсеха утеха в пиенето. Мнението му не се бе променило и след като се бе пропилил. Сега той просто считаше себе си за един от онези, които презираше.

Джоулин се показа на стълбите.

– Малко е рано за пиене, не мислиш ли?

Джарет хвана гърлото на бутилката с лявата си ръка. Нямаше смисъл да рискува, когато ставаше дума за уиски.

– Остави ме, Джоулин.

– Мислех, че приготвяш закуска – каза тя.

– Остави ме.

– Не си прави труда да се качваш горе. Вратата ми е заключена за теб. – Тя се завъртя и с разсърден вид се качи отново в стаята си.

Джарет я проследи с поглед и си каза, че това в действителност нямаше значение. Пое още една голяма глътка алкохол, усещайки как тя го изгаря отвътре, преминавайки към стомаха, след което остави бутилката на тезгяха. Въпреки че се бе опитал да се разсъни с уиски или може би точно поради това, той все още не бе в състояние да мисли ясно. Гневът беше като мъгла, забулваща разума му.

Погледна към ръката си и започна да отваря и затваря юмрука си, докато накрая престана да усеща връзката на пръстите с китката, докато започна да гледа на ръката си като че ли тя не му принадлежеше. Точно в този момент той я удари с всичка сила в стената.

Остротата на гнева му бе притъпена от болката. Джарет безстрастно разгледа кървящите кокалчета на пръстите си. Бутна настрана бутилката на Ник и отиде до прозореца. Един поглед към небето му бе достатъчен, за да разбере, че приближава снежна буря. Това вече не го засягаше. Нямаше настроение скоро да напусне Икоу Фолс. Нямаше обява за търсен престъпник, която да го интересуваше. Такава не бе имало от шест седмици. И положението едва ли щеше да се промени. Той нямаше достатъчно пари, за да преживее до пролетта. Според това, което казваше Джоулин, предната вечер той почти се бе лишил от работните си принадлежности.

Горчив смях излезе от устата му, когато погледът му се спря на дясната му ръка. „Не се безпокой за снощи!“ – си каза той. Вече се бе лишил от най-важното оръдие на труда. Седлото, конят му и пушката бяха второстепенни по значение. Не бе чудно, че така лесно ги бе изгубил.

Пътувайки с влака от Ню Йорк до Денвър, той бе спирал в Питсбърг, Чикаго, Сейнт Луис и Канзас Сити и навсякъде бе търсил съвет от

местните лекари. След време пиенето бе замъглило в съзнанието му спомена за съжалението, изписано на лицата им, но никога не бе изтрило ефекта от думите им. Никой от тях не бе изразил особена надежда, че дясната му ръка някога ще се възстанови напълно.

Приятелите на Холис бяха успели напълно в намеренията си да му навредят. Той никога вече нямаше да бъде ловецът на глави, който бе някога, слуховете за проблема му бяха плъзнали наоколо. Някой ден престъпник щеше да се изправи пред него и след изстрела му щеше да си отиде необезпокоен. Със суровите си изисквания животът в планинско ранчо вече бе нещо, за което той не можеше и да помисли. Това, че парите му бяха откраднати, едва ли имаше вече значение. Той беше голил през целия си живот една неосъществима мечта.

Мисълта за отмъщение бе занимавала мозъка му известно време, но това не беше задоволително решение. Джарет не можеше да понесе мисълта, че ще позволи на Банкс да разбере колко успешни са били гангстерските му методи. Отмъщението по самата си същност означаваше да направиш себе си уязвим, давайки на другия да разбере колко много те е засегнал. Джарет отново хвана бутилката, за да притъпи болката си. Бе приел горчивината като постоянен спътник. Това придаваше суров отблясък на тъмносините му очи през повечето време. Когато си помислеше за Рени обаче, горчивината се превръщаше в негова защитна броня.

От всички мечти, с които някога се бе залъгвал, мечтата за Мери Рени бе онази, от която му бе най-трудно да се откаже. Той бе зависим от уискито, което му даваше възможност да притъпи чувствителността на съзнанието си също така, както бе притъпена чувствителността на ръката му. Понякога това дори помагаше.

Джарет пхна двете си ръце в джоба и леко масажира мускулите на бедрата си. На другия край на улицата вратата на бира на Болиард се разтвори рязко. Дъфи Сидър бе избутан напън от Джорджи. Само след миг той бе последван от женско кожено палто, което удивително приличаше на...

* * *

Рени сложи ръце на кръста и погледна уплашения Дъфи Сидър.

– Ти искаш да го оставиш да му се размине след всичко това, нали?

Дъфи се облегна на външната стена на заведението и извади клечка за зъби от джоба си. Яката от овча кожа скривате по-голямата част от лицето му, но нащърбената му усмивка все пак се виждаше. Клечката се вметваше отлично в пролуката между зъбите.

– Чухте, какво каза той, мис. Каза го вече няколко пъти и това е истина. Той не ви иска при себе си и това е факт. Няма значение колко свободни стаи има. Те всички са за работещи момичета, а вие май нямахте точно това предвид, като дойдохте тук.

Рени погледна към водача си.

– Мисля, че каза, че ще намерим Джарет Съливан в Икоу Фолс. Затова съм тук.

– А Джорджи ви каза, че не го е виждал от два дни. Най-вероятно Съливан преследва някого по хълмовете.

Хълмовете, към които сочеше Дъфи Сидър, изглеждаха като най-непристъпната скална крепост, която Рени някога бе виждала.

– Тогава нека го потърсим там.

– Само това остава, по дяволите! – каза той колкото може по-любезно, въртейки клечката в устата си.

Рени стъпи встрани от пътеката, за да вдигне от земята захвърления си маншон. Парченца замръзнала кал бяха полепнали върху кожата. Тя ги отстригна и пхна измръзналите си ръце в топлата му вътрешност.

– Слушайте, мистър Сидър – каза тя търпеливо. – Наех ви, защото ми казаха, че ако искам да намеря мистър Съливан вие сте човекът, който може да ми помогне. Добре, ние сме вече в Икоу Фолс и аз не желая да приема, че това е било напразно. След като в пансиона на мисис Шепард няма свободни стаи, а мистър Болиард не желае да ми даде стая, значи трябва да опитам в „Бендърс“.

– Мис – каза учтиво Дъфи, отмествайки се от стената Той извади клечката от устата си и заговори бавно, като че говореше на дете: – „Болиардс“ е заведение с няколко работещи момичета, които го съживяват. „Бендърс“ пък е главно за работещи момичета, които продават по малко алкохол между другото. – Бръчките в ъглите на очите му станаха по дълбоки, докато гледаше към Рени. – Разбирате ли какво искам да кажа, мис?

– Че „Бендърс“ е бордей.

Дъфи леко се засмя и сложи ръка на устата си, за да прикрие дупките в нея.

– Нещо такова исках да кажа, мис.

– Разбирам.

– Ник Бендър едва ли ще прояви по-голямо желание от Джордж Болиард да ви приеме.

– Е – каза Рени след кратко мълчание, – няма да съм сигурна, преди да опитам.

Дъфи се опита да възрази, но вниманието му бе привлечено от нещо зад гърба на Рени. Вратите на бара на Бендър се бяха разтворили и един мъж излезе оттам и тръгна по пешеходната пътека към тях. Дъфи Сидър леко подсвирна.

– Проклет да съм! Мис, вие май сте родена под щастлива звезда!

Проследявайки погледа на Дъфи, Рени се обърна. Усети как стомахът ѝ се свива от смесица на облекчение и страх. Първият етап на пътуването ѝ бе завършил. Тя бе намерила Джарет Съливан.

Той продължи да върви към нея и спря, когато ги делеяха само шест инча.

– Не мога да си представя какво ви води в Икоу Фолс – Каза той недружелюбно. – Наближава буря. – Студените му сини очи се отместиха от нея. – Това се отнася и за теб, Дъфи. Не те съветвам да оставаш тук с тази кучка.

Рени гледеше с отворена уста след Джарет, докато той се връщаше обратно в заведението на Бендър. Някакво движение на един от прозорците на втория етаж привлече погледа ѝ. Тя погледна нагоре и видя жена, която се мъчеше да отвори прозореца.

Джоулин ругаше ядосано тракащите крила, които не помръдваха. Знаеше, че е привлякла вниманието на жената, и не искаше да го изгуби. Неочаквано прозорецът се отвори с трясък. Двете крила литнаха рязко встрани, пропускайки порив на северен вятър в лицето на Джоулин. Тя наведе глава напън.

– Има ли нещо, с което мога да ви помогна, мис? – извика тя.

Изпод малкия навес над входната врата се чу гласът на Джарет.

– Не се намесвай в това, Джоулин – извика той. Това бе достатъчно, за да засили убеждението ѝ, че трябва да се намеси. Сега, когато се вглеждаше отново в лицето на жената, която стоеше пред заведението на Болиард, то не ѝ изглеждаше съвсем непознато. Бе виждала снимката ѝ два пъти: веднъж, когато Джарет ѝ бе казал да потърси няколко долара на дъното на куфара му, и още веднъж, когато го бе изненадала, докато изучаваше снимката посред нощ. Не пожела да ѝ каже коя бе тази жена и откъде бе взел снимката ѝ, но мрачният и горчив израз на лицето му я бяха накарали да изпита съжаление както към нея, така и към него.

Сега тя наистина бе заинтригувана.

– Не се безпокой, Джарет! – Тя отново извика към Рени: – Мога ли да направя нещо за вас?

Рени вдигна ръка над очите си, за да ги защити от особения блясък на сивото небе над сградите.

– Мистър Съливан казва, че скоро ще има буря – извика тя в отговор. – Не мога да намеря стая под наем нито при мисис Шепард, нито при мистър Болиард. Може би във вашето учреждение ще се намери нещо?

На Джоулин ѝ бе доста забавно да чуе някой да нарича публичния дом *учреждение*. Тя се усмихна широко.

– Сигурно ще се намери стая тук. Ако не, можете да останете в моят.

Джарет отстъпи назад на улицата, така че да може да вижда Джоулин.

– Това не е никак забавно, Джоу. Тя не ти трябва тук.

– Това не те засяга.

– Наистина не ме засяга, по дяволите! – той хвърли през рамо нетърпелив поглед към Рени. – Ник няма да те остави в заведението си.

Рени отново извика към Джоулин:

– Той казва, че някой на име Ник няма да ми разреши да остана.

Джоулин само махна ръка при споменаването на Ник.

– Оставете на мен да се погрижа за Ник. Имате ли багаж? Куфари, вързопи?

– Няколко неща в конюшните. – Тя се обърна към Дъфи – Ще се погрижиш за тях, нали?

Дъфи се усмихна, отново въртейки клечката в зъбите си.

– Ще се радвам, мис. Ще ми отнеме само няколко минути.

Дъфи кимна с глава и тръгна. Рени се отправи към вратата на заведението. Когато Джарет ѝ прегради пътя, тя се опита да го заобиколи. Когато той отново застана пред нея, тя вдигна предизвикателно глава.

– Оставете ме да мина, мистър Съливан.

– Не.

В изумрудените ѝ очи проблеснаха гневни светкавици.

– Вие ли притежавате тази улица?

– Не.

– Тогава нямате право да ме спирате.

– Това е бордей, Рени.

– Зная какво е – каза тя. Вятърът развя полите на роклята ѝ, разроши козината на шапката ѝ и извика прилив на гневен пурпурен цвят върху бузите ѝ. – Ако това не ви спира да посещавате мястото, не би трябвало да безпокои и мен. Честно казано, аз съм уморена до смърт. Идвам от Денвър и преминах през една от най-трудните местности, които съм виждала. Прекарах три нощи на открито, като спях от

подветрената страна на кучето на Дъфи, за да се стопля. Не отивам никъде другаде, освен в заведението на Бендър. Дали ще трябва да ви заобиколя, или да мина през вас, мистър Съливан, ми е все едно. Аз отивам там.

От прозореца на втория етаж се чу ръкопляскането на Джоулин.

– Добре казано, добре казано!

Това привлече вниманието на Джарет достатъчно дълго, за да може Рени да се промъкне покрай него. Той посегна да я хване, но погледът му попадна на разкървавените кокалчета на ръката му и той я дръпна назад. Така или иначе, не можеше да я задържа вечно.

Рени почувства огромно облекчение, когато влезе отново на топло. Пристъпи от крак на крак, опитвайки се да зарови лице в маншона.

– Налей й едно питие, Джарет – извика Джоулин от върха на стълбите. – Знаеш къде Ник държи запасите си. Ще бъда долу след малко.

– Искаш ли уиски? – попита мрачно Джарет.

Рени вдигна лице от маншона.

– Не, но бих изпила едно шери.

Той се ухили.

– Не вярвам да намериш шери в радиус от осемдесет мили наоколо.

Тя примигна, стресната от тона му, и каза с възможно най-кротък глас:

– Тогава бих пийнала малко уиски.

Рени се огледа, докато Джарет се занимаваше зад тезгяха. Освен рубенсовите форми на полуоблечената жена на картината, окачена над тезгяха, нищо друго като че ли не отличаваше „Бендърс“ от „Болиардс“, поне доколкото можеше да види Рени. Салонът бе слабо осветен и обзаведен само с най-необходимото. Релсата около тезгяха, на която клиентите слагаха краката си, сядайки на високите столове, мътно отразяваше светлината на газените лампи. Половин дузина кръгли маси и три пъти повече столове заемаха по-голямата част от издраскания дървен под. Извитата стълба бе тясна и стръмна, а зад перилата на втория етаж се виждаха вратите на четири стаи и коридор, който водеше към останалите.

Рени взе чашата, която Джарет плъзна по тезгяха към нея.

– Много е спокойно тук – каза тя.

– Неделя е. Никой не става рано в неделя сутринта, освен ако не иска да присъства на службата.

– А-а – каза тя, започвайки да разбира. – Събират се у мисис Шепард, нали?

Джарет кимна.

Джоулин леко изприпка надолу по стълбите. Бронзовият цвят на брокатената й рокля приятно се съчетаваше с цвета на очите и косата й. Тя протегна сърдечно ръка към Рени и погледна към Джарет в очакване да ги представи една на друга.

– Джоулин Картрайт, това е мис Мери Рени Денъхи. Джарет спря и се обърна към Рени: – Или може би това вече мисис Холис Банкс?

Подигравката в гласа му я накара да вземе решение Джарет нямаше нужда – и не заслужаваше – да знае всичко.

– Наричай ме просто Рени – каза тя на Джоулин.

Джоулин пусна ръката на Рени.

– А ти ме наричай Джоулин или Джоу. Няма смисъл да се държим официално тук, особено след като ще останеш за известно време с нас.

– Тя няма да остане тук – каза отново Джарет.

Нито една от жените не погледна към него. Дъфи Сидър вмъкна в помещението големия куфар на Рени и довлече вързоп с другия й багаж.

– Къде искате да оставя това?

– Има една стая в края на коридора, която е свободна – отговори Джоулин. – Третата врата вляво. Джарет, защо не му помогнеш?

И двете вежди на Джарет се вдигнаха нагоре.

– Да, по дяволите! – каза той и тръгна към кухнята.

Джоулин видя погледа, с който Рени проследи Джарет. Изразът на отчаяние в очите на по-младата жена трудно можеше да бъде сбъркан с нещо друго. Тя потупа ръката на Рени.

– Не се безпокой – каза тя мило. След това се обърна към Дъфи, който още пристъпваше нетърпеливо от крак на крак. – На горния етаж.

Измърморвайки нещо нечленоразделно, Дъфи нарами чувала и повдигна куфара.

– И на мен ще ми дойдат добре няколко глътки – каза той, докато минаваше покрай жените на бара.

– Ще ги имаш, когато се върнеш – му каза Джоулин. Тя извади една бутилка иззад тезгяха и я постави отгоре заедно с чиста чаша. – Това е за него. Защо не отидем в кухнята? Закусвала ли си?

Като че ли в отговор, стомахът на Рени издаде къркорещ звук.

Джоулин се разся.

– Предполагам, че това е отговорът на въпроса ми. Хайде. Оттук.

Джарет вдигна глава, когато двете жени влязоха в кухнята. Изразът на лицето му бе едновременно мрачен и отблъскващ, следите от

разлятото кафе бяха изчистени, на котлона вреше ново кафе.

– Явно човек не може да бъде оставен на мира тук.

– Не му обръщай внимание – каза Джоулин на Рени. – Седни, аз ще направя закуска. Какво ще кажеш за яйца и бекон?

Рени седна срещу Джарет.

– Това ще бъде чудесно.

– Казваш това, защото още не си опитала. Джоулин не е мисис Кавано – отбеляза Джарет.

Джоулин забеляза следите от опита на Джарет да направи закуска.

– Ти също не си по-добър – каза тя, посочвайки към останките в умивалника. Тя сложи престилка и започна да приготвя закуската. – Коя е мисис Кавано?

– Нашата готвачка – каза Рени. – Тя ви изпраща много поздравии, мистър Съливан.

– Твърде дълъг път си изминала, за да ми предадеш поздравите й – каза Джарет. Той стана и си наля чаша кафе. Седна срещу нея, без да предложи кафе нито на Рени, нито на Джоулин. – Мога ли да се надявам, че ще тръгнеш незабавно, за да й предадеш моите най-добри пожелания в отговор?

– Не смятам скоро да напусна Колорадо – каза Рени.

Джарет погледна към кафето си, усмихвайки се иронично.

Рени отвори уста, за да каже нещо, но видя, че зад гърба му Джоулин и правеше знаци да мълчи. Рени се учуди сама на себе си, че прие мълчаливия съвет на другата жена. Джоулин счупи три яйца над тигана.

– Изглежда, ще имаме бъркани яйца – каза тя, усмихвайки се през рамо към Рени. – Още ли ти е студено?

Рени забеляза, че не бе свалила палтото и шапката си. Бързо ги съблече и ги сложи на незаетия стол. Носеше вишневочервена вълнена рокля с черен кант на яката и подгъва. Ръкавите й бяха дълги и високата яка скриваше шията й. Не носеше украшения освен две малки черни обици на ушите. Приглаждайки предницата на роклята си, Рени отиде до печката и наля кафе за себе си и Джоулин. Тя усещаше погледа на Джарет, който я следваше, сякаш пробивайки дупка в гърба й. Ръцете й се разтрепераха.

– Млякото е в килера отзад – каза Джоулин.

Рени взе порцелановата кана и добави малко мляко към кафето си. Въпреки че Джоулин се стараше да поддържа разговора, напрегнатото мълчание между Рени и Джарет бе очевидно.

Джоулин сложи чиния пред Рени и насипа от яйцата и бекона.

Бърканите яйца бяха сухи и беконът бе почернял по края, но Рени не каза нищо.

– Благодаря ти. Много любезно от твоя страна.

Гледайки към изгореното ядене, Джарет се усмихна подигравателно.

– Удоволствието е мое – каза Джоулин. – Нямахте да получиш това при мисис Шепард.

– Това е факт – каза Джарет сухо.

Без да обръща внимание на Джарет, Рени заговори на Джоулин, която седна до нея:

– Не получих никаква помощ от мисис Шепард. Когато видях колко много хора се бяха събрали в гостната ѝ, реших, че всички стаи са заети, но сега разбирам, че това е бил заради службата. Може би тя все пак има свободни стаи.

– Сигурна съм, че има – каза Джоулин. – Но ти пътуваш сама и...

– Мистър Сидър е с мен.

Джоулин се усмихна тактично.

– Мисля, че в очите на вдовицата не си изглеждала достатъчно порядъчна. Тя е видяла модерните ти дрехи и веднага си е направила заключение. Вероятно затова те е насочила към Джордж.

– Тя си е помислила, че съм...

– Проститутка – намеси се Джарет.

Рени бе ужасена от думите му – не заради себе си, а заради Джоулин. Тъмните ѝ изумрудени очи се присвиха, впервайки се в Джарет.

– О, скъпа – каза Джоулин. – Не се обиждай заради мене. Парите на Джарет още са на нощното ми шкафче, доказвайки какво представлявам. – Тя кимна с глава към Джарет. – Както и какво представлява той.

Яркочервен цвят заля изпитите черти на Джарет. Столът под него изстърга по пода, докато го отместваше, за да стане. Отиде до печката, за да си налее още кафе, навеждайки се над дъската за рязане на месо.

Разкритието, че Джарет бе споделил леглото на Джоулин, накара Рени да напрегне всичките си сили, за да изглежда спокойна. Безпокоеше я фактът, че това въобще я безпокоеше.

Рени бе очаквала това, когато реши да тръгне на запад. Не че бе променила решението си по отношение на него – тя не би могла да го промени, но все пак собствената ѝ реакция я изненада.

– След като мисис Шепард не пожела да ме приеме – каза тя на Джоулин, – тогава защо мистър Шепард ме изхвърли?

– Той може да познае една лейди още щом като я види.

Рени не отмести поглед от Джоулин.

– Аз също – каза тя меко.

Сега бе ред на Джоулин да се изчерви. Тя наведе глава и започна да яде.

Джарет спря студения си дистанциран син поглед върху Рени.

– Мисля, че е време да ми кажеш защо си тук – каза той. – Не мога да си представя, че може да си се отклонила от пътя с водач като Дъфи.

– Дойдох, за да те намеря – каза тя спокойно.

– Намери ме. Сега кажи за какво ти трябва.

„Той е същият и все пак не съвсем същият като преди“ – си помисли Рени. Сапфирените му очи, чийто поглед я бе поразил преди, сега изглеждаха толкова далечни и в тях нямаше и следа от добро настроение. Правилният му нос, слънчевите искрици в въгълчетата на очите му и дългите тъмни мигли бяха познати черти на лице, което изглеждаше странно непознато сега. Той бе отслабнал – виждаше се по начина, по който ризата му падаше свободно върху раменете, както и от колана му, който бе стегнат повече от преди, от изпития вид на лицето му, покрито с едnodневна брада. Говореше рязко, без предишното закачливо провлачване на думите, което свидетелстваше за това, че изпитва някакво особено удоволствие от момента. Тя си спомни, че преди често използваше сарказъм, за да подсили аргументите си, но забеляза, че не това бе намерението му сега.

Джарет Съливан бе просто неприятен.

Рени остави вилницата си. Пръстите ѝ стиснаха чашата с кафе.

– Мислех, че веднага ще разбереш защо съм тук – каза тя. Не си ли чул нищо за това, което се случи с баща ми?

Веждите му се сбърчиха неискрено.

– Новините бавно достигат по тези места.

– Не чак толкова бавно – каза Джоулин, хвърляйки многозначителен поглед към Джарет. – Човек, който прекарва повечето от времето си, загледан в дъното на чашата, последен научава всичко.

– Млъкни, Джоу – каза той.

Джоулин не обърна внимание на заповедта му.

– Какво е станало с баща ти, Рени?

– Изчезна.

Джарет се върна към масата и седна.

– Какво искаш да кажеш с това, че е изчезнал? Как може мъж като Джей Мак да отиде някъде, където да не може да бъде намерен?

Джоулин леко подсвирна.

– Джон Макензи Уърт ли ти е баща?

Рени кимна.

– Познаваше ли го?

– Нима има някой, който да не го познава? – попита Джоулин. – Той беше известен като президента Грант.

Джарет изви брада към Джоулин.

– Защо говориш за него в минало време? – попита той.

– Защото е мъртъв. – Тя погледна към Рени. – Извинявай Рени, но така пишеше във всички вестници, които се получават в Икоу Фолс. Новината бе на първа страница на „Роки Маунтейнс Нюз“. Беше голяма сензация.

– Знам – каза Рени. – Сестра ми Майкъл написа това.

Челото на Джоулин се набразди, когато повдигна вежди.

– Нищо не разбирам сега – каза тя.

– Точно така – каза Джарет. – Рени, какво искаш да кажеш с всичко това? Мъртъв ли е Джей Мак, или не е мъртъв?

Рени наведе очи и погледна към ръцете си. Пръстите и бяха побелели от напрежението, с което стискаше чашата.

– Зависи на кого ще повярвате – каза тя тихо. – Майкъл счита, че е мъртъв. Тя не иска да е мъртъв, но не може да повярва в обратното. Итън предполага, че Джей Мак едва ли би могъл да оживее след катастрофата. Мери Франсис го прие. Също и Скай и Меги. Мама е в траур, но тя все още не вярва, че това е истина. Заради нея дойдох тук. – Тя спря за момент, след това продължи с едва доловим глас. – Също и заради мене. И двете искаме да знаем какво е станало.

Джарет погледна към Джоулин за пояснения.

– Какво пишеха вестниците?

– Джей Мак е бил във влака, който катастрофира близо до Айрън Бридж преди няколко седмици.

– Шест седмици – каза Рени. – Това стана преди шест седмици. – Тя вдигна очи към Джарет. – Не знаеше ли това?

Той тръсна глава.

– Не съм чул нищо. Не и за катастрофата. Още повече пък за Джей Мак.

Кафявите очи на Джоулин се стрелкаха от единия към другия.

– Шестдесет души загинаха в катастрофата – каза тя, – целият обслужващ персонал, с изключение на един от кондукторите, доколкото си спомням. Влакът е дерайлирал при завоя на някакво място, което се наричаше...

– Джъглър Джъмп – казаха едновременно Рени и Джарет.

– Познавам това място – каза Джарет в отговор на въпросителния поглед на Рени. – Завоят е опасен и няма друго място, от което влакът би могъл да падне. Съжалявам, Рени.

Той, изглежда, говореше искрено и го каза така, като че ли Джей Мак наистина бе мъртъв. Рени тръсна глава.

– Тялото му не беше намерено – каза тя. – Итън тръгна за Денвър, за да ръководи търсенето, и не можа да намери тялото на баща ми. Всички други бяха открити, с изключение на Джей Мак.

– Може би има причина за това – каза Джоулин. – Тези места са диви, Рени, и всичко може да се очаква.

– Деверът ми каза същото – отговори Рени.

Джарет заговори с рязък тон. Не искаше да ѝ спестява мъката, защото трябваше да я накара да се опомни и да погледне истината в лицето.

– Трябваше да послушаш Итън. Той познава тези места. Не е...

– Той каза, че ги познавате по-добре от него. – В гласа ѝ се чувстваше предизвикателство. Тя не бе изминала целия този път, за да се откаже сега толкова лесно. – Когато писах на Итън и Майкъл за намеренията си, Итън ме посъветва, че вие сте човекът, когото трябва да намеря.

– И сега, когато ме намери, какво ще правиш?

– Искам да ви наема, мистър Съливан. Искам да ме заведете до пролома Джъглър и да ми помогнете да намеря баща си.

Джоулин погледна Джарет внимателно. Сякаш съжаляваше, че бе оставил бутилката си на тезгяха в бара. Тя не се изненада от отговора му.

– Не се наемам – каза той кратко.

– Но...

Джарет стана от масата.

– Забравете за това, мис Денъхи. Предложението ви не ме интересува. – Той излезе от кухнята, преди тя да успее да каже дума.

Джоулин въздъхна и погледна с любопитство към Рени.

– Наистина ли мислеше, че той ще ти помогне?

Рени отмести чинията си.

– Мислех, че ще вземе парите. Преди го направи.

– Изглежда, че този път не иска. Виж какво, мила, той навярно просто се опитва да ти спести парите и разочарованието.

– Него не го е грижа особено за разочарованието ми.

– Не го е чак толкова грижа и за парите.

Рени не бе готова да повярва на това. Джарет Съливан бе ловец на глави. Ако това не означаваше интерес към парите, Рени не можеше да си представи какво друго би означавало. Той бе приел десет хиляди долара от Джей Мак, за да се намеси в живота ѝ. Не просто се интересуваше от пари – той беше алчен. Тя си помисли, че грешката ѝ може би се състои в това, че не бе споменала сумата, която бе готова да плати.

– Къде отиде? – попита тя.

Джоулин сви рамене.

– Не знам точно. Може би на горния етаж. Или обратно в бараката си. Има малка дървена къща в края на града. Спечели я при една игра на покер преди няколко месеца. Тя поклати глава, като че ли можеше да прочете мислите на Рени. – Не те съветвам да тръгнеш след него сега. В момента го боли глава и иска да бъде сам. Остави го малко да помисли над предложението ти.

– Нямам време да го оставя да мисли – каза Рени. – Ти самата каза, че скоро ще има снежна буря. Малкото останали следи от баща ми могат да бъде затрупани, ако не тръгна да го търся сега. – Без да се вслуша в съвета на Джоулин, Рени грабна палтото си и изтича след Джарет.

Дъфи Сидър беше единственият посетител на бара. Още щом видя Рени да излиза от кухнята, той разбра кого търсеше тя, затова вдигна чашата си с уиски и посочи към улицата.

Рени наметна палтото си по пътя към вратата. Видя Джарет, който вървеше към конюшната, и го извика. Той не я чу или се направи, че не я чува. Рени вдигна полите на роклята си и се затича след него. Успя да го настигне пред магазина на Хендерсън.

Протегна ръка и го хвана за ръкава.

– Мистър Съливан! Моля ви, бъдете така добър да спрете когато ви говоря!

Той наистина спря. Направи го така внезапно, че Рени почти се сблъска с него. Не се опита да я подкрепи, когато тя едва не падна в калта.

– Какво искаш от мен? – попита той с леден тон и неприкрито нетърпение.

– Аз се отклоних от пътя си, за да ви намеря – каза тя. – Можете поне да ме изслушате. Готова съм да ви предложа петдесет процента повече, за да намерите баща ми, отколкото той ви предложи, за да попречите на сватбата ми!

– Петнадесет хиляди долара?

– Точно така. – Беше ли привлякла вниманието му?

– Вървете си в къщи, мис Денъхи.

Рени залитна, като че ли я беше ударил. Можеше да каже със същия ефект „върви по дяволите“. Беше казано със същата учтивост.

– Ще стигна до пролома Джъгълър – каза тя. – С вас или без вас, ще открия какво се е случило с баща ми.

– Без мен – той започна да се отдалечава.

– Двадесет хиляди долара!

Този път той го каза:

– Върви по дяволите!

Рени не се опита да го последва. Изчака, докато той изчезна в коношната, след което се върна в „Бендърс“. Джоулин я чакаше.

– Успя ли да го убедиш да промени решението си?

Рени поклати глава.

– Ти беше права – каза тя и се огледа. – Къде е мистър Сидър?

– Под масата.

– Прекалено много уиски?

– Виж сама. Той е под масата.

Погледът на Рени се плъзна от мястото, което бе заемал Сидър, към пода под масата. Водачът ѝ лежеше по гръб със затворени очи, празна бутилка от уиски лежеше до него. Гърдите му се вдигаха нагоре при всяко похъркване.

– Предполагам, че от него също не мога да очаквам помощ – каза тя отвратена.

– Какво искаш да кажеш?

– Щом мистър Съливан не желае да ми помогне, ще трябва да намеря някой друг.

– Този следобед няма да намериш никого. Няма чак толкова много луди в Икоу Фолс. Даже и в цяло Колорадо. Никой няма да тръгне при бурята, която се задава.

Рени свали палтото си и го преметна през ръка.

– Какво да правя тогава, Джоулин?

Тя сви рамене.

– Това, което повечето хора правят при тези обстоятелства – ще чакаш.

Търпението не бе едно от най-добрите ѝ качества, но тя не сподели това с Джоулин.

– Може ли да ми покажеш стаята ми? – попита тя.

– Разбира се. По това време всички вече ще започнат да стават. Време е да се скриеш в стаята си.

Стаята, която Джоулин ѝ показва, бе по-малка от гардеробната ѝ вкъщи, но това нямаше значение. Имаше легло и това бе достатъчно. Когато Джоулин излезе, за да потърси Ник Бендър и да му каже за новата наемателка, Рени извади някои тоалетни принадлежности и ги сложи в чекмеджето на скрина. Навеждайки пукнатото огледало под ъгъл, които ѝ бе най-удобен, тя извади фибите от косата си и я разреса. Когато в очите ѝ започнаха да напират сълзи, реши, че навярно е от това, че четката я скубеше твърде много. Някой в дълбините на съзнанието ѝ намекваше, че това не е вярно, но предпочиташе да не го формулира в ясна мисъл.

Рени свали роклята и обувките си и легна на леглото. Матракът беше мек и провиснал в средата. Под юргана беше топло. Тя се обърна на една страна и погледна през прозореца. Погледът ѝ се замъгли отново, когато видя първите снежинки, които падаха навън. За пръв път от шест седмици потъна в сън с мисълта за някой друг, а не баща ѝ.

Снегът валя два дни непрекъснато. Рени никога не бе виждала нищо подобно. През по-голямата част от времето си нямаше друго занимание, освен да наблюдава снежинките през прозореца и да изучава разнообразните им прищевки. Идваха на вълни, носени от вятъра, описваха кръгове и спирали и покриваха планинските върхове, боровете и Икоу Фолс. Едно възнене бе опънато от задната част на заведението до тоалетната, за да могат наемателите и клиентите да не се загубят, призовани от природата си. Златотърсачите внасяха големи буци сняг в помещението, от ботушите им се образуваха локви и снегът хвърчеше на всички страни, когато изтърсваха палтата си.

„Бендър“ бе пълен почти непрекъснато. Златотърсачите на които бе трудно да достигнат до парцелите си, не изпитваха трудности да си пробият път до бара. В течение на два дни Рени следваше съветите на Джоулин и избягваше да се показва в шумния салон долу. Но третия ден сутринта това вече ѝ омръзна. Слезе в салона, за да избегне скуката, и откри средство да напусне Икоу Фолс. В Ню Йорк даже не би погледнала типове като Кларънс Вестри и Том Брайтън. Но това бе Колорадо. Рени не само им обърна внимание. Тя ги нае. В ранния следобед тя и водачите ѝ потеглиха към пролома Джъгълър.

– Защо не дойде по-рано? – попита Джарет, слагайки ремъка на пушката си. Той го затегна здраво, закопчавайки кобура към крака си, и

подхвърли на Джоулин чантата, която се закопчаваше към седлото.

– Направи нещо полезно! В онзи бюфет има няколко консерви. В килера ще намериш пастърма. Аз ще приготвя дрехи и завивки.

Джоулин без малко да запрати чантата срещу него. Тя не го направи, защото се безпокоеше за Рени.

– Нямах право да ми говориш така – каза тя остро. След това отиде в кухнята в дъното на бараката, докато той се качваше на горния етаж. – Дойдох колкото може по-бързо. Изминах цели две мили, затъвайки в преспи до пояс.

Джарет се изсмя на преувеличението.

– Не трябваше да я оставяш да тръгне, ти... – продължението остана неизречено.

– Нямах особена възможност да я спра. Тя дойде тук, за да потърси помощ от теб, а не от мен, нали така? Ако знаех за намеренията ѝ, мислиш ли, че нямаше да се опитам да я спра? Предупредих я, че никой в Икоу Фолс няма да бъде толкова глупав, че да тръгне в това време. Не помислих, че трябва да ѝ кажа за разбойници като Том и Кларънс.

– Надявам се, че приготвяш багажа ми – извика той от горния етаж, докато прибираше дрехите и одеялата.

– Бързам колкото мога. Искаш ли брашно? Захар?

– Всичко. Там някъде има още една чанта. Напълни и нея! Ще тръгна с два коня. Ще взема моя Зил и един от конете на Дъфи. Той не си е тръгнал още от града, нали?

– Не, но не съм сигурна, че ще поиска да ти отстъпи един от конете си.

– Няма да има голям избор. – Джарет слезе по стълбите с дрехите и одеялата, навити на руло. Хвърли всичко на квадратната маса в кухнята и отиде за карабината си и амуниции.

– Докъде смяташ, че ще стигнат с нея? – попита Джоулин.

Джарет не желаше да разсъждава по този въпрос. Добави патрони-те към багажа, който приготвяше Джоулин, без да отговори на въпроса ѝ.

Джоулин потръпна, когато видя израза на лицето на Джарет. Том Брайтън и Кларънс Вестри едва ли изгаряха от амбицията да пътуват твърде дълго с Рени като камък около шията им. Джарет трябваше да е наясно с това. Щяха да я ограбят при първа възможност. Другото, което можеха да направят с нея, караше очите на Джарет да изглеждат по-студени от всичко, което Джоулин бе срещнала по пътя към бараката в този леден зимен ден.

Глава 7

Рени бе уморена. Въздухът бе така студен, че дразнеше дробовете ѝ, така разреден, че всяко вдишване изискваше усилие. Гордостта не ѝ позволяваше да се оплаква, а страхът я възпираше да слезе от коня. От време на време Том и Кларънс поглеждаха назад към нея и след това разменяха погледи с израз, който бе достатъчен, за да я накара да остане изправена на седлото. Само няколко часа след като напуснаха Икоу Фолс, тя вече бе готова да признае, че бе допуснала грешка. Нямаше и най-малка представа как да постъпи сега.

По време на пътуването си от Денвър до Икоу Фолс нито веднъж не бе почувствала опасения за сигурността си в компанията на Дъфи Сидър. Както във влака, така и когато бяха само двамата в дивата пустош, той се бе показал внимателен и търпелив с нея, без да става нахален. Очите му никога не се бяха спирали по обиден начин върху нея. Рени си спомни, че не тя бе избрала Дъфи Сидър за водач, а Итън. Той бе научил нещо за характера и репутацията на този човек, преди да се реши да го изпрати с нея. Когато Итън и Майкъл разбраха, че не могат да я накарат да се откаже от пътуването, Итън направи всичко поне то да бъде възможно най-безопасно.

Ясно бе, че Джарет не изпитваше подобно чувство за отговорност. Когато ѝ бе обърнал гръб, навярно знаеше, че тя няма да се откаже, но не се бе погрижил да ѝ препоръча някого. Дъфи Сидър бе намерил достатъчно бутилки за компания и не бе в състояние да я придружи по-нататък. Рени трябваше сама да намери някой друг, който да ѝ бъде едновременно придружител и охрана по пътя към пролома Джъгълър.

Мислеше, че е успяла да намери двама.

Том Райтън и Кларънс Вестри не показаха особен ентузиазъм, когато за пръв път чуха нейното предложение. Те ѝ посочиха възможните опасности, също както Дъфи и Джарет, а преди това и Итън. Отказаха да тръгнат с всичкия ѝ багаж, натоварен на няколко мулета, и ѝ казаха, че ако наистина иска да пътува, трябва да се примири с по-малко удобства и да се откаже от голяма част от багажа. Рени бе готова да последва всичките им съвети, за да ги убеди да тръгнат с нея.

Сега ѝ бе напълно ясно, че погрешно бе преценила спътниците си. Джоулин навярно щеше да я посъветва да не тръгва с тях, но тя бе заета лично с един от клиентите, когато Рени я потърси за съвет. Вместо да я

изчака, Рени ѝ остави бележка. Сега съжаляваше за това. След всичко, което Джоулин бе направила за нея, тя заслужаваше нещо повече от няколко набързо драснати думи на благодарност.

Върховете на пръстите ѝ бяха студени въпреки дебелиите кожени ръкавици. Шапката ѝ се бе наклонила напред и черната козина по края бе точно над веждите ѝ. Както и спътниците ѝ, тя носеше вълнен шал, увит около носа, ушите и врата за допълнителна защита от вятъра. Пушките им висяха отстрани на седлото, нейният пистолет бе в джоба ѝ.

Мислите ѝ се носеха в толкова много различни посоки, че тя не чу, когато Том обяви спиране. Едва когато го видя да вдига ръка, Рени дръпна юздите. Тя разхлаби шала около устата си и попита:

– Защо спиране тук?

– Смятам, че стигнахме достатъчно далече за днес.

Рени се намръщи. Том вече бе слязъл от коня. Той бе слаб, жилив мъж, който някак наперено подскачаше при ходене. Вървенето през снега слабо намаляваше тази негова пружинираща стъпка.

– Не разбирам – извика тя към него. – Не сме пътували много. Все още има дневна светлина.

Кларънс последва действията на Том. Той заведе кобилата си под прикритието на няколко бора и я завърза там. Кларънс бе по-нисък от Том, с набито телосложение. Движеше се бавно и вдървено, но като че ли изпълняваше всяко нещо с не по-малка бързина от своя приятел.

– Няма да имаме достатъчно време да стигнем до следящия заслон, преди да се стъмни. Познаваме този път. Тук мястото е добро за престој. След половин час тъмнината ще ни завари някъде на открито. – Том свали вързопата от гърба на коня си. – Не можеш да останеш цяла нощ в седлото – каза той на Рени. – Казахме ти, че е по-добре да тръгнем утре, но ти настоя да тръгнем още днес.

Тя наистина бе настояла. Също така бе останала с впечатлението, че ще успеят да изминат повече разстояние, преди да потърсят подслон.

– Вие ме накарахте да повярвам, че ще можем да яздим и през нощта – им припомни тя.

– Не помня да съм казвал такова нещо – каза Том. Той Погледна към Кларънс. – А ти?

– Не си спомням.

Рени остана известно време на коня си, след това прие, че нямаше друг избор, освен да се присъедини към тях. Те вече бяха свалили вързопите и седлата, и сега изчеткваха конете си. Кафявата кобила под нея ставаше неспокойна.

Тя усети, че студът бе започнал да я пронизва под палтото. Бе трудно да се върви през снега към боровата гора, където двамата мъже подготвиха подслон за през нощта. Ботушите често се хлъзгаха по неравната пътека, направена от Том и Кларънс. Тя не помоли за помощ, докато носеше седлото и багажа си, нито пък такава ѝ бе предложена. Дъфи бе по-любезен по време на пътуването им и помагаше на Рени при по-тежката работа. Изглежда – донякъде от съжаление към нея, защото Том и Кларънс ѝ бяха повярвали, когато им бе казала, че може сама да се грижи за себе си. Сега моментът не бе подходящ, за да ги разубеждава.

Рени работеше бързо и целенасочено. Тя откри с изненада и удоволствие, че сега се справяше много по-добре, отколкото в началото на пътуването. Търпеливите уроци на Дъфи сега ѝ бяха от полза. Когато свърши с грижите за Албион, тя тръгна да търси дърва за огъня, докато Том и Кларънс разчистваха мястото за спане. Забеляза, че когато се появи, разговорът на двамата мъже спря внезапно, като че ли говореха за нея. Същето ѝ започна да бие по-силно. Тя остави съчките на земята и започна да подготвя огъня. Незабележимо пхна ръка в джоба си и напипа малкия „Смит и Уесън“. Усещането за тежестта и формата му я успокояваше. Тя не страдеше от угризения на съвестта от използването му.

Рени клекна пред огъня и започна да топли ръцете си, без да сваля ръкавиците. Придърпа напред полите на роклята си и започна търпеливо да подсушава мокрия подгъв, докато Том не я помоли да свари кафе.

– Казвали са ми, че го правя горчиво – отбеляза тя, вземайки канчето и кафето.

Том измърмори:

– Стига да е горещо.

– Горещо мога да направя – тя се намръщи, забелязвайки че думите ѝ предизвикаха нова размяна на многозначителни погледи.

Кларънс извади от багажа си малък тиган и го сложи на огъня. Той хвърли в него малко тлъстина от бекон и когато парчетата започнаха да се разтапят, добави боб и свинско месо. Съблазнителният аромат изпълваше въздуха всеки път в кратките моменти, когато вятърът преставаше да духа.

Рени почувства, че устата ѝ се изпълва със слюнка. Тя извади металната си чиния и чаша и си насипа от яденето, след като мъжете си бяха взели своите порции. Бе малко учудена да види, че в тигана оставаше още ядене. Кларънс бе приготвил повече, отколкото можеха да изядат. Дъфи ѝ бе казал, че е по-добре да се приготви по-малко, отколкото в

повече, за да не се изхвърля ядене. Човек не знаеше какво можеше да срещне по пътя си.

Рени седна на седлото си и започна бавно да яде, наслаждавайки се на всяка хапка. Кафето бе прекалено горещо и пареше устните ѝ, но даже и това бе приятно.

– Ще тръгнем ли призори? – попита тя мъжете.

Том кимна.

– Така ще бъде най-добре. Знаете ли, госпожо, ние с Кларънс се чудехме какво толкова ви е накарало да дойдете в Икоу Фолс. Ако така дяволски – извинете за израза – искахте да стигнете до пролома Джъгълър, вие сте се отклонили от пътя. Дъфи Сидър май ви е пратил за зелен хайвер.

– Не, мистър Сидър е добър водач. – Тя се опита да си спомни какво им бе казала досега. – Аз го наех само за да ми помогне да намеря Джарет Съливан. Познавате ли го?

– Би било доста трудно да не го познаваме – каза Кларънс. – Икоу Фолс не чак толкова голям град.

– Но доколкото разбирам, той отскоро се е установил там. Мистър Сидър съвсем не бе сигурен, че ще го открием.

– Съливан пътува доста. Доколкото схващам, вие сте го открили и той ви е отказал.

– Точно така.

– Имали сте късмет, предполагам – каза Том. – Не мога да си представя обаче, че се е отказал от парите. Джобовете му са, общо взето, празни напоследък.

– Наистина ли? – попита Рени. – Чудя се какво е направил с... – Тя сви рамене. – Няма значение. Джоулин казва, че той доста често играе покер. – Навярно бе изгубил всичките пари на Джей Мак по този начин.

– Това е факт – каза Кларънс и се изкикоти. – Не може да държи картите си по-добре, отколкото държи чашата.

Том също се изсмя презрително.

– Не може да се мери с нас, нали, Кларънс? Даже не може да държи здраво пушката си. – И двамата се смееха шумно изпод шаловете си.

Рени поглеждаше ту единия, ту другия, опитвайки се да разбере какво бе толкова смешно за тях. Ясно бе, че и двамата не изпитваха особено уважение към Джарет Съливан. Това и се стори странно. Ако не друго, поне уважението бе нещо, което той успяваше да внуши даже и при кратко запознанство.

Приглушеният смях на Том секна, когато забеляза учудения поглед

на Рени.

– Не ни обръщайте внимание, госпожо. Това е само приятелска шега. – Той побутна с лакът Кларънс. – Чудя се дали не можем да поговорим за заплащането.

Рени почувства, че косата на тила ѝ настръхна.

– Казах ви съвсем ясно, че парите ще получите едва когато ме заведете в пролома. Вече ви дадох пари за храна и други покупки. За останалото ще трябва да почакате.

– Работата е там – каза Кларънс, – че Том и аз не сме много добри в чакането. Не и когато става дума за количеството пари, което вие ни предложихте.

Рени извади ръце от джобовете си.

– Не вярвам да смятате, че нося толкова много пари със себе си. Аз имах намерение да ви напиша чек, когато стигнем до мястото, където отиваме. Вие можете да го осребрите във всяка банка. Банката на Североизточната железница също може да го осребри.

– Разбирам това – каза Том, кимайки с глава. – Но то не променя нещата. Мисля, че е по-добре да имаме този чек сега. Проломът Джъгълър е далече и всичко може да се случи с вас. Ами ако не сте в състояние да пишете, когато пристигнем там? Ако счупите ръката си или нещо такова? Кларънс и аз ще загубим хиляда долара. Това може да накара човек да се изнерви.

Рени се опита да запази спокойствие.

– Мисля, че и двамата разбирате защо това предварително писане на чека ще накара мен да се изнервя.

Дружният им смях, който трябваше да я накара да се отпусне имаше точно обратния ефект. – Мисля, че вече искам да си легна – каза тя, стана и вземайки седлото и завивките се отдалечи от огъня.

Гледайки след нея, Кларънс каза:

– Ще ти бъде студено там.

– Нищо ми няма. – Тя простря мушамата, за да защити завивките и дрехите си от влагата, и се покри с дебело вълнено одеяло. Използвайки седлото като възглавница, Рени легна и се зави с две по-тънки одеяла. Дъфи я бе научил да спи по този начин, увита в няколко пласта дрехи и одеяла, и да изсушава всичко, което се навлажни. Неговите съвети сега и вършеха добра работа. Даже далеч от огъня Рени бе по-обезпокоена от възможното вероломство на спътниците ѝ, отколкото от студа.

Кларънс и Том разговаряха тихо известно време, преди да добавят съчки в огъня и да опънат завивките си. Рени стискаше револвера в

джоба си, докато чу хъркането им. Даже тогава тя изчака доста време, преди да стане на крака.

Нощта бе съвсем спокойна. Вятърът бе утихнал и снегът поглъща-ше шума от стъпките на животните, които бродеха в нощта. От време на време се чуваше пукот на съчки или суетене в клоните над главата ѝ, но твърде далече от светлината на огъня. Рени се движеше тихо и предпазливо.

Не бе сигурна, че ще успее да намери обратния път до Икоу Фолс, но знаеше какво я очакваше, ако остане. По-добре да рискува с природните сили, отколкото да поеме риска от неизбежното нападение от страна на двамата ѝ водачи.

Рени потупа Албион успокоително, преди да сложи седлото върху гърба ѝ. Тъкмо бе затегнала колана на седлото, когато разбра, че нещо друго безпокоеше животното. Рени се обърна бавно, пускайки ръце в джобовете.

Том стоеше на няколко фута разстояние, с пушка, извадена от кобура. Яката на дебелилото му палто бе вдигната, но шалът му бе смъкнат до брадичката. Когато се усмихна, в устата му блеснаха два остри предни зъба, които приличаха на зъбите на куче.

– Бягаш ли от нас? – каза той непринудено.

– Аз... беше ми студено – каза тя колебливо. – Мислех, че ще е по-добре да се раздвижа.

Той се изсмя невесело.

– Да се раздвижиш е едно, да тръгнеш на път е друго. Ти май се канеше да направиш второто.

– Вече приближава утрото, нали?

– Знаеш, по дяволите, че въобще не приближава. Имаме още осем часа, докато стане достатъчно светло, за да тръгнем. Това, което трябва да направиш, е да дойдеш по-близо до огъня. – Той погледна към светлината. – Не съм ли прав, Кларънс?

– Прав си. Веднъж да дойде тук и аз ще я стопля.

Тънките вежди на Том се повдигнаха въпросително, докато той гледаше към Рени.

– Е? Какво мислиш за това? Харесва ли ти предложението на Кларънс?

– Не мисля – каза тя с привидно спокойствие.

Той кимна, очевидно размишлявайки върху отказа ѝ.

– Тогава може би ще се вслушаш в това, което ще ти кажа аз. Искате ми се да ни напишеш този чек сега. Струва ми се...

– Няма да направя това.

Том продължи, сякаш тя не бе казала нищо.

– Струва ми се, че се беше приготвила да избягаш, без да платиш дълга си. Кларънс? Какво ще кажеш да помръднеш задника си и да дойдеш? Да видим дали сме намерили онова, което търсим. – Той се ухили на Рени. – Ако той не може, аз ще трябва да те претърся.

Рени се отдръпна от Албион, докато Кларънс претърсваше багажа ѝ за чековата книжка. Той намери малък портфейл от черна кожа, съдържащ дузина празни чека.

– Уау! – извика той, вдигайки го, за да го покаже на Том. – Това е златна мина! – Той подхвърли портфейла на Том и продължи да търси. Най-после откри мястото, където Рени бе скрила монети и банкноти. – Изглежда, тя има почти триста долара тук! Представяш ли си? – повтори Том, слагайки настрана пушката си. – Можеш ли да намериш нещо за писане?

– Перо и мастило – каза Кларънс, като вдигна ухилен високо и двете. Той разтърси бутилката. – Мастилото не е замръзнало.

– Добре – каза Том. – Кръвта ѝ би свършила същата работа.

Рени побледня.

Том даде знак на Кларънс да му подаде перото и мастилото. Той ги взе и ги подаде заедно с портфейла на Рени.

– Тук е достатъчно светло, за да можеш да пишеш. По две хиляди за всеки от нас, госпожо. Не сме алчни.

Да подпише чека би означавало да подпише смъртната си присъда. Когато извади ръце от джобовете, тя държеше револвера си.

– Отстъпете назад, мистър Брайтън – каза тя. – Готова съм да използвам това.

– По-добре прави каквото ти казва – каза Кларънс на приятеля си. – Никога нямам доверие на лейди с пистолет в ръка, особено на някоя с тези луксозни дреболийки.

Том направи голяма крачка назад и в същия момент хвърли една гредка срещу Рени. Тя стреля, но изстрелът бе встрани, тъй като гредата я удари по китката. Разбра, че никога нямаше да има втора възможност.

Рени бе атакувана от две страни и повалена на земята Замахваше срещу мъжете, удряйки ги с ръце и крака. По скоро случайно, отколкото нарочно, коляното ѝ се заклеши и слабините на Том. Той изкрещя, дръпна се незабавно, след което заби юмрук в корема ѝ. Викът ѝ заседна на гърлото поради това, че не ѝ достигаше въздух.

Нощта звезднъж се изпълни със звуци. Клоните над главите им се

накланяха и шумоляха от движението на птици и малки животни, които бягаха, изплашени от женските писъци и тежкото дишане на мъжете. Конете пръхтяха и цвилеха неспокойно. Глутница вълци побягна подпалшено, след това се приближи дръзко.

Шалът на Рени отлетя от лицето ѝ и краят му падна близо до огъня. Пламъци обхванаха ресните му. Устата на Кларънс се залепи върху нейната, а Том започна да разкопчава палтото ѝ. Тя усети ръцете, които се промушваха под палтото и мачкаха гърдите ѝ през плата на роклята. Не можеше да познае мъчителните, хленчещи викове, които излизаха от устата ѝ.

Усети горчив вкус, когато нечий език се стрелна между зъбите ѝ. Тя го захапа и усети вкуса на кръв, без да знае чия бе тя, докато Кларънс се дръпна рязко и я удари с мощната си длан. Сълзи замъглиха погледа ѝ и замръзнаха на бузите ѝ. Тя чу как трескавите пръсти на Том разкъсваха яката на роклята. Кожените му ръкавици ожулиха кожата ѝ, студеният въздух изгаряше оголените места по тялото. Стонът ѝ премина в остър вик, когато устните му се впиха в зърното на едната ѝ гърда.

Рени забиваше пръсти в нападателите си, но не можеше да забие нокти в тях поради кожените си ръкавици. Сграбчи кичур от косата на Том и го дръпна. Зъбите му се забиха в плътта ѝ, докато тя бе принудена да го пусне. Изхлипа, опитвайки се да си поеме въздух, докато нечий ръце – тя не бе сигурна на кой от двамата – дърпаха нагоре полата ѝ и смъкваха гащите ѝ.

– Първо аз – каза Кларънс, сумтейки. – Няма да те оставя да избягаш този път. – Той се помъчи да разкопчае панталона си и хвърли настрана ръкавиците си, за да довърши започнатото. – Дръж я здраво! Не искам да получа ритник в слабините.

Ръцете на Том сграбчиха раменете на Рени и ги притиснаха към земята. Тя се бореше. Вратът ѝ се изви нагоре. Тя изкрещя. Коленете ѝ бяха грубо повдигнати и разтворени и тя усети тежестта на тялото на Кларънс между тях. С края на очите си забеляза горящия край на шала си. Пръстите ѝ се увиха върху другия край и тя хвърли шала в лицето на Кларънс.

Той извика, а веждите му пламнаха. Грабна шала и изви глава назад, опитвайки се да си поеме въздух. Разяреният му вик отекна, върнат от ехото на хълмовете. Той бе достатъчно силен, за да заглуши звука, който причини смъртта му.

Кларънс се стовари върху тялото на Рени. Том отскочи настрана, падна и яростно зарови крака и ръце в пръстта, опитвайки се да намери

прикритие. С дрезгав вик Рени се опита неуспешно да отмести тялото, което я затискаше с тежестта си. Пръстите ѝ хванаха края на шала, който гореше върху лицето му и го хвърлиха настрани, преди пламъците да достигнат до нейното лице. Страхът притискаше мъчително гърдите ѝ и тя дишаше тежко.

Видя как Том измъкна пушката си и стреля към тъмната борова гора. Нещо влажно и мокро потече между гърдите ѝ. Обхваната от ужас, Рени повдигна тялото на Кларънс и най-после успя да го отмести. Тя седна и погледна надолу към себе си. Гърдите ѝ бяха покрити с кръв. Тя повдигна трепереща ръка към тях и се опита да избърше кръвта. Измъченият и поглед търсеше извън кръга от светлина спасителя, който бе скрит в тъмнината.

Том се промъкна зад Рени. Сложи ръка върху гърлото ѝ, притискайки я към себе си толкова силно, че тялото ѝ се долепи плътно до неговото. Използвайки я като щит, той вдигна пушката си и я размаха в очакване на следващия изстрел.

– Нея ли искаш? – извика той. – Ако искаш да си поделим жената, нямам нищо против. По дяволите, все ми е едно можеш да я вземеш само за себе си.

Пръстите на Рени се вкопчиха слабо в ръката на Том. Тя простена.

Той я разтърси леко, освобождавайки я дотолкова, че да може да диша.

– Има пари у нея! – изкрещя отново той към невидимия си враг. – Повече пари, отколкото можеш да си представиш. Трябва само да я накараш да подпише няколко парчета хартия. Тя ще го направи. Пъхни си оная работа между краката ѝ и тя ще направи всичко, което пожелаеш!

Рени се опита да прикрие голотата си. Разкъсаната ѝ рокля не се поддаваше на усилията ѝ. Тя скръсти ръце пред гърдите си и вдигна нагоре коленете си. Трепереше толкова силно, че на Том бе трудно да държи пушката си изправена. Той отново стисна силно гърлото ѝ.

– Чуваш ли ме? – изкрещя Том. – Какво искаш – нея или парите ѝ? Можеш да имаш и двете! – Том се досети, че нападателят му може би в момента го заобикаляше в тъмното. Сграбчи отново Рени и започна бавно да се обръща, извивайки глава към боровете зад гърба си в очакване да чуе стъпки или щракане на затвор на пушка.

– Ела и я вземи! – дъхът му пареше на ухото ѝ. – Кажу ми, че го желаеш – прошепна той рязко. – Кажу ми, че го желаеш! – Той притисна дулото на пушката си в меката кожа под брадичката ѝ. – Кажу ми, по дяволите!

– Желая те! – промълви задъхано тя.

Том отново размаха пушката.

– По-високо! Кажи го по-високо!

– Желая...

Блясъкът се видя почти едновременно с гърмежа на пушката. Том отвърна на огъня, но куршумът в рамото му попречи да бъде точен. Болка прониза гърдите му в момента, когато куршумът го отхвърли назад. Рени падна на земята. Нов изстрел, този път уцелил ръката, в която държеше пушката, накара Том да изпусне оръжието. Той слабо изхърка, опитвайки се да пълзи в противоположна посока на мястото, откъдето идваха изстрелите.

Джарет излезе от гората и отблясъците на огъня осветиха лицето му. Шапката му хвърляше сянка върху лицето, но не можеше да скрие нервно пулсиращия мускул на челюстта му.

Том го позна веднага.

– Ти? Какво искаш?

– Мисля, че е очевидно – каза Джарет спокойно.

– За главата ни не е определена награда. По дяволите, за теб говорят, че вече си се отказал. Казват, че не можеш да стреляш и да улучваш.

Джарет стреля още веднъж. Куршумът изплюща в огъня, разбивайки го на искри и въглени, без да засегне никого.

– Понякога не мога – каза той философски. Той стреля отново, този път в гърдите на Том. – А понякога мога. – Сложи пушката си настрана, докато тялото на Том се простря в снега. – Това бе лош изстрел.

Коленичейки до Рени, той повдигна главата ѝ и отстрани кичур кестенявомедна коса, паднал над очите ѝ. Лицето ѝ имаше пепеляв цвят. Очите ѝ бяха затворени.

– Рени – изрече той нежно името ѝ. – Рени, това съм аз мистър Съливан.

Тя бавно отвори очи. Повдигането на миглите ѝ не намали сенките под очите ѝ. Тя едва чуто промълви:

– Джарет? – Усмивката ѝ бе слаба, а очите ѝ се затваряха. – Да – повтори тя, – Джарет.

Той сложи длан върху бузата ѝ.

– Рени, искам да те измъкна оттук. Не можем да измением целия път до Икоу Фолс през нощта, но трябва да тръгнем. Животните ще бъдат привлечени от миризмата... нали разбираш?

Тя кимна бързо.

– Както кажеш.

Той не я попита дали бе наранена и как. Искаше да я ангажира с нещо, давайки ѝ дребни задачи, които тя изпълняваше една след друга. Така мозъкът ѝ бе зает и не можеше да се върне към преживяното. Тя го слушаше, движейки се механично като детска играчка на пружина. Не я насилваше, просто я окуражаваше. Само след петнадесет минути те се движеха по билото към Икоу Фолс.

Яздиха почти един час, преди Джарет да обяви спиране. Той бе взел Рени с него върху коня си. Сега конят бе изморен от двойната тежест и трудния път. Нямаше смисъл да го изтощава с още едно нанаягорнище. Той скочи пръв на земята и помогна на Рени да слезе от седлото. Тя се облегна върху него, почти не усещайки сила в краката си. Джарет я отпусна на едно място, където скалите бяха оголени, разчисти преспата снега и ѝ помогна да седне на земята. Отиде за няколко одеяла, които сложи под нея и около нея, и започна да приготвя лагера им.

Извади малката си армейска палатка и закова колчетата в замръзналата пръст, след това постели вътре мушамата няколко одеяла. Когато отиде да потърси Рени, откри, че тя не бе на мястото, където я беше оставил.

Джарет изстина. Извика я по име със слаб треперещ глас. Тъй като не чу отговор, той извика по-силно.

– Тук съм – каза тя, стъпвайки в кръга слаба светлина на газената лампа. Ръцете ѝ бяха пълни със съчки. – Ти ще искаш да запалиш огън.

– Дай ми това – каза той, въздишайки с облекчение. Нямаше смисъл да ѝ се кара за изчезването. Тя се опитваше да бъде полезна. – Влез в палатката. Можеш да вземеш лампата със себе си. Аз ще имам достатъчно светлина до огъня.

Тя запристъпва от крак на крак в минутно колебание.

– Няма да ходя никъде – каза той.

– Добре – каза най-после тя. Взе лампата и се мушна и палатката.

Огънят на Джарет бе по-скоро за да държи настрана животните, отколкото за топлина. Той изчака пламъците да се разгорят достатъчно и отиде да се погрижи за конете. Докато работеше, очите му се стрелкаха към палатката. Рени се виждаше като силует зад платнището.

Бе свалила палтото и роклята си и си бе разпуснала косата. Извивката на сянката ѝ очертаваше идеална фигура. Той виждаше отчетливо линията на рамото и ръката, овала на гърдите и очертанятията на тънката ѝ талия. Виждаше, че търси нещо в куфара си с трескави движения, докато намери онова което ѝ бе нужно. Тя се наведе напред, съвсем близо

до процепа на палатката и Джарет видя как ръката ѝ се плъзна навън в снега. Загреба шепа сняг и се скри отново. Тогава с гъба в едната ръка и сняг в другата, Рени започна бързо да търка тялото си с резки и отчаяни движения. Джарет отместил поглед встрани.

Когато Джарет свършил работата си при конете, и Рени бе привършила. Той ѝ подаде някои от личните ѝ вещи през платнището. Докато тя обличаше фланелената си нощница той започна да подготвя мястото си за спане до огъня.

– Джарет? – извика го тя. В гласа ѝ се чувстваше безпокойство.

– Тук съм – отвърна той.

– Какво правиш?

– Приготвям се да спя.

– Там ли ще спиш?

Той постла на земята едно от одеялата си и се обърна така, че лицето му да е осветено от пламъците.

– Това смятам да направя.

– Тогава и аз ще дойда навън.

Той се изправи.

– Остани където си, Рени. Тук ще ти бъде много студено. Ще се чувстваш по-добре в палатката.

Тя показа глава през процепа.

– Значи ще бъде студено и за теб.

– Аз съм добре.

Тя тръсна глава отрицателно, дръпна се назад и започна да събира одеялата. Спря, когато платнището на палатката се разтвори и Джарет хвърли нещата си вътре.

– Промени ли решението си? – попита тя, когато той клекна и тялото му изпълни процепа.

– Нямах голям избор. – Той пропълзя вътре, докато Рени бързо се дръпна, за да му направи място. – Сигурна ли си, че това е, което искаш?

Тя погледна настрани и приглади гънките на одеялото под себе си. Косата ѝ падна върху рамото и закри лицето ѝ.

– Не искам да бъда сама – прошепна тя. – Страх ме е.

Признанието ѝ накара стомахът му да се свие. Гордата и властна Мери Рени, която признаваше, че я беше страх – това бе нещо, което никога не се бе надявал да чуе.

– Добре – каза той спокойно. – Лягай и аз ще те завия.

Това я накара леко да се засмее.

– Говориш като Джей Мак. – Тя послушно се мушна под одеялата.

– Аз не съм твоят баща, Рени.

– Знам. – Тя закопча последното копче на нощницата си, което затваряше яката високо на шията ѝ, докато Джарет я увиваше. – Не исках да кажа...

– Зная какво искаше да кажеш – прекъсна я той сърдито.

Джарет духна пламъка на лампата и я постави във от палатката. Затвори и завърза платницата на входа, след което подготви своето място за спане. Метна коженото ѝ палто и неговата куртка от овча кожа върху двамата.

Те лежаха един до друг, без да мърдат и едва дишаха. Усещаха странно неудобство и вдървеност, без да зная как да преодолеят това. Джарет никога нямаше да посегне на Рени без нейното разрешение, а Рени не знаеше как да поиска успокоение от него.

– Как ме намери? – най-после попита тя.

– Джоулин ми каза, че си тръгнала с тях. – Гласът му бе успокояващ – дрезгав шепот, който разреждаше напрежението помежду им. – Трябваше да дойда и да те намеря.

– Не смятах, че така ще стане – каза тя. – Не знаех че ще ме последваш.

– Знам.

Тя потръпна леко и след това непринудено се приближи близо до Джарет. Коленете ѝ се сблъскаха с негови и осъзнавайки какво прави, тя започна да се отдръпва.

– Недей – каза той. – Така е добре. Можеш да останеш там, където си. Ти трепериш.

Тя започна бавно да се отпуска, стоплена както от гласа му, така и от близостта му. Сълзи започнаха бавно да текат от ъгълчетата на очите ѝ.

– Понякога действам глупаво. – Тя говореше толкова тихо, че едва долавяше думите ѝ. – Но аз не съм глупачка мистър Съливан.

Тъй като тя не можеше да го види, той се усмихна.

– Преди ме наричаше Джарет – каза той. – И никога не съм мислил, че си глупачка.

Тя поклати глава невярващо.

– Много любезно от твоя страна, че казваш това.

– Аз не съм особено любезен, Рени, ти би трябвало да знаеш това. Не го казвам от страх да не нараня чувствата ти. Ти наистина действаш безразсъдно днес, но това не значи че си глупава. – Донякъде

обвиняваше себе си, че не бе оценил дълбочината на отчаянието, което я бе тласнало към това пътуване. Ако бе разбрал това, щеше да предвиди следващата ѝ стъпка. Това би ѝ спестило преживяното с Том Брайтън и Кларънс Вестри. – Вече знам колко важно за теб е да намериш баща си и какво си готова да рискуваш, за да постигнеш това. Трябваше да разбере това преди.

За момент това подхрани надеждите ѝ.

– Значи ще ми помогнеш?

– Не съм казал това – отговори той и по-скоро усети отколкото вида разочарованието ѝ. – По-късно ще говорим Сега трябва да спиш. Не ти ли е студено?

– Не, общо взето.

– При това време „общо взето“ не е достатъчно. Ако искаш, можеш да дойдеш по-близо.

– Аз не...

– Няма да ти направя нищо, Рени.

– Нямахте нужда да казваш това – тя бързо избърса сълзите си, втривайки солените им следи в бузите си. – Може да се окаже, че ти си единственият човек, на когото мога да вярвам.

Искаше му се да я попита за Холис Банкс, но моментът не бе подходящ. След тайнственото си заявление тя се обърна с гръб към него на една страна, запълвайки контурите на тялото му и сгущвайки се на топло до него. Леко изтръпна, когато почувства ръката му около кръста си, но щом той започна да я отдръпва, тя хвана китката му и я върна на същото място. Пръстите ѝ се преплетоха с неговите. След минута вече спеше.

Стон на болно животно накара Джарет да се събуди. Навън конете неспокойно ровеха с копита земята. Той посегна към пушката си, напипа я в тъмнината и затаи дъх в очакване викът да се повтори. Знаеше, че подивяло от болка животно нямаше да се уплаши от огъня и можеше да нападне конете, или дори палатката. Единственият сигурен начин да сложи край на страданията му бе да прекрати живота му и Джарет бе готов да направи това.

До момента, в който осъзна, че звукът идваше от човешко същество.

Джарет остави пушката си при следващия вик на Рени. Кошмарите, които сънуваше, бяха накарали тялото ѝ да се свие в малка стегната

топка под завивките. Коленете ѝ докосваха гърдите, стиснати от ръцете ѝ в защитна прегръдка. Главата ѝ бе наведена надолу. Вратът и гърбът ѝ образуваха вцепенена дъга по цялата си дължина. Този път той не поиска разрешение. Протегна ръце и я притисна към себе си в прегръдка, която бе повече силна, отколкото нежна, повече защитаваща, отколкото успокояваща. Той я държеше така, докато тя се тресеше от ридания, даже когато дясната му ръка изтръпна от рамото до краищата на пръстите му. Чувствителността на ръката му ту изчезваше, ту отново се връщаше, докато Рени отново и отново се събуждаше, за да се сблъска с ужаса и болката, след което потъваше в безтегловността на съня.

Тя вдиша дълбоко въздух, докато тялото ѝ все още трепереше от ридания. Сълзите напихаха от очите ѝ и се процеждаха през миглите. Пръстите ѝ мачкаха плата на ризата на Джарет, вкопчвайки се в нея, сякаш от това зависеше животът ѝ. Тя притискаше чело към рамото му. Риданията идваха от дълбочината на наранената ѝ душа.

Той прокараваше през косата ѝ пръсти, които невинно усещаха копирения ѝ допир. Брадичката му се опираше върху богатата червенокестенява корона. Повтаряше името ѝ, наричайки я първо Рени, а след това и Мери Рени, както предполагаше че семейството ѝ би я наричало в подобен момент. По някакъв начин той достигна до нея. Момичето изхълца и започна да подсмърча след това. Той извади носна кърпа от джоба си и я сложи в ръката ѝ. Рени, изглежда, не знаеше, какво да прави с нея.

– Вместо ризата ми – каза той тихо.

Думите му преминаха през съзнанието ѝ. Беше ѝ необходимо малко време, за да ги възприеме. Изведнъж си даде сметка за това как се бе сгушила в прегръдките му, притисната тъй плътно до тялото му, сякаш бе част от него. Смутена, започна да се отдръпва.

– Недей – каза той. – Така си добре. Вземи кърпата и си избърши лицето.

Пръстите ѝ се разтвориха и с нежелание пуснаха края на ризата му. Рени леко докосна очите си с кърпата и издуха, леко носата си.

– Духай с всичка сила – каза той.

Очите ѝ се напълниха отново със сълзи. Но именно неговата особена, недодялана нежност я накара да се отпусне. С невидима в тъмното усмивка тя вдигна кърпата към носа си и се изсекна с всичка сила. Джарет подтисна усмивката си докато тя протегна ръка, за да му върне кърпата.

– Задръж я – каза той. Не знаеше дали му харесваше това, че тя все

още бе в състояние да го накара да се смее. Той добави: – Доста време от нощта ни остава. Може пак да имаш нужда от нея.

Мисълта за кошмара накара Рени да изтръпне отново.

– Тогава няма да спя – каза тя.

По добре да си бе мълчал.

– Ти не ми пречиш – каза той, когато тя се опита да се измъкне от скута му.

Тя кимна доволна, хвана края на палтото и го уви около раменете си така, че и двамата можеха да се възползват от топлината му.

– Сънувах тези мъже – каза тя.

– Това си и мислех.

– Иска ми се да ги бях убила аз.

Той не каза нищо, продължавайки да гали косата ѝ от главата надолу към кръста, усещайки как напрежението напуска тялото ѝ.

– Имах пистолет.

– Знам. „Смит и Уесън“ джобен модел. Намерих го.

– Щях да го използвам.

– И това знам.

Той я притисна до себе си така, че бузата ѝ се опря в рамото му. Дъхът ѝ затопляше тила му.

– Съжаляваш ли, че ги уби?

– Да убиваш никога не е голямо удоволствие – каза той. – Но що се отнася до тези двамата... без малко не направих изключение. Не, не съжалявам... и се радвам, че не се оказа ти убита. – Джарет премести тежестта си на другата страна, премествайки с това и нея. – Хайде да спим. Не се знае, може и да заспиш. – Той самият бе започнал да изтръпва – при това не там, където трябва. Опита се да се отдръпне, преди тя да усети изпъкналостта между краката му.

Даже и в дебелите вълнени чорапи пръстите на краката ѝ бяха ледено студени. Тя потърка крака си в краката на Джарет докато той се изтягаше до нея. Бе твърде заета с задачата да си намери удобно място, за да чуе рязкото вдишване на Джарет.

– Удобно ли ти е? – попита той през зъби, докато тя се наместваше. Изруга, а тя измърка нещо в отговор. Не стига, че използваше крака му като място за почесване, че се свиваше в скута му с котешка изиящност или го гледаше с изумруденозелените си очи – сега трябваше да чуе и този неин доволен мъркащ глас. – Опитай се да поспиш.

Минаха няколко минути, но нито един от двамата не затвори очи или помисли за сън.

– Рени? Какво има? Сега си по-будна от преди малко.

Това бе така, но тя не знаеше как бе разбрал. Стараеше се да не се движи, да диша спокойно и да лежи отпусната до него.

– Още чувствам ръцете им върху себе си – прошепна тя.

Джарет не знаеше какво да каже. Ако можеше някак да поеме върху себе си мъката ѝ, щеше да го направи.

– Измих се. Знаеш ли, търках с всичка сила. Но не помогна. Все още чувствам допира на пръстите им, устните им.

– Как да ти помогна?

– Прогони това усещане!

Той поклати това.

– Не мога да го направя, Рени. Не зная как.

– Тогава го заличи.

– Какво? – той едва дишаше.

– Зачи го – каза тя. – Сложи ръцете си там, където ги слагаха, докосни с устни местата, които те докосваха.

– Не знаеш какво говориш. – И какво искаш от мен си помисли той. Ако я докоснеше по начина, по който тя му предлагаше, нямаше да се свърши с това. – А Холис Банкс – попита той.

– Холис не е тук – каза тя открито. – Ти си тук.

– Това е егоистично, Рени. Прекалено егоистично дори за теб.

Наблюдението му бе остро и истинността му я нарани дълбоко.

– Изглежда, никога не мога да постъпвам правилно, когато съм с теб.

– Опитай се да заспиш – каза той. – Това ще бъде най правилното нещо сега.

Ароматът, който идваше от нея, бе като тежко вино. Смесеният мирис на мускус и лавандула висеше във въздуха. Устните ѝ бяха меки, гъвкави и подвижни под допира на устата му, те отвърщаха на целувките му и търсеха в тях свое собствено удоволствие. Той прокара език по ръба на зъбите ѝ. Устата и се отвори. Ако гладът и копнежът имаха вкус сега той го усещаше на езика си.

Ръцете ѝ обвиваха главата му, притискайки я към лицето ѝ. Пръсти-те ѝ рошеха косата му. Тя го проучваше с устни, език и зъби, предприемаше атаки върху брадичката, бузите и врата му. Това, което усещаше в себе си сега, бе толкова мощно, че разрушаваше преградите на разума в нея. Да го има бе всичко за нея и това усещане я поглъщаше.

Силата на чувствата ѝ я накара да се събуди. Рени изстена треперейки, на границата на съня. Джарет спеше до нея. Едната му ръка легеше върху гърдите ѝ, дланта обхващаше формата през плата на нощницата. Кожата ѝ бе странно изтръпнала под тежестта на ръката му и зърното бе издуто. Тя бавно вдигна колене към гърдите си, опитвайки се да разбере смътното усещане за болка в слабините и неочакваното съзнание за някаква празнота там. Особено, неизпитано дотогава напрежение на мускулите ѝ постепенно изчезваше, оставяйки след себе си особено пробуждане, което чувстваше на вълни под кожата си. Какво ѝ се бе случило току-що?

– Джарет?

Той не помръдна. Само едно изхъмкване в отговор. Тя се обърна към него. Ръката му се плъзна надолу и палецът му ожули зърното ѝ. Непозната досега топлина преминаваше на вълни от гърдите към утробата ѝ. Тя притисна таза си към слабините му. Болката в нея затихна за момент. И издаде лека въздишка на облекчение. Но нуждата от нещо повече се върна отмъстително бързо, причинявайки ѝ почти физическо страдание.

Рени вдигна лице към Джарет и се придвижи още по-близо, отърквайки тялото си в неговото. Устните ѝ докоснаха неговите, бедрото ѝ докосна мъжкия му орган.

Сега вече тя имаше всичкото му внимание. Очите му се отвориха широко и се затвориха отново, докато устните ѝ се долепиха до неговите. Той хвана лицето ѝ с ръце и го отмести назад, така, че тя го докосваше само с дъха си.

– Това ли искаш, наистина? – Гласът му бе леко пресипнал, мек като кадифе.

Тя не знаеше какво наистина иска, но разбра, че той знае. Искаше да се остави той да я учи.

– Това трябва да стане – прошепна тя. – Изпитвам болка, когато не се докосвам до тебе.

– Направи го тогава! – прошепна той с устни съвсем близо до нейните. – Целуни ме.

Целувката ѝ се стори странно позната на Джарет, сякаш вкусът ѝ вече бе на върха на езика му и той само се запознаваше с формата и движението на устните ѝ. Устата ѝ се движеше върху неговата. Тя хапеше долната му устна и прокарваше език по чувствителната вътрешна страна на горната. Той се опита да хване устната ѝ със зъби, но тя се измъкна и започна да обсипва веждите и слепоочията му с гладни изгарящи

целувки.

Одеялата се бяха усукали между тях, но представляваха по-незначително препятствие от ризата му. Той сложи ръка върху пръстите на Рени, които бяха започнали да я разкопчават.

– Аз ще го направя – каза той.

Устните ѝ докоснаха кокалчетата на ръката му, докато той разкопчаваше ризата. Тя му помогна да я съблече. Дланта ѝ изучаваше формата на гръдния му кош, напрежението на мускулите му, извивката на рамото му. Върховете на ноктите ѝ драскаха стегнатия му корем. Тежкото му, развълнувано дишане я изненада. Тя отново леко го докосна и усети как мускулестият корем се свива под пръстите ѝ и в очакване на допира ѝ.

Ръката на Джарет се склочи върху китката ѝ, спирайки я в момента, в който пръстите ѝ се плъзнаха под дънките му.

Той я повдигна към себе си, за да може да достигне устните ѝ отново. Тя усети целувката му по-дълбоко, съчетана с усещането на търкането на бедрата ѝ в неговите. Обърна Рени така, че сега тя лежеше под него. Ръцете му повдигнаха нагоре нощницата ѝ. Пое с устните си въздишката ѝ в момента когато ръцете му започнаха да гаят гърдите ѝ.

Той зарови лице в гънката на шията ѝ.

– Искаш ли да спра? – попита той. По-скоро почувства отколкото чу отрицателния ѝ отговор. Прокара езика си по линията на врата ѝ и впи зъби в страстна целувка върху извитата дъга на шията ѝ.

Пръстите му притискаха издутите ѝ гърди и дразнеха твърдите зърна. Той ги остави само за малко, за да плъзне дланите си по ребрата и надолу към гънката ѝ талия. Тя неуморно се движеше под него, притискайки пръстите си върху кожата на гърба му. Бедрата ѝ се разтвориха и когато ръката му се придвижи по-надолу, под слабините ѝ, а пръстите му спряха върху мекия хълм между краката, той откри, че тя бе топла и влажна, готова за него.

Но не съвсем.

Цялото ѝ тяло се вдърви под търсещата сексуална ласка на ръката му. Той не я отмести, но пръстите му спряха движението си.

– Рени? Аз все още мога да спра.

Тя едва чуваше собствения си глас. Искаше той да разбере.

– Трябва ли да ме докосваш там?

– Не, не още – каза той, долепяйки челото си до нейното. Носовете им се сблъскаха. Той я целуна с брутална, чувствена откровеност и когато свърши, ръката му се отпусна леко върху бедрото ѝ. – Ти ми кажи

къде – добави той. – Каж ми къде искаш да те докосвам.

За момент тя не можеше да продума. Едва различавани линията на профила му в тъмнината – едновременно застрашителен и чувствен. Вдигна ръка и намери бузата му, погали я, поемайки рязко въздух, когато той обърна устните си към средата на дланта ѝ и леко захапа меката основа на палеца ѝ.

– Така ли? – попита той, представяйки си усмивката ѝ на сирена в тъмнината.

Тя взе ръката, която лежеше на бедрото ѝ, и я постави върху гърдите си.

– Тук също – каза тя. Искаше не само ръката му, но и устните му там и той сякаш сам разбираше онова, което тя можеше да си позволи да изрече. Усети горещия му дъх върху кожата си, а устните му бяха още по-горещи. Почувства топлите му и влажни устни, които всмукваха кожата ѝ, зърното на едната си гърд и нещо дълбоко в нея, по-дълбоко от сърцето, чийто бумтене отекваше в главата ѝ и в трескавия пулс на кръвта във вените ѝ. Усещането пробяга под кожата и по дължината на нервите ѝ и я накара да почувства гореща и болезнена празнина в слабните си.

Сега ѝ се искаше да го помоли да я докосне там, където преди не искаше, но той бе прехвърлил вниманието си върху другата ѝ гърда. Нито умът ѝ, нито гласът бяха в състояние да оформят цяло изречение. Рени вплете пръсти в меката му коса и прокара ръка по тила му.

Нищо от това, което той правеше с нея, не бе правено от друг дотогава, но ласките и допира на ръцете му върху тялото ѝ изглеждаха странно познати. Спомни си съня, който я бе хвърлил в прегръдките му – втория сън, – и се запита дали не сънува отново, дали усещането за допира му не бе продължение на желанието ѝ, а не действителност.

С края на езика си, който бе приятно грапав, той прокара линия от точката между гърдите ѝ до средата на корема ѝ. Докосването му до пъпа ѝ предизвика гъдел у нея.

– Гъделичка ли? – попита той, когато тя изохка. – Не вярвам. Докажи го.

Струваше му се, че сърцето му ще се пръсне, когато размениха местата си, или че той самият ще се стопи или ще излезе от кожата си. Позволи ѝ да го обърне по гръб и да легне върху него. Устата ѝ вдъхваше възбудата си в гърдите му, езикът и докосваше леко плоските му зърна, възбуждайки ги така, както той бе възбудил нейните. Главата ѝ се спусна надолу и коприненият водопад на тъмнорижавите ѝ коси се плъзна

през пръстите му. Устата на Рени си проби път по плоския му корем до кожата около пъпа му.

– Не ме е гъдел – каза той.

Тя го целуна на това място.

– Трябва да съм сбъркала нещо.

Джарет хвана Рени под мишниците и я вдигна към себе си така, че тя легна цялата върху него, а лицето ѝ бе срещна неговото. Нощницата се спусна над гърдите ѝ. Дънките му драскаха кожата на голите ѝ крака.

– Рени – той каза името ѝ спокойно и сериозно, с глас в който се долавяше съдържана страст. – Знаеш какво следва по-нататък. Ако искаш да спра, кажи го сега.

– Не искам да спираш.

– Надявам се, че знаеш какво говориш – прошепна той до лицето ѝ. Целуна я и отново я обърна по гръб. Ръката му се плъзна между телата им. Кокалчетата на ръката му драскаха бедрата ѝ, докато разкопчаваше панталоните. Смъкна ги надолу и се намести между краката ѝ. Тя трепна и леко повдигна колене, а той усети дрезгавото ѝ дишане върху гърлото си.

– Сключи краката си върху гърба ми – каза ѝ той. Пръстите му подхванаха задните ѝ части и я повдигнаха към него.

Рени го искаше. Наистина го искаше. Но когато той влезе в нея, тя се опита да се отдръпне, стискайки се и спирайки го да влезе по-навътре. Джарет спря, оставайки неподвижен в нея. Усети как кадифените ѝ стени се стегнаха, опитвайки се да го изхвърлят от тялото ѝ. Контракцията издаваше смесица от удоволствие и болка. Той се наведе над нея, отпусвайки тежестта си върху лактите си. Устните му докоснаха нейните.

– Трябваше да ми кажеш, че си девствена – каза той.

– Мислех, че знаеш. – Тя усети как тялото ѝ се отпуска опитвайки се да го приеме в себе си. – Тези мъже... те не успяха...

– Шшт! – прошепна той. Тя спря движението си. – Знам какво стана тази вечер. Мислех, че през последните няколко месеца Холис... – той се приближи по-плътнo до нея, придвижвайки се малко по-дълбоко навътре, – че вие с Холис.

Тя отново помръдна, приемайки го този път.

– Не... ние никога... аз...

Джарет я прекъсна, запушвайки устата ѝ със своята. Тазът му се вдигна и отново се спусна надолу. Той усети, че бедрата ѝ се стегнаха около кръста му. При следващия тласък тя се вдигна, посрещайки движението му.

Ритъмът на съвкуплението им заплашваше да разруши самоконтрола им. Усещаха, че не могат повече да се сдържат. Ноктите на Рени оставяха следи на гърба му. Устните му изгаряха плътта ѝ. Дишането им бе тежко, думите – непълни и изречени с дрезгав глас. Пръстите ѝ се разтвориха и вратът ѝ се изви нагоре. Сякаш искаше да излезе от кожата си...

Тогава се случи нещо неочаквано. Той беше с нея, движейки се заедно с бесния, жаден ритъм на съвкуплението, и в следващия момент се стовари отгоре ѝ, но не от изтощение след свършването. Последният му опит бе прекъснат от това, че ръката му от рамото до пръстите, внезапно загуби силата си и престана да го държи.

Тялото му се отпусна върху нея с цялата си тежест, причинявайки повече болка, отколкото удоволствие. Само за миг унижението му се превърна в заслепяващ гняв. Джарет се дръпна и седна, изричайки най-мръсни псувни. Той блъсна настрана одеялата и нетърпеливо навлече дънките си и ги закопча. Когато усети неуверената ръка на Рени, докосваща рамото му, той се дръпна.

Изумена, Рени отдръпна ръката си.

– Какво има, Джарет? Какво стана? – Когато той не отговори, тя попита: – Аз ли направих нещо?

– Направи прекалено много, по дяволите! – каза той грубо. – Това беше лоша идея от самото начало. Бях глупак, че се поддадох.

– Не разбирам.

Той погледна през рамо. В тъмнината едва различаваше профила ѝ.

– Виж какво, съжалявам, че не си задоволена, но всичко свърши. Следващия път, когато ти се играе, намери някой друг мъж да те обяди. Аз не се интересувам от теб.

Тя се отдръпна настрана, поразена от думите му.

Мълчанието ѝ го изнервяше. Той изруга отново. Грозните думи, които изричаше, не можеха да възстановят накърнената му гордост. Той грабна няколко одеяла с лявата си ръка и излезе от палатката, хвърляйки ги до огъня навън.

– Бъди готова да тръгнеш на разсъмване – каза той. После пусна платнището и обърна гръб на първото ѝ сподавено ридание.

Глава 8

С бавни, неловки движения Рени изпълзя от палатката. Студът я пронизваше до кости. Слънцето се бе вдигнало над хоризонта, но грееше, без да топли. Ярката светлина, отразена от белия сняг, я заслепяваше, и Рени бе принудена да вдигне ръка над очите си, за да може да вижда. Джарет бе клекнал до огъня с гръб към нея. Когато приближи до него, единствената му реакция бе да посочи към сухия дънер вдясно. Седна и той ѝ подаде метална чаша с кафе, без даже да я погледне.

Рени притисна скритите си в ръкавици пръсти към топлата повърхност на чашата и я вдигна към устните си, за да вдъхне с удоволствие топлата пара и аромата на кафе, след това започна бавно да пие, задържайки върху езика си всяка глътка. Топлината бе приятна и зъбите ѝ престанаха да тракат.

– Кога тръгваме? – попита тя. Бе забелязала, че конете стояха наблизо, оседлани и натоварени с целия багаж – с изключение на нейните неща и палатката.

Джарет разбута огъня с пръчка, от което пламъците се разгоряха малко по-силно.

– Зависи – каза кратко той. – Искаш ли закуска?

Тя се опита да отговори без ирония в гласа си. Думите правеха иронията излишна:

– Въпреки твоето любезно предложение, мисля, че ще се задоволя с кафето.

За пръв път, откакто бе седнала до него, Джарет си направи труд да погледне към нея. Той не я измери с поглед, само се вгледа в лицето ѝ.

Вдигнатата яка на коженото палто и смъкнатата над очите модерна малка шапка не можеха да скрият следите от борбата предната вечер. Кожата ѝ бе загубила обичайния си блясък и изглеждаше безцветна. Следи от сълзи браздяха тебеширената повърхност на бузите ѝ. Клепачите бяха подути, а върхът на носа – с неестествен розов цвят. Лявата половина на лицето ѝ бе зачервено и около челюстта се бе образувал оток.

Джарет можеше само да си представи какви други белези имаше по тялото ѝ. Той бе видял как устата на Том се бе впила диво в гърдата ѝ. След това си спомни, че и неговите устни се бяха докоснали до същото място. Стомахът му се сви и той стисна зъби. Хвърли остатъка от

студеното си кафе в огъня и стана на крака.

– Ще сваля палатката – каза той. – Бъди готова да тръгнеш, когато свърша.

Сълзи се насъбраха в очите на Рени, но тя примигна и не им даде да потекат. Гледаше как се отдалечава и започва да работи с бързи и ловки движения. Докосна предпазливо лявата си буза и усети болката и подутината на челостта. Не си спомняше кой я бе ударил там, но нямаше да забрави обвинителния поглед на Джарет, когато преди малко гледаше към бузата ѝ. Имаше само едно възможно обяснение за неговия студен и гневен поглед: той считаше, че всичко, което се бе случило, бе по нейна вина.

Допи кафето си и когато Джарет свърши с палатката, вече го чакаше до кобилата си. Той ѝ помогна да се качи на седлото. На Рени ѝ се стори, че я докосва по особено отчужден начин, като че ли и най-случайният им допир бе трудно поносим за него. Внимателно се намести на седлото, усещайки по-силно от всякога болезнената мекота между бедрата си. Отново улови втрещеният поглед на Джарет върху себе си, неговото неодобрение, но реши да не обръща внимание и на двете.

Джарет провери още веднъж дали ремъците на седлото ѝ бяха здраво затегнати.

– Какво имаш отдолу? – попита той.

Рени примигна.

– Моля?

Той повдигна края на палтото ѝ и леко изцапания подплата на сивата ѝ рокля.

– Под това – каза той нетърпеливо. – Какво носиш отдолу?

Лицето ѝ стана огненочервено.

– Не мисля, че това е твоя работа.

Джарет задържа Албион, тъй като кобилата бе започнал да присътства напред, усещайки нервността на ездачката си и каза:

– Не искам да се наложи да спираме защото задникът ти е замръзнал за седлото. Коя жена се мотае по тези места посред зима с такива дрехи? Нямах ли дрехи за езда? Или поне дамско седло? – Той въздъхна. – Нищо няма да излезе от това. Няма да изминеш и двадесет ярда по такъв път, облечена с тези дрехи.

Рени отговори, придавайки колкото може повече достойнство на гласа си:

– Аз изминах целия този път, без да имам нужда от съветите ви, мистър Съливан.

Тонът му бе леден:

– Вие изминахте целия този път въпреки съветите ми мисис Денъхи и може би забравяте, че без моя помощ щяхте да сте мъртва. Кажете сега, какво носите отдолу?

– Фланелен клин и вълнени чорапи до коленете.

Удовлетворен, Джарет ѝ обърна гръб и скочи на коня си.

– Не изоставай много – каза той, отпусна юздите на Зили и я подкара напред.

Докато язدهа по обратния път към Икоу Фолс, през повечето време мълчаха. Джарет няколко пъти даде кратки и резки напътствия на Рени как да язди по трудния терен. Веднъж Рени помоли да спрат, за да може да се облекчи. След това Джарет започна да спира през равни интервали. Навярно правеше това, за да не му се налага да чува гласа ѝ – реши Рени.

Небето бе ослепително синьо, но красотата му не ѝ въздействаше. Имаше главоболие от непрестанния блясък на слънцето и снега в очите ѝ. Когато се опитваше да ги закрие с ръка, не успяваше да се задържи в седлото. Страхуваше се обаче да ги затвори изцяло.

В един момент, когато пътеката бе достатъчно широка. Джарет задържа Зили, така че конете се изравниха. Без да каже дума, той взе шапката от главата на Рени и на нейно място сложи своята. Нагласи периферията така, че сянката да пада върху очите ѝ, след което отново пришпори Зили. Веднага след това Рени видя модерната си кожена шапка да лети и се търкаля надолу по склона. Стори ѝ се, че той промърмори:

– Най-проклетото нещо, което някога съм виждал. – Но не беше сигурна, че наистина го бе чула.

От време на време преминаваха под бяло-зелен свод от покрити със сняг клони на боровете. Клоните се люлееха нагоре-надолу от движението им и ръсеха сняг върху главите им. Рени поглеждаше нагоре, унесена от спокойната красота на това съчетание от бяло и зелено. Изведнъж доста голяма буца сняг се изсипа право в лицето ѝ. Тя се закашля, плюейки сняг и борови иглички, и избърса снега от лицето. Когато замъгленото ѝ зрение се проясни, забеляза, че Джарет бе спрял и гледеше назад към нея, но този път не с търпелив израз на лицето, нито със злобен присмех, а със странен, почти снизходителен израз в очите. Този израз изчезна в момента, в който Рени го долови. Реши, че се бе заблудила.

Достигнаха до Икоу Фолс в ранния следобед. Няколко глави се обърнаха след тях, докато язدهа по главната улица. Един търговец, който метеше пред магазина си, помахна на Джарет. Рени държеше

главата си наведена между присвитите рамене. Когато приближиха „Бендърс“, тя спря коня си. Джарет също спря.

– Какво правиш? – попита той.

– Тук съм отседнала.

– Не, не си. – Той вдигна ръка, прекъсвайки я. – Няма да спорим!

Тя всъщност нямаше енергия да спори.

– Добре.

Джарет реши да направи малка отстъпка.

– Ще кажа на Джоулин къде може да те намери. – Той слезе от коня, върза Зили и товарния кон и изчезна в бара. След няколко минути Джоулин се появи с него на тротоара.

Сърдечната ѝ усмивка бе в контраст с разтревожения израз на очите ѝ, вперени с въпросителен вид в лицето на Рени.

– Ще дойда да те видя по-късно днес – каза тя. – Просто за да се уверя, че си добре.

Рени кимна.

– Ще ми бъде приятно.

Джоулин сложи ръка върху ръкава на Джарет и леко стисна ръката му.

– Ще видя и ти дали си добре.

– Нямам нужда от милостиня – каза той, дръпвайки се от тротоара. Рени забеляза, че Джоулин не обърна никакво внимание на студенината и резкия му тон.

– Това не е милостиня – каза Джоулин. – Аз съм ти приятелка.

Той спря, обърна се и леко целуна Джоулин по бузата.

– Не ми позволявай да забравям това – каза той.

– Не се безпокой. – Тя помахна с ръка на Рени. – Не му разрешавай да те тормози, мила!

Рени кимна колебливо. Тя вдигна ръка, помахна на Джоулин за довиждане и отново подкара Албион. Неочакваното неприятно усещане в стомаха едва ли се дължеше на глад.

Когато приближиха пансиона на мисис Шепард, Рени отново забави коня си.

Джарет се обърна и отсече нетърпеливо:

– Сега пък какво има?

– Няма ли да отседна тук?

– Не. Казвал ли съм такова нещо?

– Не. Аз само предположих. Но къде...

– При мен. – Без да се обръща, за да види дали Рени го следва,

Джарет пришпори Зили и потегли.

Рени го настигна с кобилата си.

– Няма ли да е по-добре, ако остана при мисис Шепард.

– Много по-добре! Само че тя няма свободни места. Така е винаги когато снегът започне да вали. Всеки златотърсач, който може да си го позволи, свива палатката си и наема стая при нея. Освен това Джоулин знае, че ще бъдеш при мен.

– Не мисля, че искам да остана при теб.

Той сви рамене.

– Нищо не те задържа в Икоу Фолс. Можеш да тръгнеш за Денвър по всяко време. Дъфи беше в Бендърс. Когато изтрезнее, ще ти помогне да се върнеш.

– Няма да се върна в Денвър. Имам намерение да отида до пролома Джъгълър.

– Не. Поне не днес.

Недоволната въздишка бе признание за поражението ѝ. Тя погледна нагоре към наклона, който им предстоеше да изкачат.

– Предполагам, това означава, че оставам при теб.

– Предполагам.

Те бяха живели в една къща преди. Гледайки малката постройка от дървени трупи, на Рени не ѝ бе трудно да се досети колко по-различни щяха да бъдат нещата сега. Отвън грубо построената барака изглеждаше с размерите на гостната стая у дома ѝ. Отвътре беше още по-тясна. Каменното огнище заемаше почти цялата дължина на едната стена. Малка маса с два стола – единият от тях леко наклонен поради различната дължина на краката му – бе поставена до огнището. Имаше умивалник и помпа за вода, голяма желязна печка, няколко рафта на стената с различни чинии и чаши на тях и килер, пълен главно с консерви. На пода пред плетения люлеещ се стол бе постлана парцалена черга, изтрита по края и с кални стъпки в средата. Малката пейка под прозореца бе единственото място, на което можеше да се седне, с изключение на столовете.

Тясна и грубо скована дървена стълба срещу камината водеше към платформата на горния етаж. Недалеч от стълбата се виждаше завеса, която отчасти скриваше дървената част. Като че ли това не бе очевидно, Джарет отбеляза, че тоалетната била навън.

– Дървата са там – каза той, посочвайки брезентовото платнище над камината. – Има повече навън, зад къщата, най-добре да накладеш

огън, докато се погрижа за конете и внесе останалите неща. Можеш да направиш това, нали?

Тя кимна.

– Добре. – Той взе шапката от главата ѝ и я нахлупи на своята, след което излезе навън.

Рени затвори след нето и се облегна с гръб на вратата.

– Да, мога да наклада огън – промърмори тя на себе си. Но не знам дали имам достатъчно сила да драсна клечка кибрит, а какво остава да вдигна една цепеница. – С усилие се отблъсна от вратата, преди да се строполи на пода пред нея. Механично, мислейки само за задачата, която трябваше изпълни, Рени успя някак да запали огън до момента, в който Джарет се върна.

Той провери работата ѝ, донесе още малко дърва изпод навеса и запали и печката.

– Можеш ли да качиш нещата си горе?

Той погледна скептично към стълбата, но тя каза геройски:

– Ще го направя. – След това взе багажа си и завивките. – Ти къде ще спиш?

Той продължаваше да разопакова хранителните продукти и след като свърши, мълчаливо посочи към пейката под прозореца.

Рени погледна първо късия перваз и след това тясната пейка.

– Това е смешно. – Тя се приготви да спори, но млъкна при първия му мрачен поглед. Клатейки глава и озадачена от неразумното му упорство, Рени тръгна към стълбите. Нужни ѝ бяха няколко качвания и слизания, за да пренесе и целия си багаж. Бе благодарна, че част от нещата ѝ бяха останали в заведението на Бендърс. Още една екскурзия по стълбата наистина щеше да я довърши.

– Ще си свалиш ли най-последното палто? – попита Джарет когато тя се приближи към печката. – Няма да те нападнат знаеш това.

Засегната от тона му, Рени бавно разкопча палтото си. Преди упражнението си на изкачване и слизане по стълбата ѝ беше студено, но тя не му каза това.

Джарет посочи към една редица куки, забити в стената близо до външната врата, където висеше собственото му палто.

– Там.

Рени окачи палтото.

– Мога ли да ти помогна? – попита тя. Той правеше макарони, разрязвайки тестото на равни ленти и хвърляйки го в кипящата вода. Месен сос вреше в тиган.

– Можеш ли да готвиш?

– Не.

– Така си и мислех. – Посочи с брадичка към масата. Можеш да сложиш чинии и прибори. Огледай се и ще намериш всичко необходимо в стаята.

Тя по-скоро щеше да си прехапе езика, отколкото да се моли да ѝ покаже къде стояха съдовете и приборите. Когато се нуждаеше от нещо, което не можеше да достигне сама просто дърпаше стол към стената с рафтовете, качваше се на него и го сваляше без чужда помощ. Това предизвика нова злъчна забележка от страна на Джарет.

– Не се прави на великомъченица! – каза той, гледайки как бута стола обратно. – Следващия път си отвори устата.

Рени привърши с подреждането на масата, след което седна на люлеещия се стол с гръб към Джарет и постави крака върху металния лист над огнището. Най-последно измъкна и последните фиби, които се бяха задържали в косата ѝ, и започна да я разресва с пръсти, премятайки я през рамо и грижливо разплитайки възелчетата и сплъстените места.

Джарет шумно стовари тенджерата с макароните на масата. Видя как Рени подскочи. Съжаляваше за това, но бе благодарен, че най-последно спря монотонното си тананикане. Седнала пред огъня, Рени придаваше на стаята някак прекалено уютен вид. Косата ѝ проблясваше с огнени отблясъци, докато тя безгрижно се люлееше напред-назад и си тананикаше.

– Ти не можеш дори и една мелодия да изпееш вярно – каза той.

Тя не се засегна ни най-малко.

– Знам. Абсолютно никакъв слух. – Спря да се люлее. – Извинявай. Пречеше ти, нали?

– Не – кратко отговори той. Пречеше му, но не по начина, по който мислеше тя.

Рени не обърна внимание на отговора му. Вече бе решила, че никога няма да тананика в негово присъствие, и продължи да заплита косата си.

– Вечерята е готова – каза Джарет. – Не е много, но ще ни стигне, докато Джоулин донесе храна от града.

Рени започна да прибира косата си.

– Остави я – каза той. – Главоболието ти ще изчезне по-бързо, ако я оставиш разпусната.

Тя сложи фибите в джоба си и направи хлабава плитка, след което седна до Джарет на масата. Устата ѝ се напълниха със слюнка, когато

той насипа голяма порция макарони и сос и я сложи пред нея. Склони глава за молитва и когато я вдигна, забеляза, че Джарет я наблюдава. Разбирайки погрешно причината за вниманието му, Рени докосна подутината на лицето си.

– Толкова зле ли изглежда, както го усещам? – попита тя.

– По-зле.

Тя просто кимна, приемайки факта, и отпусна ръка, след което взе вилицата и започна да яде. Макароните бяха нежни, а сосът не бе безвкусен, както предполагаше, а приятно подправен с лук и червен пипер.

Джарет продължи да я гледа. Бръчките в ъглите на очите му станаха по-дълбоки. Той смръщи замислено тъмните си вежди.

– Ти съвсем не си суетна, нали?

Рени нямаше представа накъде клонеше той. Тя се стегна в очакване на някоя от заядливите му забележки. Очите ѝ бяха уморени, а смехът ѝ издаваше съзнанието за собствената ѝ уязвимост.

– Сигурно има нещо, заради което да съм суетна, нали? – Тя отново сведе поглед и започна да яде, надявайки се че тази тема бе изчерпана.

Темата наистина бе изчерпана, защото Джарет не знаеш, как да ѝ каже, че косата ѝ бе невероятна комбинация от цветове и отблясъци, която блестеше даже и когато не бе близо до огъня. Не само че не знаеше как да ѝ го каже, но не бе сигурен, че въобще искаше да ѝ го казва. В края на краища те продължиха да се хранят мълчаливо.

Бе започнало да се стъмнява, когато дойде Джоулин. Рени седеше на скамейката до прозореца и четеше един от пожълтелите стари вестници, които бе намерила на рафта. Когато видя Джоулин, тя стана, за да ѝ помогне, но Джарет ѝ направи знак да остане на мястото си.

– Аз ще ѝ помогна – каза той. – Няма нужда и тримата да се захващаме. Тя не е донесла чак толкова много провизии.

Сложи палтото си и излезе навън. След няколко минути Джоулин влезе, последвана от Джарет, с ръце, пълни с пакети, взети от „Бендърс“. Той изтупа снега от краката си, остави товара на пода и помогна на Джоулин да свали шапката и палтото си. Очите на Рени се разшириха при вида на дънките и фланелената риза, с които бе облечена Джоулин.

Забелязвайки учудването ѝ, Джоулин погледна към дрехите си и се засмя.

– Роклите ми са прекалено ефирни и не подхождат за времето навън. Освен това не искам вятърът да вдигне полата ми и да ми изстуди...

– Джоулин! – прекъсна я Джарет предупредително.

– Задника – каза Джоулин с усмивка. – Какво си мислеше, че щях да кажа?

Джарет повдигна умоляващо очи нагоре и продължи да подрежда провизиите.

Джоулин се обърна отново към Рени, седна и сложи краката си на края на скамейката.

– Момичетата помагат на Дъфи да изтрезнее. Утре или вдругиден ще бъде в състояние да те заведе в Денвър или поне до Стилиуотър, откъдето ще можеш да вземеш влака.

– Попитай го дали ще може да ме заведе до пролома Джъгълър.

Джоулин се поколеба и хвърли поглед към Джарет в очакване да се намеси. Тъй като той мълчеше, тя каза:

– Сигурна ли си, че все още искаш да отидеш там? Сега знаеш как изглежда пътят нататък, нали сама успя да видиш част от него. Защо да не се върнеш в Денвър и не вземеш влака, който отива в тази посока?

– Катастрофата разруши пътя към пролома. Малко след като приключи търсенето, снегът завали и попречи на ремонта на железопътната линия. Части от линията са повредени и затрупани на много мили преди пролома. Влакът не може да се приближи до това място нито от едната, нито от другата страна. По този път няма движение вече повече от месец.

Джарет подпря хълбока си на ръба на масата и протегна десния си крак.

– Да не би да искаш да кажеш, че Североизточните железници нямат достатъчно работна ръка, да не говорим за пари, за да почистят пътя и поправят линията? Що се отнася до търсенето, нима само една твоя дума няма да изпрати сто мъже там, където искаш?

Рени повдигна леко брадичка и погледна Джарет над рамото на Джоулин.

– Двадесет хиляди долара не можах да помръднат теб – каза тя спокойно. – Какво те кара да мислиш, че имам власт да заповядвам на стотици мъже?

– Може би не знаеш как да го поискаш – каза Джарет. Когато тя го погледна неразбиращо, той тръсна глава. – Няма значение. Ами Банкс? Нищо ли не може да направи?

– Той настояваше за първата експедиция – каза тя. – Онази, която бе водена от Игън. Когато не намериха никакви доказателства, че Джей Мак е жив, той се отказа. Сега не желае да продължава търсенето.

– Сега той ръководи Североизточните железници, нали?

Рени кимна.

– Да, той ги ръководи.

Джарет присмехулно изкриви устни.

– Даже без да има нужда да се жени за теб?

Джоулин видя как лицето на Рени побледня и белегът на раната ѝ стана по-ярък.

– Стига! – скара се тя на Джарет. – Не знаеш как да се държиш добре с една жена. – Тя се наведе и сложи ръка върху коляното на Рени. – Той е такъв, откакто се върна от Ню Йорк – каза тя. – През цялото време, откакто...

– Млъкни, Джоулин!

Джоулин примигна, озадачена от тона му, и затвори уста.

Продължителната неловка тишина, която последва, най-накрая бе прекъсната от Джарет. Той скръсти ръце на гърдите си и попита рязко:

– Помоли ли Итън за помощ?

– Итън ми помогна. Посъветва ме да те открия.

– Защо сам не те придружи до тук?

– Имаш предвид да дойде, въпреки че кракът му е в шина?

С повдигане на едната си вежда Джарет ѝ показа, че не бе доволен от факта, че бе скрила тази информация от него.

– Какво е станало?

– Казава, че е паднал в пропаст по време на търсенето. Майкъл смята, че е паднал от сто фута височина, и няма да го остави да мръдне от къщи.

– Майкъл е по-умната от близначките – поясни той сухо на Джоулин. След това се обърна към Рени: – Защо не ми каза това по-рано?

– Не исках опасността да те накара да се откажеш.

Джоулин се разсмя.

– Мила, опасността само забавлява този мъж. Поне така беше преди. – Тя погледна през рамо към Джарет и долови киселия му поглед, но само се усмихна мило в отговор. Стига си ме гледал и иди да донесеш малко дърва за горене. Тук става студено.

Джарет познаваше достатъчно Джоулин, за да ѝ повярва че това бе причината да го отпрати. Той я остави сама с Рени надявайки се, че Джоулин по някакъв начин ще я вразуми.

Веднага след като Джарет излезе, усмивката изчезна от лицето на Джоулин. Тя погледна обезпокоено лицето на Рени.

– Нараниха ли те тези мръсници? – попита тя с хладнокръвна ярост.

– Не много. – Рени посочи челюстта си. – Тук. – След това едната си гърда. – И тук. – Тя носеше и други белези които бяха оставени от Джарет. Не искаше да споменава за белега на долната част на гърлото ѝ, който устните му бяха оставили. Джарет не я бе докосвал с намерение да я нарани. Само накрая, когато я бе изоставил полудяла от болка, този неестествен завършек я бе наранил. Споменът за тази болка проблесна в тъмнозелените ѝ очи. – Не успяха да ме изнасят – добави тя. – Джарет им попречи.

– Бих искала да те спра още преди да тръгнеш.

– Вината не е твоя.

Джоулин се усмихна слабо.

– Не съм дошла тук, за да ме успокояваш – каза тя. Всъщност може точно за това да съм дошла. Чувствам се толкова виновна, по дяволите! Джарет също се чувства така. Той беше направо бесен, когато му каза, че си тръгнала. Едва не изхвърча от тук. – Тя отново погледна изучаващо бледото лице на Рени, нещастните ѝ очи с подпухнали клепки. Разбра, че само силата на волята още задържаше Рени на крака. – Какво се случи след това? – попита тя. – Между теб и Джарет?

Рени отвори широко очи. Изненаданият ѝ и леко неискрен поглед я издаде веднага. Въпреки това се опита да блъфира.

– Какво искаш да кажеш?

– Не си добра за играч на покер – каза Джоулин. – Не и с тези очи. Мъчно ми е ти да го кажа, но имам известен опит в четенето между редовете. Какво стана? Ти си поискала Джарет да те утеши и нещата са излезли изпод контрол?

Рени се поколеба и отмести поглед към прозореца. Снегът навън отразяваше синьо-сивите цветова на здрача. Малко по-далеч от бараката дърветата се очертаваха като тънки силуети.

– Нещо такова – каза най-сетне тя. – Всичко, което се случи, бе по моя вина. Мислех... не зная... че това ще ме излекува. Тези мъже... Джарет не е като тях... той не ме докосваше като тях. В началото ме на кара да се чувствам...

– Желана? – попита тихо Джоулин.

Рени кимна. Долната ѝ устна трепереше и тя я прехапа, за да се овладее. Изтри с върха на палеца си съзлите, появили се в ъгълчетата на очите ѝ.

– Да – каза тя. – Желана. Но след това...

– Ти не беше подготвена.

– Напротив, бях. Най-малкото, така си мислех. Знаех, че го желая. –

Изненада я фактът, че бе готова да разголва душата си пред една почти непозната жена. Въпреки това Джоулин изглеждаше най-подходящият човек, с който да сподели мъката си. – Сестра ми и майка ми са ми казвали какво мога да очаквам и наистина беше така, само че още по-хубаво.

„Господи – помисли си Джоулин, – нима и аз самата съм била някога толкова наивна?“ Не можеше да си спомни, но бе приятно да се посмее на милите и невинни признания на Рени, приемайки неизбежната тъга от изгубената невинност.

– Но? – каза тя нетърпеливо. – В гласа ти чувам едно „но“.

Очите на Рени изведнъж пресъхнаха и погледът ѝ стана празен.

– След това всичко се промени. Той изведнъж така се ядоса! Не просто се ядоса – беше бесен. Не зная какво направих. Мисля, че ме мрази.

– Не смятам, че разбирам – каза Джоулин. – Какво предизвика промяната? Вие се любихте и след това...

Рени не можеше да отговори, чу завъртането на дръжката на външната врата и в следващия момент в бараката нахлу поток от студен въздух. Рени с усилие се усмихна.

– Няма значение. Това няма да се случи отново. Сигурна съм. Джоулин не беше така уверена. Бараката бе тясна. Горния и етаж – още потесен. Тя докосна ръката на Рени.

– Ако има нещо, от което се нуждаеш, непременно ми се обади! Ако мога да ти помогна с нещо...

Рени погледна към вратата в момента, в който Джарет влезе. Тя кимна на Джоулин, бързайки да приключи разговора.

Джоулин стана от люлеещия се стол и взе част от дървата от ръцете на Джарет. Тя се шегуваше с него, поддържайки лек безгрижен разговор, докато слагаха дърва в огъня. Когато започна да сваля палтото си, тя го спря.

– Трябва да тръгвам. Ела да ми помогнеш да се кача на коня.

Рени ги гледаше през прозореца, докато вървяха ръка за ръка. Не можеше да разбере дали разговаряха, но познавайки вече Джоулин, предположи, че едва ли би могло да е иначе. Рени си помисли за онова, което бе споделила. Щеше ли да остане в тайна? Помисли си, че вероятно да. Така или иначе, когато Джарет се върна в бараката, той не споме на нищо по този въпрос.

– Тя донесе вестници – каза той, посочвайки към малката купчина върху масата. – Няма нужда вече да четеш старите.

– Нямах нищо против. Беше ми интересно.

Изразът на лицето му бе търпеливо скептичен. Той взе купа вестника и ги занесе до скамейката, където седеше Рени. След това взе вестника, който бе най-отгоре, седна в люлеещия се стол и започна да чете. Половин час по-късно, когато Джарет вдигна глава, Рени спеше. Той се качи на горния етаж, взе възглавница и одеяло, сложи възглавницата под главата ѝ, а с одеялото загърна раменете ѝ. Тя не помръдна.

Когато се събуди, в стаята бе съвсем тъмно. Огнът бе изгаснал в огнището, а сребърният лунен сърп, който се виждаше през прозореца, едва осветяваше пътя. Скамейката бе неудобна – прекалено къса и изложена на течение. Няколко пъти се обърна, след това се отказа и реши да се качи на горния етаж. Запъти се към стълбата, стъпвайки внимателно, за да не налети на Джарет. Бе твърде уморена, за да се безпокои прекалено за него. Стълбата изскърца под тежестта ѝ. На половината път разбра, че бе забравила възглавницата и одеялото. Нещастната ѝ въздишка прозвуча силно в тишината. Тя слезе обратно.

Наклоненият таван на втория етаж не оставяше твърде много простор за движение. Рени наведе глава, хвърли възглавницата и одеялото и потъна до колене в пухения дюшек. Събу обувките си, след това започна борба с копчетата и илиците на роклята си, разкопчавайки достатъчно от тях, за да я изхлузи през глава. Слагайки я настрана, Рени остана по долна риза и фуста. Легна, зави се с одеялата и юргана, и затвори очи.

В същия момент осъзна, че бе пренебрегнала някои от естествените нужди на тялото си.

Искаше ѝ се да заплаче. Чувстваше се толкова изтощена, толкова безкрайно уморена, че да отиде до тоалетната навън ѝ се струваше непосилно пътуване. „По дяволите, по дяволите, по дяволите!“ – ругаеше тя тихо, докато се изправяше. Отмтайки настрана завивките, изпълзя по дюшека до стълбата и започна да слиза. Едва когато краката ѝ докоснаха студения под, разбра, че бе забравила обувките си.

Напълно съкрушена, Рени се облегна на стълбата и започна да плаче.

Не съзнаваше съвсем ясно колко дълго бе останала там и доколко тихо или силно бе плакала. Знаеше само, че бе спряла, когато почувства ръката на Джарет на гърба си и другата му ръка, която я подхвана под коленете и я повдигна.

– Тоалетната? – попита той.

Тя кимна, но в следващия момент осъзна, че той не можеше да я види в тъмното.

– Да – каза тя с тънък глас.

Той тръгна с нея към задната врата.

– Когато се върнеш в Ню Йорк, никога повече не напускай Манхатън.

Рени почувства, че не трябва да се обижда. Тя усещаше собствено си безсилие и навярно изглеждаше смешна в очите на Джарет.

Джарет я почака пред тоалетната и когато бе готова, я отнесе обратно в бараката. Качи се по стълбата след нея събу кожените си ботуши и се изтегна в далечния ъгъл на платформата. Мястото, което бе освободил, когато бе отишъл да помогне на Рени, бе още топло.

– Тук ли спа през цялото време? – попита тя, сгущвайки се на същото място.

– Аха. Докато ти започна да плачеш. Мястото до прозореца беше глупава идея.

Тя знаеше това от самото начало. Взе възглавницата и я прегъна на две под главата си.

– Какво да правя с Джей Мак? – попита тя отчаяно.

Отговорът му бе колкото практичен, толкова и нежелан.

– Не тази вечер, Рени. Заспивай.

Тя отново почувства умора. Джарет остана буден дълго след като тя вече бе заспала, питайки се какво щеше да прави той с Мери Рени Денъхи.

Сутрешният им разговор можеше да бъде за това как се бяха претърколили в съня си и се бяха събудили прегърнати. Но не беше. Никои от двамата не бе готов да обсъжда това. Говореха за незначителни неща до момента, в който Джарет попита:

– Кажи ми, какво става в действителност в Североизточните железници?

Пръстите ѝ почти незабележимо трепнаха, стискайки чашата.

– Не съм сигурна, че разбирам какво искаш да кажеш.

Сапфирените му очи потъмняха и не се отместиха от лицето на Рени.

– Ако искаш да ти помогна, трябва да ми кажеш истината – цялата истина.

Рени стана.

– Искаш ли още чай?

Той ѝ подаде чашата си, наблюдавайки я внимателно, докато тя се опитваше да прикрие вълнението си. Протегна краката си под масата. Преместването на тежестта накара изкривения стол, на който седеше, леко да се наклони.

– Какво се е случило между теб и Холис? – попита той.

Тя почти изгори пръстите си.

– Случило? Какво мислиш, че може да се е случило? Тя си наля чай и се върна на масата. – Холис и аз сме още заедно.

– Наистина ли? По негово или по твое желание?

– Какво искаше да кажеш с това, че можеш да ми помогнеш? – попита тя. – Наистина ли имаш такова намерение? Промени ли решението си?

– Не отговори на въпроса ми.

Тя помълча известно време, съзерцавайки отражението си в чашата чай. Без да гледа към Джарет, тя каза:

– Холис е онзи, който все още смята, че сме... партньори. Аз скъсах с него преди известно време.

– Преди катастрофата в пролома Джъгълър?

– Да – каза тя внимателно. – Преди това.

– Защо все още мисли, че се интересуваш от него? Ти му каза направо, че не го искаш, нали така?

Рени кимна, прехапвайки за момент долната си устна.

– Казах му. – Тя си наля чай, след което, вместо да остави чашата на масата, погледна към Джарет над ръба ѝ. – Казах му много пъти. Казах на родителите му, казах и на моите. Искаше ми се да заплатя страница в „Кроникъл“, за да обявя разтрогването на годежа ни.

– Защо не го направи?

Тя сви рамене.

– Щеше да бъде хвърляне на пари на вятъра. Холис, изглежда, бе убеден и успя да убеди всички останали, че аз сама не зная какво искам, че просто се опитвам да го предизвикам към по-голяма публичност в проявата на чувствата си. Майка ми и сестрите ми знаеха, че намеренията ми бяха сериозни, но Джей Мак имаше съмнения за моята искреност.

– Джей Мак никога не е искал да се омъжиш за Холис.

– Не искаше. Но вече не знаеше какво исках аз.

– А ти знаеше ли?

Рени остави чашата върху масата. Посрещна погледа на Джарет,

без да отмести очи.

– Да – каза тя. – Аз знаех.

Джарет ѝ повярва. Той стана, наведе се и постави ръце върху масата.

– Значи ти повече не искаш да имаш нищо общо с Холис Банкс, но той не е готов да те остави. А какво стана след смъртта на Джей Мак?

– След изчезването му.

– Добре – каза той. – След изчезването на Джей Мак... Холис показва ли някакви признаци, че се е отказал?

– Никакви. Съвместната ни работа в офиса ставаше все по-неприятна и накрая невъзможна.

– Напусна ли?

Тя тръсна глава.

– Не, не можех да постъпя така. Започнах да си вземам работа за вкъщи, след това реших да дойда тук.

– За да се отървеш от Холис Банкс?

– За да намеря баща ми.

Джарет не се съмняваше, че Рени премълчаваше нещо. Реши да остави това за по-късно.

– Значи в момента Холис ръководи Североизточните железници.

– Да. Бе избран от Съвета на директорите.

– Семейството ти осигурено ли е? Майка ти? Сестрите ти?

– Джей Мак се бе погрижил за нас. – Очите и гласът ѝ бяха уморени. – Нито един от нас няма да изпитва нужда от нищо.

„Освен самия Джон Макензи Уърт“ – си помисли Джарет.

– А съпругата на баща ти?

Рени трепна, но каза спокойно:

– Нина е осигурена. Всеки от нас има дял в Североизточните железници.

– Но Холис Банкс ги ръководи.

– Да, така е.

Джарет стана и хвърли в огъня няколко цепеници. Разбута жаравата, за да осигури въздушен приток.

– Рени, разбираш, че е възможно да отидем до пролома в да не намерим нищо там.

Тя обърна стола си. В очите ѝ проблесна надежда.

– Итън каза...

– Итън ми е приятел. Ако ме попиташ кой е най-добрият шериф в цялата страна, ще ти отговоря, че това е Итън Стоун, но аз не познавам

всички шерифи, Рени, както и Итън не познава всеки следотърсач в страната. Той знае, че аз работя като ловец на глави, но не знае, че вече не се занимавам с това. – Той остави настрана ръжена и се наведе над каменната полица над камината. – Може да не съм най-добрият, който би могъл да ти помогне в тази задача. Мислила ли си за това?

– Не – каза тя, ставайки на крака. – Никога не съм мислила за това. – Той се опита да каже нещо, но Рени вдигна ръка предупредително. – Почакай, остави ме да довърша. Ако смятах, че може да има някой подобър от теб, нямаше да преглътна гордостта си и да дойда да те търся. Ти напусна Ню Йорк, без да ми кажеш нито дума, без нито бележка или телеграма, нищо. Целуна ме пред всички на Джоунс Стрийт, след което не чух нищо повече от теб. Багажът ти изчезна от къщи, след това ти също изчезна. Не искам да кажа, че съм очаквала декларация за вяност – нищо подобно, – но мислех, че независимо от всичките ни сблъсъци бяхме приятелски настроени противници. Ако не друго, поне и двамата уважавахме честната борба. След това открих, че ти не бе помислил дори да ми кажеш довиждане. В този ден те изхвърлих от живота си. Само нещо изключително важно можеше да ме накара да преоценя решението си. Дали съм помислила, че ти би могъл да не си най-добрият за тази задача? Не. Точно обратното. Ти си мъжът, когото искам.

Каменният поглед на Джарет леко се смекчи, когато тя каза последното. Беше почти като... не, предупреди се той, тя просто имаше предвид, че искаше да ѝ помогне да намери баща си, не че искаше него. Една от веждите му се повдигна и той остана в очакване на думата, която винаги ѝ бе тъй трудно да произнесе в негово присъствие.

– Моля те – каза тя. – Моля те, помогни ми да намеря баща си!

Той взе палтото си от куката и го облече.

– Ще ти дам отговор утре сутринта.

– Но...

– Един ден в повече едва ли има голямо значение, Рени. Това е факт, с който ще трябва да се примириш. Мисля, че знаеш кой е другият факт. – Той нахлупи шапката и отиде да се погрижи за конете.

Рени разбираше какво искаше да каже той. Нямаше никакви гаранции за успех, даже и ако успееш да стигнат до пролома Джъгълър. Търсенето им можеше да завърши с намирането не на Джей Мак, а на тялото му. Това едва ли би могло да се нарече успех.

Когато Джарет се върна, ръцете му бяха пълни с цепеници. Той избута вратата с рамо, успявайки да задържи товара си. Но след няколко крачки ръцете му не издържаха и дървата се разсипаха на пода. Той

изруга, ритайки една цепеница към огъня. Тя попадна право в огнището и искрите се разхвърчаха на всички страни.

Рени остави вестника си и стана от скамейката до прозореца. Тя се наведе в краката на Джарет и започна да събира цепениците.

– Остави ме да ги събера – каза тя. – Преди да подпалиш цялата къща.

Джарет преглътна гнева си и приклепна до нея. Пръстите на дясната му ръка бяха изтръпнали. Можеше да използва ръката си, за да придвижи няколко цепеници към огнището. По-голямата част от работата свърши с лявата си ръка. Когато приключи, отново излезе навън. Този път се върна по тъмно.

Рени чу, че Джарет леко се препъваше, когато буташе вратата. Можеше да се обзаложи, че е пил. Не вдигна глава от вечерята си. Струваше й се по-лесно да не показва, че е сърдита. Взе си парче от задушено еленово месо. То бе леко прегоряло, но не можеше да спре да яде, нищо пък му показва, че се наслаждава на яденето.

Джарет си сипа една чиния, но вместо да седне на масата тръгна към люлеещия се стол. Тежко се стовари на него, протегна се и се отпусна. Загреба с лъжица от задушеното и го поднесе към устата си.

– Каза, че не можеш да готвиш – каза той. След като опита от яденето. – Беше права.

– Моето е добре.

– Моето е изгорено.

– Това е защото те нямаше толкова дълго.

Той стана и отиде до масата. Преди Рени да успее да защити чинията си, той бе загребал малко от задушеното й лъжицата си. Опита яденето й. То бе също така трудно за преглъщане както и неговото.

– Лъжкия! Ти си изгорила цялата тенджерка.

Тя сви рамене.

Той побутна с върха на крака си един от столовете и седна до нея на масата.

– Какво има?

– Нищо. – Този път тя погледна към него.

Усмивката на лицето му можеше да бъде описана като обикновена.

– Ти си пил.

Тъй като това не беше въпрос, Джарет не видя причина да отговаря. Той разбърка с лъжица яденето си. След няколко хапки изгореното ястие не му се струваше вече толкова лошо. Даже малко съжаляваше, че не е присъствал на готвенето му. Щеше да има още една история да

разказва на Дъфи.

Оглеждайки стаята, Джарет забеляза, че Рени бе прекарала деня в чистене. Чергата на пода пред люлеещия стол бе почистена, подът изменен, полицата над камината избърсана от прах. Забеляза, че столът, на който седеше, не се накланяше вече на една страна. Даже бе изравнила краката на стола! Горната част на печката бе излъскана, а чиниите от мивката измити.

– Виждам, че си си намерила занимание – каза той.

Тя нямаше твърде голям избор. Ако не се занимаваха с нещо, и двамата биха се побъркали. Освен това, когато бе почнала да готви, кухнята скоро стана неузнаваема. Бе разсипала брашно от килера до печката, една пътечка от захар бе образувала на масата. Веднъж обърна тенджерата с вряла вода и се поряза, изцапвайки масата с кръв, когато режеше еленовото месо. Почистването се бе превърнало в неотложна необходимост.

Джарет протегна ръка от ъгъла на масата и докосна косата на Рени върху едното ѝ рамо. Тя се дръпна. Пръстите му спряха движението си, но той не отмести ръката си.

– Имаш малко брашно в косата. – Когато видя, че тя се отпуска, той довърши изчеткването на косата ѝ.

Рени дръпна кичурите назад, когато той свърши, и ги прикрили в разхлабен кок на тила си. Медночервени къдрици падаха над челото ѝ. Без да обръща внимание на усмивката на Джарет, тя намаза с масло една питка, като първо отрязва изгорялата долна част.

– Лицето ти изглежда по-добре – каза той. Когато го погледна въпросително, той добави: – Подутината е спаднала. Цветът все още не е добър.

Тя се беше огледала в огледалото за бърснене на Джарет и бе открила, че е достатъчно суетна, за да не иска да вижда отражението си още много дни.

– Не е толкова зле – каза тя.

Джарет също мислеше така, но бе изненадан, че тя го казва. Мълчаливо довърши яденето си.

Когато Рени привърши с миенето на чиниите, Джарет бе вече на крака. Обикновената му усмивка бе изчезнала и главата започваше да го боли. Той си помисли дали да не си легне по-рано, но докато гледаше как Рени работи, разбра какво трябваше да прави. Когато тя взе нещо за закърпване, той стана от мястото си до прозореца и отиде към помпата в кухнята.

– По-добре ли шиеш, отколкото готвиш? – попита той, докато наблюдаваше как се опитва да вдене иглата.

– Не – каза тя. – Ни най-малко.

Той не можа да се въздържи и се усмихна. Тя го казваше толкова спокойно.

– По-добре, отколкото пееш?

– По-зле.

– Хубаво е, че строиш мостове тогава.

Тя наведе глава, за да не види, че се бори с усмивката си.

– Това е много хубаво.

Джарет напълни голяма тенджерата с вода и я сложи на огнището. Добави и един чайник, пълен с вода, а на печката постави две по-малки тенджери. Стъклата на прозорците скоро се покриха с пара. Докато водата се стопляше, Джарет изчисти дървената вана. Усещаше погледа на Рени върху себе си, но не можеше да я изненада. Всеки път, когато поглеждаше към нея, клепките ѝ се навеждаха към онова, което шиеше.

Джарет започна да носи тенджерите с лявата си ръка и напълни ваната зад жълтата памучна завеса. Когато наля последната кофа студена вода от помпата, Рени беше станала и тръгваше към стълбата.

– Къде мислиш, че отиваш? – попита той.

Тя посочи към ваната.

– Ще почакам горе, докато се къпеш.

– Не съм пропил всичките си пари в Бендърс. Дадох две монети по дванадесет цента, за да се изкъпя в града. И едно пени за сапун. – Той потърка брадичката си. – Освен това се избърснах. Това е за теб.

– За мен? – Рени не можеше да повярва. – Ти направи това за мен?

Искреното ѝ учудване имаше обратно въздействие върху Джарет. От начина, по който реагираше, можеше да си помисли, че никога не бе правил нищо за нея. Той ѝ обърна гръб.

– Ще ти донеса няколко кърпи – каза той троснато.

Държанието му объркваше Рени, но тя не искаше това да засенчи радостта ѝ. Бързо изкачи стълбата до горния етаж и разхвърля целия си багаж във всички посоки, търсейки сапуна солите за баня.

– Какво правиш? – извика той. – Водата ще изстине.

Тя му каза.

– Трябва да са останали при нещата, които оставих при Джоулин. – Рени съблече роклята си, нахлузи нощницата и слезе по стълбата. Джарет го нямаше, на печката се топлеше още вода. Рени се шмугна зад завесата, съблече се и бързо влезе във водата. Беше приятно топла,

плискаше се в голите ѝ гърди, а когато навлезе по-дълбоко – и в раменете ѝ. Джарет бе оставил кърпа на облегалката на един от столовете. Рени я взе сгъна я и я постави зад тила си вместо възглавница, затвори очи и се зарече, че ще остане така, докато дойде пролетта.

Жълтото перде литна нагоре от повеея при отварянето на вратата.

– Тук съм – извика тя на Джарет, за да го предупреди да не нарушава усамотението ѝ.

Той обаче го наруши. Ръката му се плъзна между завесата и стената. Това бяха солите за баня. Когато ги взе, той ѝ подаде лавандуловия сапун.

– Донесох багажа ти от града. Бях забравил, че го оставих при конете.

Тя отсипа от солите във ваната. Кожата ѝ сякаш поемаше аромата им и меката лековита сила на водата. Рени разтърка малко сапун върху гъбата и започна да се мие с бавни мързеливи движения. Тъй като очите ѝ бяха затворени, тя не забеляза, когато главата на Джарет се показа иззад завесата достатъчно дълго, за да добави гореща вода и да пробва с ръка дали не я бе изгорил.

– Стой от другата страна на пердето – каза Рени. Тя погледна към себе си, след като той се бе дръпнал, и бе доволна да установи, че не бе видял нищо друго освен голите ѝ рамене. – Ако си спомняш, предложих да отида на втория етаж, докато ти се къпеш.

– Ако си спомняш, аз пък не ти предложих такова нещо. – „Това бяха чудесни рамене“ – си помисли той.

Рени беше прекалено доволна, за да прави въпрос от това.

– Ще спя тук тази вечер – каза тя.

– Няма да ти бъде удобно.

– Нищо не може да ме убеди в това сега. – Тя вдигна единия си крак и започна да го сапунисва.

От другата страна на пердето Джарет се самоизмъчваше, представяйки си какво правеше тя.

– Имаш ли нужда от помощ?

Бузите ѝ порозовяха. Въпреки че думите му я накараха да се почувства така, сякаш гръбначният ѝ стълб щеше да се разтопи, тя успя да вложи решителност в гласа си.

– Джарет, аз се къпя сама от петгодишна възраст.

– Недосетливост от моя страна.

– Ти си непоправим.

Той нарочно се направи, че не я е чул добре.

– Ненасърчим? Не си права. Само една дума от теб и...

– Непопра... – тя спря. – О, стига. Знаеш много добре какво искаш да кажа. И не желая да говоря с теб повече. Отнема ми твърде много енергия.

В същия момент завесата бе дръпната.

– Мога да дойда по-близо – каза Джарет. – Няма да се налага да викаш.

Тя хвърли кърпата си по него.

– Направи си кафе и го изпий чисто! Трябва да изгрезнееш.

Джарет взе кърпата от лицето си и я хвърли обратно.

Рени почти се остави да бъде излъгана и да се надигне от водата, за да хване кърпата. В последния момент усети номера му и остана на мястото си. Закани му се с пръст.

– Стига вече глупави шеги!

Без да се смути, Джарет вдигна кърпата от пода, сложи я в ръцете ѝ и дръпна завесата, отивайки да прави кафе.

Рени изцяло се потопи под водата, накисвайки косата си. Насапуни-са я и разтърка пяната. Едва когато имаше нужда от изплакване, тя отново започна да моли Джарет.

– Пия кафе – отговори ѝ той.

– Не бъди ужасен! Само ми донеси тенджерата топла вода. Няма нужда да бъде гореща. – Тя бързо добави: – Но не и ледено студена.

– Вие сте много специална.

– Моля те!

– Харесвам тази дума. – Той остави чашата си и взе тенджерата с вода от печката. Потопи пръст, за да е сигурен не бе твърде гореща, нито прекалено студена. Този път, влизайки в оазиса на Рени, Джарет дръпна изцяло завесите настрана. Тя се скри по-надолу под водата, с колене под брадичката. Тъмночервената ѝ коса бе събрана на пенеста корона над главата ѝ, малките мехурчета бяха като диаманти на корона. Джарет коленичи до ваната и вдигна нагоре тенджерата.

Тя го погледна с подозрение.

– Водата не е студена, нали?

– Имах желание да го направя – каза той. – Но не, не е студена.

Рени започна да търка лицето си в очакване на топла водопад. Вместо това той наклони едва тенджерата, така че тънка струя потече върху лицето ѝ. Пяната бавно се свличаше по челото ѝ, по затворените ѝ клепачи и бузите. Короната от коса постепенно се разпадна. Тя се отпусна и вдигна нагоре към тънката струя.

Джарет леко я докосваше, насочвайки ручейчетата, които се стичаха по слепоочията и бузите ѝ. Възглавничките на пръстите му нежно търкаха посинялото място около челюстта ѝ.

Палецът му едва се допря до огънатите краищата на миглите ѝ. Той прокара пръсти през мократа ѝ копринена коса, и след това я разстла на рамото ѝ. Тъмните краища на червено кестенявите кичури се разтвориха във водата и полепнаха по извивката на гърдите ѝ.

Когато и последната капка вода бе излята, той сложи настрана тенджерата. Лицето на Рени все още бе вдигнато към него, сега толкова близо, че той усещаше топлината на дъха ѝ върху бузата си. Тя не беше отворила очи.

– Това ли е всичко? – прошепна тя.

Той я погледна. Кадифените ѝ мигли. Блясъкът на кожата. Влажните устни.

– Не – каза той пресипнало. – Не мисля, че е всичко.

И долепи устни към нейните.

Глава 9

Първото докосване бе колебливо. Второто – малко по-решително. Когато устата на Джарет за трети път докосна нейната, всички следи на колебание изчезнаха. Устните му почувстваха сладкия ѝ отговор. Целувката стана по-дълбока.

Ивици мъгла се издигаха над повърхността на водата. Рени повдигна ръката си. Водата във ваната леко се раздвижи. Тя докосна с върха на пръстите си влажните къдрици на врата му. Водни струйки се спуснаха под яката му. Капчици си проправиха път по гърба му. Сякаш Рени го беше докоснала.

Той чувстваше необходимост да го докосва навсякъде.

Джарет обхвана с ръка лицето ѝ. Палецът му галеше извивката на шията ѝ. Под него той чувстваше пулса ѝ, най-напред спокоен, след това ускорен. Устните му се придвижиха към ъгълчето на устата ѝ и се плъзнаха надолу по лицето към ухото ѝ. Дъхът ѝ замря, когато той подрази леко със зъби долната част на ухото ѝ, а след това с език извивката му.

Рени почувства по кожата си топлината от допира на Джарет. Палецът му, изглежда, разпалваше пулса ѝ. Пръстите му се движеха бавно от врата към рамото ѝ и обратно. Устните му докоснаха слепоочието, след това ъгълчето на затворените ѝ очи. Ръката му се плъзна по извивката на гърдите ѝ под водата. Кожата ѝ пламна. Розовите зърна на гърдите ѝ се втвърдиха. Ръката му се придвижи между гърдите ѝ и той усети биенето на сърцето ѝ с дланта си.

Горещи сълзи пареха клепачите ѝ. Плачът ѝ бе тих, плах. Тя се изправи, отблъсна ръцете на Джарет и извърна лице, за да избегне целувките му. Водата преля ваната, когато вдигна колене към гърдите си, за да се защити. Тя се сви. Рени не трябваше да наблюдава Джарет, за да разбере, че той се отдръпва. Тя го почувства.

Джарет спря неподвижно. Дълго гледа приведената ѝ глава, присвитите ѝ рамене и разпилените по повърхността на водата тъмни кичури коса.

– Изглеждаше, че имаш желание – каза той бавно.

Тя кимна, с буза, опряна в коленете. Не смееше да го погледне, страхуваше се да му позволи да я докосва, страхуваше се да не му позволи. Смущението ѝ само увеличаваше опасенията ѝ. Опитва се да

говори, опита се да му каже това, което мислеше, но устата ѝ бе пресъхнала. Тя си спомняше други ръце, не толкова нежни, спомни си как веднъж по-рано спокойствието на Джарет премина в ярост и как яростта се насочи към нея. Жестоките спомени я накараха да потръпне.

Навитата кърпа, която Рени използваше за облегалка на врата си, се плъзна във водата. Джарет посегна към нея, като внимаваше да не я докосва. Независимо от това, той видя, че тя трепна. Ядосан по причини, които не осъзнаваше добре, Джарет хвърли мократа кърпа. Тя падна на пода и разпръсна вода по обувките му. Намери ѝ суха кърпа, хвърли я на поставения до ваната стол, след което хлопна вратата на хижата.

Рени не посегна веднага към кърпата. Остана във ваната, докато водата се изстуди, вледени кожата ѝ и просмуче топлината от ласките на Джарет. Усещането бе само временно. Взе кърпата и откри, че е суха, но използвана. Бе пропита с мириса на Джарет. Бе останал ароматът на бръснарския му сапун. Използва я не защото нямаше друг избор, а защото желаше да почувства допира му по тялото си. Стомахът на Рени се присви, докато тя се пребори с надигащата се уплаха.

Намираще си занимание, за да не мисли за това. Изпразни ваната, като изхвърляше кофите вода през задната врата. Изтри следите от локви по пода, после прибра съдовете, които Джарет бе използвал, за да стопли водата. Докато го нямаше, се опита да подреди в хижата неща, които нямаша, нужда от подреждане. Разрови огъня, донесе дърва и подряза фитилите на всички газени лампи. Няколко минути стоя боса, по нощница, на малката входна веранда, като се заслушваше и търсеше някаква следа от Джарет. Само вятърът шумеше в дърветата и навяваше сняг. Най-накрая тя си легна.

Джарет влезе в хижата много по-внимателно, отколкото я бе напуснал. Спокойно се освободи от палтото и обувките си. Стъпваше по пода внимателно, хвърли дърва в огъня, преди да се изкачи по стълбата на горния етаж. Стъпи върху купчината завивки, които завиваха Рени, и си събу панталона след което легна в пухеното легло. Въздъхна, когато завивките се придвижиха към него.

– Мислех, че спиш – каза той. Искаше да вярва в това. Зави се внимателно.

– Пак си ходил в „Бендърс“ – каза тя. Не харесваше, че гласът ѝ бе леко обвиняващ. Той имаше право да ходи където си иска и когато си иска. – Съжалявам. Не желаях да прозвучи така.

– Да, ходих.

– Имаш право – каза след малко тя. – Така исках да прозвучи.

– Това си е моя работа.

Все още добре завита, Рени се обърна на една страна към него. Можеше да протегне ръка и пак да не го докосне, но изглежда, сега ги разделяше нещо повече от физическо разстояние.

– Да, знай, но се безпокоя.

– За мен? – попита той. – Или за себе си?

Рени нямаше да позволи да бъде объркана.

– И за двамата – каза тя. – Но главно за тебе.

Гласът му стана рязък:

– Какво мислиш, че правих? Че отново съм пил? Не съм.

– Не – каза тя. Нещо твърде болезнено заседна в гърло то й. Трудно й бе да говори. – Не, не мисля. Бил си при Джоулин.

Джарет не отговори веднага. Бе се взрял пред себе си в тъмнината и се чудеше какво да отговори. Знаеше какво мисли тя, а той знаеше истината. Двете не бяха едно и също нещо. Най-после попита:

– Как би могла да знаеш?

Рени притвори за малко очи:

– Усещам мириса й върху тебе.

– Разбирам.

– Тя обожава сапуните с аромат на роза.

– Вярно е.

Рени подви ръка под края на възглавницата си. Юмрукът й бе свит, както и всичко в нея:

– Тогава ти не отричаш това.

Не би трябвало да боли толкова много. Не биваше да се чувства предадена. Нямаше да промени нищо, ако си казва това. Чувството оставаше.

– Ще ме заведеш ли утре до пролома?

– Не съм решил.

Рени се чудеше дали това наистина е вярно, или той просто ме искаше да започне отново разговор за това.

– Кога ще решиш? – попита тя.

– Когато реша.

Това не бе задоволителен отговор. Рени сгъна възглавницата под главата и примига, като задържаше изгарящите сълзи, които, изглежда, извираха от нищото. Заговори задъхано:

– Когато по рано ме целуваше... Исках да... исках... харесваше ми, като ме целуваше.

– Не искам да говорим за това. Спи.

– Не, още не. Ти излезе с някого. А аз бях тук сама, сама с мислите си. Опитвах се да се занимавам с нещо, опитвах се да не мисля, а после се качих тук, лежах и мислех. Но не можех нито да заспя, нито да мисля.

Джарет раздражено каза:

– Какво искаш да ми кажеш?

Тонът му ѝ причини остра болка, но Рени продължи едва чуто:

– Искам да бях ти позволила да направиш нещо повече с мене.

– Замълчи, Рени.

– Искам да не бях те спирала.

Ръката на Джарет пропълзя в тъмнината и безпогрешно намери китката ѝ. Рязко я дръпна през разделящото ги пространство и улови другата ѝ ръка. Държеше ръцете ѝ здраво от двете страни на лицето ѝ.

Това стана толкова бързо, че тя не успя да се изненада. Гледаше към него, търсеше засенчения му профил. Чувстваше сърдитата напрегнатост в силата на хватката му и в силния крак, легнал диагонално върху нейните. Суровият му и съскащ глас бе продължение на същата напрегнатост. Тя потрепери от грубостта в него.

– Какво, по дяволите, искаш от мен, Рени? – попита той. – Наивна ли си или злобна? Или не можеш да мислиш – той притисна слабините си в бедрото ѝ и я накара да почувства твърдостта му, израз на грубо желание и възбуда. – Не ми говори за това колко си желала да се случи, ако не искаш това сега. Искаш ли, Рени? Толкова ли искаш?

– Не – каза първо тя. След това добави: – Не зная.

Той изруга тихо и леко разтърси ръцете ѝ:

– Защо започваш това? Върнах се тази нощ и наистина исках да се престориш, че спиш. Защо, по дяволите, не ми направи тази услуга?

– Аз само мислех да...

Джарет ѝ позволи да се отдръпне и седна. Затвори очи и ги разтри с пръсти.

– Какво си мислеше? – каза той заядливо. – Искаше да ме накараш да те заведа до пролома.

Сега и Рени седна.

– Вземи си ги назад.

– Какво да си взема назад?

– Не съм проститутка – каза тя. – Вземи си думите назад.

Той поклати глава:

– Бил съм с практикуващи проститутки, които нямат твоята опитност.

Жестокостта на изявлението прекъсна дъха на Рени= Гърдите я

заболяха, гърлото я сви. Отдръпна се толкова далече от него, колкото бе възможно. Когато бе способна да говори, гласът ѝ като че ли щеше да се пречупи.

– Променил си се – каза тя безизразно. Това не бе обвинение, а просто констатиране на факт. – Няма нужда от уиски, за да ти се изкривят представите. Пълен си със злоба и гняв, и е явна подлост да не можеш да виждаш истината дори когато си трезвен. Ако не мога да те накарам да ме заведеш до пролома заради истинските причини, не бих желала помощта ти заради измислени.

Дълга тишина последва думите ѝ. Джарет легна отново в пухените завивки и се обърна към стената.

– Никога не зная кое е истинско при теб и кое не. – Това бе единственото признание, което бе склонен да направи. Лягай да спиш, Рени.

Сънят не беше дълъг. Джарет я събуди призори. В краката ѝ лежеше завивката, навсякъде бяха натрупани опакованите им денкове. Ръцете му се подпираха от двете страни на скосения таван. Той погледна надолу към нея, докато тя се протягаше сънливо и отмяташе кичури коса от лицето си. Тя му се усмихна.

Рядко се усмихваше така красиво с изражение на нескрито удоволствие на лицето. Той осъзна, че то не означава нищо, че тя едва ли е будна, но не можеше да позволи да види същата уязвимост в него. Погледна я студено:

– Ако искаш да отидеш до пролома, да си готова до тридесет минути.

Рени го видя да се обръща и слиза по стълбата. Не знаеше, че усмивката ѝ се стопява, също както не съзнаваше, че преди малко тази усмивка бе щастлива и доброжелателна. Тя гледаше към мястото, където изчезна Джарет, и се опита да си представи трудното пътуване с човек, който я мразеше повече от всичко на света.

Джарет бе оседдал конете им и натоварил с припаси третия кон, когато Рени се присъедини към него. Под редингота си тя носеше дрехите, които той бе приготвил за нея. Почувства как той я изгледа отгоре до долу, съставяйки си своя собствена преценка.

– Стават ли ти дрехите? – попита той. – Панталоните? Ризата?

Тя кимна:

– Тези дрехи са на Джоулин.

– *Бяха* – каза той, подчертавайки миналото време.

- Тя ли ти ги даде?
- Продаде ми ги. – В гласа му нямаше злоба.
- Удобни са.

Той ѝ подаде юздите на Албион и задържа погледа ѝ за малко.

- Но ти не се чувстваш удобно?

Погледът ѝ се отклони от неговия. Тя се качи на коня без помощ.

- Не напълно – каза тя. – Не съм свикнала да...
- Да носиш дрехи на проститутка?

Рени разбра тогава, че Джарет, по каквито и да е причини, искаше да се скара с нея, но нямаше да позволи да бъде предизвикана. Ако той искаше да се откаже от уговорката им да я заведе до пролома, тогава трябваше да го направи сам. Тя нямаше да му даде повод.

Когато той беше готов, Рени предпочете да го следва, а не да язди редом с него. Джарет с нищо не показва, че иска това да бъде другояче.

Още в началото Рени откри, че Джарет няма да прави отстъпки заради неопитността или пола ѝ. Той променяше темпото и избираше време за почивки според нуждите на конете. Очакваше от Рени да язди часове наред и след това да е полезна, когато дойде време да се прави лагер. По пътя ѝ отделяше същото внимание и уважение, колкото на провизиите върху товарния кон. Не би могъл по-ясно да демонстрира, че тя е само допълнителен товар. В лагера, разпореждаше без много думи. Тя беше още един чифт ръце и крака, за които трябваше да се грижи.

Не я караше да готви.

Нощем разделяха палатката, но не и завивките. Никога не се събуждаха скарани, нито пък разменяха погледи. Рядко говореха. Рени осъзна, че през тези три дни път Джарет и тя бяха разменили няколко десетки думи. Вече не познаваше собствения си глас, но привикна на съскащите отсечени заповеди на Джарет.

Местността беше неравна. Равните места водеха към много стръмни спускания и изкачвания. На Рени ѝ се струваше, че е постоянно наклонена напред или назад на седлото. Стелешите се хвойнови храсти прикриваха неумолимата белота и скалите, а всичко наоколо бе покрито с безкрайни гори. Снегът очертаваше тънките клонки на трепетликата. Планинските потоци течаха стремително, понякога под тънък слой лед, така че водата изглеждаше като под стъкло. Топящите се връхчета на ледените висулки ловяха цветовете на дъгата. Въздухът бе свеж, снегът заледен и скърцащ.

През повечето време дивечът се държеше на разстояние. Зайците се разбягваха, птиците излитаха високо, а елените се притаяваха в

присъствието на пътниците. Рени чувстваше повече живот нощем. Освен шума на огъня и спокойното дишане на Джарет тя чуваше всички шумове на природата. Боровете глухо се удряха в земята като хищници и жертви участващи в танц на живот и смърт. Скалистите склонове се раздвижваха, когато животните търсеха безопасност по-високо. Ромонът на ледената вода сменяше ритъма си, когато преследваните пресичаха пътя ѝ.

Рени откри, че спи неочаквано леко.

На разсъзване на четвъртия ден от пътуването Рени се събуди първа. Измъкна се от завивките и напусна палатката без да вдига Джарет. Небето бе сиво и лагерът бе захлупен от облаци. Слънцето по-скоро бе светло петно. Едва ли бе толкова силно, че да разсее планинската мъгла. Рени знаеше, че независимо от това те трябваше да пътуват.

След като се изми в потока и се погрижи за себе си, тя се залови с конете. Едва бе запалила огъня, когато Джарет изпъзля от палатката. Хвърли поглед към небето, след това към нея, след което сърдито погледна цялата природа. Рени помисли, че сърдитият поглед е приветствие. Когато той се обърна с гръб към потока, тя просто кимна с глава в знак на печален отговор.

Освежаващото измиване и бърснене с нищо не подобри настроението на Джарет, но той вече не изглеждаше толкова мрачен. Започна да приготвя закуската, докато Рени изваждаше колчетата на палатката. С ъгъла на очите си следеше работата ѝ. Движенията ѝ бяха точни и ефективни, и тя се занимаваше със задачата си с повече енергия, отколкото бе показвала която и да е друга сутрин. Джарет считаше, че Рени не само оцелява в негодите на пътуването, но и се приспособява към тях.

– Кафето е готово – каза той.

Рени остави чука и колчетата на отпуснатия брезент на палатката и се залови с кафето, преди да е изстинало. Седна на пъна от другата страна на огъня срещу Джарет, стиснала тенекиеното канче с двете си ръце, без да сваля ръкавиците си. Вдигащата се пара затопляше върха на носа и, когато го повдигаше до лицето си.

Закуската бе задушено, останало от миналата вечер.

Когато тя бе готова, Джарет позволи на Рени да си отсипе това, което иска, а след това изяде останалото направо от тенджерата.

– Преди обяд трябва да стигнем до линията – каза той.

Рени повдигна глава повече като реакция на гласа му, отколкото на

съдържанието на думите:

– Толкова близо ли сме.

Той кимна рязко:

– Ще следваме железопътната линия до пролома Джъглър. Така пътуването ще ти се стори по-леко.

Тя не можа да се въздържи и му отвърна:

– Не съм се оплаквала.

– Това не е обвинение – каза той – и на мене лично пътуването ще ми е по-леко.

Рени наведе глава и продължи да се храни, сърдита на себе си, че бе възприела толкова лично бележката му.

– Рано следобед ще стигнем пролома.

Тя кимна, стиснала непреклонно устни.

– Ще се приближим отгоре. Не зная как ще се спуснем надолу към останките от катастрофата. Това може да ни отнеме повече от един ден.

– Толкова дълго? – Безпокойство засенчи смарагдовите ѝ очи, повдигнати към него.

– Ще видим – отсече той.

Темата бе изчерпана. Рени привърши тихо храненето. След това занесе съдовете до потока, изми ги и приключи с прибирането на палатката. Джарет изгаси огъня и оседла конете. Работеха поотделно, но дружно, като се избягваха един друг в повечето случаи нарочно, а не случайно, сякаш движенията им бяха насочвани от невидимата ръка на хореограф.

Достигнаха железопътната линия, положена от Североизточните железници, по-бързо, отколкото бе очаквал Джарет. Яздеха един зад друг и се придържаха към планинската страна на завоя с бавно, но постепенно спускане. От време на време Джарет поглеждаше през рамо към Рени, за да се увери в това, че го следва. Бледността ѝ, откакто ѝ бе казал, че ще стигнат пролома днес, не бе изчезнала. Пълното значение на решението ѝ да търси баща си бе разтърсило Рени много силно. Джарет се чудеше дали вълнението ѝ няма да я прекърши.

Той вдигна ръка, за даде знак за спиране, а с другата държеше юздите на Зили. Под него трасето се губеше под преградата от скали, сняг и лед. Той слезе от коня и отиде напред за да проучи препятствието. Отдясно и над него лавината бе просякла широка пътека през дърветата и храстите.

Рени се изкачи зад него и погледна отчаяно преградата, която в най-високата си част бе два пъти по-висока от Джарет. Не бе възможно

да се определи дълбочината ѝ.

– Какво ще правим? – попита тя.

Джарет поклати глава:

– Каза, че линията на места е блокирана, но не очаквах точно това.

Рени също не го беше очаквала:

– Можем ли да я заобиколим?

– Можем – каза той, – но ще ни отнеме цяла седмица, за да стигнем до пролома по друг маршрут. Трябва да се върнем на половината път. Нямаме достатъчно провизии, за да направим това. Ще трябва да отделя време за лов, а това ще удължи пътуването. Мислех да се разположим на лагер до останките от катастрофата и тогава да ловувам.

– Добре, не можем да преминем през това – каза тя.

Той я погледна, устата му бе изкривена в насмешка.

– Може да не съм инженер – каза той, – но и сам мислех за това.

Тя не му обърна внимание.

– Щом не можем да я заобиколим и не можем да преминем през нея, тогава трябва да минем над нея.

– Ти не слушаш. Аз казах, че можем да я заобиколим. Само че ще ни отнеме повече време.

– След като не ми казваш, че е невъзможно да минем над нея, тогава заобикалянето ѝ не съществува като възможност за мен.

Джарет докосна с показалеца си периферията на шапката си и обходи с очи терена на преградата.

– Истина е, Рени, че не бих могъл да зная дали това е възможно, докато не опитам и не успея. Това, което зная, е, че е опасно. Искаш ли да рискуваме живота си? Погледни към планината, преди да отговориш: виж докъде са стигнали скалите и снегът, които не са се задържали на това късче Земя.

Рени не погледна. Знаеше какво ще види долу и знаеше какво е зад нея.

– Искам да се опитаме да минем отгоре, но не те моля за това. Ако желаш да заобиколим, аз ще разбера и ще те последвам.

– Така че оставяш на мен да реша.

Тя кимна.

Той се обърна към нея и за пръв път от четири дни я докосна, като повдигна с ръце брадичката ѝ. Тя не трепна, стоеше упорито, със зачервени страни, докато той се вглеждаше внимателно в нея, за да разбере силата на нейната решителност.

– Ако посмееш дори и да се спънеш, ще ти стъжня живота.

Тя се усмихна лъчезарно и топло, но Джарет не видя. Беше се обърнал и отдалечил, вече взел решението си.

Рени му помогна да свали част от товара на коня и да разпредели провизиите за Албион и Зили. Когато направиха това, те поработиха заедно, за да възстановят основата на лавината, така че те и конете да стъпват по-добре. Отъпкаха снега, където бе рохкав, и където бе възможно, отместваха камъните. Придвижването бе бавно. Скали, които на пръв поглед изглеждаха, че се държат здраво, едва се крепяха на слой дребни камъчета. Когато се придвижваха, плъзгайки се като сачмени лагери, скалите на свой ред също се движеха. Рени прехапваше устни винаги щом чуеше някакъв звук или когато усетеше, че земята под нея пропада. В противен случай можеше да извика.

Когато Джарет и Рени достигнаха върха, видяха, че останките от лавината се простираха на петдесетина метра пред тях. Тя се спускаше постепенно към линията и те се намираха на най-стръмната точка на устието. Рени изчака на върха, докато Джарет се качваше и слизаше, за да доведе конете. Гледаше ги ласкаво и ги успокояваше, когато се подплашваха в началото на изкачването. Рени не се съмняваше, че той ще ги накара да се движат, доста често бе ставала свидетел на успехите му с наперения товарен кон, за да не бъде сигурна в резултата. С малко тъга осъзна, че понякога той използваше, подобна техника и с нея.

– Може би имам повече чувствата на кон, отколкото здрав разум – си каза тихо тя, докато Джарет изкачваше хребета.

Той погледна към нея и за момент на лицето му се върна старата лека усмивка.

– Не се надценявай – каза сухо той.

Рени знаеше, че въздухът не бе и с градус по-топъл от преди секунда. Само имаше това чувство. Без повече думи, скривайки усмивката си, тя внимателно започна да избира пътя си през скалите и леда.

Едва когато достигнаха безопасно другата страна, Рени разбра грандиозността на постижението им. Като гледаше, назад към преодоляното препятствие, тя видя неустойчивото равновесие на лежащите една над друга скали. Снега и ледът, които ги бяха слепили, се топяха много по-бързо, отколкото бе забелязала Рени, докато преминаваха над тях. Без видима причина цял блок от блестящи скала и сняг се плъзна по планинския склон. Първо прогърмя, след това ехото повтори мрачно грохота до затихването му далече надолу по склона.

Джарет пришпорваше конете, но вниманието му беше насочено към Рени:

– Прилоша ли ти?

Рени преглътна трудно и отстъпи тревожно по ръба. Кракът ѝ срещна крепежа на релсата зад себе си и тя седна върху трасето.

– Добре, че не се спънах – каза недоволно тя, като повдигна към Джарет леко смутени очи.

Той прехвърли поводите в дясната си ръка, а лявата протегна към Рени. Изправи я на крака. За малко телата им се докоснаха, след което я пусна. И двамата имаха еднакво чувство за близост, но само Джарет знаеше точно колко близо бе до това да я целуне.

Рени се изтупа и оправи шала на врата си. Възстановила се, тя взе юздите на Албион от Джарет и поведе кобилата по трасето. След като тръгнаха, бе по-лесно да се престори, че не трепери толкова силно, както си помисли отначало. Нямахме други препятствия по трасето. По пладне Джарет и Рени достигнаха началото на пролома, известен като Джъгълър Джъмп, което надминаваше очакванията на Джарет. Докато трасето следваше плътно извивката на планината и взривовете бяха разширили площадката, самият пролом се простираше далеч зад планината.

Рени и Джарет отстъпиха няколко крачки от пропастта. На стотина метра под тях лежаха преобърнатите останки на №412.

– Виждам четири пътнически вагона и един товарен – каза Джарет.

Снегът отдавна покриваше повредените вагони, и дърветата, които се бяха свлекли от планината, също ги скриваха от поглед.

– Това ли очакваше да видиш?

Тя кимна. Товарният вагон лежеше на една страна и се забелязваше само защото от него все още се виждаха малки червени петна. Три от вагоните се различаваха съвсем трудно, тъй като бяха изкривени и разбити, изменили първоначалната си правоъгълна форма и превърнали се в безформена маса.

Четвъртият вагон беше нещо друго и привлече вниманието на Рени. Даже преди катастрофата той бе нещо по-различно от останалите. Джей Мак настояваше личният му вагон да бъде оборудван функционално и удобно. Само от външната страна той разреши да бъде поставена украса, която служеше само за да го отличава. Кръстът на Уърт бе изобразен от двете страни на фургона и на покрива. Личният вагон на Джей Мак бе единственият, който бе в сравнително изправено положение. Наклонът към няколкото прикриващи го бора означаваше, че снегът не се задържаеше толкова здраво на покрива му. Когато се взря по-внимателно, тя успя да види герба със златни листа върху блестящата черна основа.

Тя го посочи на Джарет:

– Това е вагонът на баща ми – каза тя. – Игън ми съобщи, че ще го намеря почти изправен. Може да се каже, че не е повреден много.

Джарет не можеше да твърди подобно нещо, но замълча. Това, че бе останал така, не означаваше, че не се е превъртял във въздуха, като е падал надолу. Нито че Джей Мак непременно е имал по-голяма възможност да оцелее след катастрофата.

– Как ще се спуснем долу? – попита тя.

– Ами можем да сторим това, което правеше стария Бен Джъгълър...

– Не мога да скачам.

– Тогава ще продължим да вървим. Ще следваме трасето до най-долната му точка, след това ще се върнем назад през гората. Не е толкова стръмно, колкото изглежда. – Той се усмихна. – Скачането тук няма смисъл.

Тя гледаше след него, докато той се отдалечаваше:

– Ще го направиш ли?

Той вдигна дясната си ръка:

– Кълна се в Бога.

Рени не го виждаше, но можеше да предполага, че все още се усмихва. Пое юздите на Албион и тръгна по стъпките му.

Това бе едно от тези неща, които не биваше да се случват и за резултата от които никой не бе подготвен. Те дадоха почивка на конете си покрай железопътната линия, след което натовариха обратно провизиите на гърба на товарния кон и се качиха на конете. Нито Албион, нито Зили намираха терена, който трябваше да изминат, за по-труден от този, който беше вече зад гърба им. Като гледаше надолу към Джъгълър Джъмп, Рени видя, че Джарет бе прав за наклона на планината. Тя ставаше все по-стръмна и изкачването и спускането бяха невъзможни там, където се издигаше вертикално, за да крепи линията.

Теренът, който бяха преминали, сега изглеждаше приятен склон в сравнение с гледката отгоре. По-късно, когато се връщаше назад, тя си даде сметка, че може би лекотата, с която се движеха или чувството на гарантирана увереност, че са достигнали крайната точка на пътуването си, ги бяха направили непредпазливи.

Рени видя заека, който профуча под копитата на Албион едва когато конят ѝ се изправи на задните си крака. Тя успя да се задържи на седлото, но Албион спря нерешително и едва не падна на земята. Това отвлек вниманието на Джарет и той не се подготви за погрешната стъпка на Зили. Опита се да се изправи на седлото, сграбчи го, но остро

пробождане и ръката му попречи да се хване добре. Уплахата му бе само за миг, но Зили я почувства. Тя пристъпи неспокойно, бутна с копита няколко скали и започна да се плъзга.

Джарет доби някакъв контрол над Зили, като се наведе напред на седлото и я остави да прави това, което можеше. Краката на кобилата тъпчеха на едно място за опора, след това тя се устреми напред. Това бе една дива езда към дъното на пропастта и за момент Джарет си помисли, че той и Зили ще я завършат успешно. Тогава видя падналия бор. Лежеше на склона с клони, преплетени в клоните на друго дърво, и преграждаше пътя като врата четири стъпки над земята. Опита се да използва коленете и краката си, за да пренасочи кобилата, но тя бе прекалено подивяла от страх, за да почувства движенията му и да ги разбере. Джарет бе безпомощен да предотврати скока ѝ и нямаше сила в дясната си ръка, за да се задържи. Той изхвъркна от седлото и за разлика от Зили не премина препятствието.

Рени беше на път да настигне Джарет, когато видя падането му. Видя поваления бор, осъзна, че Зили ще го прескочи, но не мислеше, че това ще изхвърли Джарет. Той изхвърча от коня, сякаш седлото и юздите му бяха покрити с мазнина.

Когато тя стигна до него, Зили се бе успокоила и се връщаше назад към мястото, където лежеше Джарет. Кобилата наклони глава над дървото и се опита да побутне Джарет и да го събуди. Рени коленичи до Джарет и със сила отблъсна носа на Зили. Кобилата се отдръпна и тръгна обидена нанякъде.

Дишането му бе слабо, но равномерно и Рени лесно напипа пулса му. Тя го разтърси леко няколко пъти, като го викаше по име. Когато той не отговори, свали ръкавиците си и шапката му. Пръстите ѝ се забиха в косата му и внимателно започнаха да опипват главата му за подутини и рани. Почувства подутина, колкото гъше яйце, точно зад дясното му ухо. Кръвта не я безпокоеше, но размерът на отока я тревожеше. В момента би дала всичко, за да притежава малко от медицинските познания на сестра си Меги. Това, че е инженер, я караше да се чувства като риба на сухо навсякъде освен в Уърт Билдинг – а по-късно дори и там.

Останките от катастрофата, които се опитваха да достигнат, бяха още доста далеч от мястото, където се намираха, макар че сега пътят в по-голямата си част бе равен, Рени знаеше, че нито може да повдигне Джарет, нито да го остави да лежи тук. Помисли си да направи лагер точно тук, но личният вагон на Джей Мак ѝ изглеждаше по-добра алтернатива.

След като се увери, че Джарет няма други видими наранявания, Рени внимателно го обви с едно одеяло после го покри с други. Запали бързо огън, който да пропъди, макар и не напълно, студа. Завърза Зили и товарния кон и се качи на Албион. Кобилата бързо стигна до мястото на катастрофата.

Рени знаеше, че няма да намери баща си в неговия вагон, така че не се спря, за да събере сили, преди да влезе. Не бе подготвена нито за внезапно обзелото я вълнение, нито за странната обстановка. С мъка можеше да си поеме въздух.

Хвана се за вратата, за да запази равновесие. Фургонът бе доста наклонен и няколко здрави бора го задържаха да не се преобърне. Всичко във фургона, което не бе закрепено се бе прекатурило на една страна. Нещата, които бяха закрепени, като леглото и масата за хранене, бяха достатъчно наклонени за да объркат ориентацията ѝ. Рени усети, че накланя глава в усилието си да намали чувството си на замаяност.

Не можеше да направи нищо, за да подтисне обзелото я вълнение. Това място бе на баща ѝ и тя не можеше да си го представи без него. Изглеждаше, че то не може да съществува отделно от Джей Мак. Дори фургонът да беше в напълно хоризонтално положение, пак би ѝ прилошало от объркването.

Сълзи замъглиха погледа ѝ за момент и когато вдигна ръка за да ги изтрие, залитна леко върху неравния под. Запази равновесие, като се хвана за вратата, а с другата – за добре закрепена маса в ъгъла. Преминването по дължината на вагона беше като придвижване по кораб, наклонен откъм подветрената страна.

Отоплителната печка модел Франклин бе целта на нейното придвижване. Печката бе разположена под същия странен ъгъл както всичко останало, но когато провери пантите и шевовете ѝ, всичко изглеждаше наред. Кюнецът бе изправен и Рени не виждаше причина да не я използва. Тя щеше да осигури на Джарет най-топлата нощ, откакто напуснаха Икоу Фолс.

Сега трябваше да го донесе тук.

Нещата, от които имаше нужда, бяха в товарния вагон. Тъй като той бе обърнат на една страна, тя трябваше да се промъкне през счупения страничен прозорец и да скочи вътре. Избърса снега от шкафа с инструменти и намери брадва, чук, гвоздеи и въже. Това бяха инструментите, от които се нуждаеше веднага. Извади също щанга и четири ключа с различен размер на рамената и различна дължина. Усилията ѝ да отвори някоя от вратите отвътре бяха напразни. Снегът блокираше и двата

изхода, а пантите бяха отвън. След като хвърли всички инструменти, които ѝ бяха нужни, през прозореца, Рени издърпа пейката от склада под него, стъпи отгоре и се промъкна през отвора.

Навън тя се зае да почисти една от вратите от сняг и лед. Рени използва чука, за да избута щифтовете на пантите, които извади напълно, след което махна дръжката на вратата. Заби гвоздеи в горния ръб на вратата, така че половината им да остане навън, и завърза за тях здраво краищата на въжето. Дръпна другия край на въжето и с малко усилие вратата се плъзна по снега.

– Става за шейна и носилка – каза си тя. Рени окачи въжето около гривната на седлото, като го остави достатъчно дълго, за да не може вратата да нарани глезените на Албион я се качи на коня и го подкара, като го направляваше с крака, а с ръцете си управляваше въжето на шейната. След много проби и грешки Рени можеше да предотврати твърде голямото приплъзване на вратата встрани.

По нейна преценка всичко това не ѝ бе отнело повече от тридесет минути. Джарет все още бе в безсъзнание. Рени докосна челото му с опакото на ръката си, а след това гърдите му. Тялото му беше малко по-студено отпреди и това подсили най-лошите ѝ опасения.

Рени използва одеялата, за да повдигне и преобърне Джарет в шейната. Тя го завърза с въжетата от провизиите им. Като разгледа резултата от своя труд, се учуди от факта, че така омотан, той прилича на Гъливер.

– Почакай, докато се събудиш във фургона. Първото, което ще ти дойде на ум е, че си в някакво дяволско подобие на Лилипутия.

Тя въздъхна, тъй като той не ѝ отговори.

– Добре, Зили – каза тя, като развърза кобилата, – сега е твой ред да теглиш. – Държеше здраво главата на Зили за ремъка до челюстта ѝ и я гледеше строго. Зили не помръдна.

Това не беше начинът, който Джарет използваше, за да успокоява капризната кобила, но той успя.

– Важното е, че се разбрахме – каза тя.

Пренасянето на Джарет до фургона не бе най-трудната част от задачата, с която се бе заела Рени. Трябваше да го вкара вътре. Рени прецени още колко часа остават до здрачаване и реши, че няма време да пали нов огън. Провери дали Джарет е завит и на завет, събра инструментите си и отново отиде до товарния вагон.

След като разгледа колелата на вагона, до които имаше достъп, избра това, което беше най-малко повредено от катастрофата. Жлебът за

релсите бе все още равномерно заоблен, а не сплеснат, както би могъл да бъде. Ако машинистът е бил предупреден за това, което е щяло да се случи той би могъл да се опита да използва ръчните спирачки. По-силна ръка би довела до сплескване на колелата, но нямаше да измени съдбата на пътниците. Сега гладкият жлеб на колелото щеше да ѝ помогне да спаси живота на Джарет.

Изпълнението на задачата изискваше повече груба сила отколкото хитрост. Това, което Рени не можа да направи с железните ключове с дълги рамена, най-накрая постигна с шангата. Когато колелото беше извадено, тя го претърколи до фургона.

Бе ѝ твърде трудно да работи с дебелото си палто, а и беше твърде разгорещена от усилията. Рени го съблече и уви с него Джарет. Стъпи на наклонената платформа в единия край на фургона и заби клин в стената точно над врата на възможно най-голямата височина, до която можеше да стигне. Колелото бе тежко, но не толкова трудно за вдигане колкото би бил Джарет. Все пак Рени знаеше, че би могла да направи един, вероятно два опита, да надене централния отвор на клина. Сигурно след това не би имала сили да повдигне колелото. Мисълта за това колко трудно вдяваше игла не я правеше по-уверена.

Тя повдигна металното колело с пъхнати в ръкавици ръце, подпря го на парапета на платформата за момент, след това го вдигна над главата си. Усети клинът да влиза в отвора, след това почувства, че колелото се изплъзва. Мина ѝ през ум, че никога не е била много ловка и при закачането на картини. Връвчиците им, изглежда, никога не се закачаха за гвоздеа. Проклятията понякога помагаха.

Рени направи още един отчаян опит, като ругаеше грубо и цветистото. Този път клинът задържа колелото. Сега трябваше да намери гайка, която да предотврати измъкването на колелото от клина при въртене. Нямаше такава, която да стана точно за целта, но Рени импровизира, като използва гайка, малко по-широка от клина, и я затегна с малки парчета дърво, които действаха като клинове. Тя завъртя пробно колелото. То се крепеше здраво на мястото си.

Система от две макари би била по-добра, помисли си тя, но и една щеше да ѝ свърши работа. Рени обвини Джарет в одеяла и въже, след това прекара въжето над жлеба на колелото и завърза края му за седлото на Зили. Отвори вратата на вагона, така че да бъде лесно да вмъкне Джарет вътре, щом Зили тръгне напред. Проблемът бе да накара Зили да тръгне, докато тя прикрепя Джарет.

Рени реши проблема, като хвърли няколко камъчета по Зили.

Джарет бе повлечен към вагона веднага щом кобилата тръгна несигурно напред. Рени подкрепяше Джарет и насърчаваше Зили да върви. Джарет се удари в железните стъпала на платформата. Рени пазеше главата му. Колелото над главата ѝ изскърца, когато Джарет бе повдигнат над земята. Зили, продължаваше да върви. Джарет бе подхвърлен по-високо и сега Рени можеше да постави ръцете си под него, като люлееше безчувственото му тяло. Тя подкани отново кобилата и сега Джарет достигна височината на кръста ѝ. Рени го насочи към отворената врата и дръпна опънатото въже, за да върне Зили назад.

Изминаха няколко минути ту в молби, ту в проклетия към коня, докато Джарет бе спуснат на пода на вагона. Когато той бе вече долу, тя пререза въжето.

Рени го беше прибрала, но не и стоплила. Щом завърза Зили, веднага насече дърва и запали огън. Вагонът започна да се затопля, след като закова двете счупени стъкла с дъски от товарния вагон. Рени дори не си и помисли да занесе Джарет до леглото. Тя донесе леглото до него, като му постла по посока на наклона на пода, така че той да не може да се обърне и нарани. След като развърза въжетата, с които го бе завързала, Рени внимателно преобърна Джарет на дюшека.

Това отне всичките ѝ жизнени сили и тя едва не припадна, до него.

Настани го възможно най-удобно и отиде да се погрижи за конете. Отдели специално внимание на Зили, която се беше запенила от напрежението. Рени пренесе провизиите и ги нареди до стената. Едва бе пренесла и последните, и слънцето залезе. Здрачът не трая дълго. Рени откри две газени лампи без стъклени глобуси. Трябваше да намери равно място, за да ги постави, така че тя нагласи една полица на стената. Ефектът бе съвсем странен. Полицата бе успоредна на земята под фургона, но наклонена спрямо всичко останало в помещението.

Рени остави чука и запали лампата. Работи още два часа и изчисти строшените стъкла и повредените и неизползваеми вещи. Привикна да се движи и в двете посоки, без да залита, въпреки че си мислеше, че е много по-непривлекателна от планинска коза. Най-накрая, твърде уморена, отиде до близкия поток, стопи сняг за питейна вода, утоли жаждата си и легна до Джарет.

Изми лицето му с останалата вода и остави ведрото да се плъзне встрани. Пъхна се под завивките и се сви много близо до Джарет, отколкото през всички останали нощи от началото на пътуването. Прегърна го през кръста и облегна глава на рамото му.

Когато заспа изтощена до краен предел, за страничен наблюдател

би било трудно да определи кой е по-безчувствения.

Джарет се събуди в полунощ. Нямаше ясна представа къде се намира. Спомняше си последните моменти от стремителната езда със Зили и нищо повече, след като тя прескочи съборения бор. Учуди се защо спи в наклонено положение, защо чувства болки по цялото тяло и защо Рени бе толкова близо до него, че усещаше биенето на сърцето ѝ. Това действаше успокояващо. Той заспа отново.

Рени усети студът да пробужда кожата ѝ. Това я изненада защото знаеше, че е под купчина одеяла. Даже въздухът бе топъл. Изглежда, това нямаше значение. Студът започваше от костите и стигаше само до повърхността на кожата ѝ. Той не излизаше напълно извън нея. От време на време се тресеше неконтролируемо.

Джарет постави длан на лицето ѝ. Тя бе стиснала зъби, но те пак тракаха. Под задебелите си пръсти чувстваше трептенето на мускулите на челюстта ѝ. Изминаха няколко минути, преди да изпадне в неспокоен, повърхностен сън. Влажната кърпа, която той държеше в ръката си, бе безполезна срещу треската ѝ.

Джарет се изправи и пусна кърпата във ведрото с вода което бе поставил върху единствената успоредна на земята полица във фургона. Той се досещаше как бе станало това. Досетливостта на Рени го накара да се усмихне.

През изминалите двадесет и четири часа той забеляза много от работата на Рени: закованите с дъски прозорци, подредените провизии, вратата, превърната в шейна, грижите ѝ за конете и най-чудното от всичко – колелото от товарния вагон над вратата. Трябваше му повече време, за да разбере предназначението му, вероятно много повече време, си помисли той, отколкото е било нужно на Рени, за да го замисли и осъществи.

Джарет погледна надолу към бледото ѝ лице и усмивката му помръкна. Всички усилия, които Рени бе положила за него, доведоха до собственото ѝ заболяване. Тя щеше да осъзнае безплодността на усилията си. Просто още едно добро нейно намерение бе отишло напразно. Той въздъхна: „Сладка лейди, може би си родена със сребърна лъжичка в устата, но се обзалагам, че тя е била загубила блясъка си.“

Излезе от фургона и се погрижи за храната, която приготви навън. Печката бе добра за отопление, но не ставаше за готвене. Надяваше се

да помоли Рени да оправи този малък проблем, когато ѝ станеше по-добре. Тя сигурно възнамеряваше да оправи и всичко останало.

Джарет изяде боба и хляба си, седнал на стол, опрян на наклонената стена. След като привърши, започна да подава с лъжичка чай през посинелите устни на Рени. Тъй като смяташе, че може да се грижи за нея по-добре, Джарет пренесе Рени и дюшека обратно във вграденото легло. Когато се опита да я завие отново, тя изрита завивките. Вече не я тресееше, кожата ѝ изгаряше.

Джарет взе обратно мократа кърпа и отметна влажните кичури коса от челото ѝ. Той я сложи върху неестествено горящото ѝ лице. Хладна пот бе избила над горната ѝ устна. Той изтри и нея.

Нощницата ѝ бе влажна и той я смени с една от ризите си. Рени долавяше загрижеността му и слабо отблъсна ръцете му, когато закопчаваше копчетата.

– Не ме докосвай – каза тя.

– Няма. – Джарет видя, че Рени отпуска ръцете си върху леглото. Вълнението ѝ изчезна. Тя изглеждаше доволна от обещанието му, макар че той все още закопчаваше ризата. Остана при нея, докато тя заспа отново.

Рени се пробуждаше бавно. Клепачите ѝ се повдигнаха, трепнаха и се затвориха отново. Тя се опита да се протегне и простена от усилието да се раздвижи от острите болки. Обърна се настрани, пхна едната си ръка под главата си и отвори очи. Не можеше да се ориентира и ѝ прилошаваше.

Вагонът вече не бе наклонен на една страна; само полицата висеше под ъгъл на стената. Газените лампи бяха поставени на напълно хоризонталната маса за хранене и по-голямата част от нещата в стаята бяха върнати по местата предназначени за тях. Това, че бе оставил полицата наклонена, показваше, че Джарет все още имаше чувство за хумор, даже ако това бе за нейна сметка.

Леко движение в края на леглото издаде присъствието му. Вниманието на Рени се премести. Тя отново не можеше да се ориентира и този път много повече по причини, които нямаха нищо общо с наклона на полицата или с хоризонтално разположеното легло. Каза първото нещо, което ѝ дойде на ум:

– Ти се усмихваш.

Джарет осъзна, че това е вярно. Усмивката му стана по широка,

докато я наблюдаваше. Той се наклони напред и докосна челото ѝ с опакото на ръката си. Кожата ѝ бе суха температурата ѝ бе еднаква на неговата.

– Човек би останал с впечатлението, че никога не съм го правил.

– Не си – гласът ѝ бе тих и дрезгав, защото бе отвикнала да говори.

Едва познаваше, че е нейният. – Поне доколкото си спомням.

Върховете на пръстите му галеха страните ѝ.

– Така ли?

Тя кимна. Усети как пръстите му се отдалечават от лицето ѝ, за кратък миг докосват рамото ѝ и се отдръпват напълно от нея. Тя изпита странното чувство на загуба. Рени осъзна, че гледа ръката му, и се опита да насочи вниманието си към други части на стаята.

– Свършил си много работа – каза тя. – Изправил си вагона.

– Забеляза това, нали?

Опитът му да я подразни я накара да се усмихне.

– Как го направи?

– Ще се учудиш на това, което могат да направят три коня и едно магаре, когато теглят в една посока.

– Магаре?

– Това съм аз.

Тя разглеждаше лицето му. Усмивката му бе изчезнала. Изражение на лицето му бе тържествено, дълбоките му сини очи не трепваха.

– Оправдаваш ли се за нещо?

Той поклати глава:

– Извинявам се за *всичко*.

Две тънки линии се появиха между веждите на Рени, когато тя се намръщи.

– Мисля, че не разбирам – каза тя.

– Самосъжалението е рак за душата – каза Джарет. – Едва не загубих своята. – Той поглади с пръст двете бръчици между очите ѝ. Усмивката му се върна. – Трябва ли да изброявам всичките си прегрешения, преди да приемеш извинение?

– Не – каза тя. Внезапна прозявка отмести ръката му и тя съжали за това. – Трябва само да ми кажеш дали съм мъртва или сънувам.

Смехът му бе толкова неочакван и толкова непознат за нея, че очите ѝ леко се разшириха, преди да се затворят напълно.

– Сънувам, че съм мъртва – прошепна тя. – Това трябва да се е случило.

Джарет искаше да ѝ възрази, но си спести думите. Тя беше заспала

така неочаквано, както се беше събудила.

Глава 10

Смрачаваше се, когато Рени се събуди отново. Този път вагонът бе празен. Тя седна и наметна най-дебелото одеяло на раменете си. Подът на вагона бе студен под босите ѝ крака, но въздухът бе топъл. Тя се приближи до печката, хвърли малко дърва, затопли ръцете си на огъня преди да затвори решетката. Като се изправяше, улови с поглед някакво движение.

Здравите стъкла на фургона бяха замръзнали, така че образът бе неясен. Рени постави дланта си на замръзналото стъкло и стопи леда. Погледна през ясното, влажно очертание на дланта си.

Пръстите на Джарет бяха вкочанени от студ. Той изстискаше водата от мократа нощница на Рени, след което я постла на скалата. Наведе се отново над бързотечащия поток, за да хване една от своите ризи, преди да бъде отнесена от водата. Изплакна я бързо, изстиска я, след това събра купчината замръзнало пране и тръгна към вагона.

Над товара си с пране той видя Рени, която стоеше на платформата на железопътния вагон и поклащаше глава от учудване.

– Влизай вътре – каза ѝ той.

Тя влезе, но само дотолкова, че да държи вратата отворена за него. Той влезе във фургона, изтупа снега от обувките си и остави прането върху масата. Рени затвори вратата и започна да простира дрехите на въжето, което опъна напречно на вагона.

– Трябва да лежиш – каза той. Погледна босите ѝ крака. – Обуй някакви чорапи.

Рени спря заниманието си, за да му отдаде пъргаво чест.

– Много забавно – каза сухо той, но нямаше нищо против дръзката ѝ усмивка. Считаше се за щастлив, че е вдигнал на крака някого толкова бързо, макар това да беше някаква нахалница.

Рени порови в чекмеджетата, вградени под леглото, докато Джарет потриваше ръце над печката. Обу чифт чорапи и започна да работи отново. Капките вода от прането образуваха забавни фигури върху пода.

– Как се чувстваш? – попита Джарет.

– Малко схваната – каза тя. – Малко уморена. Но нищо повече. Организмът ми е здрав. Възстановявам се бързо.

Лека усмивка заигра по устните му.

– Бързо се оправи – каза той и се отдръпна от печката.

Рени подпря увисналото въже с високата облегалка на един от столовете.

– Като теб – каза тя и хвана замръзналата си нощница.

– Рени – каза ласкаво той, – аз бях зле по-малко от двадесет и четири часа.

Тя кимна и простря нощницата си на въжето.

– Зная.

Джарет улови погледа ѝ и го задържа:

– Това беше преди седмица.

Ръцете на Рени престанаха да простират ризата ѝ.

– Не може да бъде. – Но тя знаеше, че казва истината. – Седмица – повтори тя тихо. – Как е възможно?

– Шест и половина дни – каза той. Пристъпи към нея. – Добре ли си? Няма да припаднеш сега, нали?

– Никога не съм припадала. – Видя как той се мъчи да подтисне усмивката си. – Добре де, никога преди да те срещна. И ако си спомняш, и в двата случая ти едва не изтиска живота от мен.

Независимо от думите за доброто си състояние, Рени се мушна под завесата от пране и седна на края на леглото. Подви пети под рамката на леглото и скромно придърпа края на ризата на Джарет на коленете си.

– Нямах представа, че е толкова дълго. – Тя погледна към него. – Съжалявам, не исках да съм ти толкова в тежест.

И двете му вежди се повдигнаха. Той прокара ръка през снопчето руси коси на слепоочието си.

– В тежест? Аз нямаше да направя такава система и да те вкарам във вагона, и не бих откачал вратата на товарния вагон, за да правя шейна. Ти беше подредила почти всичко, когато дойдох на себе си. – Той седна до нея. – Разбира се, остави на мене да изправя фургона. Трябваше да използвам груба сила.

– Не много елегантно, но ефективно решение. Аз мислех за система от лостове и опорни точки. – Тя го погледна и се усмихна тъжно. – Елегантно, но вероятно непрактично.

– Вероятно.

Той би искал да я види как щеше да го направи. Когато се занимаваше творчески с практически неща, никой не можеше да се мери с нея. Само когато пресичаше пътя му изглежда, не можеше да намери своя.

Раменете на Рени се отпуснаха, като разбра още колко много време е било загубено.

– Пак вали, нали?

– Само тази сутрин. През по-голямата част от седмицата беше топло. Ходих малко на лов, разузнах пътищата. Пообиколих планинския склон. – Той посегна към джоба на ризата си. Шепата му се затвори около предмета, които извади. – Рени, не искам да подхранваш надеждите си, даже не зная дали това означава нещо, но ги намерих на половината път до планината. Блясъкът им привлече вниманието ми.

Погледът на Рени се отпусна към стиснатата ръка на Джарет, когато той я вдигна към нея. Пръстите му се разтвориха бавно.

– Какво е то... – но тя спря, защото видя какво е.

В дланта си Джарет държеше усуканата рамка и извадените стъкла на очилата на баща ѝ. Едва дишаша, доста поуплашена, тя си спомни за тяхното съществуване. Рени внимателно ги повдигна. Пръстите ѝ трепереха, когато проследяваше кривите и крехки рамки и изпъкналостта на лещите.

– Може да са на всекиго – каза Джарет, като я гледаше отблизо. Къдрави кичури коса падаха по раменете ѝ, докато бе навела глава и изучаваше очилата. Бе преbledняла, а костите на китките ѝ изглеждаха невъзможно крехки. Доколкото зная, те могат да бъдат и на Бен Джъгълър.

Рени поклати глава.

– Сигурна съм – каза тя твърдо. – Те са на Джей Мак. Тя разтвори дръжките и повдигна очилата, така че Джарет да може да види. – Аз имах такива, същите имаше и Майкъл. Всички имат тази фина диамантена гравировка на рамката, това е марката на бижутера. Колко пътници във влака мислиш, че купуват рамките на очилата си от нюйоркски бижутер? Или биха ги загубили точно на това място в планината?

Това бе един вид потвърждение, което той се надяваше, но не очакваше да получи. Но това не бе достатъчно:

– Къде държеше баща ти очилата си, когато не ги носеше?

– В джоба на самото си. Трябваше да ги държи там, иначе би ги загубил.

– А нощем?

– До леглото си, предполагам. Джей Мак наистина не можеше да вижда добре без тях.

– Тези вагони кога изскочиха от релсите, през деня или през нощта?

– Бе рано вечерта, по време на вечеря. Ето защо не бяха убити повече хора. Имаше много пътници във вагон-ресторанта, който се намираще по-напред от тези, които изскочиха от релсите.

– Така че баща ти би трябвало да е с тях, или да ги носи в джоба

си?

– Точно така.

Това бе достатъчно за Джарет, за да вземе решение. Джей Мак и очилата му бяха изхвърлени от излезлия от релсите вагон. Може би той е стоял на платформата, любувайки се на гледката в момента на бедствието, може би бе паднал през прозореца. Каквото и да се бе случило обаче, изглеждаше, че Джей Мак не можеше да се раздели лесно с очилата си по време на катастрофата. Това можеше само да означава, че той ги е загубил по-късно. Освен очилата нямаше други следи от Джей Мак по склона на планината, нямаше кръв, нито кости. Сякаш просто бе напуснал мястото на трагедията.

Съществуваше слабата възможност Джон Макензи Уърт да е още жив.

Джарет взе внимателно очилата, зави ги в кърпа и ги остави настрана.

– Рени? – Тя беше още бледна. – Рени, защо не си легнеш?

– Не – каза тя и докосна слепоочията си с върха на пръстите си. Разтри го леко и се замисли. – Не, трябва да ти помогна.

– Да ми помогнеш за какво? Няма нищо за правене.

Тя посочи мокрите дрехи на масата.

– Прането. Вечерята. Нещо. Аз трябва да правя *нещо*. – Рени започна да става, но Джарет я хвана с две ръце през кръста и я върна обратно в леглото. Тя не протестира и го остави да я завие с одеалата и да пхне възглавницата под главата ѝ.

– И недоносените имат повече сили от теб – каза той като я погледна. – Точно сега трябва да се възползваш от факта, че се отнасям към тебе като към принцеса. – Той започна да простира дрехите. – Имаш само два дни да се радваш на това. Дотогава мисля, че ще си готова за път, и няма да правя никакви отстъпки. Знаеш това.

Тя кимна бавно, почти не вярваше на ушите си.

– Ще търсим Джей Мак?

– Ще го търсим – отговори той.

Тогава той почувства пълната сила на прекрасната и усмивка.

– Съмнявам се дали някъде по света се отнасят толкова добре към принцесите – каза Рени.

Тя беше коленичила над ръба на медната вана на Джей Мак. Ваната бе потъмняла и поочукана, но шевовете и държаха. Сега бе пълна с

малко топла вода и с много от Джарет Съливан. Той се наведе напред, докато Рени изтриваше гърба му.

– Не съм искал да носиш водата – каза той. Притвори очи, докато тя разтъркваше с кръгообразни движения гърба му. Всеки твърд и стегнат мускул се разтапяше под нежното докосване. – Всъщност, ако си спомняш, предложих да се изкъпя в потока.

Това беше смешно предложение.

– Толкова е разумно, колкото и предложението ти да спиш на перваза на прозореца в хижата ти – каза тя.

Рени спря да го трие за по-дълго време, за да оправи кърпата, с която бе завила мократа си коса. Тя подпъхна краищата, закрепил ги, след това отметна кичур коса от челото си.

– Кога ще тръгнем сутринта? – попита тя, като движеше кърпата по раменете му.

– Влаковете вървят по разписание, Рени.

– И хората.

– В Ню Йорк, може би. Не и тук. Ще тръгнем, когато се събудя.

– Добре, че не работиш в железницата.

Той взе кърпата от нея, когато тя започна да трие белега на рамото му. Не направи това нарочно, така че тя не можеше да го попита защо. Нямаше физическа болка в докосването им, болката беше от съвсем друго естество и той не искаше да я споделя.

– Добре, че не си прислужничка. Много лесно се разсейваш.

И действаше разсейващо. Той нарочно си намери работа извън вагона, докато Рени се къпеше. Предложи да се изкъпе в потока по причини, които имаха малко общо със скромността и приличието. Ако остане, това несъмнено би се изяснило на Рени.

– Защо не легнеш в леглото? – каза той, като погледна босите й крака. – И си обуй чорапи. Няма да позволя да ме доближиш с тези замръзнали пръсти.

Рени въздъхна и му обърна гръб, след като изпълзя в леглото. Изсуши с кърпа и среса косите си. Нагласи се удобно под завивките и се обърна отново към него. Бе се обул и навел над печката, за да добави дърва. Светлината на огъня придаваше розов оттенък на стегнатия му профил. Капките вода на раменете и гърдите му отразяваха блясъка на пламъците. Гладката и хлъзгава извивка на гърба му привлече погледа й и тя се загледа в играта на мускулите и стегнатата плът, докато той слагаше още дърва.

Джарет затвори печката и няколко минути изпразва ваната, преди

да се пъхне в леглото.

– Отмести се малко.

– Вече съм до стената.

– В палатката ми има повече място – оплака се той.

– Тук е по-топло. – Тя го докосна с ледения се крак, като се протегна.

– Така казваш ти. – Той се обърна към нея и леко повдигна коленете си. Те се сблъскаха с нейните. – Поне в палатката обуваше чорапи.

Рени мълча доста дълго и Джарет помисли, че тя заспива. Той също затвори очи. За него утрото нямаше да дойде много скоро.

– Джарет?

Той отвори едното си око.

– Да?

– Каж ми какво се случи с рамото ти?

Сега отвори и двете си очи. Бе го ударила толкова ловко и чисто, че изминаха няколко секунди, преди да почувства уловката от въпроса ѝ.

– Знаеш какво е станало – каза той. – Спомняш си Ди Кели? Ножиците?

– Спомням си – каза ласкаво тя. – Но след като лекарят видя раната, ти каза, че всичко е наред. Знаех, че имаше болки, но никога не съм знаела, че това е нещо, което няма да оздравее. Какво наистина ти каза д-р Търнър?

– Каза да я пазя и да не я натоварвам известно време.

– Но ти не я пазиш. Нали?

– Повече или по-малко. – Той пъхна ръка под възглавницата си и надигна леко глава. – Защо ме питаш сега?

– Сега започнах да разбирам.

Това го изненада. Той отговори внимателно:

– Така ли?

– До тази вечер не бях мислила за това. – Тя дръпна назад влажните си коси и се приближи малко. – Нямам предвид, че съм забравила какво се случи с теб, а само, че може да се е получило някакво трайно увреждане. Преглеждал ли те е лекар, след като напусна Ню Йорк?

– Рени – каза той, като показваше, че е изморен, – ходил съм при половин дузина доктори. Нищо не може да се направи.

Под одеялото ръката ѝ безпогрешно намери белега на рамото му. Усети, че той трепна, но не отмести ръката си. Кожата му бе топла, докосването ѝ леко.

– Толкова малък е – каза тихо тя. – Прилича на малка звезда.

Джарет се обърна и легна по гръб. Отстрани ръката ѝ, но само за миг. Показалецът на Рени очерта малките набраздени лъчи на белега.

– Наистина ли е толкова очарователен? – попита той.

Пръстът ѝ спря.

– Съжалявам – каза тя. – Накарах те да се чувстваш неудобно.

– Не трябва да ме докосваш, за да не ме караш да се чувствам така. – Той не очакваше, че ще бъде толкова откровен. Думите, изглежда, се изплъзнаха от устните му независимо от неговото намерение.

– Тогава това няма значение. – Върхът на пръста ѝ се движеше напред и назад по белега. – Едва ли е възможно нещо толкова малко да може да те направи толкова лош. Трябваше да занесе заредена пушка в управлението на Джоунс Стрийт. Дитра заслужаваше да бъде убита.

Яростната ѝ решителност го накара да се усмихне мрачно.

– Ди вече ме бе намущкала – припомни ѝ той. – Но желанието ти за отмъщение е подобаващо отбелязано.

– Подиграваш ми се.

– Малко. – Сега Джарет отмести ръката ѝ и нарочно я постави далеч от себе си. Ако го докоснеше още веднъж, чувстваше, че ще излезе извън кожата си. Бе твърд като скала.

– Свършено е с това, Рени. Казах, че никой нищо не може да направи.

Независимо от неговия скърцащ глас, тя настоя:

– Какъв точно е проблемът?

Джарет обърна глава към нея и въздъхна. Чертите на лицето му се изопнаха от загриженост. Тя отвърна спокойно на погледа му. Джарет осъзна, че никога няма да може да я преодолее и отблъсне по този начин.

– Упорита си – каза той. – Знаеш ли това?

Тя кимна:

– Така казват всички. Джей Мак казваше, че Майкъл е решителна, а аз упорита. Тя знае кога да остави нещата както са и да отстъпи, а аз съм склонна да хапя и да дращя.

Тя със сигурност го правеше, помисли си той тъжно. Беше сигурен, че има следи от зъби по себе си, с които да докаже това.

– Какво искаш да знаеш? – попита той.

– Боли ли те рамото?

– Не.

– Но понякога не можеш да държиш разни неща – каза тя. – Например поводитите на Зили. Нали затова падна.

Джарет трепна, като си спомни. Не искаше да си спомня за неловкия си опит да запази равновесие. Наложил се да не ѝ отговаря.

– Затова паднах, но причината не е защото ме боли рамото. Понякога едва чувствам ръката си. Пробождат ме болки в пръстите, а след това изтръпват. Не винаги мога да държа нещата добре.

Рени намери ръката му под завивките. Той най-напред се съпротивяваше, но след това ѝ позволи да я вземе в двете си ръце. Пръстите ѝ галеха неговите. Тя повдигна по-високо коленете си и придвижи ръката му по-близо до гърдите си. Едва съзнаваше какво прави. Рени изследваше пръстите му с леко, нежно докосване.

– Тези мъже, които наех за водачи – каза тя, – говореха нещо за това, но аз не разбрах тогава... нещо за тебе, че не можеш да държиш оръжие.

– Повечето хора наоколо знаят, че нещо не е наред с едната ми ръка. В случая с Том и Кларънс малкото, което знаеха ги накара да изглеждат глупави.

Тя кимна. Ръката му се отпусна малко под нейния допир.

– Затова ли изостави преследването?

– Защо казваш това?

– Джоулин ми каза, че от месеци не си преследвал никого.

Джарет имаше няколко специални думи за Джоулин и не сподели нито една от тях с Рени.

– Добре, тя е права за това, че съм го изоставил. Не излизам толкова често, както по-рано. Сега търся някого заради теб, нали?

Рени съзнаваше истината в думите му и лъжата, която те прикриваха. Нямаше интерес да наранява гордостта му. Причината за нежеланието му да я доведе в Джъмп сега бе ясна.

– Да, наистина – каза тя. Изчака малко, преди да продължи. – Когато още бяхме в хижата, ти изпусна наръча с дърва, който носеше. Това стана, защото ръката ти изтръпна нали? – Тя си спомни ясно колко ядосан бе, как бе ритал дървата и разярен, излезе от хижата. Бе отишъл до „Бендърс“ да се напие по този случай. – Затова ли бе толкова ядосан?

Юмрукът на Джарет се сви здраво и той почти го изтръгна на отръпцете на Рени.

– Нима ще си спомниш всички случаи, когато съм изглеждал глупав пред теб? – попита той.

– Не – каза тя бързо и умоляващо. – Моля те, Джарет това не е...

Той едва я чу и не ѝ обърна въобще внимание.

– Ти вече спомена моето позорно падане от Зили и изпускането на

дървата. Трябва да си щастлива, че ръката ми не ми отказа, когато се прицелвах в преследвачите ти. Както казах на Том, това беше глупав изстрел. – Той продължи с горчивина в гласа си. – После... правенето на любов, но аз разбирам нежеланието ти да споменаваш това. Сигурен съм че спомените ти не са по-приятни от моите. Не би трябвало първото ти любовно преживяване да бъде развалено от мъж, който едва не те премаза от ярост.

Този път, когато Джарет започна да се отдалечава от нея Рени се постара да го задържи до себе си, като притегли ръката му към гърдите си и я притисна към кожата си. Не можеше да се освободи – и двамата знаеха това.

– Рени – каза той, като изричаше името ѝ с напрегнато търпение. Обърна се към нея. Можеше да усети ускорения ритъм на сърцето ѝ под уловената си ръка. – Какво искаш?

– Искам да зная какво имаш предвид. – Тя притисна ръцете си под неговите и продължи сериозно: – Не зная за какво говориш... за това, че си ме смазал, когато ние... когато.

Той използва груб израз.

– Това ли е думата, в която се препъваш?

– Не. Знаеш, че не. Знаеш, че това не беше така. – Гласът ѝ се повиши малко. – Ние се любехме – каза тя. – Когато всичко свърши, ти си тръгна разярен. Никога не си ми казал в какво сбърках. Тогава защо се учудваш, че повече не ти позволих да ме докосваш? Можеш ли да ме упрекнеш, че не желая да понасям такъв вид унижение втори път?

Джарет присви очи. Той гледаше строго и подозрително Рени.

– Защо да си била унижена? – попита той.

Рени затвори за малко очи, отбягвайки вторачения му поглед.

– Джарет, моля те...

– Не – каза той. – Сега не можеш да ме пренебрегнеш, не и след като ме доведе до това положение. Каж ми защо си се чувствана унижена?

Тя гледаше надолу към ръката, която държеше.

– Ти не можа да избягаш от мен достатъчно бързо – каза тя. – Никога не пожела да ме докоснеш пръв. Аз бях тази, която го търсеше. Упорита, нали помниш? – Нервният ѝ смях беше горчив. – Държах на тебе и ти най-после се предаде. За малко всичко изглеждаше както трябва. Но зная, че не ти харесвах. Не съм толкова наивна, че да не разбера, че не ти доставих удоволствие. Как мислиш, че би ме накарало да се чувствам това?

Сега Джарет поклати глава:

– О, Рени – каза той. Юмрукът му се отвори. Пръстите му докосваха нейните. Той разтърси леко ръката ѝ, защото искаше тя да го слуша. – Не си виновна ти. Ако не вярваш в нищо друго, което съм ти казал, повярвай поне в това. Аз бях този, който се оттегли, този, който реши, че няма удовлетворение и за двамата ни. Ръката ми отказа и аз паднах върху тебе...

– Ти не ме нарани.

– Това е слабо успокоение.

– Даже не съм знаела, че се е случило нещо лошо.

– Това е защото си наивна – каза той. Нейните пръсти галеха отново ръката му. – Не трябваше да стане така. Тогава малко обезумях. Вече знаех, че не мога да разчитам на ръката си, да нося пушки и да преследвам целта си. Някои сутрини не мога да нося не куп дърва, а чаша кафе. Съсредоточих се върху две неща: пиенето и проститутките. Опитът ми с тебе скъси значително списъка на удоволствията ми. – Склонността му към хумор спадна рязко. Коментарът му бе доста близо до истината. Рени се доближи до него.

– И така, в хижата – каза тя бавно – ти ме целуваше защото трябваше да докажеш нещо на себе си.

– Не – каза той. – Не беше така. Целувах те, защото устата ти бе влажна, очите ти бяха затворени и кожата ти бе блестяща. Ако исках да докажа нещо на себе си, можех да си платя за удоволствието при Бендър.

– Ти плати – каза тя. Споменът все още имаше горчив вкус на предателство. – Помниш ли? Тази нощ ти беше с Джоулин.

Той се поколеба. Накрая каза:

– Да, бях с Джоулин, но не по начина, по който си мислиш. Играхме карти, говорихме. Пихме малко. Тя е добра за компания и още по-добър приятел. По-рано съм бил с Джоулин точно по начина, по който си мислиш, но не и откакто ти дойде в Икоу Фолс.

Той направи това признание, сякаш го откъсна от себе си. Рени наведе глава и целуна пръстите на Джарет. Тя се наведе през малкото пространство, което ги разделяше, и целуна голото му рамо.

Дъхът на Джарет се спря в гърлото му. Той затвори очи.

– Рени, недей...

– Позволи ми – прошепна тя. – Моля те, позволи ми.

Дъхът ѝ бе като още една целувка върху плътта му. Все пак каза:

– Нямам нужда от съжалението ти. Устните ѝ докоснаха бялата

звезда на белега.

– Разбира се, нямаш. Не ти предлагам това.

Устата ѝ беше на извивката на врата му. При движението ѝ той можеше да усети топлината ѝ през памучната и нощница. Пълните ѝ гърди докосваха неговите. Повдигна ръце и прекара пръсти през косата ѝ. Устните ѝ пиеха от кожата му, за да усетят вкуса ѝ, и изпращаха огнени мълнии по гърба му.

– Какво предлагаш? – попита той дрезгаво.

– Себе си – каза тя. Тя повдигна глава и целуна ъгълчето на устата му. – Предлагам ти себе си.

Той се обърна внезапно и покри прекрасната ѝ уста със своята. Ръката му държеше неподвижно главата ѝ. Целувката просто продължаваше и продължаваше. Когато натискът на ръката му поотслабна, Рени повдигна за малко уста и пое задъхано въздух. Сърцето ѝ биеше силно. Тя гледаше към него, към тъмните му влажни зеници и лъчистите сафири, които ги обграждаха. Бе увлечена от желанието му.

Рени изследваше с устните и с върха на пръстите си равнините и ъгълчетата на лицето му. Устните ѝ следваха челюстта, брадичката му. Тя допря носа си до неговия възбуждащо, след това го целуна по устата почти с дива страст.

На гърба си чувстваше, че ръцете на Джарет се плъзгат нагоре-надолу по гръбначния ѝ стълб, като постепенно повдигат нощницата ѝ повисоко. С характерна импулсивност тя стана внезапно, седна на него и с широко движение издърпа нощницата над главата си. Джарет я видя да пада встрани от леглото и като я погледна отново, се усмихна.

Най-напред светлината и сянката обхващаха горната и долната извивка на гърдите ѝ. А след това Джарет. Усмивката му се стопи. Пръстите му бяха шепот по кожата ѝ. В отговор гърдите ѝ се повдигаха, чувствителните розови зърна се втвърдиха.

– Толкова си хубава – каза той.

Тя поклати глава. Тъмната ѝ коса падна напред върху раменете ѝ и се простря върху ръцете му.

– Не казвай това – каза тя тихо и сложи пръст на устните му. – Не разваляй очарованието на момента.

Джарет държеше китките ѝ и я притегли надолу към себе си. Нежно я обърна по гръб. Бедрата ѝ обхванаха възбуденото му тяло.

– Аз не бих го казал, ако не искаш, но това не означава, че не е вярно.

Нейната питаща усмивка само потвърди мнението му. Целувката

му бе нежна. Докосна някаква струна у Рени и тя разтвори сърцето си.

Устата на Джарет изостави нейната и се задвижи надолу по чувствителната линия на врата, вълнуващо и възбуждащо. Върхът на гърдите му обходи ямичката на гърлото ѝ. Тя изви врата си. Усмивката му се притисна в кожата ѝ, след това изчезна, когато устата му се плъзна по ключицата ѝ. Той се измести по-надолу. Устните му се плъзнаха по гърдата ѝ и той подразни с език зърната ѝ. Пръстите на Рени се свиха в косата му. Тя го галеше с върха на пръстите си. Ритъм ѝ беше същият като движенията на езика му. Притискаше го по-силно, когато той смени дразненето с горещи засмуквания. Те, изглежда, извлякоха огън направо от повърхността на кожата ѝ. Дланта му се плъзна по гърдния ѝ кош до бедрата като докосна долната извивка на гърдите ѝ, а след това дългия нежен овал на бедрото ѝ. Устните му се притиснаха до влажната кожа точно над сърцето ѝ, след това бавно поеа към другата ѝ гърда. Той усети лекото спиране на дъха и когато устата му се затвори над зърното, а пръстите му придвижиха между бедрата ѝ.

Краката на Рени се разтвориха леко, подтикнати от настоящата интимна ласка на Джарет. Тя не беше уплашена от неговия допир там, но ѝ се завиваше свят. Пръстите ѝ се впиваха силно в рамото му под напора на движенията му. Тя се извиваше от напрежението, породено от ласките му. Устата му напусна гърдите ѝ, спусна се към диафрагмата, корема, след това зае мястото на пръстите му, а ръцете му обхванаха хълбоците ѝ.

Тя прошепна името му, нямаше желание той да спре. В забързаното ѝ дишане имаше настоятелност и затова той продължи, както се очакваше. Петите на Рени се забиха и леглото, а пръстите се свиваха в чаршафите. Тя затвори очи и светлите искри зад клепките ѝ оцветиха топлината, която обливаше кожата ѝ. Ласките на Джарет я накараха да търси нещо извън нея, удоволствие, което оставаше подлудяващо неуловимо даже когато блестеше точно пред нея. Когато изглеждаше, че никога нямаше да го намери, той ѝ го даде.

Джарет долови потрепването ѝ, усети напрежението да преминава от нея към него. Той се намести до нея, обърна се по гръб и я качи върху себе си. Тя лежеше пламнала срещу него, главата ѝ лежеше върху извивката на рамото му. Твърдата му мъжественост притискаше корема ѝ. Той поглади косата ѝ.

- Рени – каза той дрезгаво.
- Да?
- Може да ми върнеш удоволствието.

Тя леко наклони глава и целуна брадичката му.

– Каж ми какво искаш? – прошепна тя. Ръцете ѝ се движеха от едната страна на гърдния му кош. Тя се отблъсна надолу, целуваше го по средата на гърдите. Опита се да го събуе със зъби.

Движенията ѝ бяха убийствено бавни за Джарет. Той събу панталоните си и ги захвърли със същата несдържаност, каквата бе показала Рени, след това я постави върху себе си.

Тя погледна учудено към него. Косите ѝ се разпиляха върху раменете в блестящ водопад от къдри. Сърцето ѝ се чуваше по-силно от гласа ѝ.

– Помислих, че искаш устата ми – каза тя.

Джарет отмести встрани завесата от тъмни коси и обхвана сладките възвишения на гърдите ѝ.

– Искам – каза той, – но тук. – Той показа устата си. Когато тя се наведе напред, за да го целуне, ръцете на Джарет се плъзнаха около гърба ѝ и обхванаха бедрата ѝ. Тя се повдигна по негово настояване и му позволи да влезе в нея. Целувката ѝ бе твърда и жадна, а бедрата ѝ се движеха, приемайки го. Устните ѝ се отдалечиха от него, когато тя се изправи. Привлече отново ръцете му към гърдите си, като се извиваше от удоволствие.

Палците му преминаха през зърната ѝ и болката прорязваше като с бръснач границата между удоволствие и болка. Рени погали бедрата му, стегнатата плоскост на корема му и напрегнатите му ръце. Наблюдаваше лицето му. Светлината на огъня отливаше чертите му в бронз. Бръчките в ъгълчетата на очите му се задълбочиха, когато изразът му се стегна от напрежение. Желанието бе обтегнало чертите на лицето му, втренченият му поглед бе толкова твърд и жаден, както всичко останалото в него. Тя се наведе над него, притискайки закръглените си гърди към неговите, а кръглите очертания на устните си към устата му. Целува го дълго и страстно, като се движеше върху него с чувствена котешка грация. Когато повдигането и падането на бедрата ѝ увеличиха възбудата му, нейната целувка го прехвърли отвъд границите на реалното.

Като преобърна изведнъж Рени, Джарет влезе твърдо в нея. Задъханото ѝ дишане го възбуждаше, слабото спиране на дъха ѝ, когато си поемаше въздух, го караше да навлиза по-дълбоко. Ръцете ѝ се простираха над нея, търсещи опора в ъгъла на матрака. Чаршафите се плъзнаха настрани. Рени се извиваше. Мускулите на гърба на Джарет се свиха. Тя извика. Той прекъсна вика с устата си. Рени бе повлечена от огнена въртележка, след това Джарет, и той се освободи в нея.

Малки дразнещи целувки върху бузата и ъгълчето на устата ѝ събудиха Рени. Тя бе обгърнатата от ръката на Джарет и с изключение на месатата, покрити от него, бе гола. Също и той. Лежаха диагонално на леглото в положението, в което ги бе оставила любовната тръпка. В крайна сметка това бе задоволително положение.

Тя му се усмихна, обърна се така, че целувката му да попадне върху устните ѝ. Тя бе дълга и увличаща, желана, но не и нетърпелива.

– Аз заспах – каза тя.

– И аз – ръката му лежеше точно под гърдата ѝ. Той галеше долната ѝ част с палец.

– Какво те събуди?

– Ти.

– Аз?

Той кимна. Повдигна ръка и погали част от лицето и с върха на пръстите си.

– Ти. Събудих се, защото те искам.

Тя се протегна. Пръстите ѝ интимно го обхванаха, ласката ѝ бе свенлива, но смела.

– Искаш ли ме? – прошепна Рени. – И аз те искам.

Свенливостта ѝ изчезна, заменена от усмивка на сирена и нетърпеливо любопитство. Тя се придвижи надолу и го пое с уста. Джарет с мъка си пое въздух. Ловкото манипулиране на устните и езика ѝ събудиха егоистичната му страст, правеше за него това, което той бе правил за нея, пренасяйки го повече от един път до ръба на пропастта, в очакване на прилива на удоволствието.

Коремът му се свиваше, когато се отдаде на желанието на Рени. Челюстите му се стегнаха. Дишането му бе накъсано неравно и когато Рени го целуваше по устата, изглеждаше че той поема въздух от нея.

– Боже мой – каза той, когато тя се сви до него преситена.

– Зная – каза тя със следа от безнадеждност в гласа. – По-умела, отколкото практикуваща проститутка.

Използва думите на Джарет и те прозвучаха като наказание. Той се затвори и почувства болката ѝ като своя.

– Би трябвало никога да не съм казвал това. Пръстите му внимателно решеха косата ѝ. – Прости ми.

Рени седна, като издърпа чаршафа в краката си толкова високо, че да покрие гърдите си.

– Няма нищо за прощаване – каза тя. – Не и когато знаеш мащаба на греховете ми. – Тя потърси лицето му. – Знаеш, че си единственият мъж, когото съм имала нали? Даже когато аз... – Тя се изчерви и погледна за момент встрани. – Никога не съм правила това с мъж.

– Зная – каза той ласкаво.

– Знаеш ли? Тогава ми вярваш?

– Защо е толкова важно това? – попита той. Той се пресегна встрани и потърси долу одеяло. Намери едно, седна и го уви около бедрата си.

– Знаеш, че аз нямам същите претенции.

Рени седна на колене, когато Джарет стана от леглото. Тя докосна лакътя му, а очите ѝ молеха.

– Това е само... – каза тя. – Ти не можеш да знаеш... Джарет се намръщи и взе ръцете ѝ.

– Защо е това, Рени? Смущаваш ли се от това, което направи? Да ми доставиш по този начин удоволствие?

Тя поклати глава.

– Не – каза тя бързо. – Но не искам да мислиш, че...

Той леко разтърси ръцете ѝ.

– Това, което мисля, е, че ти си най-живата жена, която съм познавал. Няма нищо, за което да се оправдаваш. Нищо. Ти се опитваше толкова силно да си твърда, съдържана и сериозна, но когато тази стена се разчупи, всички задръжки се разрушават. – Той ѝ се усмихна и предизвика нейната прекрасна усмивка. Откровено казано, Рени, аз не бих искал това по някакъв друг начин. Харесвам това, което стана, когато ти разруши преградите.

Тя се хвърли в ръцете му и почти го събори.

– Предполагам, че знаеш, че те обичам.

Прегръдката на Джарет стана по-силна. Бузата му се притисна към къдравата ѝ коса.

– Имаше някакви признаци – каза той.

Рени си каза да не очаква ответна декларация, като си напомни, че тя не заслужава такава. Тя бе направила неща, които заплашваха тяхното щастие. Това бяха откраднатите мигове. И все пак, когато думите бяха прошепнати в косите ѝ, близо до ухото ѝ, когато те топло достигнаха съзнанието ѝ и докоснаха душата ѝ, тя почувства сърцето си да се свива, да се задъхва и сълзи да напират в ъглите на очите ѝ. Той, изглежда, разбра, че тя не може да говори, че самообладанието ѝ се държеше на тънки копринени нишки, че трепери от вълнение и че най-доброто, което

можеше да направи, е да я държи в страстната си прегръдка.

Това бе всичко, което тя искаше сега.

Рени лежеше до Джарет. Главата ѝ бе положена в извивката на рамото му. Диантата ѝ беше до сърцето му. Нощницата ѝ се бе събрала около бедрата, а краката ѝ бяха удобно разположени под прасците му. Няколко слоя одеяла ги предпазваха от студа. Огънят от печката гореше топло и светлината се промъкваше през желязната решетка. Оранжеви снежни ивици пресичаха завивките им.

Съжаляваше, че каза на Джарет, че го обича. Не бе честно. Би желала той да знае повече. Рени гледаше към отсрещната стена.

– Какво мислиш? – попита той.

Тя не можеше да му каже истината. Разтри гърдите леко, с кръгови движения.

– Как стана ловец на глави?

– Затова ли мислиш?

Рени обърна глава дотолкова, че да докосне с устни кожата му с мирис на мускус.

– Това е, което искам да зная – каза тя.

Джарет вдъхна сладкия аромат на косата ѝ и каза тил.

– Това стана по-скоро случайно, отколкото нарочно. Когато убиха родителите ми, аз тръгнах след убийците им.

– Тогава си бил още момче.

– Не съм. Бях на двадесет и две. Според някои конституции това е мъжка възраст.

– Намери ли ги?

Той кимна.

– Това ми отне шест месеца, но ги намерих. Заведох единия жив, а другия мъртъв. Даниел Бордър бе първият човек когото убих. Бях болен три дни.

– Но не се отказа.

– Не бях привикнал към това все пак. Довеждах повечето мъже живи.

– А жени?

– Ди Кели бе първата жена, която съм преследвал. Следващия път ще съм по-умен. Жените не се бият честно.

Рени допря крак в неговия. Пръстите ѝ тръгнаха да се разхождат по корема му и си поиграха с връзките на панталона му.

– Мисля, че харесваш това.
– Понякога – каза той, като сложи края на заниманието на ръката ѝ.
– Понякога не.

– Искал ли си понякога да правиш нещо друго? – попита тя.

Той трепна.

– Бях започнал да спестявам малко пари... за да се опитам да създам ранчо. Мислех за отглеждане на коне, добитък. – Джарет погали пръстите ѝ. – А ти? Винаги ли си искала да управляваш железница?

Искаше ли? Тя се чудеше.

– Винаги съм мислела, че искам.

– Само че...

Тя се отмести и се настани по-удобно срещу него. Колената ѝ се опряха в бедрата му.

– Само че по-късно стигнах до извода, че само съм искала да бъда близо до баща си.

Това беше самопризнание, помисли си Джарет и разбра, че Рени мислеше на глас, търсеше мотивите и причините за доживотната си преданост към железницата. Той продължаваше да мълчи, чакаше.

– Той бе винаги около мене – каза тя след малко. – Никога не забравяше рожден ден или празник. Бе внимателен и ласкав и никога не се съмняваше в това, че обожава майка ни. Но аз мислех, че Джей Мак има повече *влияние* в живота ни, отколкото присъствие. Той рядко искаше нещо от нас, Джей Мак бе склонен да издава директиви. – Сега Рени се усмихна на спомените си. – Мери Франсис винаги ги приемаше пред него, а след това правеше каквото ѝ харесва. Тя беше толкова искрена в противопоставянето си, че Джей Мак не забелязваше нейното неподчинение, преди то да е свършен факт. Получи удар, когато тя отиде в манастир.

Джарет отгатна:

– Мойра ли се грижеше за него?

– Така е. – Тя погледна за малко нагоре към него, доволна, че той разбра. – Хората често мислят, че мама бе напълно под влиянието на Джей Мак, но това е много далеч от истината. Тя отстояваше яростно убежденията си и въпреки че остана с Джей Мак през всичките тези години, след като знаеше, че бракът им е невъзможен, мама изобщо не се съобразявала с него по даден въпрос.

– Тя е дипломат.

Рени кимна.

– Винаги. Скай спореше много за колежа през последната година.

Искаше най-напред да пътува. Съмнявам се, че татко би се противопоставял толкова непреклонно, ако Скай бе пожелала да пътува в страна, в която той считаше за разумно да се пътува. Вероятно би позволил пътуване до Европа, но Скай си бе втълпила, че желае да види Африка, и Джей Мак каза твърдо не. Разбира се, и Скай бе непреклонна в желанието си.

Джарет се усмихна доволно, като си представи Мойра между непреклонния Джей Мак и пламенната Скай.

– Така че майка ти преговаряше и с двамата.

– Точно така. Такива неща се случваха по всяко време. Меги по принцип правеше каквото си иска. Тя е по-тиха от нас, наблюдателка почти във всяко стълкновение. Желаше, да стане доктор, но Джей Мак не я поощряваше много. Той винаги искаше да сме независими, но когато бяхме такива той се чувстваше малко недоволен от решенията ни.

– Той не е бил доволен от положението на Майкъл в „Кроникъл“.

– Не, за Бога – каза пламенно Рени. – Майкъл и татко винаги са се карали. Тя му беше почти толкова обидена, колкото и го обичаше. В много редки случаи го молеше за нещо. Едва когато срещна Итън тя започна да оценява донякъде какво чувства мама към Джей Мак. Преди това Майкъл прибързано съдеше и двамата. – Рени се усмихна леко. – Ти ги видя на сватбата на Майкъл. Всеки, който имаше очи, можеше да види колко се обичат.

Джарет се съгласи. Ако Джей Мак не беше женен, когато Мойра дойде да работи в дома му, ако тя бе протестантка или той бе католик, ако те не мислеха толкова много за някои предразсъдъци и малко повече за други, може би и двамата щяха да имат еднаква фамилия и пет дъщери, които нямаше да се борят с клеймото на незаконородените. Той си спомни, че неговите родители се бяха разделили, и се почувства обгърнат от някакво странно желание за постоянство и съпричастност се промъкваше в мислите му.

– А нещо за тебе и Джей Мак? – попита тихо той.

– Аз не съм като другите – каза тя. В гласа ѝ имаше съжаление. – Мога да слушам спокойно, а след това да правя каквото си искам като Мери Франсис. Не зная как да се оттеглям като Меги. Не мога да го подвеждам като Скай и твърде много се старая да му се харесам, за да го обвинявам предварително като Майкъл.

– Аз видях как му се противопоставяш, Рени – каза Джарет. Пръстът му галеше бузата ѝ. – Ти го предизвикваше по различен начин от сестрите си, но го правеше.

– Колебаех се, но имах собствена позиция.

Джарет се засмя.

– Обзалагам се, че Джей Мак не знае това. – Той дръпна малко кичурче коса от слепоочието, като го навиваше около пръста си. – Какво искаше от него?

– Исках да одобрява постъпките ми, моя избор, исках да уважава работата ми и да признава уменията ми.

Той спря да играе с косата ѝ и остана замислен, със свъсени вежди.

– Рени, казвала ли си на баща си за проблема с полагането на релсите в Куинс Пойнт?

Рени стана по-внимателна.

– Не съм говорила за това.

– Не си ли? – попита той. – Какво каза той, когато му показаше работата си и заключенията си.

Зад клепките очите на Рени бяха влажни от неприкрити сълзи. Гласът ѝ едва можеше да се чуе.

– Каза, че най-напред трябвало да приведа в ред собствения си дом, преди да му казвам как да подрежда своя.

Ръката на Джарет се плъзна около рамото ѝ.

– Разбирам – каза бавно. Той си спомни съвсем ясно обясненията за работата ѝ по железопътната линия на Куинс Пойнт, нейната преценка, че експертите са сгрешили. Той си спомни също така, че тя не беше толкова сигурна в способностите си, колкото си мислеше, че не е подготвена да спори в подкрепа на собствените си заключения. – Той реши да се довери на Холис и експертите, нали? Релсите ще бъдат положени на неподходящо трасе.

– Вече се започна. Работата започна преди няколко месеца. – Тя чувстваше, че Джарет щеше да спори с нея, и продължи: – Той мислеше, че аз създавам прекалено много бъркотии, за да вярва на преценката ми.

– Но сигурно тези бъркотии са били лични, а не професионални. – Джарет не можеше да си представи, че Джей Мак щеше да успее във всяко делово начинание, ако смесваше двете позиции.

– Аз съм му дъщеря – каза Рени. – Има различни правила. За това се борим всички. Само че аз го правя по-грубо от другите. – Смяхът ѝ не бе весел. – Иронията, разбира се, е, че аз съм една от онези, които се опитаха да влязат в битката на негова страна. Мери Франсис избра манастира, Майкъл – „Кроникъл“, Меги някога ще бъде доктор, а Скай ще отиде на луната, ако си намисли. Аз смятах, че Североизточната линия ще свърже Джей Мак и мен. Вместо това ние непрекъснато спорехме.

– Всичките ти сестри правят каквото искат – каза Джарет. – Ти можеш ли да кажеш същото?

Рени не отговори веднага. Знаеше какво пита Джарет и не беше готова да отговори в същия дух. Вместо това смело обвини ръце около Джарет и посрещна спокойно погледа му.

– Сега точно – каза тя – правя точно *каквото* искам.

А Джарет бе доволен от това, когато тя се наведе и го целуна право в устата.

– Буден ли си? – попита тя. Шепнеше, защото не искаше да пропусне зората. – Значи ли, че трябва да тръгваме скоро.

– Мисля за това.

Рени се протегна лениво, а след това се присви като доволна котка. Намести се удобно до Джарет.

– Мисли за това колкото искаш. Аз искам да спя.

– Ще разбереш дали наистина ти вярвам.

Той повдигна косата отзад на врата ѝ и притисна носа си в нея. Тя промърмори доволно. Той се усмихна, вдишвайки аромата ѝ, и я целуна нежно.

– Да...

– Така, нали?

– Да-а.

Ръцете на Джарет се плъзнаха около нея и обхванаха гърдите ѝ през нощницата. Пръстите му галеха зърната, докато станаха твърди. Тя се придвижи, като триеше гърба си в него.

– Така, нали?

В отговор леко ухапа врата ѝ.

– Има някои неща, които не могат да се скрият от тебе.

Рени се обърна в ръцете му.

– Няма да ме оставиш да спя, нали?

И докато тя говореше, Джарет повдигаше нощницата на бедрата ѝ.

– Това казах преди няколко часа – припомни ѝ той. – По тогава ти не ме слушаше.

– Така е, защото си много щастлив човек.

– Благодаря на Бога.

Той целуна устата ѝ по един съвършен начин. Рени посегна към панталоните му и го взе в ръце. Малко нагласяне и смях и тя го насочи към себе си, вземаше всичко от него, наслаждаваше се на пълнота и

топлината му и отговаряше на ритъма му.

Нетърпението ги увлече. Устата ѝ се наклони към неговата езикът ѝ обходи хребета на линията на зъбите му, както той го правеше. Устните му се движеха над нейните и той усещаше потребностите ѝ, сякаш това бяха осезаеми неща, като сочен портокал или сладки и зрели череша. Вкусът на целувките ѝ бе като аромата на косата ѝ, възбуждаше го подсъзнателно.

Той бе в нея и навсякъде около нея. Чувстваше ръцете му на гърба си, краката му обхващаха нейните. Устата му докосваше врата ѝ, раменете, гърдите ѝ. Кожата му бе топла. Напрежението между тях нарастваше, въздухът стана сух и скърцащ. Тя помисли, че могат да се завъртят диво и неуправляемо.

И те се завъртяха.

Рени слушаше бавното им съчетано дишане.

Тя докосна тупкащото му сърце, като че ли можеше да го успокои с това. Погледна Джарет. Той я наблюдаваше, зениците на очите му бавно се отклоняваха в зависимост от движенията им. Помръкналата ѝ усмивка се появи бавно.

– Това беше чудесно – каза тя малко учудена.

Той кимна. Никога не бе изпитвал нещо подобно на това, което бе преживял с Рени. Силата на удоволствието го бе увлякла силно.

– Не те нараних, нали? Той поклати глава.

– Не... съвсем не. – Тя докосна рамото му точно по подобния на звезда белег. – Мисля, че съм те ухапала – каза тя, също така изненадана и смутена.

Веждите на Джарет се повдигнаха, той обърна глава, за да погледне рамото си. Виждаше се малък отпечатък от зъбите ѝ.

– Проклет да съм – каза той. Обърна се и широка усмивка преобрази лицето му. – Упорита си.

Глава 11

Съвместното им пътуването сега бе ново преживяване за тях. Макар че държеше на обещанието си да не е снизходителен към Рени, Джарет бе много по-склонен да моли, отколкото да нарежда. Рени яздеше често редом с него и не се страхуваше от време на време да задава въпроси. Пътуването бе станало общо преживяване, което щеше да остане в спомените и на двамата.

Яздеха от двете страни на тесен, бърз поток, товарният кон следваше кобилата на Джарет. Шумът на течащата ледена вода звучеше като неспирен и приятен шепот в ушите им, прекъсван само от скърцането на снега под копитата на конете. Почти нямаше вятър. Въздухът бе сух и много студен, слънцето светеше ярко, но не топлеше. По времето, когато Джарет реши да направят следобедна закуска, Рени се чувстваше като яздила дни наред.

Те потърсиха подслон във входа на една изоставена мина. От гредата на входа висяха ледени висулки като дантели от кристални бисери. Рени се провря под тях, за да влезе, Джарет ги разчупи.

– Но те бяха толкова красиви – каза тя.

Джарет я погледна, сякаш си бе загубила ума.

– Другояче щеше да се чувстваш, ако някоя от тях се бе забила в гърба ти.

Рени потрепери от думите му.

– Ще запомня това. – Тя се огледа, като потропваше на място, за да се стопли. Бе кръстосала ръце и ги бе пхнала с ръкавиците под мишниците си. – Тук няма мечки, нали?

Джарет разви дългия вълнен шал около врата си и го използва, за да улови Рени. Дръпна двата му края и я привлече по-близо до себе си.

– Откъде да знам? Не съм запознат с мястото повече от теб.

Очите ѝ се разшириха:

– Би ли... се огледал малко наоколо?

Той я целуна бавно по устата, повдигна глава, целуна зачервения връх на носа ѝ и допря чело в нейното.

– Ти ще се огледаш за тези мечки. Аз ще събера дърва за огъня. – Той остави шала на раменете ѝ и излезе.

Рени погледна след него. Все още чувстваше топлината от целувката му. Докосна устните си и по линията им разбра, че се усмихва:

– Ще си стоя точно тук, където съм, благодаря много.

Храната им се състоеше от задушен заек и чаша горещо кафе. Рени последва съвета на Джарет и изяде последните моркови и картофи. Вечерята щеше да е боб и сушено месо. Рени обра всичко от чинията си.

– Може би ще имаме мечешко месо за довечера – каза тя. – То ще придаде вкус на този стар боб.

Над димящата чаша кафе очите на Джарет гледаха развеселено:

– Имаш намерение да убиеш някоя мечка?

– Мислех, че ти ще го направиш.

– Знаеш ли къде има мечка?

Тя посочи тъмната ниша на входа, там, където тунелът на мината правеше завой:

– Заспала зимен сън.

– Тогава едва ли е честно да я будим – пошегува се Джарет. – Ще оставим спящите мечки да си полежат.

Рени сбърчи нос и събра чиниите и приборите. Изчисти ги със сняг, след което ги прибра. Върна се до падналата греда, която използваше за сядане, и си наля останалото кафе. То бе леко горчиво, но все още топло.

– Пътуваме доста бързо – каза тя внимателно и преглътна собственото си безпокойство. – Не си спомням да си се спирал някъде, освен един-два пъти, за да потърсиш следи. На определено място ли отиваме и намери ли това, което се надяваше да откриеш?

Ръцете на Джарет бяха на коленете, държеше чашата с две ръце.

– След катастрофата е валило сняг повече от десетина пъти – каза той. – Първата спасителна група, която достигна мястото на катастрофата, е обходила пеша почти цялата околност, а хората на Итън са прочистили още по-голям терен. Тук вероятно няма нищо, което бих могъл да намеря.

– Но ти намери очилата на Джей Мак.

– Това беше чиста проба късмет, Рени. Съмнявам се, че ще се повтори.

Тя кимна:

– Тогава си решил къде отиваме, нали?

– Така е. – Той отпи от кафето си. – Ако Джей Мак е лежал близо до мястото, където намерих очилата, естествено е, че при първите спасителни действия той не е бил забелязан. Било е тъмно по времето, когато оцелелите пътници и кондукторът на № 412 са достигнали авариралите вагони. Най-вероятно те са минали по нашия маршрут: и са

заобиколили Джей Мак. Когато Итън и неговата спасителна група са пристигнали на мястото след няколко дни, Джей Мак вече се е бил отдалечил... или може би вече някой го е бил прибрал... Не зная. – Той допи кафето си. Сапфирените му очи леко се присвиха, докато изучаваше преbledнелите черти на Рени и преценяваше умората ѝ. – Има един стар златотърсач по тези места, казва се Денсър Тъбс – каза той. – Той не е като Дъфи Сидър, така че не прави сравнение. Денсър е бил сам много години и е повече отшелник, отколкото нормален човек. Той няма много време за другите хора и видимо ги отбягва. Последния път, когато го видях, той ме задържа далеч от владенията си с изстрел. – Присмехът на Джарет бе насочен към самия него. Погледна я уверено. – Казвам ти, Рени, че помня по-добре този изстрел, отколкото Денсър.

– Натам ли отиваме? – попита тя.

Той кимна:

– Денсър се движи из тази планина като сянка. Той знае какво става тук, кой идва и си отива.

– Защо Итън не го е потърсил?

– Съмнявам се, че Итън знае за него. Казах ти, че човекът се крие. Аз го срещнах за пръв път преди шест години, когато преследвах Браунууд Райли. Имах чувството, че някой ме преследва – за известно време мислех, че е самият Райли, който се движи в кръг около мен. Признавам, това ме изнерви. Аз, а също така и конят ми се поуплашихме. Паднах на скалите. Не зная колко време не съм бил на себе си, но когато се свестих, Денсър беше с мене. Той се появи, когато бях в безизходно положение, намести изкълченото ми рамо. Почти не ми каза нито дума. Нямах да се учудя, ако ме бе застрелял и взел коня ми. Той е корав човек, Рени, и е страшен за гледане. Искам предварително да знаеш това. Липсва по-голямата част от лявото му ухо и същата страна на лицето му е цялата в белези. Веднага щом се оправих, ме прогони да се оправям сам. Нямах кон и разполагах със съвсем малко провизии, но алтернативата бе куршум. Той може да не поиска да го гледаш, даже може да не ни допусне близо, но ако Джей Мак е жив и е из тези планини, Денсър знае за това.

Рени допи последната глътка кафе.

– Колко далеч сме от владенията му? – попита тя.

– Доколкото знам, той си построи малка хижа. Утре сутринта ще стигнем до нея.

Тя остави чашата си. Погледът на Рени бе спокоен, а устните ѝ се бяха свили в решителна линия:

– Тогава трябва да съставим план.

Джарет не я слушаше. Очите му бяха приковани в зловещата, безформена сянка зад Рени. Бавно вдигна ръка към нея. Гласът му бе напрегнат и тих:

– Хвани ръката ми, Рени.

Тя не разбра какво я накара да се подчини, без да пита защо. Пръстите ѝ се плъзнаха в неговите. В следващия миг бе измъкната от мината и издърпана настрани с груб и бърз тласък. Падна в снега, претърколи се и се изправи на ръце и колена. Рени изплю снега от устата си, завъртя глава, а очите ѝ святкаха тревожно. Видя Джарет да изважда карабината си от кожения калъф, закрепен на седлото на Зили. Той удари силно кобилата по хълбока. Тя се отмести встрани, а Джарет се обърна към входа и се прицели.

Рени последва с поглед движението на карабината. Очите ѝ отразиха кленовия приклад, затвора, сребърния лост и предпазителя на спуска. Уплашеният ѝ поглед премина по нетрепващото ѝ дуло, докато Джарет напрягаше поглед. Тя видя мечката едновременно с него.

Малкото кафяво мече разклати бавно глава, повдигна едната си лапа, като че ли да изтрие съня от очите си. То се огледа наоколо, удари една от капещите ледени висулки, които Джарет бе пропуснал, и се уплаши от шума, отразен в скалите.

– Но то е още бебе – прошепна Рени, привлечена от палавостта на мечето и поуспокоена от размера му.

Ако Джарет можеше да извърне очи, без да престава да се прицелва, той би го направил.

– Безпокои ме майка му – каза той.

Мечето показва главата си навън отново и след като внимателно огледа неподвижните фигури на Рени и Джарет, и летаргично излезе от мината.

Тромаво, помисли си Рени. С края на очите си видя, че Джарет навежда пушката си бавно и загребва шепа сняг. Тя отгатна намерението му и направи същото, като оформи снежна топка така, че да прилепва добре в дланта ѝ. Без да разменят нито дума, те едновременно изстреляха снарядите си.

Мечето бе получило удар по носа и отстрани, и бързо се оттегли в убежището си в шахтата.

Джарет помогна на Рени да се изправи на крака.

– Да тръгваме, преди мама да реши, че иска да си поиграе. Той ѝ помогна да се качи на Албион, прибра карабината в калъфа и възседна

Зили. Тяхното оттегляне не беше по-бързо от това на мечето.

Рени яздеше редом с Джарет. Тя погледна през рамо входа на мината.

– Знаеш ли, оставихме си чашите там – каза му тя.

Джарет дръпна поводите на Зили.

– Аз ще изчакам тук – каза той. – Ти се върни да ги вземеш. – Рени дръпна надолу шала, който покриваше долната половина от лицето ѝ. Изплезе му се. – Не ставай нахална в такова време. Ще се простудиш така. – Той подритна леко Зили и тръгна отново.

Рени помисли, че предупреждението му не е съвсем безоснователно.

Тя повдигна шала и го последва.

Тази вечер направиха лагер в естествения заслон, образуван от няколко скали. Палатката бе закрепена за нискорасли борове и те запалиха достатъчно голям огън, за да почувстват топлината му вътре.

– Все някога трябва да престанеш да се смееш – каза той. Те седяха в палатката, тя бе присвила тялото си между сгънатите му крака и се облягаше с гръб на гърдите му. Джарет даде на Рени половината от сушеното си месо. – Вземи и изяж това.

Рени захапа сухото месо. Беше ѝ също толкова трудно да преглътне месото, колкото и смеха си.

– И двамата бяхме готови за някакво ужасно животно и изведнъж... – тя се задави от смях. – Извини ме. – Тя пое дълбоко дъх и продължи: – Изведнъж излезе това малко тромаво мече. Бедното същество бе поуплашено от снежните топки, отколкото от карабината ти.

– Мислех, че Денъхи са ампутирани от чувството си за хумор – каза той сухо.

– Аз не съм.

Гърленият звук, който издаде, показваше, че не ѝ вярва.

– Ти не разбра, че тази мечка беше там през цялото време, нали?

Тъмните пухкави вежди на Рени се повдигнаха. Тя леко го побутна с лакът.

– Не съм толкова глупава.

– Зная. – Той я целуна по косите. – Разкажи ми за плановете си, тези, които нашата страшна мечка прекъсна.

Рени му изложи идеите си, доволна, че Джарет я слуша, без да я прекъсва. Когато завърши, той не започна веднага да я критикува, а се замисли.

– Може и да стане – каза той най-после. – Трябва да знаеш обаче,

че няма гаранции. Джей Мак може да не е жив. Възможно е Денсър Тъбс само да знае къде е гробът му, а може и да не знае нищо. Подготвена ли си за това?

Рени дълго мълча, преди да отговори. Тя си припомняше цялото свое пътуване на запад, тежката си битка с Холис за правото да тръгне да търси Джей Мак, насълзеното и объркано лице на майка си, когато се сбогуваше с нея. Мери Франсис се помоли за нея. Скай и Меги я придружиха до гарата с бледи и напрегнати лица. Те я подкрепиха, но не бяха сигурни, че е взела правилно решение. В Денвър Майкъл и Итън се опитаха да я разубедят да продължи пътуването си. Тя изслуша доводите им, но не откри логика в тях. Таеше в сърцето си чувството, че Джей Мак е още жив. Не би желала, а и не би могла да остави нещата така.

– Как мога да бъда подготвена за това? – попита тя с болезнена откровеност. – Преминах целия този път, защото вярвам в успешния край. – Ръцете му бяха обхванали кръста ѝ и Рени постави своите върху тях. Тя обърна глава и потри бузата си в рамото му. – Но се радвам, че си с мене – прошепна тя. – Ще се опитам да не те карам да съжаляваш, че, си ме довел тук.

Джарет я залюля нежно и когато тя заспа, я сложи да легне. Зави я с одеалата, а след това легна до нея.

– Не можеш да ме накараш да съжалявам – каза той и погали копринената ѝ коса. – Не и за това.

Денсър Тъбс следеше ездачите от две мили. Познаваше, мъжа, но не и спътничката му. Той се почеса по голата, покрита с белези страна на лицето си и се помъчи да си спомни името на мъжа. Имаше бегъл спомен за това как бяха вървели рамо до рамо, цевта на неговата пушка до цевта на карабината на ловца на глави.

– Съливан – промърмори той на себе си. – Проклетият ирландец, който само знае да нахлува в чужди земи.

Погледът на Денсър се премести върху втория ездач. Даже от положението си в скалите високо над тях, Денсър можеш, да види, че това е жена. Между веждите му се появи дълбока бръчка. Тя се клатеше на седлото си леко наведена напред сякаш не можеше да пази равновесие. От време на време Съливан се протягаше и я подкрепяше, но тя винаги се отпускате вяло, когато той отместваше ръката си.

Денсър отпусна пушката си, но продължи да следи приближаването им. Те се насочиха право към хижата му.

– Нашественици – промърмори той. Повредените му гласни струни издаваха гърлен, съскащ звук. – Проклети ирландски нашественици. – Той погледна отново сивия си ръждив кон.

– Да не си мислят, че аз имам пансион? – попита той. Конят му тъпчеше нервно на място, непривикнал към грубия глас на Денсър.

Златотърсачът погледна отново към пътниците. Видя, че Съливан най-после се отказа да подкрепя спътничката си и просто я взе на собственото си седло. Тя не му оказа съпротива по всяка вероятност бе твърде слаба, за да се противопостави на неудобството да яздят двама. Денсър изруга и плю. Прибра оръжието си и се качи на коня си. Нямаше да е безполезно да се приближи още малко и да ги разгледа по-отблизо.

– Мислиш ли, че ни видях? – прошепна Рени, с лице, заровено в палтото на Джарет.

– Не мога да кажа със сигурност – каза той. – Той е някъде наоколо. Косата на врата ми настръхва.

– Страхуваш ли се? – попита тя.

– Трябва да съм много глупав, за да не се страхувам. Чувството за страх те прави внимателен. Проблемът е да не позволиш страхът да те завладее.

За Рени бе твърде късно да научи този урок. Сърцето ѝ биеше силно в гърдите и студът, който чувстваше в костите си, нямаше нищо общо със студа навън. Стомахът ѝ се сви и тя простена слабо:

– Мисля, че ми прилошава.

– Добре – той прие думите ѝ от практичната им страна. – Това отговаря на плана.

Но независимо от това я хвана още по-здраво.

Денсър Тъбс използва коня си, за да блокира тясната пътека на мила от хижата си. Когато Рени и Джарет излязоха от завоя, те бяха посрещнати от дулото на уинчестъра му.

Рени се бе подготвила да се срещне с този човек, но никога не вярваше напълно, че действителността може да бъде по-лоша от нейните представи. А тя беше. Белезите по лицето на Денсър образуваха бял релеф върху кожата му, като че ли стотици преплетени паяжини бяха наложени една върху друга. Останалата половина от ухото му се бе подвила и сплескала. Лявата част на устата му бе плътно изпъната в постоянна дива усмивка. Брадата му растеше надясно и покриваше само три четвърти от лицето му. Тя беше гъста и зле поддържана, черна като боя

за обувки и толкова дълга, че достигаше второто копче на вълненото му синьо-сиво палто. Златен еполет с шнурове висеше на дясното му рамо. На кръста му беше окачена сабя.

Рени се опита да не показва безпокойството си или още по-лошо – съжалението си. Страхът просто се натрупваше в нея, като ѝ пречеше да диша, и тя почувства как познатият наплив от неясни сенки завладява съзнанието ѝ. Джарет я държеше твърде здраво. Тя се опита да му го каже. Когато той осъзна какво става, бе твърде късно. Рени припадна и рязко се наклони напред.

Смехът на Денсър бе пискливо хихикане, който звучеше сякаш се късаше в дъното на гърлото му. Той насочи пушката си към Джарет.

– Трябваше да я предупредиш за мен, Съливан. Моето лице ги кара да припаднат.

Джарет почувства моментно облекчение, че Денсър Тъбс си спомня за него. Всяка секунда му бе нужна за преговори не за запознаване.

– Тя не е от тези жени, които припаднат заради красиви лица, Денсър. Болна е.

– Така ли? – попита подозрително той.

– Виж сам. – Джарет повдигна брадичката на Рени и обърна лицето ѝ към Денсър. Той забеляза, че е доста бледо.

– Какво ѝ е?

– Не зная. От снощи започна да се оплаква. Мислех че хитрува, но разбрах, че греша.

Една от веждите на Денсър се изкриви. Той отново насочи пушката си.

– Е? Що за хитрост е това? Какво имаш предвид? От тебе ли бяга?

Джарет усети, че Рени се раздвижва в ръцете му. Той не показа облекчението си.

– Има награда за нея. Триста долара.

– И защо? Какво е направила? – той се захили отново – Кражба или убийство?

– Убийство. Една вечер загубила разума си и намушкала с нож мъжа си.

Денсър се замисли.

– Той вероятно си го е заслужавал. Познавам малко мъже, които не го заслужават. Къде я водиш?

– В Денвър. Там ще получи наградата.

Зъбите на златотърсача се оголиха в пародия на замислена усмивка.

– Може би ще те убия и сам ще взема премията.

Джарет поклати глава. Той почувства, че Рени се напънга, стисна я предупредително и това беше достатъчно, за да я накара да не се движи и да мълчи.

– Не можеш да направиш това, Денсър.

– Не виждам как ще стане това – каза той и цялото му лице почервения, с изключение на паяжината от белези. И какво ще ме спре?

– Ти си лечител – отговори Джарет и внимателно подкара коня си напред. – Затова я доведох при тебе, защото можеш да ѝ помогнеш.

– Така че да можеш да я вземеш и закараш на въжето. Изглежда, че ще е само загуба на време.

Джарет замълча, защото не искаше да преиграва! Остави Денсър да мисли каквото си иска.

Златотърсачът спря погледа си на Рени. Постепенно отпусна пушката си.

– Добре – каза той неохотно, – но няма да останете и минута щом оздравее.

Джарет кимна:

– Съгласен съм. Ще останем само докато тя се възстанови.

Денсър отмести оръжието си, кимна на Джарет в знак на съгласие и обърна коня си.

Джарет подкара Зили, като следваше Денсър. Яздеха един след друг, докато пътеката се разшири. Коридор от борове засланиеше пътя им.

– Видя ли катастрофата на влака при Джъмп? – попита Джарет.

– Може би. – Погледна назад към Джарет. – Оттам ли идвате? Изглежда, че малко сте се отклонили от пътя за Денвър.

– Сякаш не знам. – Джарет изправи Рени. Главата ѝ увисна напред като на парцалена кукла. – Преследването ѝ беше луда гонитба.

– Не изглежда, че е способна да оцелее сама дълго в планините.

– Прав си. Щеше да умре при тези условия, ако най-накрая не я бях заловил.

Устата на Денсър се сви и побледня, когато замислено прехапа устни. Неговите чисти и студени сини очи биха били необикновени на всяко лице, а на едно толкова обезобразено лице бяха направо забележителни. Като две еднакви точки изгаряща светлина те опариха Джарет с топлината си.

– Водиш жалък начин на живот, платени ловце, като преследваш хората само за да може да умрат в цивилизована страна. – Той се засмя и бавно поклати глава. – Благодаря на Бога, че съм далеч от

цивилизацията.

Джарет не пожела да отговори. Той мълчаливо стоеше редом с Денсър Тъбс.

Хижата на златотърсача бе построена от дърветата, които бяха изсечени, за да освободят място за нея. Тя бе разположена на малко възвишение, защитена от високи борове и трепетлики от три страни и от широк малък поток от четвъртата. Те преминаха потока и поеха към постройката, където Денсър завърза конете. Джарет се престори, че подкрепя Рени, докато слизаше от коня, и ѝ помогна да се плъзне от седлото в ръцете му.

– Влизайте – каза Денсър. – Отведи я вътре. Аз ще се погрижа за конете и провизиите.

Джарет повдигна Рени и я понесе към входа. Той блъсна вратата със здравото си рамо, за да я отвори, и когато влязоха вътре, остави Рени да стъпи на земята.

– Благодаря – прошепна тя, залитайки.

Джарет разтърси ръката си и каза:

– Имаш късмет, че не те изпуснах в снега.

– Ръката ти?

– А-ха.

Той не мислеше повече за това. Раздвижваше пръстите си, свиваше ги и ги отпускаше, като междувременно оглеждаше обстановката в хижата. Имаше каменно огнище, което Денсър използваше за отопление и за приготвяне на храна. Златотърсачът не можеше да си позволи такъв комфорт като печка. Нямахме помпа, което означаваше, че водата се носи от потока. Мебелировката беше от бор изработена много грижливо. Повърхността на масата бе гладка, с точно оформени прави ъгли. Два стола с високи облегалки бяха шлифовани по такъв начин, че подчертаваха влакното на дървото. На стената близо до огнището бяха окачени тенджери и котлета, цветно разръфано одеяло покриваше леглото. Очите на Джарет се преместиха от леглото към стълбата, която водеше към горния етаж, когато чу приближаването на златотърсача. Той блъсна Рени към леглото.

Рени легна на една страна на постелята, с леко присвити към гърдите крака и кръстосани отпред ръце. Не беше точкова трудно да се престори на болна.

Не си бе давала напълно сметка за собствените си очаквания, докато не застана на прага на хижата на Денсър и не откри абсолютно нищо, което да говори за баща ѝ. Бе предупредила Джарет, че не е готова за

това – и наистина не беше. Без значение колко неразумни бяха очакванията ѝ, Рени винаги бе хранила в съзнанието си надеждата, че ще се хвърли в обятията на баща си и ще бъде поздравена за упорството и целестремението си.

Тихият стон на Рени отрази болката в сърцето ѝ. Тя бе съвсем истинска.

Денсър премести погледа си от Рени към Джарет.

– Оставих провизиите ви в пристройката. Иди да вземеш каквото ви трябва. – Той свали ръкавиците си и ги хвърли на масата. – Ще сваря нещо за нея. Имам някакви билки, които могат да ѝ помогнат.

Джарет не искаше да остави Рени сама, но не можеше да си позволи да го покаже. Той излезе навън. Денсър изчака, докато вратата се затвори, и след това свали палтото си.

Очите на Рени трепнаха. Денсър поглади края на дългата си черна брада. Бе уверена, че е в нейна полза да изрази болката, която чувстваше, но не знаеше дали това е достатъчно. Не беше актриса и никога порано не бе имала желание да бъде.

– Бих искала да избягам – каза тя небрежно и се обърна настрана. Тя се намръщи, сякаш бе почувствала нов пристъп на болки в стомаха си. – Но не мога.

– Може да се опитваш да ме измамиш.

Той търсеше нещо по широките полици, преместваше бурканчета, бутилки и канчета, докато намери това, което му трябваше. Джарет се върна в хижата, когато той вече бе поставил всичко необходимо на масата. Денсър не си направи труда да повдигне глава и да го погледне, когато той премести един стол и седна на него.

– Тя все още е тук – каза той.

– Виждам.

Денсър взе билки и треви от всяко канче и ги смеси в порцеланово хаванче. Свали чайника от куката на огнището и видя, че е празен.

– Трябва да се напълни – каза той, като го подаде на Джарет. Когато Джарет излезе, Денсър постави сместа в тенекиена цедилка.

– Знаеш ли, мадам – каза той с дрезгавия си, повреден глас, – мога да го убия, преди да се върне.

На Рени ѝ секна дъхът, след това тя се опита да се прикрие и се сви на топка. Страхуваше се да погледне към Денсър, за да оцени впечатлението от играта си, поради което държеше очите си плътно затворени. Денсър потрепваше с цедилката по ръба на масата, докато чакаше завръщането на Джарет, и продължаваше да наблюдава Рени с втръчения

си синьо-бял поглед.

Джарет ритна рамката на вратата и изтупа снега от обувките си. Той протегна чайника на Денсър.

– Трябват ли още дърва?

– Има достатъчно – каза Денсър и пое чайника. – Закачи палтото си на тази закачалка и свали палтото на дамата. Можеш да я завиеш и затоплиш. – Той окачи чайника на куката и разбърка огъня, който загоря по-силно. – Предложих ѝ да те застрелям заради нея, за да може да избяга. Предполагам, че точно сега тя не е заинтересована от това. Ще трябва да изчакаме да видим какво ще мисли, като и стане по-добре.

Джарет зави Рени. Без да го види Денсър, той стисна ободряващо ръката ѝ.

– Това ще е нещо, за което ще се погрижим по-нататък. – Пресекливият глас на Денсър озвучи малката хижа.

Джарет възседна отново стола, постави ръце на облегалката и подпря брадичката на ръцете си.

– Знаеш ли нещо за железопътната катастрофа? – попита той с безразличие.

– Може би. – Денсър наклони стола си към стената и зачака водата да заври. Краката му се отделиха от пода и той постави петите си върху напречните пръчки на стола. – Втори път ме питаш за катастрофата. Защо се интересуваш толкова много?

Джарет трепна.

– От любопитство, не може ли? Не стават толкова много неща по тези места. За известно време планините бяха пълни с хора.

– Много народ премина наоколо – изръмжа Денсър.

– Никой не те обезпокои, нали?

– Малко хора знаят къде съм – той погледна мрачно Джарет. – Едва ли има двама души освен тебе, които да знаят къде да ме намерят.

– Спусна ли се долу до катастрофата?

Денсър почеса брадата си.

– Каква причина имам да слизам? Не съм свикнал да си пъхам носата там, където не ми е работа. – Той наклони стопа напред, стъпи лека на краката си и сне с кърпа чайника от огъня. Постави чаената цедилка в поочукано канче с дебели стени и наля горещата вода.

– Чух удара – каза той и остави чайника настрана. Ароматна пара се вдигна от чашата. – Изглежда, че ехото продължи около пет минути. Отидох сам да видя, но дотогава се бяха погрижили за хората от влака. След това нямаше смисъл да се шляя там.

Той плъзна канчето по масата.

– Дай ѝ това. Може би няма да иска аз да я докосвам.

Сега Рени отвори очи и се опита да седне.

– Не – каза тя. Гласът ѝ беше гърлен, почти като на Денсър. – По-добре вие да ми го дадете.

Очите на Денсър се разшириха.

– О – каза той, като удари по масата. – Тя не вярва на безотговорната ти личност. – Той взе канчето и го занесе до леглото. – Трябва да седнеш, мадам. Не можеш да изпиеш това, ако не седнеш.

Рени остави Денсър да ѝ помогне. Тя прибра назад косата си, излязла изпод панделката ѝ, и пое канчето. Повдигна го внимателно към устните си и отпи. В един и същ момент чаят изгори езикът ѝ и димящото благоухание просветли главата ѝ. Очите ѝ се разшириха от въздействието му.

За нейна изненада Денсър се засмя.

– Удря те в главата, нали? Продължавай. Това е добре за теб. – Той изчака, докато тя свърши. – Сега си легни пак. Имаш ли нещо против да докосна главата ти, мадам?

Рени поклати глава. Тя се застави да го гледа право в лицето, без да показва уплахата си и да отклонява погледа си. Пръстите му бяха мазолести и груби, но допирът му бе внимателен. Той повдигна главата ѝ нагоре и постави пръсти на челото ѝ.

– Доста си се простудила – каза той. – Мисля, че ти трябва повече от няколко дни почивка, преди той да те изведе оттук. – Той се изправи и каза на Джарет: – Имам работа във владението си. Остави я да спи. Ако си спомням добре, готвиш сносно. Можеш да считаш, че с вечерята ми плащаш.

Рени се изправи, когато той излезе. Тя оправи краищата на ризата си и пристегна панделката в косите си.

– Какво ще правим сега? – попита тя уморено. – Ние се доближихме достатъчно, за да говорим с него, но Джей Мак не е тук. Защо не го попита направо дали не знае нещо за баща ми?

– Защото засега той не ни вярва. Характерът му е подозрителен. Той не вярва напълно, че ти си болна, и не може да разбере дали искаш да се отървеш от мене и дали двамата не го лъжем, за да го предразположим. Ако той знае нещо, може да не ни го каже, което е по-лошо от това да не знае нищо.

Рени спусна крака встрани от леглото. Раменете ѝ бяха отпуснати, главата наведена.

– Аз само мисля...

Столът изскърца на пода, когато Джарет се приближи до нея. Той обви с ръка раменете ѝ и я остави да се облегне на него.

– Зная какво мислиш. Нека продължим играта и да видим какво ще се случи. – Очите на Джарет се спряха на двата стола и след това на горния етаж. – Много е рано да правим заключения.

Тя кимна. Потри челото в рамото му. Джарет повдигна лицето ѝ и я погледна в очите. Тя видя, че погледът му спира на устата ѝ и се задържа там. Сведе глава и я целуна със сладка настойчивост.

Джарет се отдръпна и разгледа лицето ѝ. Пълните със сълзи смарагдови очи блестяха, устните ѝ бяха непреднамерено разтворени. Той взе в ръце лицето ѝ и прекара пръсти по устните ѝ.

– Повярвай ми, Рени. Не мога да ти обещавам нищо, но ми повярвай, че ще направя всичко възможно.

– Вярвам ти.

Той пусна главата ѝ и стана.

– Защо не видиш какво държи Денсър в склада си, докато аз погледна какво има на горния етаж? Помисли какво искаш да приготвя за вечеря. Провери и в мръсното му подземие. Аз ще взема месо от навеса.

Рени се учуди какво очакваше да намери Джарет на горния етаж, така че когато той отиде до навеса, тя се качи сама по стълбата. Имаше няколко сандъка, всички пълни с дрехи или одеяла, и няколко странни съкровища. Пухен дюшек, който то приличаше много на този в хижата на Джарет, заемаше по-голямата част от пода. За разлика от гладко опънатото легло долу, тук дори не бе направен и опит да се оправят завивките. Те бяха насъбрани в края на дюшека.

Рени заслиза приведена надолу и когато Джарет се върна, тя вече бе огледала подземие и извадила картофи и ряпа, за да ги използват за задушено за вечеря. Подаде му ги и остави той да я издърпа. Видя, че дясната му ръка потреперва отново, но не каза нищо. Изглежда, след падането си от Зили, той имаше повече проблеми с нея.

– Има ли нещо друго на горния етаж? – попита тя.

– Нищо – каза той с пресилено безразличие. Събра зеленчуците, постави ги на масата и потърси нож.

– Какво ще кажеш да излееш малко вода от чайника и някой от тези съдове?

Рени направи това, което я бе помолил, като разливаше вода през целия път от огнището до масата. Тя невинно погледна Джарет, който се мръщеше на нейната несръчност.

– Госпожа Кавано почти никога не ми позволяваше да помагам в кухнята. Предполагам, че съм непохватна.

Той я изгледа накриво.

– По-вероятно е да си непохватна защото не искаш да помогнеш.

– Може би – каза тя, като имитира дрезгавия говор на Денсър. Рени се порови в склада на златотърсача и намери разни подправки. – Ще проверя всичко това по два пъти, преди да го сложа в задушното. Не познавам някои от тях. Можем да се отровим. – Тя приближаваше всяка от отворените кутийки и съдове с подправки до носа на Джарет, а той продължаваше да бели и нарязва картофите.

– Миришат добре – каза той, след като одобри всичко. Рени постави капачите на кутийките по местата и седна.

– Какво се е случило с лицето му?

– Експлозия в мината. Това е станало много отдавна. Денсър е пристигнал тук с първата група, след като открили златните находища през петдесет и осма. Поне това съм научил от малцината, които си спомнят за него. Той не е разбирал много от минно дело, а още по-малко от експлозиви. Тогава нямаше динамит и нитроглицеринът бе най-сериозното, което миньорите използваша. Вероятно знаеш колко е неустойчив.

– Използвала съм го сама.

Тъмните очи на Джарет се стесниха, а веждите му се събраха. Погледна строго Рени, след това следите от разлятата вода, след това отново Рени.

– Учудващо – каза той нежно и поклати глава.

– Да, използвала съм го.

– О, вярвам ти. Само че е учудващо, това е всичко. – Той изтика репите и лука към нея и ѝ подаде ножа. – Нарези ги. Аз ще нарежа месото.

Тя се намуси, но се зае със задачата.

– И през всичките години след нещастieto Денсър живее сам?

– Точно така. Той приема понякога подаръци от тези, на които е помагал, но много рядко е сред хората. Виждам, че от града не идват много хора.

– Преди да дойде да търси злато, бил ли е лекар?

– Най-вероятно, не. Това, което знае за лекуването, е научил сам или от индианците.

– А това палто, което носи? И ножницата? Участвал ли е във войната?

– Не мисля. Експлозията го нарани преди това. Най-вероятно ги е взел от някой от премръзналите дезертъори, които са се скитали наоколо. Това го кара да изглежда малко луд.

Дрезгавият, почти зловещ смях на Денсър беше друг аспект, който засилваше това впечатление, а грубият му, скърцащ глас, който звучеше като пясък върху стъкло, го потвърждаваше напълно.

– Той бе много внимателен, когато ме докосваше – каза тя нежно.

– Това е другата му страна. Затова сме тук. Но не мисли, че само се надува, когато казва, че ще ме убие, за да избягаш. Мисля, че може да го направи.

– Джарет! Но ти му каза, че аз съм убийца. Защо ще прави това?

Джарет остави ножа и задържа за по-дълго очи върху Рени. Чертите му бяха тържествени.

– Не знаеш ли какво може да направи един мъж за усмивката ти?

Рени отклони поглед:

– Не казвай това.

– Защо не? Това е истина.

Тя поклати глава, започна да реже лука и почти веднага поряза пръста си. Тъжни сълзи, сълзи на болка и сълзи от лука, изгаряха очите ѝ. Тя се помъчи да се усмихне през сълзи.

– Виждаш ли какво ме накара да направя? – попита тя колебливо.

Джарет трябваше само да произнесе името ѝ и сълзите и потекоха на воля. Той заобиколи масата и я изправи на крака Превърза пръста ѝ с кърпата си, задържа го и я притегли към себе си. Ризата му се напои със сълзите ѝ. Измина повече от минута, преди тя да се успокои.

– Съжалявам – каза тя и подсмъркна. Избърса очите и с превързания си пръст. – Предполагам, че вече съм на границата на възможностите си.

– Тъй като тя се простира от Ню Йорк Сити до Джъгълър Джъмп, мисля, че това е разбираемо.

Лека усмивка повдигна ъгълчето на устата ѝ.

– Знаеш какво да кажеш.

– Не винаги – каза той, като повдигна лицето ѝ. – Преди малко не беше така. Не ми беше позволено да мисля, че си хубава и да казвам това.

– Не съм свикнала – каза тя, като очите ѝ отбягвала неговите. – Изглежда сякаш тайно ми се присмиваш за моя сметка.

Той я разтърси леко, без даже да осъзнава това.

– Нищо не може да бъде по-далеч от истината.

– Това не ми помага да чувам по-добре.

– Какво? – попита той. – За какво говориш?

– Ти ме разтърсваш – обясни спокойно тя. – Това не ми помага да чувам по-добре.

– О, Боже – той погледна към ръцете си, хванали я над лакътя, и я пусна. – Рени, никога не съм крил, че вършиш някои неща забавно. Ти не можеш да пренесеш вода на метър и половина разстояние, без да я разлееш, а си работила с нитроглицерин. Не можеш да изпееш нито една мелодия, а имаш най-мелодичния глас. Извиваш се като камшик, когато става дума за други хора, а правиш най-лошия избор, когато се отнася до твоя собствен живот. Никога не съм познавал жена, която да е толкова малко загрижена за външния си вид, но ти не можеш да станеш по-привлекателна за мен, отколкото си сега. – Той изтри бузата ѝ с опакото на дланта си и зави един паднал кичур коса около пръста си. – Нещо в теб ме вълнува, Рени, и то струи от очите ти, кожата ти и особено от усмивката ти. Ако други мъже не са ти го казвали, това е, защото са се страхували.

Рени се отпусна на петите си и замига изненадано.

– О, Боже.

Джарет я докосна по носа с върха на показалеца си.

– Точно така.

Тя седна бавно. Джарет се придвижи покрай масата до своя стол. Тя взе ножа и започна отново да реже лука, а той се зае с нарязването на еленовото месо. Няколко минути се чуваше само звукът от рязането. Рени се засмя първа. Примерът ѝ бе заразителен. Никой от тях не знаеше защо се смее, знаеха само, че смехът ѝ бе оздравителен, обвързващ, навременен и необходим.

В тишината, която последва, Рени каза:

– Ако някога си помислиш, че не те обичам, не вярвай в това.

Той я погледна учуден.

– Какво означава това? – Той спря, защото вниманието на Рени се насочи към ръката ѝ.

– По дяволите – каза тя. – Отново се порязох.

Джарет се чудеше защо има впечатлението, че тя го бе направила нарочно.

Денсър пое дълбоко дъх, когато влезе в хижата. Фигурата му се открояваше на угасващия синьо-сив полумрак на входа. Той опря пушката си на стената и окачи на закачалката палтото и сабята си.

– Задушеното мирише добре – каза той. – Винаги е приятно, когато

някой друг сготви. – Той си свали ръкавиците и затопли ръцете си на огъня. Подвикна на Рени през рамото си: – Как се чувстваш, мадам? Още имаш вид на слабо дете.

Рени бе седнала на леглото, като бе провесила крака и се бе облегнала на стената. Докосна лицето си с едната ръка.

– Чувствам се по-добре, отколкото тази сутрин – каза тя. Той кимна доволен.

– Добре. След минута ще ти дам още една чаша чай – Погледна Джарет. – Казах ти, че това ще я излекува, нали?

– Каза го и аз съм ти благодарен.

Денсър се изправи и отиде до склада. Този път канчетата бяха готови и бързо намери това, което търсеше. Работеше на масата срещу Джарет.

– Виждам, че пръстите ѝ са превързани – каза той Имал си проблеми, докато бях навън, нали?

– Нищо, с което да не мога да се справя – каза Джарет. – Той се отдалечи от масата и взе тенджерата със задушеното от огъня.

– Порязва се, като посягаше към ножа, който използвах.

Когато Денсър бе с гръб към него, той намигна на Рени.

Денсър привърши нарязването и стриването на билките и пое чинията със задушено от Джарет.

– Може да дадеш на дамата малко, ако иска. Няма да и навреди да хапне нещо вкусно.

Рени бе вечеряла по-рано, в случай че Денсър не се окаже толкова щедър. Все пак устата ѝ се напълни със слюнка, когато Джарет взе празна чиния и я попита дали иска малко.

– Да, моля – каза тя.

Денсър доволно се изсмя.

– Ти си я превъзпитал днес следобед, Съливан. Тя се е опитала да те убие, а сега казва „моля“.

– Прави каквото трябва, за да получи каквото иска. – Той се отдалечи от масата, за да даде на Рени задушеното. – Усмивката му бе само за нея. – Така е, нали?

Денсър вдигна пълна лъжица, след това каза:

– Изглежда, че е плакала днес. Ти ли я разплака?

– Не съм я принуждавал да прави нищо. Плака, защото не успя да ме убие.

Златотърсачът помисли над това.

– Аз мога да ѝ свърша работата.

– Сигурен съм, че е доволна да го чуе.

Денсър взе чайника и приготви чай за Рени. Подаде ѝ канчето.

– Помисли за това, мадам.

Рени отмести чинията си и взе горещия чай. Нямахше представа как да отговори на предложението на Денсър.

– Какво ще поискаш в замяна? – попита тя.

– Само да постоиш тук с мене. Шест месеца, може би, или година. Какво мислиш за това? Искаш ли да размениш живота му срещу известно време с мене?

Нямахше съмнение, че времето щеше бъде прекарано в леглото на Денсър. По кожата на Рени полазиха тръпки и я обзе вълна от ужас.

– Бих желала да го направя – каза тя ласкаво. Кратката ѝ усмивка бе срамежлива, очите ѝ наемкваха за скрити удоволствия.

Дрезгавият смях на Денсър отекна в малката хижа. Той отметна назад глава, подскочи и удари с ръце бедрата си. Изтри очите си, като се върна на масата.

– Прав си за нея – каза той на Джарет. – Прави каквото трябва, за да получи каквото иска.

Рени се отмести от стената. Резкият и луд смях на Денсър я накара да настръхне. Погледна канчето, което държеше. То беше пълно само три четвърти. Останалият чай се бе разлял на ризата ѝ и образуваше все по-голямо петно. Тя я изтърси несполучливо с пръсти, които още трепереха.

– Означава ли това, че съм в безопасност? – попита сухо Джарет.

Златотърсачът се усмихна с най-ведрата си усмивка.

– Няма да те убивам, докато спиш.

– Добре е да чуя това.

– Но не зная какво ще правиш с нея.

Сега отговори Рени:

– Мога да ти кажа какво ще направя. Ще ме върже за краката на леглото. Правил го е по-рано.

Джарет едва успя да преглътне парчето месо, без да се задави. Видя скептичния поглед на Денсър и кимна, потвърждавайки изявлението на Рени.

– Не мога да спя с едно отворено око – каза той. – А и ти не можеш. Ще убие и двама ни.

– Изглежда така – каза Денсър.

Като свършиха с яденето, Джарет изми чиниите и приборите на потока. При завръщането си намери мебелите леко разместени. Масата бе

преместена близо до леглото. Рени се бе изправила и разбъркваше доста изтъркани карти. Денсър бе седнал на единия от столовете под прав ъгъл към нея.

Рени погледна към Джарет, когато той влезе, и нейният смутен поглед бе предназначен само за него.

– Той иска да играем.

Джарет не можеше да разбере причината, но не искаше да обиди Денсър, като не се присъедини. Златотърсачът си беше вече направил труда да свари повече вода и да направи свеж чай. Седеше на масата в очакване и алчно грабваше картите, които Рени раздаваше.

Джарет зае свободния стол и взе картите си.

– На какво играем?

Играеха с пет изтеглени карти, а залог бе самородното злато, което Денсър бе събрал от владението си. Едва бяха изиграли пет-шест ръце и Рени започна да се прозява. И без друго губеше, така че тя раздели последните ѝ останали златни зрънца между Денсър и Джарет и си легна в леглото.

Джарет спря да разбърква и остави картите.

– Нека да я придружа навън – каза той на Денсър. Иначе ще поиска да излезе по-късно.

– Сигурно – каза Денсър. – Ще направя още чай.

Джарет помогна на Рени да се изправи, подкрепи я със здравата си ръка и я изведе навън. Щом се отдалечиха достатъчно, за да не бъдат чути, той каза:

– От чая е Рени, затова си толкова уморена. Денсър ни дрогира.

Тя се прозя силно, много сънлива, за да бъде изненадана или загрижена.

– Мисля, че не мога да се преборя с това, Джарет.

– И няма нужда. Аз не съм пил. Ще те пазя.

– Зная, че ще го направиш.

Абсолютното ѝ убеждение, че той ще удържи на думата си накара Джарет да я целуне. Той потисна желанието си, когато приближиха вратата на хижата. Устните ѝ имаха вкуса на чая.

– Изтрий усмивката от лицето си – прошепна той.

Нощта бе тъмна.

– Даже не виждаш дали се усмихвам.

– Няма значение. Зная как изглеждаш, когато те целувам.

Тя леко го удари в гърдите с юмрук.

– Самохвалко.

Джарет трябваше да скрие усмивката си, когато влязоха вътре.

След като завърза хлабаво ръцете на Рени за леглото, Джарет изигра още шест партии с Денсър. Накрая златотърсачът спечели всичкото си злато и Джарет трябваше да си признае, че е загубил от по-добър играч. Освен това успя тайно да излее повечето от чая в пукнатините между плочите на пода. Той изтече в мръсното подземие, но Денсър не разбра това. Когато Джарет уморено показа, че е готов да прекрати играта, Денсър с готовност му помогна да си постели на пода. Веднага щом настани Джарет, златотърсачът се качи на втория етаж.

Изглежда, че мина повече от цяла вечност, преди Денсър Тъбс да се спусне отново долу. Джарет чуваше по-добре, отколкото виждаше, и това, което чуваше, го изненада. Златотърсачът облече палтото си, сложи ръкавиците си, взе съда с останалото задушено от огнището, чиния и прибори и изнесе всичко това навън. Джарет изчака достатъчно дълго, за да се увери, че Денсър няма да се върне веднага. Развърза Рени, сграбчи пушката и палтото си и излезе навреме, за да чуе, че Денсър се отдалечава на кон.

Джарет го последва пеш, убеден, че Денсър отива във владението си, и почти сигурен, че мината не е далеч от хижата. Когато очите му свикнаха с тъмнината, Джарет ускори ход. Пътеката се изкачваше постепенно, но теренът бе равен. Джарет успяваше да поддържа разстоянието между тях, а Денсър го отведе право в мината.

Бледожълта лампа осветяваше входа ѝ. Докато Денсър слизаше от коня си, Джарет оставаше прикрит от скалите и сенките. На стълб близо до входа вече бе завързано едно муле и Денсър завърза коня си до него. Видя как златотърсачът откачи съда със задушението месо, манерката и торбата с приборите и влезе в предверието. Джарет изчака минута и след това тихо се приближи към входа на мината. На прага се поспря, тъй като не можеше да влезе, без да се разкрие, но беше достатъчно близо, за да чува разговора вътре.

– Помислих, че може би си огладнял – казваше Денсър. – Донесох ти това. Хубаво задушено месо на елен.

Не последва отговор и Джарет предположи, че другият човек в предверието вече яде.

– По-бавно – каза Денсър. – Не искам да ти прилошее. Има много. Направих така, че да остане. Жената не яде много, само аз изядох пълна чиния.

Сега заговори събеседникът му. Макар че гласът бе приглушен, лесно можеше да бъде разпознат. Джарет излезе на светло и погледна

право в учудените смарагдови очи на Джон Макензи Уърт.

Глава 12

– Кой, по дяволите, е този? – попита Джей Мак, като погледна към входа. – Денсър? Кой е тук? Един от убийците ли?

За един болезнено кратък миг Джарет помисли, че Джей Мак е спял. След това видя възрастният човек да се потупва по джоба на сако-то по привичен, разсеян начин и разбра проблема. Приблужи се още малко.

– Това ли ви каза Денсър, Джей Мак? – Попита Джарет. – Че аз съм убиец?

– Не е лъжа – изръмжа Денсър. – Ти си убиец.

Джей Мак бе седнал на пода в предверието на мината, а краката му бяха прострени пред него. Беше се облегал на издялана греда и държеше алуминиевата чиния със задушено месо на равнището на гърдите си. Сребристото му палто бе раздрано на половин дузина места, но двата шева на ризата му бяха внимателно защити. Панталоните бяха закърпени на коленете и всичко, което носеше, бе покрито с фин слой скален прах. На земята до него лежеше кален, пропит от пот възлест боров бастун.

– Какво става, по дяволите? – попита отново Джей Мак. Очите му още повече се присвиха и започна да изучава влезлия от горе до долу. Позна го, когато Джарет се наведе към него, и упоритият му поглед се спря на студената и безразсъдна извивка на устните на Джарет.

– Боже мой – каза той тихо, без да вярва на това, което най-последно очите му видяха. – Това си ти? – попита той.

Денсър хвана чинията на Джей Мак, преди да е паднала.

– Познаваш ли го? – попита той.

– Познавам го. Той ми помогна веднъж. – Подаде ръка на Джарет. – Лошо е, че не бе наблизко, за да ми помогнеш втори път.

Джарет стисна здраво ръката на Джей Мак.

– Едно е да спреш сватба и съвсем друго е това, което може да се направи при влаковата катастрофа.

– Нямам предвид влака... – той спря. – О, няма значение. Не искам да те замесвам.

Джарет изсумтя и каза на Джей Мак каквото мислеше.

– Не изглеждате много зле за преживените изпитания – каза той. – Мисля, че Денсър се е грижил добре за вас през цялото време, нали?

– Грижи се много добре.

Денсър се отдръпна, защото се почувства неудобно от похвалата и от това, че макар и за малко стана център на внимание.

Джей Мак отново взе чинията и започна да яде.

– Нямате нищо против, нали? Не съм ял нищо от сутринта.

– Продължавайте. Цял ден ли сте тук?

Той кимна.

– Помагам на Денсър в имението му, след като се възстанових и можех да работя. – Той показа на Джарет едната си ръка. Тя беше мазолеста с кал под ноктите и скален прах в гънките на ставите.

– Добре е да се работи отново така. Излизам сутрин и прекарвам в работа по-голямата част от деня. Днес, тъй като Денсър се страхуваше от вас, не се върнах в хижата.

– Той ви накара да повярвате, че аз съм опасен?

– Така е, но той се опита само да ме защити. Как можеше да знае, че не си опасен?

– Защото той ме познава. Нали, Денсър? – Джарет се обърна към златотърсача, само за да види, че той е излязъл. Обърна се към входа и видя Денсър да стои на прага с вдигнат уинчестър. – Снеми това, Денсър, не искам никакви проблеми.

– И аз – каза златотърсачът. – Върви си по пътя и остави мен и приятеля ми на спокойствие, и всичко ще е наред.

Джарет се изправи бавно, повдигна ръцете си на нивото на кръста.

– Дойдох заради него – каза той спокойно и бавно. Не искаше да предизвика Денсър. – Но мисля, че ти разбра това нали? Нищо не ти убягва от погледа.

– Нищо.

– Знаеш ли тогава коя е спътничката ми? – попита той.

Денсър агресивно издаде брадичката си напред.

– Сигурно е, че тя никога не е убивала човек – каза той, почти предизвикващ Джарет да му противоречи.

– Това е вярно. Не е убивала.

– И аз мисля така. Нито пък наистина е болна.

– Не толкова болна, колкото изглеждаше, но беше много болна неотдавна. Все още не е достатъчно укрепнала. – Той се спря, за да даде време на Денсър да обмисли думите му, след това каза: – Мисля, че можеш да се досетиш коя е тя, Денсър.

– Хм-м-м.

Джарет подозираше, че Денсър знае и не иска да признае това пред

себе си или пред някой друг. През месеците след влаковата катастрофа между Джей Мак и стария златотърсач се бе създала някаква особена връзка и Денсър се стремеше да запази единствената човешко отношение, което бе създал за повече от двадесет години.

– Искаш ли да кажа? – попита спокойно Джарет. – Ти знаеш какво означава това. Тя измина дълъг път, за да го намери.

– Не съм й направил нищо лошо.

– Зная. Но ако не се върнем бързо, тя ще се събуди и ще се изплаши, че ни няма.

Като използва бастуна за опора, Джей Мак се изправи на колене. Той погледна към Денсър.

– За какво говори той, Денсър. Ти ми каза, че жената с него е убила мъжа си.

– Така ми каза той – каза Денсър, като се оправдаваше и посочи с пушката си към Джарет, за да подчертае твърдението си.

Джарет късно осъзна, че Джей Мак не можеше да знае истината. Той вероятно е предположил, че пътят на Джарет се е пресякъл с неговия заради някаква обявена награда.

– Но това не е вярно – каза Джарет. – Кажи му, Денсър.

– Тя има очите ти! – извика Денсър. Лицето му се изкриви от ярост. Паяжината на лицето му встрани на лицето му пулсираше, челюстта му се стегна. Той вдигна пушката си, готов да стреля, след това също така изведнъж промени намерението си. Завъртя се на пети и излезе от мината.

Джарет се опря малко премаял на една от подпорните греди и изчака сърцето му да се успокои. Погледна надолу към безползната си дясна ръка, тръпки пробягаха по кожата му от китката през лакътя до рамото. Задъхан, той изруга рязко.

Джей Мак стана сам, като се опираше тежко на бастуна си.

– Добре е, че не се нахвърли върху него.

– Няма много смисъл в това, когато уинчестърът вече те следи в лицето. – А истината бе, че и да беше искал, нямаше да може да се нахвърли.

– Все пак оцени характера на човека и осъзна, че той няма да те нарани. Денсър не може да нарани никого. – Той погледна към входа, но не можеше да различи нищо повече от смътна игра на светосенки. – Не се безпокой за него. Ще се разходи малко по хълмовете и когато се успокои, ще се върне. – Той се обърна към Джарет. – Какво искаше да каже с това, че очите на жената са моите? Кой дойде с тебе?

– Рени, сър – каза Джарет, открил, че с нещо може да съживи усмивката на Джей Мак. – Тя ви донесе очилата.

Джарет водеше мулето по пътя към хижата, а Джей Мак яздеше. Това беше гледка, която Джарет вероятно нямаше да забрави никога, и той даде възможност на железопътния магнат да разбере това. Джей Мак искаше да чуе всичко за това как са го намерили, но Джарет не пожела да му го разкаже.

– Трябва да чуete това от дъщеря си – бе всичко, което каза по този повод.

Джей Мак се облегна на Джарет, за да отиде до хижата.

– Десният ми крак е почти възстановен – каза той, – но оня ден пак си разтегнах сухожилието на левия. Денсър ме предупреди, че се опитвам да работя твърде много, че не съм достатъчно силен, но аз...

Джарет го прекъсна с вдигната ръка:

– Не трябва да обяснявате, сър. Зная колко дълбоко стигат златоносните жили.

Той се усмихна с разбиране. Спря се на прага и гласът му бе тържествен и спокоен:

– Не се оплаквам от Денсър Тъбс. Той ми спаси живота. Все пак се съмнявам, че ще разберете някога колко се радвам, че сте тук. Не бих могъл да се измъкна оттук седмици наред а може би и повече. Наскоро разбрах, че Денсър няма да ми помогне да си отида.

– Вие сте си спечелили приятел тук. Никой, който се е срещал с него, не смята, че това е възможно.

– Зная – каза той трудно. – Това, което не зная, е дали съм му направил някаква услуга. Този човек е бил сам години, но аз мисля, че той вече доста време се бори със самотата.

Джарет направи знак, че го разбира, и постави ръката върху ръката на Джей Мак.

– Нека да влезем – каза той тихо. – Дъщеря ви ви чака.

Леко докосване на галещи я по веждите пръсти събуди Рени. Тя намръщи нос, плътно притвори очи и се усмихна сънливо.

– Остави ме, Джарет.

Обикновено спокойното лице на Джей Мак трепна от изненада.

– Това не е Джарет – каза той.

Очите на Рени се отвориха широко и се втреничиха в очи подобни на нейните.

– Татко! – Тя се изправи като пружина и се хвърли в обятията му. Зацелува го по широкото му лице. – Как? Кога дойде?... Къде?... – Тя потърси Джарет. Той стоеше до огнището и я наблюдаваше. – Как си могъл?... – Тя оглеждаше скъпото бащино лице. Тъмната му коса, подълга, отколко то някога я бе виждала, се завиваше под яката му. Бе оставил бакенбардите си да се превърнат в буйна брада, а мустаците му бяха загубили елегантната си форма.

– Изглеждаш... – Сълзи блестяха в очите ѝ, гърлото ѝ се свиваше. Мълчаливо гледаше баща си.

Джей Мак държеше Рени и я люлееше така, сякаш беше дете. Леко милваше главата ѝ, галеше косите ѝ и шепнеше в ухото ѝ най-подходящите думи.

– Ти си чудо, Мери Рене. Съвършено чудо.

Едва prizори двамата се разделиха. Джей Мак отказа да говори или слуша, преди да се измие и преоблече. Нищо от дрехите на Денсър не му ставаше, но Джарет му предложи някои свои дрехи – всички малко по-големи – и Джей Мак бе облечен с ватено бельо, джинси, светлосиня памучна риза и дебели вълнени чорапи. Счупените му очила стояха накрито на носа му, независимо от усилията му да изправи дръжките им. Но това беше само малък дразнител. Джон Макензи Уърт бе вече нов човек.

Докато Джей Мак се миеше, Джарет обясни на Рени какво се бе случило по време на съня ѝ. Каза ѝ, че не бил изненадан, когато го видял, защото отшелник с *два* стола и *две* легла доказваше само, че Денсър има другар. Бягството на златотърсача към скалите особено разтревожи Рени. Тя не можеше да си представи, че ще си тръгнат, преди да го видят, да му благодарят и да се сбогуват.

След объркания разказ на Рени за пътуването ѝ на запад, за да го намери, отчетът на Джей Мак за дерайлирането на №412 не можеше да бъде по-кратък. Стоял на малката задна платформа на вагона си, а после вече не бил там. Не помнеше нищо, свързано със самата катастрофа, а имаше само бегъл спомен за скитането между дърветата, по потока и нагоре-надолу по скалистите склонове, след това припаднал. Следващото нещо, което си спомняше, бе, че лежи на пода на хижата на Денсър. Краката му били обездвижени с шини. Под главата му имало одеяло и бил добре завит. Идвал в съзнание и отново изпадал в безпапетство, но все пак си спомняше, че е бил хранен с хляб, накиснат в супа, и че опитите му да общува са били неуспешни. От времето, когато започваха първите му свързани спомени, той удобно лежал в новосковано легло, а

една от шините била махната.

Връзката на Джей Мак с Денсър се изковава по време на дългото му и тежко възстановяване. Той знаеше, че златотърсачът е обезобразен, но степента на нараняването му никога не бе станала ясна на Джей Мак, нито пък е била важна. По подобен начин Джей Мак вярваше, че Денсър Тъбс никак не се интересува дали гостът му е един от стотите най-богати мъже в страната.

– Истината е – каза Джей Мак, като приключваше историята си, – че златната мина на Денсър е *златна* мина, така че, предполагам, моето малко състояние не го впечатли много. Много отдавна не съм печелил уважение за това, което съм, а не за това, което притежавам. Рени усети печална нотка в думите на баща си.

– Изглежда, това ти е било приятно – каза тя.

Той се усмихна и разтърка брадясалото си лице.

– Понякога е добре да спечелиш уважението на някого по труден начин.

Джарет видя, че Рени се изчервява на изявлението на баща си, и знаеше, че тя го бе приела прекалено лично. Той не знаеше дали Джей Мак бе насочил заключението си точно към някого, но той остро почувства болката на Рени.

– Не можем да отпътуваме днес – каза той, като остави ръжена до огъня. – Джей Мак, двамата с вас не сме спали. Рени е спала много малко. Би било добре, ако поспим няколко часа тази нощ и тръгнем утре.

Веднага последва съгласие. Известно объркване причини подреждането за спане. Джей Мак не можеше да се качи на горния етаж, така че Рени му отстъпи леглото. Когато тръгна след Джарет към горния етаж обаче, баща ѝ се изкашля неодобрително. Рени се поспря на стълбата, погледна надолу към баща си с мълчалива молба в очите си. Джей Мак отстъпи, но не се предаде.

– Ще си поговорим утре – каза той.

Рени изпълзя горе. Джарет вече бе събрал одеялата и се бе подготвил да ги хвърли долу.

– Какво ще правиш? – попита тя.

– Ще спя до огнището. Всичко ще бъде наред.

– Моля те, недей – каза бавно тя. – Остани с мене.

– Баща ти...

– Ние ще *стим*, Джарет.

Той посегна към нея и я задържа в прегръдките си. Легнаха на пухеното легло на баща ѝ и заспаха прегърнати.

Денсър се приближи до хижата на следващата сутрин когато бяха готови да тръгват. Той отведе коня си встрани от пътеката и слезе. Джей Мак го наблюдаваше и каза на Рени и Джарет:

– Тръгвайте и ме почакайте по-надолу по пътя.

Джарет поведе. Той се наведе от седлото, когато минаваше покрай Денсър, и му протегна ръка.

– Благодаря ти – каза той. – Ако някога...

Денсър прие протегнатата ръка бързо, разклати я веднъж и махна на Джарет.

– Трябваше да ти оправя рамото – промърмори той.

Рени искаше да слезе и да прегърне мрачния златотърсач. Като дозираше, че това може да ѝ бъде отказано, Рени се наведе от седлото си, както бе направил Джарет, и протегна ръка.

– Ти си чудесен човек, Денсър. Мислех така даже преди баща ми да каже същото.

Денсър се отмести и погледна в далечината, след това удари коня на Рени в хълбока и я изпрати в тръст към Джарет.

Те изчакаха от другата страна на потока, там, където пътят се разширяваше. Малка горичка скри от погледа им Джей Мак и Денсър. Рени се изравни с Джарет, наведе се напред и погали черната грива на Албион.

– Какво мислиш, че си казват един на друг? – попита тя.

– Не зная – каза той. – Зная какво аз казвам на Итън, когато се разделяме за известно време. Казвам му, че ще съм там, където има нужда от мене. Той казва същото. И винаги сме удържали на думата си.

Джей Мак се появи по пътеката няколко минути по-късно, яхнал товарния кон.

– Да вървим – каза той рязко.

Трудно и беше да прецени, но зад счупените стъкла на училата на Джей Мак Рени като че ли виждаше сълзите на баща си.

Яздиха няколко часа, преди Рени да разбере, че не се връщат по пътя, водещ към мястото на катастрофата. Джарет поясни, че ако искат да избегнат лавината, трябва да изберат друг маршрут. Освен това трябваше да се съобразяват с възможностите на Джей Мак. Рени прие обясненията му, но дозираше, че има и още нещо. Когато настоя, отговорите бяха загадъчни и тя престана да пита. Въпросите на Джей Мак за семейството и за Североизточната железница я ангажираха непрекъснато.

По време на пътуването спираха често, така че Джей Мак можеше да опъне крака, а Джарет обявяваше почивка още когато оставаха няколко часа дневна светлина, така че да могат да вдигнат лагер. Вече не ставаше дума кой да бъде в палатката и първата, и всяка следваща вечер Джарет си постилаше навън, а Рени и баща ѝ спяха в палатката.

– Пита ме много неща за мама – каза тя спокойно, като гледаше сенките на брезентовия таван. – И за сестрите ми. Не си ме питал много за мене.

Джей Мак бе хванал главата си в длани. Както и дъщеря си той наблюдаваше същата трептяща игра на светлината и отговори тихо, така че да не бъдат подслушани.

– Мисля, че знаеш защо. Какво да кажа пред него? Нямам нужда от очила, за да видя, че този мъж те обича.

– Аз също го обичам, Джей Мак.

– Зная това. Но ти не си му казала, нали?

Тя поклати глава.

– Не... Не можеш.

– Ти не си възпитана така, Мери Рене.

Преди да помисли, тя каза:

– Точно така съм възпитана.

Последва напрегната тишина.

Джей Мак заговори едва когато отмина първото избухване на гнева му.

– Никога не съм вдигал ръка срещу тебе, защото не съм считал, че заслужаваш.

Той добави тъжно:

– Досега.

Рени се обърна към него.

– Съжалявам, татко – прошепна тя. В тъмнината очи ѝ го умоляваха. – Съжалявам.

– Зная, че съжаляваш. Но това не променя казаното.

– Бих си взела думите назад.

Той въздъхна.

– Не можеш. Както много неща, които са направени, това не може да се поправи. – Той намери ръката ѝ и постави своята върху нея, като я потупваше ласкаво, докато гнева му се стопи. – Може би това не е чак толкова лошо нещо. Някои неща не могат да се изличат бързо, за други си струва да се помисли. Не се извинявам, че през всичките тези години съм бил с майка ти, Рени. Мойра е част от мене и да и се извинявам, че я

обичам, е същото като да се извинявам, че живея. Никога няма да съжалявам за това. За някои неща обаче съжалявам. Съжалявам, че богатството и властта ми не можаха да защитят дъщерите ми от това да бъдат наричани копелета. Изтръпвам малко всеки път, когато си представя, че силата, която сме възпитали у всички вас, се обръща срещу мене. Съжалявам, че това трябваше да стане заради мене. Съжалявам, че не мога да ви защита и че не мога да ви накарам да се учите не само от собствените си грешки.

Джей Мак усети, че ръката му вече не държи по същия начин ръката ѝ, защото тя стискаше пръстите му.

– Никога не съм лъгал майка ти, Рени – каза той. – Още от началото тя знаеше кой и какъв съм аз. Не ставаше и въпрос за възможен брак между нас. Още от самото начало се бяхме разбрали, много преди да има някаква близост помежду ни.

– Татко – каза Рени, която се чувстваше неудобно. – Нима смисъл да...

– Мисля, че има. Искам да знаеш, че откровеността между мен и майка ти е била винаги много важна. Когато си мислиш как си била възпитана, надявам се да си спомниш това.

Рени присви колене. Тя не отмести ръката си.

– Ще му кажа – каза тя тихо. – Моля те, дай ми време. Остави ме аз да го направя, когато мисля, че е подходящо.

– Обичам те, Рени. Искам за тебе най-доброто. Ти си ми дъщеря.

– И мама е била нечия дъщеря. Баща ѝ е искал същото за нея, а тя е избрала тебе. – Тя чу как баща ѝ въздъхва. – Мисля, че е направила добър избор.

Джей Мак се усмихна.

– Дай си малкия пръст, Рени. Този, около който ме въртиш.

Изминаха още два дни път, преди Рени да разбере къде ги води Джарет. Забеляза характера на местността, вълнистата повърхност на долината, широкия поток, който пресичаше криволиещата пътека през средата, стръмните склонове от двете страна на планинското езеро, което бе направило толкова трудно прокарването на естакада и железопътна линия. Джарет не им бе казал нито дума, докато не ги изведе над долината, така че да могат да видят просторите ѝ, наклона на склоновете ѝ, водопада и красотата на голите дървета, очертани от снега. Дневната светлина не се отразяваше от повърхността на покритото с лед езеро, а

каскадата водопади изглеждаха така, сякаш разпръскваха слънчева светлина.

– Планинският град, който всеки иска да достигне с железницата, е от другата страна на езерото – каза Джарет. Той посочи купчината дървени сгради, разположени сред далечни борове. По-нагоре по склоновете на планината дърветата бяха изсечени, за да се създадат просеки за минните тунели и шахти.

– Това е Куинс Пойнт.

Величието на гледката изчезна за Джей Мак. Той се навъси и каза:

– Не може да бъде.

Джарет не се изненада от реакцията на Джей Мак.

– Уверявам ви, че е. Срещу езерото, подозирам, се намира една от най-богатите сребърни мини в цяло Колорадо. Проблемът е, че миньорите трябва да изкарват рудата с мулета и не могат да използват тежко оборудване за работа в шахтите толкова дълбоко, колкото искат, или за обработката на рудата. Нагоре, в Медисън, хората не искат железницата. Те си представят, че рудата ще им стигне за сто години напред по този начин, а богатството може да тече най-вече навън. В Куинс Пойнт не са на същото мнение. Тяхното богатство би ги устроил най-добре. Ето защо искат Североизточната железница да построи линия. Разбира се вашата компания е първата, която им е предложила начин за използване на линията, който не ги мами.

– Така е – каза Джей Мак. Той слезе бавно от коня като пазеше ранения си крак. Облегна се на бастуна, закуцука към ръба на най-стръмната част на склона и насочи и вниманието си към езерото вляво и долината под себе си.

– Но това не може да бъде Куинс Пойнт – повтори той. – Предполагаше се, че работата там долу е започнала.

Джарет погледна Рени и доближи коня си по-близо до мястото, където се намираше баща й.

– Рени ми разказа нещо за този проект – каза той небрежно. – Тогава разбрах за него за първи път. Разбира се няхах за цел да шпионирам. Даже не знаех за дерайлирането на влака, докато Рени не дойде в Икоу Фолс. Мислех, че тъй като сме близо, можете да пожелаете сам да видите развитието на нещата тук.

Учуден, Джей Мак не можеше да откъсне поглед от долината. Чу, че Рени се приближава, но не се обърна.

– Бях планирал да дойда тук, за да видя сам напредването на линията – каза той.

– Не знаех това – отговори Рени.

Джей Мак сви рамене.

– Нарочно не ти казах. Исках да видя разположението на този район сам, за да разбера за себе си дали си права за наводнението на долината.

– Мислех, че не ми повярва за това.

– Вярвах, че *ти* вярваш в това. – Той плъзна ръка по нейната, когато тя застана до него. – Ти никога не разбра начина, по който трябва да върша нещата в Ню Йорк. Има хора, които работят за мене от години, в някои случаи от много години, и които ми казаха доста определено, че заключенията ти са погрешни. По тяхна препоръка одобрих проекта Куинс Пойнт, защото така трябваше да стане. Те вече бяха доказали качествата си. Но ти си моя дъщеря и колкото и да вярвам на тези мъже, обичам теб повече. Дойдох тук заради тебе, защото лично трябваше да се убедя, че оценката на дъщеря ми е вярна.

Неговото признание отне дъха на Рени. За един кратък миг тя затвори умоляващо очи.

– Благодаря ти за това – каза тя.

Джарет видя как баща и дъщеря се помириха. Той побутна Зили поблизо до тях.

– Мисля, че можете да видите долината готова за наводнение – каза той. – Само язовир може да промени нещата, когато се топят зимните снегове. Но никой не се готви да го построи тук. Проектът, който предложи Рени, ще пренесе линията от другата страна на планината. Така се отваря повече работа, ще има и повече разходи в началото, но както сам виждате, това няма да е загуба на време и пари.

Джей Мак кимна:

– Вече има невероятна загуба и на двата ресурса.

– Но проектът още не е започнал – каза Рени. – Ти не си...

Джарет я прекъсна:

– Мисля, че това, което се опитва да каже баща ти, Рени, е, че той вече е одобрил закупуването на материали, които не са тук, и даването на заплати на хора, които никога не са били назначавани. Така ли е, Джей Мак?

– Накратко.

– Казахте на Рени, че идвате тук по работа, но казвали ли сте го на някой друг в Североизточната железница?

Джей Мак поклати глава.

– Не. Не исках Холис и другите да мислят, че ги проверявам или

още по-лошо, че подлагам на съмнение тяхната преценка след одобряването на проекта. Знаех, че не е свършена много работа досега и че няма проблем линията да се прокара по желанието от Рени маршрут. В най-лошия случай очаквах да им покажа, че и те могат да грешат, така както всеки друг. Би трябвало да отдават по-голямо значение на идеите на Рени за в бъдеще. Съвсем сигурно е, че не съм очаквал това.

Нито пък Джарет. Той беше толкова сигурен, че Джей Мак е обсъждал с някого плановете си.

– Така че никой не знаеше, че възнамерявате да дойдете в Куинс Пойнт.

Джей Мак погледна през рамото си към Джарет.

– Никой в Североизточната железница – каза той. – Но споменах това на жена си.

– Мойра не би могла... – започна Джарет.

– На жена си – каза рязко Джей Мак. – На Нина.

Рени почувства, че цялата топлина напуска тялото ѝ. Коленете ѝ отслабнаха, кожата ѝ побледня и изстина като снега около нея. Облегна се на баща си и когато той не можеше повече да я подкрепя, и двамата се спънаха. Джарет скочи от коня си и ги измъкна нагоре по склона на безопасно място.

Джей Мак се облегна на бастуна си, Рени на Джарет.

– Какво ти е? – попита той. – Струва ми се, че ще припаднеш.

Рени прибра кичур коса от студената си буза. Чувстваше упорития поглед на Джарет, както и погледа на баща си.

– Само малко ми се вие свят – каза тя. – Няма нищо от височината е.

И двамата я познаваха, и двамата я обичаха, и Рени се чудеше дали ги е убедила в лъжата си. Тя наведе глава. Вече не можеха да видят лицето ѝ и да почувстват дълбочината на отчаянието, което я бе обзело. Баща ѝ искаше тя да каже истината на Джарет. Струваше ѝ се, че вече бе дошло време за това.

Джарет помогна на Рени да се качи на Албион, след като тя го увери, че се е съзела.

– Ако никой от вас няма работа в Куинс Пойнт, ще тръгнем обратно към Икоу Фолс. Джей Мак може да изпрати от там телеграма в Денвър и Ню Йорк.

Джей Мак кимна.

– Време е да известя няколко души, че съм жив. – Почти заплашителният начин, по който каза това, показа на Джарет и Рени, че нямаше

предвид само семейството си.

– Моля те, Джей Мак – каза умоляващо Рени, – не изпращай никакво съобщение, докато не поговорим за това моля те. Мисля за мама. Трябва да сме сигурни, че някои ще е при нея, когато научи, че си жив.

Джарет повдигна периферията на шапката си и погледна Рени изпитателно. В гласа ѝ имаше известно отчаяние, което странно го поразя. Срещна очите ѝ, но тя веднага се извърна без да може да му даде и намек за това, което я безпокоеше.

Останалата част от пътуването до Икоу Фолс премина мълчаливо. Когато обсъждаха нещо, то никога не засягаше разкритията, засягащи Куинс Пойнт. Рени избягваше да остава насаме с Джарет и в същата степен избягваше да бъде при баща си. Оставаше сама, следваше ги от разстояние или работеше самостоятелно, така че да не влиза в разговор.

Достигнаха Икоу Фолс през нощта. По взаимно съгласие решиха да пътуват след залез, така че можеха да очакват някакви най-прости удобства тази вечер. Джей Мак беше изтощен, краката му бяха натежали, сякаш бяха от олово. Джарет трябваше да му помогне да слезе от коня пред пансиона на госпожа Шепард. Вдовицата бе щастлива да подготви стая за него, макар че беше по-малко сърдечна към Рени. Помогна спойното настояване на Джарет.

Рени остана с баща си, докато той се настани удобно, след което отиде в стаята си. Джарет я чакаше, седнал на единствения стол в стаята, с крака, оперени в края на леглото. Той погледна към нея.

– Помислих, че си си отишъл – каза тя и внимателно затвори вратата. – Вдовицата сигурно мисли, че си си тръгнал.

– Влязох през задния вход. Мисля, че трябва да поговорим.

Рени отвърза лентата на шала си и разтърси косата си. Облегна се на вратата и разтри слепоочията си. Беше много уморена.

– Моля те – каза тя, – може ли да поговорим по-късно? Сега не мога да мисля за нищо друго освен за горещата баня и цяла нощ сън на това легло. – Тя се дръпна от вратата само за да се блъсне право в гърдите на Джарет.

Той я подкрепи и издържа втрещения ѝ поглед.

– Добре – каза той, – но само защото и аз мисля същото. – Целуна я по челото. – Мога да мина с по-малко от цяла нощ сън, ако споделя това легло с тебе.

– О, Джарет – тя плъзна ръката си около него и притисна буза към гърдите му. – Обещай ми, че няма да забравиш, че те обичам.

– Рени?

– Обещай ми.

– Обещавам.

Той опря брадичката си в косите ѝ.

– Обещавам. – Неспособен да разбере посоката на мислите ѝ, той постоя така няколко минути, а пръстите му я галеха по косите. – Няма ли да заспим прави? – Нежно я подтикна към леглото. – Ще кажа на вдовицата, че искам баня.

– Ще бъде шокирана – каза тя, легна и затвори очи. – Не предполага, че си тук.

Джарет я целуна по бузата.

– Ако преди изгрев не си в хижата ми, тогава ще се върна и по дяволите мисис Шепард или баща ти.

– Хм-м-м.

– Точно това имам предвид.

Тя отстрани пръста, който галеше върха на носа ѝ.

– Ще бъда там. Аз също искам да поговорим.

Джарет се изправи.

– Нямам предвид само това.

Рени зарови лице в дебелия пухена възглавница.

– Нито пък аз.

Не беше сигурен, че тя въобще ще помни разговора им още по-малко, че ще се чувства задължена да се появи в хижата му. Все пак, няколко часа след полунощ, Джарет чу обувките на Рени да потропват по дъските на пода. Светлината на огъня стигна до него, когато тя сложи дърва и разрови жарта. Стълбата изтрака силно, когато тя започна да се качва на горния етаж.

Джарет лежеше по гръб и се преструваше, че спи.

Без да полага усилия да се движи тихо, Рени се качи на горния етаж и съблече всичко, с изключение на памучната си риза. Тя се вмъкна под завивките и се притисна към него. Той не помръдна. Рени се повдигна на лакти и се наведе до него.

Потърка нос в неговия.

– Мисля, че се преструваш – каза тя нежно с топлия си дъх до устните му. – Зная как да те подразня, за да те събудя.

Джарет продължаваше да държи очите си затворени, макар че му бе трудно да съдържи усмивката си. Предчувстваше как пръстите ѝ си играят с връзките на панталона му, спускат се чак под кръста и затова почти

излезе от кожата ги, когато Рени пхна ледените си крака под неговите. Хвана китките ѝ, повали я на гръб и обсипа врата ѝ с игриви целувки.

Започнаха със смях, но сливането им бе напрегнато. Тя бе готова за него и той се оказа в нея изключително напорист. Задъхваше се от силата на проникването, но когато той се успокои, именно тя беше тази, която се изви, вкопчила се в него. Това бе битка на желания и алчни удоволствия, в която поражението бе победа. Мълвеше пресипнала името му и се опиваше от звуците на необузданото му удоволствие. Когато той утихна върху нея, тя с удоволствие прие сладката му тежест. Той се обърна на една страна и сега тя се завъртя към него, повдигна бедрото си, за да улови краката му, а другия си крак протегна срещу неговия.

– Понякога си мисля, че ще умра, ако не ме галиш – прошепна тя, – тогава ти ме докосваш и усещам, че все пак ще умра.

– Умееш да се изразяваш точно. – Пръстите на Джарет пълзяха леко по ръката ѝ, която лежеше през гърдите му. – Първият път, когато те докоснах, ти съвсем не го хареса – каза той.

– Тогава ме блъсна на пода.

– Съборих те.

– Припаднах заради тебе.

– Накарах те да загубиш съзнание.

Тя нежно го удари в ребрата.

– Ти се държеше ужасно невъзпитано.

– Ти се опитваше да зашлевиш най-добрия ми приятел.

Тя си спомни за случая и се засмя.

– Сигурно си ме смятал за луда.

– Мислех, че си прекрасна.

– Наистина ли?

– Добре, не точно в този момент, но все пак съзнавах това. – Този път Джарет успя да хване юмука ѝ, преди да го удари. Разнесе се ефирният ѝ смях. Джарет изчака той да затихне и каза сериозно: – Трябва да поговорим, Рени.

– Не, не сега. Нека поспим.

Той поспа малко, но стаята бе студена и когато потърси Рени, тя не беше до него. Джарет седна, сърцето му заби уплашено, после я чу долу. Наведе се над парапета и я видя. Седеше на одеяло пред огъня, решише косите си с пръсти, като разделяше влажните си кичури. Той я беше виждал така веднъж по-рано в нейната стая, тъмночервената ѝ коса разпусната над едното рамо, кожата ѝ отразяваше цветовете на огъня. Той я беше пожелал, но тогава не можеше да направи нищо. Сега можеше.

Джарет закрепил чаршаф около кръста си и слезе по стълбата. Коленичил зад Рени и дръпнал косата ѝ. Остави я бавно да падне през пръстите му. Гласът му бе тих.

– Мислех, че искаш да спиш.

– Исках, но не мога.

– И аз, поне не без теб. – Той се наведе напред и отмести дрехата ѝ от едното рамо. Устните докоснаха голата извивка на врата ѝ.

– Прекрасна си.

Кожата ѝ стана по-топла, но тя не трепна от думите му. Главата ѝ клюмна на една страна, когато устните му станаха по-настойчиви, потърсещи.

Най-напред бе топлината. Устните му бяха вече на шията ѝ. Ръцете – на гърдите ѝ. След това дойде огънят. Пръстите му пълзяха надолу по гръбнака ѝ. Влажният връх на езика му – по кожата ѝ. Свали дрехата до кръста ѝ. Дланите му се плъзгаха по раменете и ръцете ѝ. Назад и напред. Оpozнаваше всяка нейна извивка. Тя се наведе назад и се притисна към тялото му, косата ѝ – копринена преграда между телата им. Ръцете му се плъзнаха по талията ѝ. После по-надолу. Прекара дланите си по бедрата до коленете ѝ. Нагоре и надолу. Нежен натиск разтвори бедрата ѝ. Вратът ѝ се изви. Тя отдаде шията си на устните му, а себе си на пръстите му. Напрежение обхвана мускулите ѝ и я накара да се притисне в него. Той я галеше, тя отговаряше. Задъхваше се, въздухът не запълваше напълно дробовите ѝ. Той изследваше плоскостта на корема ѝ. Обхвана гърдите ѝ. Зърната ѝ набъбнаха и се втвърдиха. Той шептеше в ухото ѝ, върху кожата ѝ. Думите му, устата му получиха отговор.

– Да – каза тя. И отново: – Да.

Той я галеше. Топлината сега имаше център, напрежението – фокус. Кръгът се разширяваше. Ръката му бе между краката ѝ. Устата му пиеше светлината, отразена в рамото ѝ.

– О, Боже – каза тя. Това едва ли бе звук. След това добави. – Джарет!

Тя трепереше, разтърсена от страстта. Главата ѝ се отпусна напред. Той я държеше, отмести косата ѝ встрани и я целуна по врата. Тялото ѝ пламна и те се залюляха се в общ ритъм. Бедрата ѝ бяха леко повдигнати и Джарет влезе в нея отзад, като проникваше бавно. Тя задържа топлината му и залюля бедрата. Джарет издаде гърлен звук и се опита да произнесе името ѝ. Тя отново се задвижи. Мислеше, че вижда отражението им в пламъците, с преплетени, слети тела. Натиск. Плъзгане. Бедрата му бяха плътно притиснати към хълбоците ѝ. Проникването се задълбочи,

дишането им стана по-учестено.

– Скъпа! – каза той.

Тялото ѝ се притисна към него. Той я задържа неподвижно, усещайки кадифената ѝ напрегнатост. Чертите на лицето му се изопнаха, желанието му бе овладяно. Преживяването не можеше да продължи вечно, а той искаше точно това. Тя се притисна към него и той не можеше да съдържа бързите и леки движения. Вратът му се изви екзалтирано и затвори очи. Тялото му се сви, когато свърши в нея.

Отдръпнаха се един от друг. Бавно. Преситени. Точно сега още едно докосване би било вече прекалено.

Рени се раздвижи и оправи дрехата си. Това обаче се оказа изтощителна работа. Джарет уви чаршафа около себе си и почувства същото. Не биха могли да говорят, даже и да искаха. А те не искаха. Просто заспаха.

Този път Джарет се събуди пръв. Зората започваше да оцветява небето. Той седеше на масата и пиеше кафе в очакване Рени да се събуди. Тя спеше на една страна, едната ѝ ръка подпъхната под главата, а другата присвита пред гърдите ѝ. Позна кога ароматът на кафето достигна до нея. Тя премляска тихо с устни. Няколко секунди по-късно носът ѝ се намръщи.

– Правя овесена каша – каза той. – Искаш ли малко? – Тя отвори очи, изпълнени с насмешлив ужас. – Тогава кафе.

Рени седна бавно. Огънят зад нея я затопляше приятно.

– Бих желала кафе.

Джарет донесе кафето на масата и ѝ наля една чаша. Рени се повдигна на колене и погледна навън през прозореца.

– Още е рано – каза тя. – Можех да поспя повече.

– Не и ако искаш да се върнеш в пансиона, без да те видят – каза той, – и ако най-после не обсъдим някои неща. – Той я изгледа внимателно. – Трябва да ги обсъдим, нали?

Рени кимна и стана. Тя взе одеялото и се зави с него като с шал. Кафето беше горещо. Отнесе чашата на перваза на прозореца и седна на пейката, като зави босите си крака с края на одеялото. Мислеше, че трябва да започне първа, но заговори Джарет.

– Не зная какво си мислеше през последните дни, след като намери баща си – каза той. – Зная само, че не желаяш да си насаме с мене, особено след Куинс Пойнт.

– Съжаливам – каза тя. – По-лесно ми беше да се държа далеч от теб, отколкото да обяснявам. Това е така и сега.

– Но все пак дойде тук.

– Дойдох – каза малко тъжно тя и отпи от кафето си. – Не казвам, че бе лесно да стоя по-далеч, а само, че беше по-лесно от обяснението.

– Разбирам.

Краткият ѝ смях съвсем не бе радостен.

– Не, не разбираш. Но ще разбереш. – Тя отклони поглед от прозореца и срещна учудените очи на Джарет. – Не мисля, че дерайлирането при Джъгълър Джъмп бе нещастен случай – каза тя. – Подозирам, че и ти мислиш същото.

– Мислех – каза той. – Сега не съм толкова сигурен. Баща ти твърди, че не е казвал на никого в Североизточна железница за това, че е планирал допълнително пътуване. Това няма смисъл за мене.

– Зная – каза тя. – Но ти не знаеш всичко.

– Като например?

– Колелата не бяха сплеснати – каза му тя. Когато той погледна неразбиращо, тя продължи спокойно: – Нито един от дерайлиралите вагони не беше със сплеснати колела Разгледах всички. Това означава, че не е имало никакъв опит да се използват ръчни спирачки, вероятно защото не е имало време. Редно е да се помисли, че спирачът е трябвало да бъде нащрек, в края на краищата № 412 се е спускал надолу. Спирачките би трябвало да се монтират равномерно по цялата дължина на влака, за да се избегнат изкривяванията на съединенията и болтовите окачвания.

– Може би не са били монтирани равномерно. Може би затова вагоните са дерайлирали.

Тя поклати глава.

– Не. Не мисля, че е станало това. Окачването между вагоните, които са дерайлирали, беше повредено, но това се обяснява със самата катастрофа. Вагоните са се усукали и изкривили веднага щом са излезли от релсите. Първият вагон обаче няма повреди в съединението. Никакви. Сякаш болтът е бил просто изваден.

– Болтът може да се е скъсал.

– Ако е бил износен, може би, но не и другояче, не и при спускане.

– Даваш ли си сметка какво говориш?

Тя кимна.

– Някой е пожелал с цената на живота на много хора предотврати пристигането на Джей Мак в Куинс Пойнт и ти мислиш така. Знаеше, че нещо не е наред, когато ти казвах за работата, която се предполагаше, че

се извършва там.

– Знаех, че нещо не е наред, да, но не съм мислил за убийство. Помислих си го едва когато Джей Мак каза, че е планирал до инспектира на място работата. Изглежда, имаме основание да подозираме, че някой не е искал той да направи това.

– И кой мислиш, че може да бъде това?

– Може да не ти харесва, но първото ми предположение бе, че е Холис Банкс. Той не само заслепява хората. Холис може да накара други да му свършат работа, а той да остане с чисти ръце.

Рени се намръщи. Беше съгласна с оценката на Джарет, но бе изненадана да чуе това от него.

– Какво имаш предвид? – попита тя. – Сигурно си опознал добре Холис при двете ви срещи.

Джарет стана от масата и отиде до печката. Разбърка овесената каша. Тя се беше вече сгъстила.

– Права си – каза той. – Срещал съм го само два пъти. Третия път той изпрати приятелите си. – Отсипа каша в дървена купа и добави захар. – Не виждах никакъв смисъл да ти казвам това по-рано – каза той, като се върна на масата. – Но сега няма защо да не ти кажа. Последния ми ден в Ню Йорк, когато чаках на перона за влака си, приятелите на Холис – аз ги познавах от сватбата – ме бяха проследили.

– Джарет! – тя почти изсипа кафето в полата си. – Защо не си...

Той вдигна ръка и я прекъсна:

– Това свърши бързо. Не бях в състояние да се боря много. Спомняш ли си Ди Кели? Един от тях, не помня кой точно, заби крака си точно в рамото ми. След това получих ритник в слабините. Мисля, че това направи русият. Зная, че той взе банковия чек, който ми написа Джей Мак. Взех също и наградата за залавянето на Ди.

Раменете на Рени се отпуснаха.

– О, Боже – каза тя, затвори очи. Постави чашата си на прозореца, за да не я излее. Ръцете ѝ трепереха, когато погледна към него. – Името на русия е Ричард Дъни. Той е стар приятел на семейство Холис. Предполагам, че другите са били Теди и Уорън Бичър. Теди ме видя, че те целувам пред управлението на Джоунс Стрийт. Бе сред тълпата. Затова поисках да се отдръпна по-бързо от тебе. Теди сигурно веднага е разказал на Холис – това много му прилича, – но никой не спомена и дума за това.

– Не мисля, че са искали да ти кажат. – Той замълча, загледан в изопнатите, безцветни черти на лицето ѝ. – Мислиш ли, че те обвинявам

за това, което ми се случи, Рени?

– Не, но би ми било по-леко, ако ме обвиняваше. – Винаги когато го виждаше да се преборва с ръката си, тя обвиняваше Ди Кели за раната и самия Джарет за това, че не се е пазил. Това не бе толкова просто. Истинската вреда бе причинена от приятелите на Холис, следователно от самия Холис. Чувстваше известна отговорност. Ако не го бе целунала публично, точно на Джоунс Стрийт, пред погледа на Бога и Теди, и на дузина чужди хора, Джарет Съливан вече би могъл да използва пълноценно дясната си ръка. – Знаеш ли, мислех, че парите, които не си загубил на комар, си ги харчил за алкохол и...

– И жени – каза той с насмешка. – Не забравяй жените.

– Това не е смешно – отсече тя. – Проклет да си! Знаеш че това не е смешно!

Джарет изтрезня.

– Това също не е твоя грешка. Ако искаш да знаеш, аз те *обвинявах* известно време. В това нямаше никакъв смисъл и след време го разбрах. Признавам, че появяването ти в Икоу Фолс не ми харесваше, но за това имаше ред други причини. Не ми беше нужна тук, за да ми напомняш какво е направил Холис. Трябваше само да изпусна чаша уиски или да изтърва пушката си, за да си спомня за Холис Банкс. Опитях се да живея с това, след като напуснах Ню Йорк. Като те видях пак, разбрах, че въобще не съм живял. Може би, откакто родителите ми бяха убити. – Подът изскърца под стола му. Той отиде до пейката до прозореца и седна на нея. – Ти ме развълнува, Рени. Отдаваше се на всичко с такъв огромен дух и желание. Поставяше си цел и я следваше. Възхищавах ти се за това. Имаше моменти, когато мислех, че можеш да насочиш енергията си към мене. – Усмивката му бе пълна със самоирония и самосъжаление. – Кой може да каже дали напуснах Ню Йорк, защото бях свършил работата си или защото бях изплашен?

Само ако ѝ беше подсказал някак. Толкова дълго чакаше вест от него.

– Но ти замина. Не получих нито дума от тебе.

– Какво можех да ти предложа? Нямах пари. Не можех да ги спечеля по начина, който знаех. Не възлагах надежди на ранчото, както исках, а и се съмнявах дали ще напуснеш Ню Йорк. – Той се облегна на рамката на прозореца и въздъхна. – А и ти все още залагаше на брака си с Холис. Не си забравила, нали?

– Не – каза тя унило. Очите ѝ се отклониха от профила му. – Не съм забравила.

По гърба си Джарет почувства топлината на слънцето през стъклото. Погледна през рамо и видя, че отдавана се е съмнало.

– Не можеш да се прибереш в пансиона, без да те видят – каза той.
– По-добре е да се облечеш. Ще те изпратя. Има много неща, за които трябва да поговорим на баща ти.

– Джарет, аз...

– Да? – каза той, когато тя се поколеба. – Безпокоиш се какво ще каже Джей Мак за това, че си с мене? – Той се наведе и я целуна леко по бузата. Кожата ѝ бе студена. Отдръпна се леко назад и потърси лицето ѝ. Смарагдовите очи изразяваха болка, долната ѝ устна, която прехапваше от загриженост, бе подута. – Рени, разбираш ли, че днес възнамерявам да поискам ръката ти от Джей Мак, нали?

Очите ѝ се разшириха. Одеятото около раменете ѝ се свлече, когато тя посегна към него.

– Не, ти не можеш да направиш това!

– Какво искаш да кажеш. Мислех, че това се подразбира.

– Не! – Тя стана. – Това съвсем не се подразбира.

Джарет също стана.

– Съжалявам – каза той. – Никога не съм го правил по-рано. Трябваше да те попитам.

Сърцето ѝ се късаше. Огромна болка заструи в очите ѝ, когато се обърна към него.

– Не – каза нежно тя. – Не прави това. Не ме питай. Джарет бе сигурен, че не се движи. Движеше се земята под него. Той чуваше думите ѝ, но не схващаше смисъла им.

– Няма ли да се ожениш за мене?

– Не мога.

– Не *можеш*? – попита той. Завеса покри лицето му и втвърди чертите му. Дълбоките му сини очи изстинаха и той стисна зъби. – Или не искаш?

– Не мога – каза тя отново. Искаше да гледа навсякъде другаде, но не и към него. Но не можеше, защото дължеше на Джарет откровен отговор.

– Аз съм вече омъжена. Сключих брак с Холис Банкс месец преди нещастieto с Джей Мак.

Глава 13

Изглеждаше така, сякаш му прилоша. Чертите му се изопнаха и лицето посивя изведнъж. Сапфирените му очи потъмняха. Рени посегна към него. Джарет отклони протегнатата ѝ ръка и отстъпи крачка назад.

– Не е много добра идея точно сега да ме докосваш, Рени.

Ръката ѝ падна като отсечена. Той вече се отказваше от нея.

– Моля те – каза тя, – моля те, изслушай ме.

Той взе чашата си и си наля кафе. С тази част на съзнанието, която можеше да мисли разумно, се учудваше на факта, че го е направил, без да разлее нито капка. Правеше му също впечатление, че може да постави единия си крак пред другия. Това само доказваше, че частта, която тя бе унищожила в него, не му е необходимо за всекидневни жизнени дейности. Той седна на масата. Ставите на пръстите му върху чашата побледняха, раменете му бяха вдървени.

– Слушам – каза с подчертана вежливост. – Макар че не мога да си представя какво ще ми кажеш, което заслужава да бъде чуто.

Студът между тях бе станал нещо осезаемо. Рени остана на мястото си и го молеше с очи.

– Зная, че трябваше да ти кажа – каза тя.

– Тогава сме на едно мнение.

– Мислех, че няма да ме вземеш да търсим баща ми, ако знаеше – каза тя.

Най-после гласът му разкри силата на гнева му.

– Бъди сигурна, че не бих те докоснал!

– Нима мислиш, че аз не знаех това? – попита тя тихо. – Честна съм, колкото мога, Джарет. Когато за пръв път реших да дойда в Колорадо, не знаех, че ще те видя отново.

Той изсумтя насмешливо.

– Сестра ти не е толкова глупава да те остави със съпруга си – каза горчиво Джарет.

Рени залитна като блъсната назад. Отпуснатите ѝ отстрани ръце се свиха в юмруци. Затвори очи достатъчно дълго, за да се овладее, и след това продължи.

– Няма нужда да казваш такива неща. Мислиш ли, че вече не съм наранена?

– Знаеш ли, Рени – каза той безстрастно, – точно сега за мен това

няма значение. – Той се усмихна тъжно. – Честен съм, колкото мога.

Думите рикошираха обратно към нея. Рени седна на края на пейката до прозореца с ръце, кръстосани в скута ѝ. Тя продължи:

– Не дойдох с Итън поради счупения му крак. Той ме насочи към тебе и аз не бях сигурна, че искам да... докато отново не те видях. Обаче ти показа съвсем ясно, че не искаш да ме виждаш. Когато най-после ме запозна с Джоулин, ти подло подметна дали сега не съм г-жа Банкс. Точно тогава реших, че няма да ти кажа, защото щеше да ме уважаваш по-малко. Много бях загрижена да намеря Джей Мак, за да позволя това да стане, и нямах желание да обяснявам причините, поради които съм се оженила за Холис. Сигурно е, че тогава не се чувствах длъжна да ти дам обяснение. И сега не считам, че ти го дължа.

Веждите на Джарет се повдигнаха малко и той я изгледа презрително.

– Ще разбереш, че не съм съгласен с това.

– Не – каза тя, – няма. Това, което ти дължа най-вече, е обяснение защо не съм ти казала за брака, а не защо съм се омъжила. Тогава ти не беше част от моя живот, Джарет. Отдавна си беше заминал от Ню Йорк и, ако действително си честен, въобще нямаше намерение да ме видиш отново. Нима предполагаш, че бях длъжна да те чакам? Да чакам някого, който никога нямаше да дойде? Не се бяхме разделили при такива условия. Ти беше толкова внимателен да не показваш това, което чувстваш, никога да не даваш обяснения и признавам, че и аз не бях по-общителна от тебе.

Рени седна отново и присви колене до гърдите си. Босите ѝ крака се виждаха под бродерията на роклята ѝ.

– Все пак – каза тя нежно – разбрах, че желая неща, които стоят по друг начин. За малко си позволих да се надявам, че ти ще ми пишеш или просто ще се появиш някой ден. Когато Майкъл и Итън се завърнаха в Денвър, мислех, че ще науча нещо за тебе. – Тя гледаше право напред и тъжно поклати глава. – Това не стана. Сякаш беше изчезнал безследно – Рени приглади гънките на коленете си и се присви още повече. – Така че – каза тя, – аз не мисля, че трябва да ти обяснявам защо се ожених за Холис Банкс.

Джарет постави чашата си на масата.

– Не се опитвам да се залъгам, че си се оженила за Холис защото не съм бил наблизко – каза той. – Не беше тайна, че ти искаше Холис, за да имаш повече влияние в Североизточната железница. Не зная защо мислеше, че трябва да се омъжиш за него.

Рени скочи на крака.

– Негодник! – Тя изтича към стълбата и започна да се качва нагоре с намерение да си вземе дрехите и да си отиде. Джарет я хвана през кръста и я спря. – Остави ме да си отида! – каза тя през стиснати зъби. Бореше се, хванала се за стълбата, докато той се опитваше да я издърпа встрани. Ти не знаеш нищо за това.

– Кажи ми тогава!

Тя стисна устните си във военствена линия и ритна назад към него.

– Върви по дяволите.

Джарет я беше обгърнал напълно с лявата си ръка през кръста и я дърпаше. Тя трябваше или да се дръпне от стълбата или да я остави да падне отгоре ѝ. Тя отстъпи. Той я обърна, притисна я към напречните летви и препречи пътя и за бягство с тялото си.

– Сега ми кажи защо бързаше толкова да се омъжиш за Холис Банкс, ако не заради Североизточната железница? – попита той отсечено.

Тя го блъсна в гърдите, но той не помръдна.

– Не съм бързала.

– Тогава защо, по дяволите!

Тя му извика:

– Защото бях *самотна*.

Учуден, Джарет позволи да бъде отблъснат и между тях вече имаше известно разстояние.

Трепереща от силата на страданието си, тя избяга достатъчно далеч и взе ръжена.

– Ще ме удряш ли с това? – каза той, като се обърна към нея.

Очите ѝ се сведоха към ръжена. Краят му потропваше по пода като продължение на треперещата ѝ ръка.

– Бих искала – каза тя и погледна към него. Остави го да падне. Сълзи напиреха в очите ѝ. – Ти не знаеш нищо за живота ми в Ню Йорк. Не съм била никога част от онези кръгове на обществото, които дават пищни балове и следобедни чайове или се разхождат с карети по Сентрал Парк, за да се показват. Нямах приятели, които да ме поканят да участвам в пързаляне с кънки през зимата или да ме помолят да посетим музей заедно през пролетта. Моите *сестри* бяха моите приятели.

Рени избърса сълзите, които се стичаха по лицето ѝ. Тя пое леко въздух и издиша бавно, като се мъчеше да се овладее.

– Що се отнася до мъжете... нямаше никакви. Да не си мислиш, че се нареждаха на Бродуей и на 50-то авеню, за да поканят

незаконородените сестри Денъхи? – Тя се засмя презрително. – Джей Мак ни изпрати всички да учим в пансион, така че да бъдем предпазени от присмеха на външния свят, но мога да ти кажа, че няма нищо по-жестокото от ученичка, която си мисли, че мястото ти е под изящните ѝ крака. Майкъл и аз бяхме щастливи. Радвахме се на взаимно приятелство. Когато дойде време да напуснем, за нас нямаше прощално тържество или дебютантски балове. Ние тихо влязохме в колежа и се борихме с всички предразсъдъци, които можеха да разбият надеждите ни. Майкъл постъпи в женски колеж, но аз поех в друго направление. Трябваше да уча с мъже, за да стана инженер. Трябваше да се състезавам като равна, за да овладявам науките. Аудиториите бяха пълни с колеги, които винаги ме обиждаха.

Джарет не се опитваше да се доближи. Почти против желанието си той произнесе името ѝ, чувствайки остро болката ѝ.

– Не – каза тя и отново изтри очи. – Ти пожела да чуеш това. – Тя преглътна напрежението, което се натрупваше в гърлото ѝ, и погледна откровено Джарет. – Мъжете, които ми обръщаха някакво внимание, спадаха към твърде долни категории. Имаше някои, които просто искаха да използват ума ми и да постигнат успех чрез моята упорита работа. Някои бяха от семейства с добри обществени връзки, и не разбираха отначало, че аз съм едно от копелетата на Джей Мак. Веднага щом установяваха това, те или изчезваха – ако беше много по-почтено, – или започваха да ме преследват, за да ме имат в леглото си. Какви перспективи имах наистина. Тяхното отношение бе такова, че трябва да съм *благодарна* за вниманието им. Други мъже, чиито перспективи бяха може би по-големи от моите, но с празни джобове, ухажваха парите ми. Парите на Джей Мак правеха въпроса с неустановеното ми положение винаги много сложен за нийоркските средни слоеве. Те искаха да влязат в изключителни домове, но им липсваха средства, а за да получат финанси, означаваше да вземат мене. – Тя се усмихна без злоба. – Виждаш ли Джарет? Те не можеха да решат дали аз съм стъпало към един изискан живот или воденичен камък около шията им.

Джарет се облегна на ръба на масата и изпъна единия си крак пред себе си. Той отвърна на спокойния ѝ поглед с неумолими очи.

– Майкъл и аз продължихме да следваме своя път и в колежа. Тя не позволи на Джей Мак да ѝ купи положение в „Хералд“ и пое работата в „Кроникъл“. Имаше много трудни моменти, преди най-последно да я приемат, и тя бе много щастлива, че може да работи за някого като Лоуган Маршал. Аз не съм имала такива проблеми в Североизточната

железница. Никои не би *посмял*. Но това нямаше значение никога не бях приемана сериозно от колегите си, а в повечето случаи бях напълно пренебрегвана.

– С изключение на Холис – каза Джарет.

– Не, не е така. Но той беше малко по-внимателен от другите. Успокояваше ме, а след това правеше с удоволствие съвършено друго. – Очите ѝ се стесниха. – Не ме гледай по този начин. Не винаги съм знаела това за него. Със сигурност знаех, че се интересува от парите ми. Търсеше задълбочаване на връзките си с баща ми и разширяване авторитета си в Североизточната железница. Нямах илюзии, че ме обича, но мислех, че действително се интересува от мене. За себе си вярвах, че ще работим заедно спокойно.

Рени се облегна на топлите, гладки камъни на огнище Тя отметна назад тъмния червен водопад на косите си, които се бяха разпилели върху едното ѝ рамо, и кръстоса ръце под гърдите си.

– Все пак не знаех дали искам да се омъжа за него. Тогава Майкъл се върна в Ню Йорк. Тя беше бременна и нещастна. Бог знае, че не ѝ съчувствах. В началото се държах с нея ужасно. Не разбирах как е могла да си позволи да забременее. – Рени премигна упорито, за да овладее сълзите си. – Точно това трябваше, си мислех аз. Още едно копеле Денъхи. – Сега тя не гледаше Джарет, а бе забила поглед в една точка високо над рамото му. – Реших да се омъжа за Холис по много причини, но най-вече, защото си обещах, че никога няма да свърша като майка си и сестра си. – Слабата ѝ усмивка бе изпълнена с присмех към самата себе си. Тя каза: – Втората причина, поради която планирах да се омъжа за Холис, бе, че се отказах от надеждите си, че няма да свърша като майка си или сестра си.

Когато изглеждаше, че Джарет може да се приближи, Рени се притисна към камъните и го отблъсна.

– Виждаш ли, най-после осъзнах какво имат те и исках да уредя за себе си даже бледа имитация на това. Така че се омъжих за Холис. Този път сватбата беше скромна. Направихме я в „Сейнт Грегъри“ пред няколко свидетели. Джей Мак не беше там. Нито Майкъл или Игън. Мама плака през цялото време. Мери Франсис си играеше с броеницата. Меги и Скай бяха нещастни. Всички знаеха, че желанието ми да се омъжа за Холис е повече свързано с това да не съм повече сама, отколкото със Североизточната железница. – Сълзи потекоха по лицето ѝ и сега вече тя не правеше опит да ги изтрие. Стисна устни, за да подтисне риданията. – Страшното е не че се омъжих за Холис заради тези неуместни

причини, а че се омъжих за Холис без нито една подходяща причина.

Тя повдигна края на полата си, за да избърше очите си. Когато погледът ѝ се проясни, Джарет стоеше пред нея с кърпа в ръка.

– Заповядай – каза той. – Изглежда, че никога не носиш кърпа.

Тя кимна и се запъна:

– Зная. Холис не обичаше това.

– Какво още не обича Холис?

Изплашена, Рени повдигна обляното си със сълзи лице.

– Какво искаш да кажеш?

– Питам какво стана между тебе и Холис след сватбата? Ти беше девствена, Рени, когато дойде при мене. Дали Холис мрази всички жени или само тебе?

– О, разбирам – каза тя след малко. Тя пое леко дъх и се успокои. – Мислиш, че той е един от тези, които харесват мъже.

– Не е ли така?

Тя поклати глава.

– Не, няма нищо такова. Холис имаше някой. Жена. Поддържаше връзка с нея отдавна. Дълго преди първия ми опит да се омъжа. Каза ми за нея в нашата сватбена нощ, когато се приготвяше да дойде при мене в леглото. Искаше да зная, че не мога да очаквам да ми бъде верен, след като вече...

– Какво? Какво ти каза?

Рени въздъхна и погледна встрани.

– След като вече съм проституирала с тебе.

Джарет изруга леко.

– Няма смисъл да се правиш на възмутен – каза тя. Очите ѝ просветнаха обвиняващо. – Не е нищо в сравнение с това, което ти ми каза.

Сега беше на ред на Джарет да погледне встрани.

– Права си. – Той прекоси стаята до прозореца, спря се и се загледа навън. Картината, която изпълни съзнанието му не беше тази пред него. Той не виждаше завихрения прах на бялата снежна покривка. Не виждаше как клоните на боровете потрепват, събудени от някоя игрива катеричка. Това, което виждаше, бе Холис Банкс, застанал пред съпругата си уведомяващ я, че има любовница... и изискващ в следващия момент собствените си права. Беше толкова сигурен, че Холис е действал точно по този начин, че следващите му думи звучаха като твърдение, не като въпрос. – Тогава той се е опитал да потърси съпружеските си права.

– Да.

Джарет обърна гръб на Рени. Тя държеше носната кърпа свита на

топка в шепата си. Ръцете ѝ още бяха отбранително кръстосани пред нея.

– Ти си му отказала. Какво се случи по-нататък?

– Той ме би.

Тя каза това толкова естествено, че му беше необходимо време, за да възприеме думите ѝ. Когато ги осъзна, Джарет залитна, сякаш ударен с чук. Той взе чашата, която Рени бе оставила на перваза на прозореца, и я разби в огнището. Тя се разби на парчета, пламъците засъскаха, когато кафето се разля върху тях, а Рени трепна и след това замръзна отново на камъните, уплашена от жестоките гневни искрици в очите на Джарет. Когато пристъпи към нея, тя не можеше да помръдне.

Видя застиналата маска на предпазливост на лицето ѝ, знаеше, че той я беше предизвикал със своите немислени и жестоки действия.

– О, Боже, Рени – каза той, като се спря на място. – Съжалявам. Аз само... – Ръцете им паднаха безпомощно. – Мисля, че искам да го убия. – Това признание го смути. Досега никога не беше мислил да отмъщава на Холис за инцидента на гарата, но мисълта, че той бе наранил Рени, не само го задушаваше, но и му пречеше да разсъждава трезво. – Не – каза той и поклати глава, – това не е вярно. Аз *знам*, че искам да го убия.

Рени се отдръпна от стената. Повдигна ръка, сякаш можеше да смекчи ужасния му гняв и едновременно с това да предотврати изпълнението на заплахата му.

– Не ме карай да съжалявам, че ти казах – каза тя тихо. – Аз се оправих. Не му дадох повече възможности.

Джарет пхна ръце в задните си джобове. Въздъхна бавно, търсейки с поглед лицето ѝ.

– Не зная какво да кажа, Рени.

– Всичко е наред – каза тя, превърнала се в утешител. – Не трябва да казваш или правиш нещо. Само ме изслушай, Джарет. Това е най-трудното нещо, за което съм те молила, и това е единственото нещо, което искам.

Той кимна.

– Продължавай.

– Аз не му позволих просто да ме бие – каза тя. – Отвърщах му, колкото можех. Прекарахме първата си нощ в един от луксозните апартаменти в „Сейнт Марк“ и мисля, че той се страхуваше някой да не ме чуе да викам. Когато не успя да ме удари така, че да загубя съзнание, той избяга навън. – Краткият смях на Рени бе изпълнен с недоумение. – Най-учудващото бе, че той наистина очакваше да му позволя да се

върне в апартамента следващата сутрин. Стоеше от другата страна на вратата, молеше се, кълнеше се, че няма да ме докосне повече, даже обеща да изостави любовницата си. Трябваше да ме остави най-накрая или рискуваше да предизвика ненужно любопитство. Не зная къде е прекарал тези седмици, през които се предполагаше, че сме на пътешествие. Аз останах точно там, където бях, и лекувах контузиите си. Той идваше при мен поне веднъж на ден, като даваше все същите обещания, и всеки път отказвах да го пусна. Казах му, че не трябва да информира семейството ми за това, което се бе случило между нас, и че аз ще искам анулиране на брака. След това си отидох къщи при семейството ми и те ме приеха, без да искат някакво обяснение. Престанах да ходя на работа в Уърт Билдинг и пратеници ми донасяха в къщи заданията. Нямах представа какво говори на другите Холис или даже дали някой въобще е помял да го попита за мене. Зная, че докато до мене не дойдоха слуховете за катастрофата при Джъгълър Джъмп, не изпитвах нужда да го виждам.

Джарет си спомни някои неща, които Рени му бе казала преди седмици.

– Тогава Холис пое компанията.

Тя кимна.

– Почти веднага възникнаха проблеми – поне така мисля аз. Но Холис имаше доверието на съвета на управители и така както имаше доверието на баща ми. Спрените преди катастрофата проекти бяха одобрени почти веднага. Холис не ми разрешаваше повече достъп до известна информация и ми забрани да работя извън къщи. Пожела да работя отново в офиса и да оттегля искането си за анулиране на брака. Рени поклати глава, все още учудена, че Холис е смятал, а тя ще отстъпи. – Не бях склонна да направя нито едно от тези неща – изрече тя горчиво. – Вместо това му казах, че имам намерение да намеря Джей Мак. – Тя се засмя, припомнила си обидата на Холис. – Наистина мисля, че Холис би ме компрометирал, ако можеше да избегне скандала. Това първо. Смятам, че по-късно е стигнал до извода, че е по-добре да съм за малко извън играта, че ако ме прати за зелен хайвер, няма да мога да се намесвам в управлението на Североизточната железница.

Джарет дръпна стола и го възседна.

– Но ти каза, че Холис се ползва с доверието на съвета. Как въобще би могла да се намесваш в управлението на компанията?

– В завещанието си Джей Мак обявяваше желанието си кой да управлява Североизточната железница. Но той раздели дяловете си в компанията между своите наследници. Жена му получава петдесет

процента. Двадесет и пет процента се полагат на майка ми, а останалите двадесет и пет процента са разделени поравно между мене и сестрите ми.

Джарет подсвирна леко, като разбра значението на решението на Джей Мак.

– Тогава дяловете са разделени по равно.

– Така е. Холис знае, че майка ми и сестрите ми ще следват моя съвет и че той не винаги ще бъде като неговия. Нина Уърт, както и членовете на съвета по-скоро ще следват неговите указания. Съществуваше възможност да се спрат всички дейности на Североизточната железница. Холис искаше петпроцентовия ми дял, за да предотврати това. Като мой съпруг той имаше възможност да го получи.

Веждите на Джарет се събраха.

– Още една причина да възразява срещу анулирането на брака ви.

Тя кимна и продължи да гледа през прозореца.

– Този петпроцентов дял бе и най-главната причина, поради която искаше да се ожени за мен – каза тя. – Това му осигуряваше контролния пакет. Нещастният случай с Джей Мак му предоставяше добра възможност, но нашият брак прехвърляше контрола в ръцете му. Той бе планирал това от доста отдавна.

– Бракът или катастрофата?

Рени се обърна към Джарет. Очите ѝ не трепнаха, изражението ѝ беше откровено.

– И двете – каза тя. – Холис планира и двете.

Джарет за момент замълча. Виждаше, че тя вярва в думите си.

– Това е сериозно обвинение, Рени.

– Ти сам мислеше същото.

– Казах ти вече, това беше, преди Джей Мак да каже, че не е информирал Холис за проверка на работата в Куинс Пойнт.

– Пропуснал си един факт – каза тя, учудена, че не е разбрал. – Джей Мак е казал на някого и *тя* е казала на Холис.

– Защо ще?...

– Не съм ли ти казала? – попита Рени. – Не, предполагам, че не съм. Това е обаче, което се опитвах непрекъснато да ти кажа. Нина е любовницата на Холис. Нина Уърт... съпругата на баща ми.

Джарет премига от изненада. В продължение на минута това бе единствената му реакция.

– Боже мой – каза той най-после. – Холис ли ти каза това?

– Той се наслаждаваше, като ми го казваше. – Не трябваше да

затваря очи, за да си припомни как Холис бе злорадствал, как се бе наслаждал на нейната реакция.

Спомняше си това много по-живо, отколкото боя, който бе последвал.

– Знае ли Джей Мак?

Тя поклати глава.

– Не съм му казвала никога нито дума. Ако знае, че Нина има любовник, тогава съм сигурна, че не знае, че това е Холис.

Рени повдигна одеялото и се върна до прозореца.

– Това е последното отмъщение на Нина срещу Джей Мак и семейство Денъхи. Не мога даже да я обвинявам. Повече от двадесет и пет години тя беше омъжена за човек който не я обичаше, който никога не криеше предаността ги към незаконното си семейство. Аз никога не съм срещала Нина официално, виждала съм я само няколко пъти, но тя винаги е присъствала в моя живот. Тя е доста хубава, много внимателна и сдържана. Някои биха казали студена. Това би казал и Джей Мак. Може би тя и Холис просто се използват взаимно, а може и наистина да се обичат. Не зная истината и не съм сигурно, че точно тези мотиви имат значение. Това, което знам, е, че катастрофата при Джъгълър Джъмп не беше нещастен случай. Това беше преднамерено покушение срещу живота на Джей Мак и възможност за Холис да завладее пълния контрол върху Североизточната железница. Съпругът ми е отговорен за смъртта на повече от шестдесет души и направи това, за да прикрие измамата по проекта Куинс Пойнт.

Джарет не каза нищо, докато смилаше думите ѝ. Чувстваше погледа на Рени върху себе си, която очакваше той да отхвърли твърденията ѝ. Не ги отхвърли. Нещо повече не можеше да го направи. Той ѝ вярваше.

– Когато ти показах Куинс Пойнт, всичко си дойде на място, нали?

Тя кимна.

– В момента, когато Джей Мак каза, че е говорил на Нина, вече знаех какво се е случило.

– Няма доказателства.

– Аз също зная това.

– Какво ще правим?

Рени погледна към отсрещната стена и сви рамене.

– Не съм мислила за това – каза спокойно тя. – Можех само да мисля за последствията от това, което ще ти кажа.

Пръстите на Джарет стиснаха най-горната пръчка на стола. Успя да

запази гласа си спокоен, овладял разочарованието си.

– Ти се омъжи за него, Рени, и ме излъга. Какво искаш от мене? Прощка? Снизхождение?

Тя не можеше да говори. Гледаше безпомощно към него. Той удари ръката си в облегалката на стола.

– По дяволите, Рени. Не ми оставяш никакъв избор! Очакваш ли да ти благодаря за това?

Гласът ѝ бе задавен.

– Не. Сгреших. Казах ти това. – Тя стоеше, обвиняла още по-плътено одеялото около раменете си. – Не бях права за много неща. Не искам нищо от тебе, Джарет. Беше грешка... всичко.

Рени прекоси стаята до стълбата и този път Джарет я остави да си тръгне.

Джей Мак закусуваше в трапезарията на г-жа Шепард, когато Рени влезе в пансиона. Той привлече вниманието ѝ, когато тя се спря в коридора, за да свали палтото си.

Рени прие стола, който ѝ подаде баща ѝ, и постла салфетка в скута си.

– Бях с Джарет – каза тя без колебание.

Очите на Джей Мак потърсиха бледите и измъчени черти на дъщеря си.

– Така и предположих, след като тази сутрин не беше в стаята си. – Той ѝ наля чаша чай и ѝ я подаде. – Ти си му казала.

Тя кимна и повдигна чашата си. Чувстваше изгарящата горещина на чая още преди да го докосне с устни. Все пак отпи. С крайчеца на очите си видя, че баща ѝ трепна от болката, която тя изпита.

– Той се разгневи.

– Не си очаквала нещо друго, нали?

Рени сви рамене.

– Няма значение какво съм очаквала – каза тя. – Всичко вече е факт. Беше грешка. Казах му го.

– Разбирам.

– Така ли? – Смехът ѝ бе кратък и тъжен. – Не съм сигурна. Мислех, че той ме обича.

– Нима ти каза, че не те обича?

– Нямаше нужда да го казва. Беше изписано на лицето му, а и начинът, по който ме гледаше...

Гласът на Джей Мак бе ласкав:

– Не си му дала достатъчно време.

Рени отвърна на погледа на баща си, без да трепне.

– Аз извърших прелюбодеяние, татко. Направих го съучастник. Той никога не го е казвал, но си го мисли. – Рени остави чашата. – Помоли ме да се ожена за него. Бе готов да дойде днес тук с мене и да поиска ръката ми. – Лека усмивка премина през лицето ѝ, като си помисли за желанието на Джарет да уважи установените правила. Само очите ѝ бяха много тъжни. – Трябваше да му кажа. Беше много болезнено.

– И за двама ви.

Очите на Рени блеснаха. Устните ѝ бяха стиснати в права линия. Тя изчака, докато се овладее.

– Мисля, че не ми е до закуска – каза тя внимателно. Ако нямаш нищо против, предпочитам да си отида в стаята.

– Разбира се. – Той стана и я целуна по преbledнялото лице. Наблюдаваше я, докато си отива, с тежка болка в сърцето си.

Джарет отвори вратата на хижата при второто настойчиво почукване. Той гледа посетителя си много дълго преди да отстъпи крачка встрани.

– Мислех си, че ще да дойдете, но не знаех дали ще ме намерите.

Джей Мак свали палтото и шапката си. Изтупа снега от обувките си и огледа хижата. Облегна се на бастуна си и седна на масата.

– Попитах наоколо. Госпожица Джоулин Картрайт бе щастлива да ме насочи.

Единият край на устата на Джарет се повдигна в отвращение.

– Не се и съмнявам. – Той се облегна на вратата със скръстени отпред ръце. – Вие сте говорили с Рени?

– Да.

– Тогава знаете всичко.

– Зная достатъчно.

– Какво ще правите?

Джей Мак внимателно опря бастуна си на един от краката на масата. Неговите счупени и усукани очила се бяха спуснали по носа му. На слепоочията му и по бакенбардите му сивите му коси личаха по-силно от друг път. Бръчките в ъглите на зелените му очи бяха изрязани по-дълбоко.

– Странно – каза той, като внимателно изучаваше Джарет. – Дойдох

тук да задам именно този въпрос.

– Не съм сигурен какво имате предвид – каза Джарет. – Скоро ще си тръгвате, нали?

– Аз, да. Не зная какво ще направи Рени. Възнамерявам да й възложам да се залови с проекта Куинс Пойнт. Бих желал да бъдеш началник при нея. Тя има нужда от някого, който да ѝ помага да се справя с мъжете, поне докато ги спечели.

– При тези обстоятелства не мисля, че тя ще приеме тази възможност.

– Защото ще бъдеш там?

Джарет поклати глава.

– Защото вие ще сте там. В Ню Йорк. Тя няма да ви остави да се върнете сам. Вероятно няма да ви изпусне от погледа си, щом се върнете там. Не измина целия този път да ви открие, само за да ви позволи да рискувате живота си втори път.

Джей Мак повдигна очилата си. Русите му вежди се събраха и задълбочиха вертикалната бразда на челото му.

– За какво, по дяволите, говориш?

Джарет се дръпна от вратата.

– За катастрофата с влака – каза той. – За вашата жена и Холис. А за какво говорите вие?

– За това ти и дъщеря ми да дойдете на себе си.

Двамата мъже замълчаха. Вгледаха се един в друг, като всеки премисляше разговора отново. Джарет каза:

– Аз мислех, че вие говорите за Рени.

– Да.

– Не за катастрофата при Джъгълър Джъмп.

– Не – каза Джей Мак. – Предполагаше ли се, че трябва да говоря за това?

Джарет прекара ръка през косата си и въздъхна.

– Мислех, че ви е казала. Изпратихте ли телеграма на изток?

– Не още. Какво каза за Холис и Нина?

Джарет не отговори. Той отиде до бюфета и намери бутилка с малко уиски. Постава две чаши и наля.

– Не е станало даже обяд – каза Джей Мак. Джарет се усмихна мрачно.

– Такива са новините – каза той.

Холис се усмихна мрачно.

– Такива са новините – каза той, като подаде чаша скоч на Нина. Добави още малко в своята чаша, преди да остане бутилката на бюфета. Вдигна чашата си към Нина с очевиден присмех.

Нина се колебаеше. Тънките ѝ пръсти обхванаха чашата, а тежестта ѝ изглеждаше твърде голяма за нежната ѝ ръка. Короната от бледожълта коса едва достигаше рамото на Холис. Повдигна лице към него, млечно-бялата ѝ кожа бе без бръчки, чертите на лицето ѝ бяха фини. Очите ѝ бяха раздалечени, с огромни зеници и запълваха по-голямата част от канеления цвят, който ги обкръжаваше. Бе почти на петдесет, но даже и при най-безмилостна светлина изглеждаше десетина години по-млада.

Холис харесваше нейната изисканост, изключителната крехкост на чертите ѝ, изяществото на движенията ѝ. Обичаше да я повдига срещу себе си, да събира нагоре копринените ѝ поли и да прониква в нея. Тя го оставяше да прави каквото си иска, никога не му отказваше удоволствието на тялото ѝ, но никога не започваше сама правенето на любов, рядко говореше, докато то траеше, и никога не го обсъждаше след това. Студената ѝ съдържаност не се разчупи никога. Това го влудяваше и силно го интригуваше. Чувстваше се като покровител, когато бе наблизко до нея, и могъщ, когато беше в нея.

Трудно му бе да си припомни кой направи първата стъпка. Дълго бе смятал, че той е започнал пръв. Сега не беше толкова сигурен. Изглежда, тя бе способна да го накара да вярва че той е отишъл при нея, защото това е отговаряло на целите ѝ. Имаше моменти, в които чувстваше, че напълно контролира връзката им, и моменти, в които знаеше, че без никакво съмнение е манипулиран. Също така имаше моменти, когато отношенията им бяха неясни, когато тя поемаше инициативата, като го караше да мисли, че той владее ситуацията.

Ако Нина Уърт беше от рода на котките, тя щеше да бъде пума.

Широките рамене на Холис се повдигнаха, когато докосна с чашата си тази на Нина. Светлината от лампите се отразяваше във фино полираните стенни панели на кабинета и се пречупваше в ръбовете на чашите. Той отпи от питието си, след това предложи ръка на Нина и я заведе до двойното канапе. Седнаха едновременно и се обърнаха леко един към друг. Почти черните ѝ очи не се отделяха от лицето му. Малката ѝ присвита уста бе влажна от уискито.

– Той е жив, нали? – попита тя. Гласът ѝ беше студен и изящен, като прозрачен кристал, липсваше му мекият тембър на желаните жени. Трудно можеше да се доловят признаци на страст или убеждение. –

Това ли искаше да ми кажеш?

Това, че тя позна, го учуди. Той кимна.

– Как позна?

Тя сви рамене. Тесните черни и добре скроени линии на траурната ѝ рокля подчертаваха още повече стройната ѝ изящна фигура.

– Кога научи?

– Преди по-малко от час. Дойдох веднага щом научих. Той се връща в Ню Йорк. – Холис погледна джобния си часовник. – Всъщност, ще е тук точно след тридесет и шест часа. По разписание № 448 пристига в полунощ.

Нина не показа признаци на изненада.

– Толкова скоро – каза тя спокойно.

– Той кимна.

– Вярвам, че е искал да запази пристигането си в тайна. Изглежда, че пътува от дни. Разпознал го е един диспечер в Питсбърг, който ми изпрати информацията. Според мен той е мислил, че ще поискам да му устроя тържествено посрещане.

– Жена ти с него ли е?

– Да.

– Трябваше да я убиеш. – Тя произнесе тези думи със същия тон, с който друг би направил практично предложение. В гласа ѝ нямаше и следа от злонамереност. – Тогава нейните дялове щяха да бъдат твои и нямаше да замине да търси Джон.

Това, че Нина никога не наричаше съпруга си Джей Мак, забавляваше Холис. Тя считаше, че това е вулгарно име. Холис допи питието си. Очите му с тъмни вежди изследваха студените спокойни черти на лицето на любовницата си.

– Не мисля, че това можеше да се уреди, без да се възбудят подозрения срещу мене. Освен това и двамата мислехме, че пътуването до Джъгълър Джъмп ще бъде безполезно. Той би трябвало да загине при катастрофата. Другите загинаха.

– Може би има грешка.

– Няма грешка.

– Мислиш ли, че е видял Куинс Пойнт?

– Не зная. Даже и да го е видял, има начини всичко да бъде обяснено. Би било по-добре, ако беше умрял, но аз не съм напълно уязвим.

– Мислиш ли, че знае за нас?

– Рени няма да му каже. Не му беше казала, преди той да замине. Съмнявам се, че ще го направи сега.

– Тя го пази много, нали? – попита Нина.

– Пази го.

– Ще бъде трудно да бъде убит.

– Нина, казах ти и по-рано. Това не е абсолютно необходимо.

Тя направи нещо, което не бе правила никога по-рано. Взе широка-та му длан и я постави на гърдите си.

– Мисля, че е.

Позволи му да я обладае направо на пода на кабинета.

След тридесет минути тя му каза довиждане. „Той е толкова лесен“ – мислеше си тя, като го гледаше да излиза през вратата. Холис погледна още веднъж през рамо и се усмихна. Тя не пропусна момента, махна му с ръка и го дари със съвършена усмивка. Не се отдели от прага, докато не го загуби от погледа си.

След като затвори вратата, Нина се върна в кабинета. Наля си уиски, седна и се загледа в пода, където бе съблязнила Холис Банкс.

Колко изненадан би бил Джон, си мислеше тя, ако ги видеше, а щеше да бъде още по-изненадан, ако знаеше, че тя е назначила срещата. Никога не би постъпила така със съпруга си. Това би го направило подозрителен. С основание, той би се запитал какво ли иска. Холис даже и не попита за това.

Нина отпи от чашата. Движенията ѝ бяха уверени, чертите ѝ – спокойни, но в средата на корема ѝ гореше огън, но алкохолът потушаваше пламъците.

Беше трудно да приеме, че Джон е жив. Тя бе планирала всичко от толкова отдавна, бе взела предвид всяка възможност, с изключение на тази, че той би могъл да остане жив. Планът ѝ започна да дава плодове, когато срещна Холис Банкс, но семената на отмъщението ѝ бяха посети когато проститутката Мойра Денъхи бе станала държанка на мъжа ѝ.

Серия от обиди помогна планът да пусне корени. Мойра беше римокатоличка, толкова недостойна за вниманието на Нина, че дъхът ѝ все още спираше, когато осъзнаваше, че е изместена от селянка. След това Джон направи любовницата си майка на пет дъщери, докато Нина не забременя дори веднъж. Още от самото начало той не правеше опити да пази своята връзка в тайна. И все пак Нина си мислеше, че би му простила всичко, би успокоила злобата, която свиваше стомаха ѝ сега и я раждаше отвътре като рак, ако не беше последната му обида.

Това, което не можеше да му прости, което не би могла да забрави,

бе, че докато тя получи име, неограничено богатство и обществено положение, за което ѝ завиждаше даже елитът на града, Джон Макензи Уърт подари сърцето си на Мойра.

Нина привърши питието си и отмести чашата. Изчака, докато алкохолът ѝ подейства, и усещането, което я изгаряше под лъжичката, премина. Злобата, която беше като нещо живо вътре в нея, така и не се появи в очите ѝ.

Позвъни на прислужничката да ѝ приготви банята. Трябваше да измие миризмата на Холис от кожата си. Съпругът ѝ не би бил изненадан от това. Тя винаги беше страдала от допира му почти по същия начин, по който страдеше и от ласките на Холис. Джон почти веднага бе разбрал това и спря да идва при нея само месец след сватбата. Холис Банкс, неин любовник от няколко години, още не бе разбрал нищо.

Нина стана бавно от дивана. Въпросът не беше дали да спре сега, както предложи Холис. Въпросът бе само как да продължи.

Рени стоеше до Джарет на тясната седалка в железопътния вагон. От другата страна на пътеката бе Джей Мак. Той се беше облегал на стената на вагона, с буза, притисната плътно към прозореца, с кръстосани отпред ръце. Очилата му се бяха плъзнали почти до върха на носа му. Очите му бяха затворени. Спеше почти от тридесет минути, нечувствителен към грубото друсане на клатушкация се вагон.

Рени му завиждаше за способността му да спи. Тя се чувстваше така, сякаш цялата бе оголен нерв и имаше това чувство по време на цялото пътуване. Присъствието на Джарет не помагаше. Противно на желанието ѝ Джей Мак бе предложил на Джарет длъжността на бодигард и пак въпреки желанието ѝ Джарет бе приел. Джей Мак се чувстваше защитен в присъствието на Джарет, но Рени се чувстваше уязвима.

Главата ѝ се отпусна на една страна, а очите ѝ се затвориха. Когато бузата ѝ се допря до рамото на Джарет, Рени се изправи рязко.

– Съжалявам – каза тя сдържано.

– Можеш да се облегнеш на мене, Рени. – Той говореше тихо, така че гласът му да не се чува в претъпкания пътнически вагон. – Мисля също, че имаш нужда от малко сън. Не си спала от Денвър.

Тя се дръпна встрани от Джарет. Главата ѝ се изви към прозореца. Навън беше тъмно. Местността беше покрита с непроницаемите сенки на нощта и на фона на оцветеното в мастиленосиньо и черно небе се очертаваха силуетите на хълмовете на Пенсилвания. От време на време

бледи правоъгълници светлина маркираха прозорците на далечни фермерски къщи.

– Ти си упорита жена – каза Джарет. Той се обърна леко към нея и постави едната си ръка на облегалката зад рамене ѝ. – Какво доказваш, като се насилваш да стоиш будна.

– Не се опитвам да докажа нищо. Не мога да заспя. Тя почувства топлината на ръката му зад нея. Простият жест на подкрепа означаваше твърде много и все пак бе недостатъчен. – Вмъкваме се в Ню Йорк, сякаш сме престъпници. Поне не си ли загрижен за това какво може да се случи?

– Баща ти ми плаща да се безпокоя, Рени. Не на теб. Направихме всичко, за да запазим в тайна пристигането на баща ти. Сигурно е, че няма да има семейна група на перона за да го посрещне.

– Искам мама да знае, че той си идва вкъщи – каза тя тъжно и посочи към Джей Мак. – Изглежда по-стар, не мислиш ли? Последните дни бяха много трудни за него.

Очите на Джарет се плъзнаха от загрижения профил на Рени към лицето на баща ѝ. Под затворените очи на Джей Мак имаше сенки, а широката дъга на лицевите му кости бе още по-релефно очертана. Бакенбардите му бяха по-сиви от пепел и даже в съня си в ъглите на устата му имаше бели бръчки от напрежение. Джарет се обърна отново към Рени.

– Те бяха трудни и за тебе – каза той.

– Бяха трудни и ти знаеш причината – каза тя. – Аз не исках да приемеш предложението на баща ми.

Джарет не можа да отстрани напълно горчивината в гласа си:

– По-добре би било Итън да ви придружи от Денвър.

– Казах това тогава и все още искам да беше станало.

– Защото мислиш, че не мога да ви защита.

Очите на Рени се насочиха към свитите пръсти на дясна та му ръка.

– Никога не съм казвала това – каза тя ласкаво.

Джарет премести ръката, която бе обгърнала рамената ѝ, и се обърна напред. Вдигна дългите си крака на пейката срещу тях.

– Не трябваше да го казваш, Рени. Има някои неща, които не трябва да казваш въобще.

Тя искаше да си признае грешката, но собствената ѝ гордост я накара да замълчи. Нека си мисли, че той е инвалид, а не тя. Той не трябваше да знае как ръката на гърба ѝ я измъчваше, как присъствието му постоянно и болезнено ѝ напомняше за това, което бяха споделили и което

той вече не искаше от нея. Тя бе отхвърлена и всичко останало – и предложението на Джей Мак към Джарет, и това, че той го прие – бе по-нататъшно доказателство, че нейните чувства нямат значение. Според Рени тя бе предадена и от двамата мъже, които обичаше.

Може би ако имаха възможност да поговорят за предложението на Джей Мак насаме, мислеше си Рени, тя би могла да убеди Джарет да не го приема. Може би щеше да рискува да му каже, че той ще я нарани твърде много, като ѝ бъде само спътник, а не любим. Вместо това, когато Джей Мак и Джарет се върнаха в пансиона на мисис Шепард, Рени бе изправена пред свършен факт. Не можа да каже нищо, което да промени намеренията им.

Когато достигнаха Денвър, тя опита да ги разубеди отново. Итън имаше желание да пътува на изток с тях. Майкъл искаше да го пусне, но Джей Мак ѝ попречи, като подчерта отговорностите на Итън към жена му и дъщеря му. Попита дали Рени ще поеме върху съвестта си това, което би могло да се случи с Итън.

Как трябваше да отговори на този въпрос, чудеше се Рени. Че би предпочела да бъде ранен Итън, а не Джарет? Че предпочита да рискува живота на собствения си баща, а не този на Джарет? Соломон не е бил принуждаван да прави такива преценки и Рени също не се опита да ги прави. Тя не желаше нищо лошо на никого. Желаше всичко да е свършило.

Джей Мак обаче искаше Джарет Съливан и, както обикновено, той постигаше това, което искаше. Рени трябваше стоически да понася болката от натрапената компания на Джарет.

Джей Мак ги наблюдаваше през мрежата на спуснатите си клепки. Разгледа най-напред тъжните очи на дъщеря си, след това безстрастните черти на мъжа до нея. Любовта им ги бе направила толкова глупави, си мислеше той. Искаше да бъде с Мойра. Тя знаеше какво да направи.

№ 448 на Североизточната железница пристигна на гарата в Ню Йорк няколко минути преди разписанието. Перонът бе оживен дори и в четири сутринта. Изпращачи бяха дошли да се сбогуват с приятели и семейства, други идваха, за да посрещнат пристигащите. Носачите бяха заети със събирането и разпределението на багажа. Имаше опашки на гишето за билети, както и на гишето за телеграми. Служителите на гарата патрулираха по перона, поздравяваха пътниците с небрежни приветствия и въртяха нощните си палки в съответствие с ритъма на крачките

си.

Рени, Джарет и Джей Мак изчакаха на платформата своите куфари и сандъци. Рени говореше тихо на баща си, а Джарет стоеше встрани с очи, шарещи надлъж и шир по гарата. Не търсеше нещо специално, просто гледаше. Повече силата на навика, отколкото очакването го караше да изследва всичко наоколо, но повече опитът, отколкото късметът накара погледа му да се спре на един човек.

Той имаше слабо телосложение. Дрехите му бяха скъпи но му стояха зле. Стилното му сако висеше на раменете му, а панталоните му бяха с маншети, противно на съществуващата мода, сякаш бяха твърде дълги за него. Наети, чудеше се Джарет. Или крадени?

Тясното му лице се компенсираше от широки бакенбарди и голяма черна брада. Мустаците провисваха над горната му уста. Шапката му бе смъкната надолу до веждите.

Той седеше сам и се отгемти, когато един пътник седна до него на пейката. Държеше внимателно сгънат вестник. Очевидно се наслаждаваше на самотата си – което накара Джарет да се учуди защо прекарва времето си на гарата. Изглеждаше незаинтересован от пристигащите и заминаващи пътници, така че вероятно не чакаше никого. Не проявяваше никакъв интерес към таблото с обявите, което информираше през равни интервали за закъсненията. Съмнително бе самият той да заминава нанякъде. Не направи опит да чете обемистия вестник, който държеше сгънат в скута си. От време на време проявяваше интерес към лъснатите си обувки, като чистеше носовете им от въображаем прах или сажди, но преди всичко гледаше право напред, с изкривена на една страна глава – съвършена картина на самотен човек със самотни мисли.

Джарет разбра, че има нещо нередно.

– Да вървим – каза той, като се доближи до Рени и Джей Мак.

Рени протестира:

– Багажа ни... моите куфари.

Джарет постави ръка на гърба й.

– Веднага – каза той напрегнато. – Ще получим багажа по-късно.

Джей Мак, вие останете между мене и влака.

Като разбра, че е възникнало нещо спешно, Рени престана да протестира. Тя се мъчеше да не изостава от баща си и Джарет, когато те се насочиха към изхода.

Джарет погледна зад себе си. Човекът на пейката бе още там. Той разгъваше вестника си.

– Продължавайте да вървите – каза тихо Джарет. – Не се обръщайте

назад. – Подтикна леко бащата и дъщерята напред, преди сам да спре, да се завърти на пръсти и едновременно с това да извади пистолета си.

Жертвата на Джарет не бе вече на пейката, а зад нея. Вестникът бе на земята. Непознатият държеше пистолет с двете си ръце. Стреляха едновременно. Изстрелът на Джарет бе на части от инча от целта и засегна нападателя в ръкава на увисналото му сако, вместо в ръката. Другият куршум също мина покрай целта си, този път на повече от дванадесет инча. Вместо да удари Джей Мак, той събори Рени.

Сред писъците на пътниците, в блъсканицата на тълпата, Джарет чу нейния вик и разтревожения възглас на Джей Мак. Той престана да преследва бягащия стрелец и изтича обратно при Рени и баща ѝ. Джей Мак бе на колене до Рени и внимателно я обръщаше. Джарет му помогна да разкопчат палтото ѝ. На лявото ѝ рамо имаше кърваво петно. Зад тях започна да се събира тълпа.

Джарет повдигна главата на Рени в скута си и притисна кърпа към раната ѝ. Очите му сновяха сред лицата на тълпата.

– Някой преследва ли нападателя? – попита той.

– Един от пазачите на гарата изтича в другата посока – каза някой. – Може би тръгна след него.

Джарет трябваше да се задоволи с това. Рени се раздвижи. Той докосна с ръката си главата ѝ, когато слаб розов цвят се появи на лицето.

– Рени?

Тя отвори очи и видя напрегнатите и побледнели лица на двамата мъже, наведени над нея. Зад тях погледът ѝ обхвана море от непознати лица. За момент трудно пое дъх и потръпна от натиска на Джарет върху рамото си.

– Мисля, че вятърът ме събори – прошепна тя. – Джей Мак ме блъсна много силно. Аз паднах.

Джарет погледна бащата на Рени, Джей Мак поклати глава.

– Не съм я докосвал – каза той.

– Причиняваш ми болка, Джарет – каза тя. – Натискаш ме твърде силно.

Джарет знаеше, че натискът на ръката му беше силен, не достатъчно силен, за да ѝ причини болка. Това, което чувстваше, бе причинено от огнестрелната рана.

– Ще те боли малко – каза ѝ той. – Ще извикаме доктор Търнър да те прегледа веднага щом те приберем вкъщи. Обърна се към Джей Мак и добави: – Раната не е смъртоносна. Тя ще се оправи.

– Разбира се, че ще се оправи – каза малко нервно Рени – Помниш

ли, аз съм упорита? – Тя се опита да стане, но веднага падна.

Джарет се наведе над нея и допря устни до челото ѝ.

– Боже, но аз те обичам.

В очите на Джей Мак се появиха сълзи, когато помагаше на Джарет да вдигне дъщеря му. Той действаше бързо, получи помощ от хората наоколо и разпръсна останалите от тълпата. Неговият естествен авторитет изискваше внимание и подчинение. С къси разпореждания получи багажа им, а на улицата ги чакаше двуколка. Джарет даде кратки, нетърпеливи показания пред полицията и управлението на гарата преди да се качи в каретата. Неочакваното завръщане на Джон Макензи Уърт предизвика суматоха, която почти засенчи стрелбата. Насъбраха се зрители, щом се разпространи слухът за самоличността на пътниците. Възмутен от натиска на любопитните, Джарет тресна вратата на каретата.

– Това ще се появи в сутрешните вестници – каза Джарет на Джей Мак. – Всичко. Стрелбата, вашето завръщане. Нямаме възможност да запазим тайната.

Главата на Рени лежеше в скута на Джей Мак. Галеше косата ѝ, държеше я здраво, докато каретата се движеше напред.

– Вероятно никога не е било тайна. Какво се случи? Кой стреля в дъщеря ми?

– Не зная. – Светлината на лампите от улицата проникваше в каретата. Джарет гледаше бледото лице на Рени. Трудно му бе да мисли за друго освен за това, че не успя да я предпази.

– Човекът, който седеше на една от пейките, привлече вниманието ми. Не бях сигурен, че ни очаква някаква беда. Мислех, че е джебчия или крадец, който крои планове за кражба. Единственото смислено нещо бе да се измъкнем, преди да види в нас лесна плячка. – Джарет се наведе напред и докосна лицето на Рени с показалеца си. – Когато се обърнах назад, той разгъваше вестника си. Видях пистолета. Не можах да ви изведа достатъчно бързо.

– Вероятно спаси живота ни.

Думите на Джей Мак означаваха много малко за Джарет, когато знаеше, че би могъл да направи повече.

– Стрелях в последния момент – каза той тихо. – Не трябваше да правя това. Нападателят избяга, защото не можех да си позволя да стрелям в сърцето му.

Джей Мак се намръщи:

– Какво говориш? Ти си могъл да убиеш стрелеца и си предпочел да не го направиш?

– Нещо такова – каза Джарет. Усмивката му бе пълна със самоирония. – След Ди Кели си обещах да помня, че жените могат да бъдат също толкова вероломни, колкото и мъжете. За миг забравих това тази нощ.

Бръчките на Джей Мак станаха още по-дълбоки:

– За Рени ли говориш?

Джарет поклати глава и се облегна назад.

– Не, сър. Говоря за стрелеца. Човекът, който стреля, не беше мъж. Това беше жена.

Глава 14

Всички бяха съгласни, че Рени е ужасен пациент. От семейството най-дълго време я понасяше Меги, Мери Франсис – най-малко. Никой, даже и д-р Търнър, не можеше да разбере как Джарет може да прекарва толкова дълго в неприятната ѝ компания. Седмица след раняването ѝ тя се бе озъбила по половин дужина пъти на всекиго.

Джарет седеше в голямото удобно кресло близо до леглото. Малка маса го отделяше от Рени. Фокусът на вниманието им бе мраморна шахматна дъска с фигури от слонова кост. Повечето от взетите фигури бяха откъм страната на Рени. Тя злорадстваше, защото пръстите на Джарет се колебаеха около останалия му офицер.

Той погледна към нея, видя тържествуващото ѝ лице и преосмисли хода си.

– Семейството ти ме смята за светец, че те търпя толкова много – каза той.

– Не позволявай на Мери Франсис да те чуе, че говориш така. Това е практически богохулство.

Джарет се усмихна самодоволно.

– Много знаеш. Тя е тази, която предложи да бъда канонизиран. – Той направи хода с офицера, видя я как се нахвърли върху него с топа и въздъхна. – Не мога да се сравнявам с майсторството ти – каза той. – Трябва да играеш с Джей Мак.

– Той е малко по-добър от Мери Франсис, що се отнася до това да понася компанията ми – каза тя безнадеждно. – Аз не съм много любезна с никого. – Не очакваше Джарет да отрече това и той не го направи. Рени въздъхна и се намести в леглото, като пооправи възглавниците зад себе си. Трепна, когато рамото ѝ се удари в таблата на леглото.

– Добре ли си? – попита той. – Позволи ми да направя това. – Джарет намести възглавниците, една на кръста ѝ, друга на раменете. Оправи одеялата и премести масата така, че да може да я достига, без да се напруга.

– Благодаря ти. – Нямахте сили да срещне погледа му. – Така е по-добре.

– Едва ли боли въобще.

– Рамото ми оздравява.

Джарет поклати глава. Хвана брадичката ѝ и я повдигна така, че тя

бе принудена да го погледне.

– Не – каза той. – Имах предвид, че не боли от това да кажеш благодаря.

Отпусна ръката си, когато Рени се дръпна назад, цялата настръхнала и заела отбранителна позиция. Той осуети тирадата, която бе подготвила, като просто ѝ се засмя. Малко по-късно тя се предаде и се смееше с него.

Джей Мак блъсна леко вратата на спалнята на Рени с върха на обувката си.

– Този сладък смях е музика за ушите ми – каза той, като затваряше вратата с лакът. Носеше подноса с вечерята, върху който бе сложена нарязана шунка, картофи с магданоз и царевични зърна. Парата от блюдата бе замъглила стъклата на новите му очила. Постави подноса в скута на Рени и избърса с кърпа очилата си.

– Защо никой друг не може да я разсмее така? – попита той Джарет.

– Може би защото никой друг не се прави толкова добре на глупак – каза Джарет.

– Понякога се съмнявам, че това е причината – каза Джей Мак.

Рени отвърза панделката, която събираше гъстата ѝ коса.

– Той си го призна – каза тя и разви салфетката си. Посочи шаха. – Може би ще му помогнеш да излезе от тежкото положение, Джей Мак. Ако не му помогнеш, тази игра няма да продължи повече от три хода.

Джей Мак седна на края на леглото, като внимаваше да не блъсне подноса ѝ.

– Ако му помогна, няма да трае и три хода. Той те атакува от всички страни. Продължавай Джарет. Можеш да обявиш шах.

Учудена, Рени погледна замислено отново към дъската след това и самодоволната усмивка на Джарет. Тя деликатно изсумтя, стисна устни и продължи да реже месото.

– Мисля, че сте разместили нещо, докато не гледах – каза тя раздрънено. – Не мога да повярвам, че съм загубила честно.

Сега се разсмя Джей Мак. Той потупа Джарет по гърба, напомни му, че вечерята ще е след половин час и че срещата им е в осем. Целуна Рени по бузата, потупа здравото ѝ рамо излезе.

Вратата едва се бе затворила и Рени се обърна към Джарет.

– Каква среща? Какво правите с баща ми?

Джарет премести черния кон.

– Шах.

Рени замахна с вилницата към него, като даже отказвани да погледне

към шахматната дъска.

– Аз не съм влак. Не мога толкова лесно да бъда вкарана в глуха линия.

– Това няма нищо общо с тебе.

– Не мисля, че има. Това беше много прост въпрос.

Той я изгледа лукаво.

– Нищо никога не е просто с тебе, Рени.

– Отново постъпвате така – каза тя. – Аз не мога да бъда пренебрегвана по този начин, Джарет. Майка ми и сестрите ми вече правят това цяла седмица. Даже Джей Мак не желае да ми дава точни отговори. А след това имат нахалството да се чудят защо съм толкова нещастна, затворена в тази стая. Ти беше единственият, който ми казваше какво става, какво *наистина* става.

– Мисля, че другите не искат да те тревожат.

– Добре, аз съм разтревожена. И съм разтревожена от онзи момент, когато се събудих в това легло, а д-р Търнър се бе надвесил над мене. Не съм свикнала да стрелят по мене.

Джарет успя да съдържи смеха си.

– Това не е от тези неща, с които се свиква – каза той сухо.

– Знаеш какво имам предвид. Мисля, че имам право да зная повече от това, което всеки от вас, включително и ти мисли, че може да ми каже. Това не е честно, Джарет.

Джарет отмести встрани масата и шаха и изпъна крака напред. Той познаваше упоритостта на Рени. Можеше да я открие във формата на сериозно стиснатите ѝ устни и по напрежението в смарагдовите ѝ очи. Пухкавите ѝ вежди се бяха събрали. Къдравият кичур червена коса, паднал отляво на лицето и, затрептя леко, когато в долната част на лицето ѝ заигра мускул.

Кожата ѝ бе почервеняла, не с неестествения, трескав цвят, който се бе стопявал и избледнявал през по-голямата част на седмицата, а с цвета на разочарованието и безпокойството. Две копчета на нощницата ѝ бяха разкопчани и откриваха ямичката на шията ѝ и част от ключицата ѝ. Тя би трябвало да изглежда крехка. С повдигната под предизвикателен ъгъл брадичка, със силно биещия пулс отстрани на шията, с напргнатото вдишване и издишване, Рени изглеждаше несломима.

Това беше сигурен знак, че оздравява.

Пръстите на Джарет пригладиха косата му. Формата на устата му се промени, той изпъшка леко и издиша бавно.

– Не мисля, че някой от семейството ти преднамерено крие от теб

това, което става, Рени. Просто нещата се развиха по този начин. На втория ден след пристигането ни те втресе и никой не искаше да ти каже нещо, което би попречило на оздравяването ти.

Рени остави вилицата си. Храната сега не я интересуваше.

– Като например...?

– Като например това, че майка ти припадна, когато видя да те внасят в къщата. – Гласът му стана сериозен и спокоен. – И още веднъж, когато видя Джей Мак срещу себе си на входа.

– Горката мама, да види така Джей Мак... без предупреждение. Тя може би си е помислила, че е умряла и е отишла на небето – очите на Рени се замъглиха, защото това, което видя в смутеното лице на Джарет, не съвсем отговаряше на нейното обяснение. – Но тя е добре сега, нали? Шок от всичко... – Тя спря. – Какво друго има, Джарет?

– Мойра трябваше да има още едно дете, Рени. Тя загуби детето тази нощ. – Видя как лицето на Рени побледня, очите ѝ потъмняха и се разшириха. – Не е твоя вината – каза той бързо. – И ако ти си го помислила даже за минута, с това би оправдала нежеланието на семейството ти да ти го каже. Не бе от шока, че е видяла тебе и Джей Мак, не даже и от припадък. Имала е болки от известно време. Д-р Търнър казва, че нищо не е могло да се направи, че от седмици те са обсъждали с майка ти възможността тя да не може да износи детето. Майка ти е в напреднала възраст, в която други жени даже не могат да забременеят.

Сълзи заблестяха в очите на Рени:

– Няма значение – каза тя. – Тя обича децата и татко той сигурно страда. Знаел ли е за състоянието на мама, преди да замине на запад?

– Не. Вероятно майка ти не е била сигурна, докато ти вече не си била тръгнала да търсиш Джей Мак. – Той забеляза, че Рени отново се обвиняваше. – Не прави това, Рени. Меги и Скай бяха при Мойра, за да ѝ помагат. Ако ти не беше заминала, нямаше да ѝ доведеш Мак. Той не е излизал от къщи и не се отделя от нея, откакто сме се върнали.

– Аз мислех, че това е, защото той избягва Нина и репортерите.

– Знаеш ли за репортерите?

Тя кимна.

– Ако застанеш на прозореца, можеш да видиш един или двама от тях да се разхождат по тротоара пред къщата. Полицей ги разгонва от време на време. Искаш да кажеш, че той не е говорил за връщането си с никого?

– Той прие Лоуган Маршал преди няколко дни. Даде изявление за „Кроникъл“, така че другите вестници трябваше да правят известни

предположения за истината в статиите си. Баща ти не беше много общителен. Преминахме само през първата вълна от скандали. Никой не знае, че Джей Мак мисли, че жена му се е опитала да го убие и че вместо това е простреляла тебе. Никой, с изключение на Маршал, не знае, че Джей Мак вероятно е бил набелязаната цел. Повечето хора смятат, че ти си просто засегната от кръстосан огън между мене и преследваните от мене престъпници.

– Джарет! Това не е вярно. Аз не искам хората да мислят че ти си отговорен по някакъв начин!

– Нямах избор – каза той решително. – Ако спориш ще преразгледам решението си да ти кажа това, което бях решил по-рано.

Устата на Рени изразяваше възмущение. Само блестящите ѝ очи изразяваха мислите ѝ.

– Много умно. – Джарет се наведе назад в креслото и вдигна крака, като ги опря в ореховата табла на леглото. Това, че баща ти не е напуснал къщата, само отчасти бе заради Мойра. Аз също настоявах той да остане тук. Положението на Мойра, а също и твоето, помогнаха да го убедим по-лесно в необходимостта от подобно поведение, но аз му казах какво ще направя, ако той ми противоречи.

Рени замига.

– Ти си *заплашил* баща ми? – попита тя недоверчиво.

– Предпочитам да мисля, че го убедих, че ще върша работата си. – Очите му се спуснаха от лицето на Рени към рамото ѝ. Можеше да види превръзката ѝ през материята на нощницата ѝ. – Няма да има повече инциденти като този, който почти не те уби.

– Не беше твоя грешка. Джарет. Ти спаси живота на баща ми.

– Но не трябваше да бъде за твоя сметка.

Рени отмести подноса и го постави на масата. Тя хвърли върху него салфетката. Без да го предупреди, отметна завивките и спусна крака встрани от леглото. Попадна между прострениите крака на Джарет и когато стана, ги отблъсна леко встрани. Уловена между краката му, тя се оказа точно там, където искаше да бъде. Наведе се напред и подпря ръце на заоблената облегалка на креслото му. Лицето ѝ бе на едно ниво с неговото.

– Легни, Рени. Какво мислиш, че...

– Обичам те – каза тя. Гласът ѝ бе напрегнат, тъй като болка пронизва рамото ѝ. Тя не ѝ обърна внимание. – Зная, че ти ме обичаш. Чух те... на гарата. Кажи ми, че съм те чула, че не съм си въобразявам.

– Рени, легни си...

Очите ѝ го молеха:

– Джарет.

Той мълча дълго, търсеше лицето ѝ, а тя – душата му. Пръстите му се затвориха около китките ѝ и с нежно движение я придърпа в скута си.

– Не си въобразяваш – каза той неохотно най-накрая.

Краката на Рени се подвиха, когато се облегна на него. Нежните ѝ пръсти се вплетоха в неговите.

– Защо не искаш да ми го кажеш?

Той не отговори. Знаеше, че тя не бе обмислила всичко. Анулирането на брака ѝ от съда бе факт. Благодарение на съдията Холси постановлението за развода я чакаше, когато тя се завърна. Но в очите на църквата Рени все още бе омъжена жена. Джарет не гледаше на нещата по-различно, нито пък и Рени.

– Трябва да се върнеш в леглото – каза той.

– Аз съм там, където искам да бъда. Не ме гони.

Той поклати глава. Както винаги, тя му приписваше повече сила, отколкото имаше. Той искаше тя да остане там, където беше. Можеше да казва друго, но в сърцето си не можеше да я отблъсне.

– Тази вечер ще придружа баща ти на съвещание в Уърт Билдинг. Намерението му е да извърши известно... пролетно почистване, така мисля, че го нарече. Това е първата му среща с хората от Североизточната железница.

– Холис там ли ще бъде?

– Той е между поканените. Ще има възможност да отговори на обвиненията на Джей Мак. След което ще отидем да видим Нина.

– Боже мой – каза нежно Рени. – Баща ми не мисли да обвинява Нина, нали? Няма доказателства, че именно тя е била на перона. Ти не можеш да я идентифицираш. Не я видях. Нито пък Джей Мак.

– Мисля, че ще зная истината, когато я погледна в очите – каза Джарет. – Но аз не смятам, че това има някакво значение за баща ти. Даже ако с увереност кажа, че Нина е стреляла, Джей Мак не мисли да я обвинява или да предявява иск.

Рени се намръщи.

– Какво ще прави тогава?

– Той не ми се довери напълно, Рени, но мисля, че баща ти възнамерява да поиска развод.

Цяла минута тя не можа да каже нищо. Главата ѝ почиваше на рамото на Джарет. Двете ѝ ръце се бяха вкопчили в дланта му. Тя я държеше близо до сърцето си. Затворените и очи едва съдържаха напора на

сълзите.

– Нямам сили да се зарадвам на това – каза тя най-после.

– Всичко е толкова тъжно. – Тя подсмъркна и избърса очите си. –

Знаят ли сестрите ми?

– Мисля, че знаят. Нещо много си шепнат напоследък.

– Мама?

– Мисля, че тя и баща ти са го обсъждали. Има някои доказателства. Никой не ми е казал нищо, Рени. Това не е моя работа. Даже не е твоя или на сестрите ти. Всичко се решава между Джей Мак, Нина и майка ти.

– Зная – прошепна тя. – Не желая да се допитват до мен. Само да ме информират.

– Не може да греша – каза той.

– Не. Не грешаш. Чувствах известно напрежение и безпокойство от неизказаните мисли на другите. Ако Нина се съгласи, той ще се ожени за майка ми – ако *тя* се съгласи.

– Можеш ли да си представиш, че Джей Мак ще им даде възможност за избор?

Усмивката на Рени бе слаба и замислена.

– Той ще отвлече мама.

– Това ще бъде още един скандал.

– В светлината на другите той ще бъде дреболия. – Ръцете ѝ стискаха неговите. – Джей Мак помоли ли те да отидеш с него тази вечер?

– Не. Той не би направил това. Отивам доброволно. – Джарет почувства силата на изпълнения със съмнение поглед. – В действителност аз настоях.

– Нина очаква ли Джей Мак?

– Не. Би било доста глупаво да я информира.

– Глупаво е да се кани Холис тази вечер на срещата с борда на директорите.

– Съмнявам се. Ако дойде, това е, защото ще поиска да ни убеди, че го подозираме неправомерно. Ако не дойде, тогава сам ще признае вината си. Нещо повече, ако не дойде, ще си помисля, че отдавна е напуснал Ню Йорк. Не смятам, че ще изчаква тук, за да бъде арестуван за измама и присвояване.

Тя въздъхна.

– Бих искала да съм там. Бих желала сама да го обвиня за някои неща.

Джарет можеше да си я представи. Той помогна на Рени да стане и

да се върне в леглото.

– Трябва да отида на вечеря. Семейството ти вероятно се чуди какво ме задържа.

Тя подсвирна високомерно.

– Разбира се, никога няма да повярват, че си предпочел моята нещастна компания пред тяхната.

– Господи, не – каза открито той. – Те никога не биха повярвали на това. Ще трябва да измисля нещо друго, което да им кажа. – Той я целуна бързо и настойчиво по устата. Това беше за пръв път, откакто бяха напуснали Икоу Фолс, и сладкият вкус на устата ѝ го накара да пожелае да остане при нея. Едва си наложи да излезе.

Също така едва успя да избегне удара на възглавницата, която тя запокити към главата му.

Минути преди да излязат с Джей Мак Джарет пъкна главата си през вратата на стаята на Рени. С изключение на светлината от огъня, стаята бе тъмна. Тя се бе обърнала на една страна, с гръб към него, завита с няколко одеяла. Едва различи главата ѝ. Днес бе по-активна, отколкото през всичките дни след стрелбата, и той знаеше, че е уморена. Все пак искаше да я целуне. Бързата, възбуждаща целувка преди минути... съвсем не бе достатъчна. Беше убеден, че не трябва да ѝ казва че я обича, а сега вече съжаляваше, че не ѝ го каза.

Джарет бе направил крачка напред в стаята, когато по коридора се появи Меги с поднос сладки и горещо какао. Присъствието ѝ го изненада. Даже като носеше порцеланови чашки и чинийки, тя успяваше да се движи безшумно. Той се отместил от вратата и поставил пръст на устните си.

– Сестра ти спи.

Меги успя да свие рамене, без да наклони подноса.

– Тогава просто ще я събудя. Много е рано да заспива отсега. После нощ ще съжалява. – Тя тръгна към стаята, после спря. – Искате ли да ѝ кажете нещо? – попита тя. Татко излезе навън и ви чака до каретата, но имате време.

Джарет се разкъсваше. Мислеше за сладката уста на Рени и знаеше, че Джей Мак е навън само с мистър Кавано като придружител. Но да целуне Рени пред по-малката ѝ сестра не бе същото като да целуне Рени, когато са сами.

– Това може да почака – каза той. – Ако е будна, когато се върна,

ще я видя тогава.

Меги го наблюдаваше и се усмихваше на себе си. Постави подноса до леглото, като събори някои от шахматните фигури. Те се изтърколиха на пода. Меги се учуди, че сестра ѝ не се раздвижи.

– Ти действително си уморена – каза тя и се наведе да събере фигурите. Постави ги внимателно на масата и заговори напевно на сестра си. – Рени, трябва да се събудиш. Иначе ще си неспокойна цялата нощ. Никой не желае да скиташ из стаите като... – Меги се изправи и се наведе към леглото вече недоволна. – Рени, не се преструвай, че не ме чуваш. – Тя внимателно постави ръката си на здравето рамо на сестра си и леко я разтърси.

– Искам да поговорим за...

Спря, когато рамото, което мислеше, че бе стиснала, просто се разпадна.

– Какво по... – Тя разхвърли завивките, като смъкна няколкото одеяла. Надлъжно бяха поставени възглавници, добре напълнени, за да създават впечатление, че под завивките има някой. На възглавницата, където се предполагаше, че трябва да бъде главата ѝ, стратегически бе поставена една от нейните перуки, за да се създаде илюзията, че Рени съвсем определено е в леглото.

Като се отдръпна назад, Меги завъртя глава и очите ѝ огледаха стаята. Нищо. Бързо прегледа дрешника и банята и отново не откри нищо.

– О, Рени – каза тя тъжно и се облегна на рамката на вратата. – Как можа да направиш това? Какво мислиш, че можеш да направиш? – Поклати глава и напусна стаята на Рени. Макар че изтича надолу по коридора и по главното стълбище, тя изпусна заминаването на Джарет. С ъгъла на очите си видя майка си в дневната. Вниманието на Мойра бе привлечено от това, че Меги тича презглава към външната врата. Меги пое дълбоко въздух, издиша бавно и се усмихна на майка си. И все пак, когато се приближаваше, тя се чудеше какво ще каже.

Единадесет души се бяха събрали в заседателната зала на Уърт Билдинг. Джон Макензи Уърт стоеше начело на дългата орехова маса. Пепелникът пред него бе неизползван, докато другите, поставени на еднакви интервали по дължината на масата, се бяха понапълнили и крепяха блещукащите върхове на дебелия пури. Кълба от сивкавосин дим се издигаше от пепелниците. Лека мъгла висеше над мъжете и се събираше в светлината на газовите лампи.

Джарет Съливан не се присъедини към мъжете на масата. Той седеше до вратата, стойката му бе небрежна, ръцете му лежах спокойно в скута, краката му бяха безгрижно протегнати по пътеката, а главата му леко наклонена напред. Макар че клепките премрежваха очите му, а позата му показваше незаинтересованост, даже скука, нищо, което се отнасяше до Холис Банкс, не отбягваше вниманието му.

Холис стоеше в далечния край на масата, точно срещу Джей Мак. Мощните му рамене изпълваха облегалката на стола му. Големите му ръце лежах на масата, когато говореше. Поведението му, изглежда, трябваше да покаже, че той няма какво да крие. Когато отговаряше на въпроси относно неговата роля като директор в отсъствието на Мак, той нито се вълнуваше, нито жестикулираше.

Според Джарет прекалено спокойният вид на Холис бе резултат на най-голяма измама или самонадеяност.

Предметът на обсъждане бе проектът Куинс Пойнт и Холис се справяше с въпросите с голямо самочувствие.

– Бях убеден от екипа експерти, че най-евтиният маршрут ще бъде и най-добрият – каза той на другите. – Сам Джей Мак се доверяваше на информацията, която му даваха неговите топографи и инженери. Не мога да си представя, че можете да мислите, че при мене е било по-различно. – Той се усмихна искрено, като се увери, че е привлякъл погледите на всички, включително и на Джей Мак. – Когато Мери Рене, която тогава ми беше годеница, дойде при мене с друго предложение основано на нейните изчисления, аз изслушах каквото тя искаше да каже – в действителност аз обсъдих нейните заключения с Джей Мак и реших, отново на основата на експертната служба, които работят в Североизточната железница много по-дълго от Рени или от мене, че тя е интерпретирала зле данните си. Проектът бе започнат с вашето и на Джей Мак одобрение – в съпровод на фанфари, бих добавил – и аз бях определен да го контролирам. Джей Мак ще си припомни разбира се, че направих няколко заявки да посетя сам Куинс Пойнт и всеки път някаква ситуация тук, в Ню Йорк, попречваше на заминаването ми.

Вниманието на Джарет се отклони от Холис към Джей Мак. Макар че ръководителят на Североизточната железница пазеше каменно мълчание, Джарет успя да забележи, че последното изявление на Холис бе прието от него с изненада. Не само това, но беше очевидно, че Холис казва истината. Ясно бе, че Джей Мак бе забравил, че Холис го бе помолил лично да провери изпълнението на проекта.

– Последната ситуация, както всички знаете – Холис продължи

спокойно, – бе катастрофата при Джъгълър Джъмп. Проектът Куинс Пойнт стана не толкова важен в светлината на нашата увереност, че Джей Мак е мъртъв. Когато бях натоварен да управлявам Североизточната железница, според собствените препоръки на Джей Мак, Куинс Пойнт бе само един от проектите, които трябваше да предам на друг.

Гласът на Джей Мак бе твърд, очите студени. Погледът му трябваше да бъде застрашителен. Той се учуди, че младият човек не мигна.

– Проектът Куинс Пойнт никога не е бил изпълняван – каза той. – Аз имам заявки за доставки, които никога не са били осъществявани, разписки за заплати на хора, които не са работили нито ден за Североизточната железница. Десетки хиляди долари са похарчени за дървен материал, стомана, човекодни и срещу това в Колорадо няма нищо. Ти уверяваше мене и този съвет, че нещата на място вървят добре.

Широкото лице на Холис бе студено и невъзмутимо. Тъмнокъфавите му очи се насочиха към Джей Мак.

– Поемам пълната отговорност, че се доверих на хора, които смятаха, че заслужават това. Зле съм преценил характера им. Това, господа, е моето престъпление към Североизточната железница, нищо друго. И ако мислите, че съм виновен за измамата в Куинс Пойнт, не може ли същото обвинение да се отправи и към Джей Мак? В крайна сметка той ми се довери. Съжалявам, че не можах да проследя разрастването на проекта – а в този случай и неговото начало, – но вярвам, че моята дейност в компанията говори сама за себе си. По време на отсъствието на Джей Мак действах във всички случаи като компетентен президент и ръководител на Североизточната железница, оправдаващ вашето доверие. Със завръщането на Джей Мак аз искрено желая, даже настоявам, да се оттегля от поста си и да заема предишното си положение на вицепрезидент. Мога да ви уверя, че моята първа заповед ще бъде да се разнищи историята с измамата в Куинс Пойнт. Лично ще водя разследването и ще докладвам директно на този борд за направеното.

Главите се завъртяха към Джей Мак:

– Вече имам предвид някого, който да разследва измамата – каза той. – Някой, който не работи за компанията и по принцип няма интереси към нея. Страхувам се, Холис, че ако ти позволя да действаш като ревизор при разследването, ще позволя на лисицата да пази кокошките. – Джей Мак пренебрегна шума от изненадата, която последва изявлението му. – Ето защо, разбираш, аз няма да го допускам.

Лицето на Холис пламна. Отговорът му обаче бе спокоен.

– Не само разбирам. Аз приветствам това решение. На ваше място

бих направил точно същия избор. – Той посочи към Джарет. – Разбира се, назначавате мистър Съливан.

– Да.

– Добър избор.

Това беше новина за Джарет. Той не каза нищо, а просто кимна по посока на членовете на борда, които го изгледаха бързо.

– Мери Рене ще бъде натоварена с ръководството на строителството в Куинс Пойнт. – Членовете на борда размениха подозрителни погледи, някои се поизкашляха. Реакцията им не даде възможност на Джей Мак за нито секунда пауза. – Очаквам проектът да започне да се осъществява тази пролет. Дотогава мистър Съливан ще приключи разследването. Аз ще изясня въпроса за виновността, господа, и ще продължа да ръководя дейността на железницата.

Неговото твърдо изявление за намеренията му бе посрещнато с одобрение. Джей Мак погледна спокойно Холис Банкс.

– Разбира се, ти ще съдействаш на разследването. Може да запазиш положението си на вицепрезидент и ако доказателствата те оневинят, аз естествено ще направя официално извинение.

Усмивката на Холис бе студена. Веждите му се повдигнаха леко.

– Доказателствата ще ме оневинят и тогава, сър, аз ще помоля за нещо повече от официално извинение. – Той стана от масата, кимна на Джей Мак, след това на борда на директорите и взе шапката и палтото си. Ефектът от излизането му бе развален само от факта, че бе принуден да прескочи протегнатите крака на Джарет.

При пътуването от Уърт Билдинг към дома си Джей Мак седеше в единия ъгъл на каретата с неподвижно лице, с поглед, втренчен през прозореца. Той се обърна изведнъж към Джарет и попита:

– Ще поемеш работата, нали?

Нямаше смисъл да се казва на Джей Мак, че въпросът се поставяше твърде късно, че времето за обсъждане бе минало отдавна.

– Да – отговори Джарет, – ще поема работата.

Джей Мак кимна. Той се обърна отново към прозореца и каза тихо:

– Не ми е приятно това. Аз вярвах на този човек.

– Разбирам.

– Бордът на директорите е развоен. Холис представи една вероятна версия. Ако не можеш да докажеш, че Банкс стои зад измамата, той ще поиска оставката ми.

– Мисля, че такава бе заплахата му.

– Аз основах Североизточната железница. Няма да я загубя заради

този негодник.

Джарет не каза нищо. Каретата пое към разкошната резиденция на Джей Мак.

– Желаете ли да ви придружа? – попита той, когато Джей Мак се изправи.

– Можеш да ме почакаш във фоайето – каза той. – Разговорът ми с Нина е личен.

Джарет кимна и последва Джей Мак. Няколко от стаите на първия етаж на къщата светеха. На втория етаж струеше светлина от френските врати, които водеха към каменните тераси. Те бяха посрещнати от главния лакей, чието мрачно лице не трепна от изненада при пристигането на Джей Мак.

– Желая да видя жена си – каза Джей Мак, като подаде палтото и шапката си. – Мистър Съливан ще почака тук. Донеси му нещо за пиене, Пинкни, каквото пожелае.

– Както желаете. – Пинкни пое палтото на Джарет. Устните му се свиха неодобрително, когато видя пистолета на колана му. Започна да протяга ръка, помисли още малко и посочи на Джарет облицованото кресло в коридора, близо до началото на стълбището. – Мисис Уърт е в кабинета си – каза той на Джей Мак. – Да я предизвестя ли?

– Не е необходимо. – На Джарет той каза: – Това няма да продължи повече от час. – Обърна се отново към лакея. – Изчисти гардероба ми и шкафовете, Пинкни. Опаковай всичко. Занеси багажа в каретата и не очаквай мистър Съливан да си повдигне пръста за пренасянето им. – Той се насочи към кабинета.

– И така, най-после се стигна до това – каза бавно Пинкни, като гледеше как се затваря вратата на кабинета.

– Очаквахте ли го? – попита Джарет.

За момент лакеят забрави за предпазливостта си. Той въздъхна.

– Всеки ден, повече от двадесет и пет години. – Вдигна палтото и шапката и ги закачи, след което отиде да помага за опаковането.

Джарет и Джей Мак не разговаряха по време на завръщането си при Мойра. Каретата бе така изпълнена с куфари и багаж, че Джарет бе седнал при кочияша. Когато стигнаха до Бродуей и 50-то авеню, още от вратата бяха посрещнати с новината, че Рени е изчезнала.

Джарет погледна от Мойра към Меги и Скай. Лицата им бяха напрегнати, израженията им неспокойни.

– Как е възможно? – Попита той. – Тя спеше, когато я оставих.

Меги поклати глава.

– И аз мислех, че спи. Но в леглото имаше само възглавници, покрити с одеяла. Нямам представа кога е излязла, може би когато всички сме вечеряли.

– Но защо?

Скай взе под ръка майка си, за да получи, както и да даде подкрепа.

– Мислехме, че се е срещнала с вас – каза тя. – Къде другаде би отишла, ако не на срещата на татко? Всички смятахме, че тя ще се противопостави на Холис.

– Не беше там – каза Джей Мак. Той погледна към Джарет с очакването на някакво логическо обяснение.

– Пратихте ли някого за полицията? – попита той.

Меги поклати глава.

– Искахме да се убедим, че не е с вас, но Скай и аз ще отидем при тях сега.

– Не – каза Джарет. – Аз ще направя това. Нека най-напред огледам стаята ѝ и да видя дали има нещо, което да покаже къде може да е отишла. – Той се опита да пристъпи напред, но никой друг не помръдна. Разбра, че те са толкова уплашени от бягството на Рени, че не можеха да изпълняват и най-простите действия без разпореждане. – Скай, заведи майка си във всекидневната и се погрижи да изпие чаша топъл херес. Джей Мак, накарайте Кавано да ми оседлае кон. Меги нека заедно да отидем в стаята на Рени. Може би ще забележиш нещо, което аз ще пропусна.

Този път всички се раздвижиха. Джарет вземаше по две стъпала наведнъж. Леките стъпки на Меги трябваше да бъдат два пъти по-бързи, за да съответстват на големите му крачки. Отвори вратата на стаята на Рени и спря толкова рязко на прага, че Меги се блъсна в него.

Тя се извини и погледна иззад рамото му, за да види какво го бе спряло толкова рязко. Очите на Меги се отвориха широко. Тя замига продължително. Устата ѝ се отвори, но не издаде никакъв звук.

Рени лежеше под завивките с глава, опряна на ръката си. Чуваше се тежкото ѝ дишане.

Джарет посегна към Меги и я дръпна в стаята.

– Това е лоша шега – каза той. – И доколкото виждам от нея няма никаква полза.

– Това не беше шега – каза тя. – Рени беше излязла. Аз и търсих сама, а след това и Скай ми помагаше.

– Виждаш сама, че тя е тук.

– Разбира се, виждам това. – Изразителната уста на Меги се

изкриви на една страна, в погледа ѝ се четеше пълно раздражение. – Но преди по-малко от двадесет минути тя не беше тук. Рени не ходи на сън.

– Зная.

Меги премигна, изчерви се, но не погледна встрани.

– Може би ще се опитаме заедно да разберем какво е станало – каза тя, – вместо да спорим.

Джарет кимна.

– Най-напред иди да кажеш на родителите си, че тя е тук и в безопасност.

Той я изпрати с поглед.

– Малко, смело момиче – каза си той тихо и приближи до леглото. Премести краката на Рени и седна. Наведе се напред, отмести косата ѝ назад от лицето и шията ѝ. Кожата ѝ бе студена. Драсна кибрит и запали лампата до леглото. Кожата на Рени бе студена, но зачервена, както можеше да се зачерви от вятър и студ. Тя беше излизала навън.

Джарет докосна босите ѝ крака. Те не бяха по-топли от лицето ѝ. Той се огледа за разхвърлени чорапи и обувки. Нямаше такива. Провери гардероба и дрешника. Там нямаше нищо.

Като се връщаше към леглото, Джарет се спря пред френската врата. Той си припомни колко лесно беше да се изкачи балконът, съседният покрив и да се скочи на земята. Това ли беше пътят на Рени? Джарет отвори вратата и излезе. Зад себе си чу приближаването на семейството на Рени.

Влезе обратно вътре. Влажен лист се залепи на подметката на обувката му. Той го взе и го хвърли на настилката от есенни листа, които не бяха почиствани от терасата. Видя достатъчно, за да знае, че Рени е минала оттук и че не е била сама.

Рени не усещаше суетенето около леглото си. Не помръдна, когато майка ѝ взе ръката ѝ и я потупа нежно, повтаряйки името ѝ със своя нежен ирландски акцент.

– Тя няма да ви отговори – каза Джарет. Той подаде стол на Мойра, така че тя да може да седне. – Поне докато не отmine въздействието на хлороформа.

– Хлороформ! – Меги се наведе над сестра си и помириса дъха ѝ. – Прав сте – каза тя тихо и недоумяващо. – Рени е била дрогирана.

Джей Мак хвана ръката на Мойра, тъй като колената ѝ се подвиха. Седна на извитата облегалка на креслото, а Мойра се облегна на него.

– Дрогирана? – попита той.

Скай се приближи от другата страна на леглото и се качи до Рени.

Тя разтърси рамото на сестра си.

– Рени? Ако ни разиграваш някакъв номер, знай, че той е много лош.

– Не е номер – каза Меги. – Няма да я събудим с разтърсване.

Скай скръсти ръце пред себе си и се облегна на таблата на леглото.

– Само се опитвам да помогна.

– Мисля, че това, което може да помогне – каза Джарет, – е всички да излязат. Когато се събуди, тя може би ще ни даде отговор на някои въпроси, но аз засега нямам никакви.

Джей Мак кимна.

– Ти ли ще останеш с нея?

– Не можете да ме отстраните, дори и да искате. Щом се събуди, веднага ще ви съобщя. Ако желаете да изпратите мистър Кавано за доктор...

– Не мисля, че е необходимо, татко – каза Меги.

– Добре – каза той след дълга пауза. – Мойра, ела е мене. Ще те сложа в леглото. За днес преживя достатъчно.

Уверена, че дъщеря ѝ ще се оправи и че е защитена, Мойра възстанови твърдото си поведение.

– Добре, няма нужда да се държиш с мен като с малко дете. Не съм оглупяла от старост. – Тя спря, взе ръката му и го поведе навън от стаята. – Това е работа на Холис – каза тя, когато излязоха от стаята. – Той е нахален негодник. Църковното анулиране на брака им не може да стане толкова бързо, колкото ми се иска.

Скай и Меги се спогледаха с широко отворени очи, когато майка им сподели болката си. Засмяха се и позволиха на Джарет да ги прогони от стаята.

Джарет затвори вратата и се облегна на нея. Наблюдаваше тежкия сън на Рени, но мисълта му бе другаде.

– Той е опасен негодник – каза той тихо. – И безсрамен.

Дишането ѝ бе поредица от въздишки. Джарет съблече палтото си и свали кобура на пистолета. Събу обувките си. Заклучи вратите. Когато се пхна под завивките, прегърна Рени Притисна я здраво към себе си. Часовникът над камината отмерваше секундите. Слаб дъжд почукваше със собствен ритъм по стъклата на прозорците, но само спокойното биене на сърцето на Рени даде на Джарет успокоението на съня.

Когато се събуди, Рени се почувства съвсем слаба. Отиде до банята

и се наплиска с вода. Прилошаваше ѝ. Хвана се за мивката, несигурна дали ѝ се повдига, или ще припада. Отражението в огледалото не я окуражи. Рени не се зае да го изучава много подробно. Изми зъбите си и среса непокорните кичури.

Искаше да се върне в леглото, когато видя Джарет прострян сред завивките. Вместо да си легне, Рени седна в креслото, измъкна едно одеяло от леглото, настани се удобно, като зави с одеялото пръстите на босите си крака и раменете си.

Джарет спеше дълбоко. Рени намали светлината от лампата, като смъкна фитила. Намалената светлина върху лицето му не изтри бръчките от умората в ъглите на очите му. Кичури тъмноруса коса бяха паднали върху челото му и се стелеха върху възглавницата. В израза на лицето му имаше известна напрегнатост, която трябваше да отсъства в съня му, но все пак оставаше. Само около устата му напрежението бе изчезнало. Очите на Рени се задържаха върху формата на устата му, да запомни извивките ѝ, припомняше си устните му върху нейните собствени, влажната топлина от допира им върху кожата си.

– Будна ли си?

Тя трепна изненадана, след това погледна встрани, тъй като се почувства виновна, че я видя да го гледа с толкова открита чувственост.

– Какво правиш в леглото ми? – попита тя. – Не сънувам, нали? Ти си в леглото ми, ние сме у дома и родителите ми са в дъното на коридора.

– Това е един доста дълъг коридор.

Рени вдържи усмивката си.

– Наистина трябва да си идеш, Джарет. Джей Мак и мама няма да понесат това.

– И двамата знаят, че съм тук.

Очите ѝ леко се разшириха.

– Сега зная, че сънувам. Само че е малко по-нелепо от това, което сънувах по-рано. – Тя се прозя и почти не направи опит да прикрие устата си. – Извини ме.

Усмивката на Джарет бе снизходителна.

– Разкажи ми съня си – каза той непринудено.

– Много е глупав – подтисна втора прозявка. – Отново бях в църквата „Сейнт Грегъри“. Само че този път те нямаше там да спреш сватбата. Приятелят на Холис Теди беше там и ме заставяше да побързам. Също и другите шафери на Холис. Опитах се да кажа, че не желая да вървя с тях, но не ми обръщаха внимание. Бях там – и не бях там. Все едно бях

участник и страничен наблюдател едновременно. Изчакахме някъде на тъмно, може би зад катедрата, не съм сигурна, и чух името на Холис, но не чух гласа му. Това е всичко, което мога да си спомня. О, известно време дишах трудно.

– Разбирам.

– Казвам ти, че беше глупаво.

Но не и невероятно. Джарет се чудеше какви ли мотивите бе имал Холис да отвлече Рени от къщи, точно толкова неразбираемо беше и това защо я върна. Той видя как Рени повдига ръка към устата си, за да прикрие прозявката си. Сега не беше време за разговор. Той можеше да почака до сутринта. Джарет потупа мястото до себе си. Рени поклати глава.

– Не мога... не тук.

– Не мисля за нищо друго освен за сън. – Той почувства цялата сила на скептичния ѝ поглед.

– Добре – каза той бавно. – Не възнамерявам да правя нищо друго, освен да спя. – Той спря за малко и добави тържествено: – Поне докато се оженим.

Тя замълча.

– Наистина ли го мислиш? – попита тя нежно. – Още ли желаш да се ожениш за мене?

– Никога не съм променял намеренията си, Рени. А ти?

– Не! – каза бързо тя. – За Бога, не. Аз... искам това повече от всичко. Само не знаех, че да ме обичаш, означава все още да искаш да се ожениш за мене. Направих толкова глупави неща, че не бих те обвинявала, ако си отидеш.

– Очакваше да направя това в Икоу Фолс, нали? – попи та той. – Когато напусна хижата, след като ми каза за Холис, ти мислеше, че това е краят.

Тя кимна неохотно.

– Ти не беше много окуражаващ.

– Аз бях... – той търсеше подходящата дума – потресен. Трябваше ми време да помисля.

– Джей Мак също каза това.

– Той е бил прав – каза Джарет. Той замълча за момент и погледна внимателно Рени. – Защо мислиш, че приех да съм му бодигард? И не казвай, че парите са причината. Знаеш, че те нямат значение за мен.

– Мислех, че прие, защото уважаваш баща ми... и защото искаше да ме измъчваш.

Той се усмихна отново.

– Това са вероятни причини – каза той, – но не и моите. – Джарет се подпря на лакът. – Ти бягаше от мене, Рени. Мислеше, че всичко е било грешка и всичко трябва да свърши. Имаше само една значителна причина, заради която да предприема това проклето пътуване с влака на изток – да съм достатъчно близо до тебе.

Рени беше доволна. Усмивката ѝ бе лъчезарна. Тя почувства, че сърцето ѝ ще се пръсне от радост.

Смехът на Джарет бе тих, леко порочен и малко тъжен.

– Виждам, че признанието ми не те съблазнява. Тя се изчерви и поклати глава.

– Бих искала утре да дойдеш с мен при отец Даниел.

– Отец Даниел?

– В действителност той сега е епископ Голдън. Заради църковното анулиране. Мисля, че той ще ми помогне.

– Епископ? Не отиваш ли много високо, Рени? – Тогава той видя тайнствената ѝ усмивка и разбра, че бе забравил за момент, че Джей Мак бе планирал защитата на всяка една от дъщерите си.

– Кръстникът ти? – попита той, не можеше да повярва, но знаеше, че това е истина.

Рени кимна.

– Проклет да съм.

– Епископ Голдън може да ни помогне.

Той се изсмя кратко.

– Ще го запомня.

Рени скочи на крака, надвеси се над леглото и целуна Джарет по устата. Успя да избегне ръката, която се мъчеше да я хване. Леко задъхана, засмяна и извън досега му, Рени се отпусна отново в креслото.

– Каж ми какво стана на срещата на борда.

Джарет седна. Отметна с ръка косата си, която бе паднала на челото му.

– Баща ти каза на всички какво е видял в Куинс Пойнт – или по-добре – какво не е видял. След това даде възможност на Холис да представи собственото си обяснение. Холис бе подготвен. Той каза, че приветства едно такова разследване. Ще бъде изненадан, ако му се припише някакво престъпление. Мисля, че е успял да прикрие много добре следите си.

– Зависи кой ще води разследването – каза тя.

– Джей Мак помоли мен. Холис почти го накара да го направи.

– Добре.

Джарет поклати глава.

– Не съм толкова сигурен, Рени. Не съм правил подобно разследване преди. Мога да проследя следи от стъпки, не от документи. Не мислиш ли, че Холис е знаел това, когато ме предложи?

– Той навярно си е мислил, че знае, но ти ще му докажеш, че греша. – Тя каза това с увереност, като нещо напълно естествено, сякаш въпросът бе предрешен. – Джей Мак спомена ли въобще за катастрофата?

– Само за да разкаже накратко какво е станало с него. Той не би могъл да говори за нашите предположения, без да намеси Нина и Холис.

– Смятам, че някои неща са твърде лични, за да станат публично достояние. – Тя въздъхна. – Джарет, Джей Мак видя ли се с Нина след това?

Джарет кима.

– За по-малко от час. Мисля, че това е била много цивилизована раздяла. Поне нямаше силни викове. Пинкни опакова багажа на баща ти и това беше всичко.

– Трудно е да се повярва – каза тя тихо, гледайки към отсрещната стена. – Често мечтаех, че Джей Мак я напуска и идва да живее с нас. Сега, когато вече израснахме, не е вече същото.

Джарет протегна ръка към нея. Този път Рени я пое. Тя се остави да бъде издърпана от креслото в леглото. Притисна се към Джарет, главата ѝ лежеше на извивката на рамото му, а ръката ѝ го бе прегърнала през кръста. Пръстите му галеха рамото ѝ, докосваха леко края на превръзката ѝ, а след това се спуснаха към лакътя ѝ. Тя се чувстваше успокоена от начина, по който Джарет я държеше. Той, изглежда, знаеше това. Тя затвори очи.

– Трябва да си тръгнеш скоро – каза тя.

Той кимна, но не направи опит да стане. Рени бе само доволна от това.

– Почакай тук, докато отворя вратата.

Рени отвори уста, за да спори, след това размисли. Нейните очи се насочиха към широката входна врата и тя остана на място си. Над себе си можеше да чуе да се отварят и затварят врати в коридора, тъй като и останалите от семейството се бяха разбудили.

Джарет погледна през страничното прозорче, преди да завърти месинговата брава. Когато отвори вратата, Пинкни почти падна в коридора. Джарет помогна на мъжа да се закрепил и много скоро разбра, че

главният лакей на Джей Мак не беше пиян. Не пиянството бе причина за подивелия му поглед и обезумелия му вид.

Горе от стълбите Джей Мак попита:

– Какво има, Пинкни? Какво те носи насам посред нощ? Пинкни си пое дъх. Неговата обикновено бледа кожа бе зачервена от бягането.

– Мисис Уърт, сър – каза той.

– Какво е станало с нея? – попита студено Джей Мак. Той почувства, че ръката на Мойра го стисна леко, предупредително.

– Не бъди арогантен, скъпи – прошепна тя. – Нещо лошо се е случило.

Джей Мак слезе едно стъпало по-надолу.

– Влез, Пинкни, можеш да кажеш всичко тук.

Пинкни свали шапката си и я задържа пред себе си.

– Мисис Уърт е мъртва – каза той. – Тя се хвърли от балкона.

Силни удари долу по вратата ги събудиха. Джарет веднага скочи, взе ремъка с пистолета, а Рени стъпи на пода малко по-късно. Тя трепереше, опитваше се да се овладее и да успокои биенето на сърцето си.

– Какво става? – попита тя и посегна за роклята си.

– Някой тропа на външната врата – каза той.

Рени погледна многозначително пистолета на Джарет.

– Необходимо ли е това?

Той не си даде труда да ѝ отговори. Отвори вратата към коридора, но се спря, когато разбра, че тя го следва.

– Къде мислиш, че отиваш?

Сега тя не му отговори. Промуши се под ръката му и забърза надолу.

Джарет я настигна по стълбите. Ударите ставаха по-силни и безразборни. Можеше да се чуе приглушеният глас на някой, който вика.

Глава 15

Два дни след късното нощно посещение на Пинкни г-жа Джон Макензи Уърт бе почетена с величествена мемориална служба, на която присъстваха почти всички изтъкнати жители на Ню Йорк. Джей Мак приемаше съболезнованията на приятелите и колегите си с най-голяма признателност. От време на време усещаше острите погледи на опечалените, които сякаш го обвиняваха за тайнствената смърт на Нина. Щеше да бъде още по-зле, ако знаеха за неговото искане за развод няколко часа преди самоубийството ѝ. Неговата собствена съвест не му даваше покой.

Той би желал Мойра да бъде до него, но, разбира се, това беше невъзможно. Тя обаче го успокои и му вдъхна сили, когато бяха сами, извън вниманието на обществото. Дъщерите му не го изоставиха и не бяха учудени от дълбоката му печал. За разлика от другите, които не го познаваха толкова добре, те разбираха, че скръбта му бе искрена и че нямаше лицемерие в изявенията му, че дълго ще чувства отсъствието на Нина, а може би и завинаги. Никой не мислеше, че той обича по-малко Мойра заради това признание, най-малко Мойра. Два дни след погребението на Нина Уърт Джей Мак събра семейството си в дневната и обяви, че той и Мойра ще отидат във вилата в Хъдзън Вали.

– Това ще е само за няколко седмици – им каза той. – Достатъчно време да събера мислите си.

Меги, Скай и Мери Франсис бяха въодушевени. Рени се въздържа от изявления.

Джей Мак бе прегърнал Мойра през раменете. Той каза на Рени:

– Мълчанието ти ми казва достатъчно, Мери Рене. Загрижена си за Североизточната железница, защото заминавам.

Рени за момент не каза нищо. Попита с очи Джарет.

– Кажй им – каза той. – Или аз ще кажа. Не желая да чакам, докато родителите ти се завърнат.

Мойра гледаше с очакване Рени, а след това погледът ѝ се насочи към Джарет. Видя ги да разменят с очи съобщения без думи помежду си. Мойра потупа ласкаво ръката на Джей Мак.

– Това няма нищо общо със Североизточната железница – каза тя. – Абсолютно нищо.

Рени поглади материята на гълъбовосинята си рокля. Свиваше и

отпускаше ръце. Знаеше, че необикновената ѝ възбуда тревожи семейството ѝ, но, изглежда, не можеше да намери подходящите думи. Отново погледна към Джарет. Най-после проговори:

– Джарет ме помоли да се омъжа за него.

Мери Франсис се засмя.

– Това ли е всичко? – попита тя. – Всички очаквахме това, Рени.

Нейната прекрасна и искрена усмивка повяхна, тъй като Рени продължаваше да е разтревожена. Мери Франсис докосна броеницата си.

– О, не очакваш дете, нали?

Рени се изчерви, когато погледна сестра си.

– Трябва ли да говориш точно каквото ти дойде на ум? – попита тя.

Погледна с досада встрани към Джарет, тъй като той едва сдържаше смеха си. – Не очаквам дете. Поне не точно сега или в непосредствено бъдеще. Това, което искам да кажа, е, че аз ще се омъжа за Джарет.

Тишината бе пълна, а след това всички заговориха изведнъж. Джарет вдигна ръка и ги прекъсна:

– Мисля, че Рени иска да ви каже, че ние вече сме говорили с епископ Голдън. Тази сутрин бракът на Рени е официално анулиран. Искаме веднага да се оженим.

Отново настъпи тишина, след което всички започнаха да говорят. Този път Джарет се отпусна на дивана до Рени и ги остави да говорят. Рени прие най-добрите пожелания на семейството. Джей Мак потупа Джарет на връщане от бюфета, откъдето бе взел напитки, за да се почерпят. Разля херес и бърбън и се чукна с Рени и Джарет.

– Даже да бях планирал това сам, нямаше да съм по-доволен – каза той и вдигна чашата си.

Рени погледна баща си над ръба на чашата си.

– Татко – каза тя сухо, – ти *сам* планира това.

Джей Мак помисли малко.

– Да, планирах го – каза той. Неговото широко лице изглеждаше по-младо, тъй като бе озарено от широка горда усмивка. – Браво на мен.

Те се ожениха три седмици по-късно в малката църква „Сейнт Грегри“. Присъстваха семейството и близки приятели. Мери Майкъл и Итън изпратиха с телеграма своите най-добри пожелания. Същата вечер Мойра и Джей Мак заминаха за вилата си в долината. Мери Франсис се върна в манастира. Меги и Скай бяха доволни, че имат възможността да наемат луксозен апартамент в хотел „Сейнт Марк“, като се

наслаждаваха на изключителната независимост, която рядко им се позволяваше. Обратно на традицията, младоженците останаха в къщи.

Рени и Джарет бяха седнали на килима пред камината в кабинета. Камината бе запалена и в две високи чаши бе налято малко шампанско. Бутилката бе поставена в купа с лед. Семейство Кавано се бяха оттеглили за през нощта в къщичката си. Огънят и шампанското съскаха. Всичко друго бе тихо.

Рени изтегли няколко от фибите, които придържаха прибрана дългата ѝ коса. Разтърси глава. Освободените къдрици се спуснаха по раменете ѝ и обкръжиха лицето ѝ. Тъмночервените кичури падаха с изключителна лекота върху корсажа на сватбената ѝ рокля с цвят на слонова кост. Тя постави фибите на полицата на камината и разреся с пръсти косата си.

– Нека аз да направя това – каза Джарет. Той се премести до нея, така че можеше да я притисне до тялото си.

Тя се разположи между присвитите му колене и облегна гръб на гърдите му. Пръстите на Джарет играеха с края на косите ѝ. Ръката му докосваше гърдите ѝ.

– Какво мислиш, че ще направи Холис, докато Джей Мак го няма? – попита тя.

Джарет гладеше косата ѝ.

– Това е сватбената ни нощ – прошепна той в ухото ѝ. – Нека не се занимаваме с работите в Уърт Билдинг.

– Добре.

Нейната капитулация бе твърде бърза за Джарет. Той знаеше, че мисълта ѝ бе все още там.

– Може да направи много малко – каза той. – Още снощи преместих всички счетоводни документи и отчети от офиса на Джей Мак тук. Така няма да се безпокоя, че по някакъв начин Холис може да подправи нещо, докато Джей Мак е извън града.

Рени се намръщи.

– Защо аз не зная, че си направил това? Къде съм била?

– Точно тук, в кабинета. Работеше с баща си по проекта Куинс Пойнт.

– Нищо не съм чула. – Това я учудваше. През последните седмици Джарет бе пренесъл истинска планина от счетоводни книги в личния офис на Джей Мак. Задачата по пренасянето им в къщата не можеше да се изпълни бързо или тихо.

– Трябваше да кажеш. Щях да ти помогна.

– Меги и Скай ми помогнаха. – Той я целуна по слепоочието. – Все пак ти работеше. Не съм изненадан, че не си чула.

Тя постави ръцете му върху талията си и сложи своите върху тях.

– Мислиш ли, че тук е безопасно?

Джарет усети безпокойство в думите ѝ. Независимо че се опитваше да бъде безразлична, Рени не можеше да се почувства в безопасност в къщата, след като разбра, че странните ѝ сънища отпреди почти месец са били наркотизирана действителност. През цялото това време тя не бе оставала сама в никоя от стаите.

– Никой няма да влезе тук отново – каза той. Стисна я леко, като се стараеше да я убеди. – Трябваше да се срещна с него на другия ден след случилото се, а не да те оставя да ме разубедиш.

Тя поклати глава.

– Не, по-добре е, че постъпи както ти казах. Във всеки случай нямахме истинско доказателство. Ако не беше ми казал какво се е случило, щях да мисля, че това е сън. Нищо добро не би излязло от твоята среща с Холис. Спомняш ли си, че Нина току-що се бе самоубила? Той едва ли би бил разумен. Все пак какво спечели той, като накара Теди и другите да ме измъкнат от тук, даже за малко? Ти и Джей Мак продължавате разследването, а аз получих анулирането на брака. Той не успя в нищо.

Джарет не беше толкова сигурен. Рени бе уплашена както никога досега. Ако такава е била целта на Холис, тогава той бе успял. Джарет не спомена нищо от тайните си мисли. Вместо това каза:

– Още не сме доказали, че Холис е този, който е разрешил всички тези разходи. В действителност повечето свидетелства показват, че това е самият Джей Мак. Изглежда, че след като е пуснал в ход плана си за действие, Холис просто се е оттеглил.

– Но Джей Мак е подписал това, което Холис му е казал да подпише. Той вярваше на Холис.

Джарет въздъхна.

– Зная, но това не променя фактите, според които излиза, че Джей Мак е замислял да ограби собствената си компания.

Гърбът на Рени се вцепени.

– Това е възмутително! – Тя се наведе напред и се обърна, за да погледне Джарет. – Казвал ли си това на Джей Мак?

– Говорихме за това. – Той взе чашата шампанско и отпи. – Той винаги е знаел, че това може да предизвика проблеми. Знаеше веднага след като публично се конфронтира с Холис. Джей Мак рискува много,

като направи това. Той мисли, че аз ще разкрия нещо.

Рени се поотпусна малко.

– Ще го направиш – каза тя, като се намести срещу него. Тя вдигна ръката му, която държеше шампанското и отпи от чашата му. – Ти знаеш това, нали?

– Зная, че вярваш в това – каза той. Той вдигна още веднъж чашата си и я остави да я изпие докрай. Когато я отдръпна, устата ѝ бе влажна от шампанското. Джарет остави чашата встрани, тъй като Рени се обърна в ръцете му. Устата му бе близо до нейната. Очите му потърсиха лицето ѝ.

Малкото пространство помежду им изчезна. Устните им се докоснаха и притиснаха. Той опитваше шампанското и Рени, и вкусът бе опиияняващ. Ръцете на Джарет плъзнаха по гърба ѝ. Сатенената ѝ рокля бе затоплена от тялото ѝ и почти толкова гладка, колкото чувствителната кожа на тила ѝ. Той повдигна настрани косата ѝ и я целуна по врата.

Дъхът му бе топъл, устата влажна. Тя чувстваше движението на нежните устни върху кожата си, възбуждащото засмукване и грубия влажен връх на езика му. Извърна глава и устните ѝ срещнаха неговите. Целувката сякаш взе дъха ѝ.

Пръстите на Рени галеха тила му, разрошваха кичурите тъмноруса коси и пак ги пригладяха. Прекара линия около врата му, точно над яката му, и когато кръгът се затвори, прекъсна целувката им и започна да разкопчава копчетата на ризата му. Устните ѝ докосваха неговата плът, така както се показваше под ризата му, и той ѝ позволи да го стори бавно, наслаждавайки се от очакването толкова, колкото и на допира на нежните ѝ пръсти.

Джарет свали самото си. Рени му помогна да съблече ризата си. На светлината на огъня кожата му запазваше бронзовия си тен. Тя го погледна и очите ѝ потъмняха, докато се движеха по раменете и гърдите му. Когато се спуснаха към плоската равнина на корема му, тя видя, че кожата му се свива, сякаш го бе докоснала там. Струваше ѝ се, че не го бе докосвала от много отдавна. Беше нетърпелива и в същото време свенлива.

Той наблюдаваше играта на чувствата върху лицето ѝ. В съзнанието си знаеше какъв ще е резултатът, но очакването имаше собствена еротична мощ. Когато най-после тя се наведе напред и допря устните си до неговата кожа, той щеше да излезе извън нея. Гледаше приведената ѝ глава, разкошната ѝ коса. Ароматът ѝ, трайният мирис на портокалов цвят и лавандулов сапун стана част от спомена му за тези мигове.

Пръстите му разрошиха копринените нишки на косата ѝ. Тя се завиваше около пръстите му и по ръката му като ручейчета топла вода и оставяше следите на нежността и Мириса си запечатани върху кожата му.

На гърба на роклята ѝ имаше дванадесет копчета, покрити с тънък плат. Корсетът и дългите ръкави прилепваха плътно, паяжина от бродерия и коприна върху кожата ѝ. Джарет опита да откопчее едно от копчетата. Не успя. Придвижи дланта си от талията до лакътя ѝ и до рамото.

Той въздъхна. Рени погледна нагоре. Момчешкото разочарование върху лицето му я караше да го обича, непринуденото желание върху лицето му я вълнуваше.

– Можеш да повдигнеш полите ми – прошепна тя. Тя обви ръце около врата му и го зацелува бързо по брадичката и точно под ухото. Притискаше носа си във врата му, дразнеше го с приглушения си смях и натиска на тялото си.

Джарет обхвана хълбоците ѝ и започна внимателно да повдига роклята ѝ с върха на пръстите си.

– Мисля, че ще го направя – каза той дрезгаво.

Тя натисна раменете му. Паднаха заедно на килима, защото той не желаше да я изпусне. Косата ѝ се спусна напред, като образува завеса около главите им. Тя погледна надолу към него. Ръката му още я държеше за хълбоците. Бедрата му бяха обхванали нейните.

– Да не си посмял – каза тя. Целуна го по устата. Носовете им се удариха, когато отново го целуна. Те се засмяха и последните остатъци от нервност изчезнаха в заглъхващото ехо на този звук.

Рени седна и му обърна гръб, като повдигна косата си. Пръстите му разкопчаваха малките копчета. Той не бързаше и покриваше с целувки мястото на разделящата се материя. Неговото търпение бе влудяващо, но приятно. Когато завърши, той стана и изправи Рени. Взе я за ръка и я изведе от кабинета нагоре по стълбите. Бавно се движеха към стаята ѝ. Той я целуна в началото на стълбището и на всеки няколко стъпала след това. Всяка следваща целувка траеше малко повече, а корсажът на роклята ѝ се спускаше малко по-надолу. Когато достигнаха площадката на втория етаж, той се бе навил около талията ѝ и извивката на гърдите ѝ се издигаше над корсета ѝ. Устата на Джарет следваше очертанятия им.

Точно пред вратата на стаята ѝ той вдигна Рени. Ръцете ѝ обвиха врата му. Целувката им бе дълга, бавна и дълбока, и в следващия момент бяха пред леглото, свалиха дрехите си с пълно безразличие към изяществото им. Рени се отърси от бялата си рокля. Седна на края на леглото, за да свали обувките и чорапите си. Погледна настрани към

Джарет и се усмихна бавно. Той я гледаше като омагьосан.

– Сирена – каза той. Усмивката му стана порочна, когато попи с поглед очертанятията на тялото ѝ. Изрита настрани панталоните си.

Рени усети, че дишането ѝ стана малко по-бързо. Тя неумело развързваше корсета си.

– Нужна ли е някаква помощ? – попита той.

Стоеше точно до нея и тя не знаеше как се бе озовал там. Тя кимна. Бе трудно да се говори точно сега.

Пръстите на Джарет издърпаха връзките. Целуна голото ѝ рамо и врата ѝ. Ръцете му гладеха следите, оставени върху кожата ѝ от стегнатия корсет от китова кост. Тя се обърна и го целуна право в устата. Той отметна завивките, докато тя се освободи от последната си дреха. С края на очите си.

Джарет видя, че тя прелетя, извита като дъга, над края на леглото. Порочната му усмивка се загуби в падината между гърдите ѝ. Почувства биещото ѝ сърце.

Гърдите на Рени се повдигаха от допира на Джарет. Той описваше спирали с пръстите си. Зърната ѝ се втвърдиха. Покри ги с устата си, попиваше изгарящата им топлина с езика си. Удоволствието я накара да се задъха. Ръцете му се плъзнаха между техните голи тела и погалиха вътрешната страна на бедрата ѝ. Тя си мислеше, че никога няма да овладее дишането си. Цялата ѝ кожа се бе превърнала в ненаситно сетиво.

Пръстите на Джарет опипваха, дразнеха. Бедрата ѝ се разтвориха. Тя галеше гърба му от раменете до бедрата и чувстваше възбудата му, топлината и твърдостта му срещу себе си. Той шепнеше в ухото ѝ. Тя едва ли разбра дрезгавото му разпореждане и отговори както на своите, така и на неговите желания. Повдигна бедрата си и го насочи в себе си. Устата му намери трапчинките на шията ѝ. Тя изви врата си, а в следващия момент и тялото си. Петите ѝ се завиха в леглото. Пръстите ѝ оставиха малки отпечатьци върху плътта му.

Влезе силно в нея, цялата му твърдост я изпълваше. Тя се притискаше около него навсякъде. Краката ѝ притискаха хълбоците му, а ходилата галеха бедрата му. Ръцете го прегръщаха, бедрата ѝ го обгръщаха.

Течната топлина в центъра на Рени преля и се разпространи към върха на пръстите ѝ. Тялото ѝ тръпнеше от зараждащото се напрежение, което стягаше плътта ѝ. Джарет чувстваше топлината ѝ, нейното освобождение, и я прие като прилив на енергия. Чувстваше я като необходимост.

Тя наблюдаваше лицето му, чертите, които бяха се втвърдили от

желанието му. В дълбоката синева на очите му имаше всичко. Имаше известна строгост в линията на устата му. Той я остави да види колко е желана, колко е обичана. Не се страхуваше да ѝ го покаже, и в очите на Рени неговата разголена страст бе неговата сила. Тя го подтикваше и умоляваше с пресипнал шепот. Гласъците му станаха по-слаби и по-бързи. Той се притисна към нея, докато пръстите ѝ се вплетоха в неговите. Кокалчетата на пръстите му побеляха. Той беше част от нея, изпълваше я. Горещата му уста бе върху нейната, когато тя прие семето му.

Малко по-късно Джарет хвърли чаршаф върху запотените им тела. Дишането им вече се бе нормализирало. Клепките на Рени бяха натежали, усмивката ѝ бе сънлива. Когато той се наведе през нея, за да изгаси лампата, тя целуна лакътя му. Той обичаше това.

Джарет постави две възглавници под главата си така че да вижда по-добре Рени. Тя се обърна на една страна. Пръстите ѝ леко галеха гърдите му. Кожата ѝ изглеждаше блестяща даже в затъмнената стая.

– Мисис Съливан – каза той.

– Да?

Той се засмя.

– Само проверявах дали ще отговориш.

Тя го ошипа и каза важно:

– Ще отговарям, ако това ми харесва, мистър Съливан.

Джарет се наведе към нея. Той наклони глава, така че устата му се оказа точно над нейната.

– Така ли? – попита той. Гласът му успя да прозвучи достатъчно заплашително. Смехът в очите му разваляше това въздействие.

– Да.

Стегнатата, сериозна форма на устата ѝ го интригуваше. Тя явно подтискаше усмивката си. Той я изчака, опря нос в нейния, целуна я в ъгълчето на устата и по слепоочието.

– Мисис Съливан – каза той.

Тя се усмихна блестящо.

– Точно това ми харесва. – След това разтвори уста и го целуна страстно.

Джарет я притегли по-близо. Ръката му почиваше на бедрото ѝ, палецът му премина по гладката ѝ кожа. Целувката им стана по-спокойна, почти летаргична. Той се отдръпна, като я гледаше, и се засмя бавно, когато натежалите ѝ клепки се затвориха.

– Женени сме само от един ден – прошепна той – и вече любовта ти

доскучава.

– Не ми доскучава – каза тя, без да направи усилие да отвори очи. – Само съм изморена... шампанското е причината за това. Знаеш, имам слаба глава за пиене. – Тя се намръщи, когато той целуна върха на носа ѝ и леко се усмихна. – Това беше хубава церемония, нали? – Тя пхна стъпалата си под неговите крака, за да ги затопли. Постави леко ръката си на гърдите му. – Мисля, че ми харесва да съм омъжена за теб, мистър Съливан.

Той хвана ръката ѝ.

– Добре. Защото хич не ме интересувам кого познаваш – няма да ми се измъкнеш. – Забеляза, че Рени не се засегна от изявлението му. Вместо това сънливата ѝ усмивка стана по-широка, когато тя се настани по-близо до него, успокоена, а не разтревожена от думите му.

Рени бе силно учудена, когато се събуди и не намери Джарет до себе си. Навън беше тъмно. Лунната светлина проникваше през прозорците там, където нямаше пердета, и осветяваше пода. Рени седна, като се ослуша за шум в съседната стая и банята. Не се чуваше нищо. Вече нямаше огън в камината, само догаряща жарава. Сенките на стената изглеждаха зловещи. Рени почувства, че я облива първата вълна от тревога, и се опита да не се поддаде на нарастващата паника. Съзнателно успокои дишането си, като седна на края на леглото. Роклята лежеше на близкия стол. Облече и завърза колана здраво около талията си. Той не беше на терасата или в съседните стаи. Рени запали лампата и излезе в коридора. До стълбите тя се ослуша внимателно за шум долу. Обикновеното посърцване и шумовете на къщата сега не звучаха успокояващо. Рени се завъртя на първото стъпало, след това се върна, като не можеше да се застави да слезе по стълбите. Облегна се на стената, лампата трептеше в ръцете ѝ, а сърцето ѝ беше чак в петите.

– Страхливка – каза си тя. Това бе достатъчно, за да се придвижи по-напред в коридора. Не се старееше да търси Джарет във всяка стая; търсеше светлина в пролуките под вратите. Най-после я откри под вратата на своята бивша стая. Рени загаси лампата и я остави в коридора.

Имаше намерение да му покаже, че е сърдита за това, че я бе изоставил, но когато влезе в стаята и го видя, разбра, че той бе забравил за присъствието ѝ. Гневът и страхът ѝ просто се стопиха. Сърцето ѝ се устреми към него.

Той бе седнал на стол с твърда облегалка, раменете му надвесени

над малкото секретарско бюро, което бе пренесено наскоро в стаята. Столът бе твърде малък, за да побере тялото му, бюрото бе твърде миниатюрно, за да събере всички счетоводни книги и папки. Лежах на пода в краката му и под бюрото, разпръснати и неподредени в един ъгъл и натрупани в безпорядък на леглото. Една папка лежеше отворена пред Джарет. Той я разглежда дълго, след това въздъхна. Облегна се на стола, опъна крака и разтри очите си.

Рени се приближи зад него. Видя, че се вцепени, когато почувства нечие присъствие, след това се поотпусна малко когато разбра, че това е тя. Рени постави ръцете си на схванатите му рамена и започна да ги разтрива. Тръпка премина през мускулите му. Тя премахваше болката и напрежение с върха на пръстите си. Рени се наведе напред и целуна слепоочието му. Той посегна и постави ръката си върху нейните.

– Много е късно – каза тя нежно. – Трябва да си легнеш.

Той поклати глава:

– Няма да мога да заспя.

Рени започна да разтрива раменете му отново, като го разтоварваше от напрежението.

– Може би аз не искам да го правиш.

Уморена, но разбираеща усмивка се появи на лицето на Джарет.

– Обаче не бих могъл да правя нищо друго.

Пръстите ѝ стискаха раменете му и леко го щипеха. Тя го пусна, когато той се престори, че потръпва от силна болка.

– Не трябваше да правиш това тази вечер – каза тя по сериозно. – Тези счетоводни книги ще са тук и утре.

Джарет се изви в стола и отмести успокояващите го ръце.

– Няма значение колко дълго ще са тук – ден, седмица, месец, – отговорът няма да дойде по този начин. Аз не съм добър в този вид работа, Рени, или поне не съм толкова добър колкото Холис. Не мога да открива нищо в тези сметки, което да го уличава. Или той напълно е прикрил следите си, или пък не е имало никакви следи за прикриване.

Рени отстъпи крачка назад.

– Как е възможно? – каза тя. Отиде до камината и поразрови горящите въглища. – Трябва да има нещо. Не мислиш, че Холис е невинен, нали?

Той сви рамене.

– Може би – по някакъв начин.

Пръстите ѝ стиснаха силно ръжена.

– Не разбирам.

– Зависи от обвинението. От тези счетоводни книги не можем да докажем нищо за катастрофата при Джъглър Джъмп. Винаги сме знаели, че дори Холис да е отговорен за катастрофата, той не е изтеглил болтовете сам.

– Той е платил на някого – каза тя. – Може би даже на повече от един човек.

– Но не от сметките на Североизточната железница. Това ни води в задънена улица. – Той отгърна страницата и прокара пръста си през сметките. – Твърде много пари са отишли за договаряне на оборудване в Денвър. Предполага се, че тази компания е ръководила проекта в Куинс Пойнт и е отговаряла пряко пред Холис.

– Тогава – каза тя, като остави ръжена – аз ще се обзаложа, че когато се опиташ да намериш контрагента, ще откриеш, че такъв няма. Холис е отклонявал пари за доставчици, заплати и кой знае още за какво към компания, която в действителност не съществува. Тези пари най-вероятно са на банкова сметка в Денвър на името на Холис.

– Вече открих контрагента. Ти си права, това е фасада.

Очите на Рени се разшириха.

– Но това е прекрасно, Джарет. Как може да си толкова обезкуражен, когато вече си научил толкова много. Знае ли нещо Джей Мак засега?

– Да. Казах му веднага щом открих това. Преди няколко седмици.

Рени се намръщи. Тя не можеше да разбере защо Джарет не ѝ беше казал по-рано или защо не бе споделил вълненията си.

– Тогава това е почти уредено, нали? – попита тя. Потъна бавно в големия, богато тапициран фотьойл и скромно оправи роклята си около краката си. – Трябва само да покажем, че Холис е получавал пари чрез фиктивната компания.

Джарет се наведе и взе една папка от пода до краката си. Подаде я на Рени.

– Тук е кореспонденцията от фирмата контрагент до Североизточната железница. Част от нея е писмена, но в по-голямата си част това са телеграми. Съдържа много информация за изпълнението на проекта. Някои от тях са искания за отпускане на допълнителни средства. Можеш да видиш, че всичко това е адресирано до Холис като отговорен за операциите тук в Ню Йорк.

– Всичко това изглежда съвсем законно.

Той кимна.

– Сигурен съм, че Холис ще се защити с това, че и той е мислил, че

всичко е законно. – Той продължи спокойно, когато Рени го погледна учудено. – Подозирам, че Холис ще се опита да докаже, че той е *жертва*, Рени. Ако може да накара другите да повярват, че Джей Мак е препоръчал тази компания контрагент, тогава той няма да има защо да се безпокои.

Тя се намръщи още повече, когато отново запрелиства папката с кореспонденцията, като този път гледаше по-внимателно имената на контрагента и компанията.

– Аз казах, че съм открил контрагента – каза Джарет. – И почти открих сметката, в която се държат парите, но никога не съм казал, че Холис Банкс е свързан с някоя част от фирмата.

Лицето на Рени побледня, когато разглеждаше папката в ръцете си.

– *Сетън Контрактинг...* Сетън (Seton). – Тя погледна към Джарет. Това е анаграма за Стоун (Stone). Лицето от другия край на всички тези пари е Итън, нали?

Джарет кимна и весело се засмя.

– Той не знаеше за това, докато не му изпратих телеграма и не го информирах. Действително откри, че в денвърската федерална банка има открита сметка на *Сетън Контрактинг* и че той е посочен за неин собственик. Там има малко повече от триста хиляди долара.

– О, Боже мой.

– И баща ти е подписвал преводите, Рени – каза той спокойно. – Холис е отивал при баща ти с писмата, които държиш в ръцете си, като доказателство как работата напредва и баща ти е отпуснал средства за проекта. Виждаш как изглежда това, нали? Сякаш Джей Мак е работил с Итън, за да ограби Североизточната железница. Това показват тези сметки.

– Никой няма да повярва на това – каза тя. Но даже в собствените й уши думите й не звучаха убедително. Тя хвърли папката така небрежно, че съдържанието й се разсипа. Някои документи се оказаха в опасна близост до огъня. – Ние трябва да ги изгорим – каза тя и започна да става. – Няма да има нищо, което...

Джарет стана и прегради пътя й. Той нежно натисна раменете й и я накара отново да седне. Коленичи и събра документите.

– Ще съм изненадан, ако Холис няма някакъв опис на цялата тази кореспонденция – каза той. – Или поне някакво доказателство за съществуването й. Ако изчезне изведнъж, това ще е още по-дискредитиращо обстоятелство за Джей Мак. – Той остави папката на фотьойла на Рени. – И двамата знаем, че няма конспирация между Итън и Джей Мак, но

всички доказателства сочат обратното. И двамата сме убедени, че Холис Банк е отговорен, обаче нямаме доказателства, които да подкрепят това убеждение.

– Холис знае това, нали?

– Планирано е по този начин.

Рени замълча. Разтри носа си с палеца и показалеца си.

– Триста хиляди долара – каза тихо тя. – Всичко на името на Итън. Но щом Холис не иска пари, тогава какво...

– ... иска той? – завърши изречението Джарет. – Той иска компанията. Холис планира да стане шеф на Североизточната железница.

– Джей Мак първо ще разпусне компанията – каза тя гневно.

Джарет я остави да помисли малко върху това, което бе казала, преди да ѝ обясни внимателно.

– Не, няма да го направи. Не може. Баща ти е много богат човек, Рени, но Североизточната компания има огромни задължения, много по-големи, отколкото Джей Мак може да плати от джоба си. Кредиторите на Североизточната железница, банките, частните инвеститори няма да позволят на баща ти просто да затвори компанията, тъй като ако тя продължи да работи, това означава връщане на заемите и инвестициите им. Знаеш добре как стават тези неща.

Рени повдигна към Джарет очи, изпълнени с болка.

– Джей Мак обмисля оттеглянето си, нали? – попита тя спокойно. – Ето защо отиде на вилата с мама. Не само смъртта на Нина е причината, за да поиска да прекара известно време извън града. – Джарет не трябваше да отговаря. Тя видя истината изписана на лицето му. – Той трябваше да ми каже... ти трябваше да ми кажеш.

– Той не искаше това да попречи на сватбата ни – каза Джарет. – А и аз не исках. До тази нощ предполагах, че ще открия нещо, така че да оправдая доверието ти. Но това няма да стане, Рени. Холис вероятно ще спечели. Джей Мак все още може да предпочете да се бори, но скандалът ще дискредитира Североизточната железница, даже може да предизвика паника. Кредиторите ще поискат заемите обратно. Баща ти ще загуби всичко. А ако предаването на властта стане гладко, тогава Североизточната железница ще продължи да получава печалба, инвеститорите ще са доволни, банките също и компанията ще продължи за се ползва с обществено доверие. Джей Мак също няма да стане за смях.

– Той ще загуби дялове за сметка на Холис.

Джарет кимна.

– Сигурно. Холис ще е глупак, ако не поиска процент от тях в

замяна на това, че ще поеме железницата. – Гласът му бе сух, примирен. – Мисля, че и двамата знаем, че Холис не е глупав.

Рени сложи глава на ръката на Джарет. Ръкавът на подплатения му халат бе студен и гладък под бузата ѝ.

– Щом Холис е планирал всичко това, за да получи контрол върху компанията, тогава защо се опита да убие Джей Мак?

– Имам някои предположения, но ако искаш да узнаеш истината, трябва да попиташ Холис.

Рени се отдръпна назад, малка бръчка се появи между веждите ѝ и тя се намръщи, дълбоко замислена.

– Джарет – каза тя бавно, – ако преследваш някого в планините и загубиш следата му за малко, какво ще направиш? Тя вдигна ръце и за момент задържа отговора му. – Имам предвид, ако знаеш къде би отишъл той най-напред.

Джарет сви рамене. Това едва ли беше сложен въпрос.

– Ако имам добра представа къде отива, следата действително няма значение. Ще го изпреваря и ще чакам. Ако не мога да го изпреваря, ще го настигна и ще го заплаша.

Рени седна малко по-изправена, с тържествуващо лице. Смарагдови ѝ очи бяха пълни с очакване.

– Добре – каза тя, като посочи счетоводните книги и папки. – Ти сам каза; отговорът не е в счетоводните сметки. Тук няма следа, която да ни отведе някъде. Но ти и без следа си представи всичко. Знаеш какъв е планът на Холис. Знаеш какво цели с него. – Тя се усмихна бавно, почти тържествуващо. – Всичко, което трябва да направим, е да намерим мястото, където да го причакаме.

– Рени – каза Джарет, – не мисля...

Тя не го слушаше.

– Спомняш ли си, когато търсихме подслон в изоставената мина? Изплашихме се доста от малкото мече. Тъкмо си говорихме помежду си, правехме планове, а то излезе, защото бе любопитно?

– Холис не е малко мече.

– Не е, но е любопитен. Освен това е много горд. За него не е достатъчно да е умен; той трябва да е сигурен, че другите знаят, че е умен.

Джарет не трябваше да се убеждава в това. Той отново огледа стаята, натрупаните счетоводни книги върху леглото, купчината в ъгъла, купчината до бюрото.

– Да го изплашим, а? – попита той замислено – Може и да успеем.

Тя кимна, направи му малко място във фотьойла и той се настани в

него. Притиснаха се удобно един към друг, като тя седна в скута му. Роклята ѝ се разтвори. Преди да може да я затвори, ръката на Джарет се плъзна под сатена и се задържа на извивката на бедрото ѝ.

Той наведе главата си така, че челата им се докоснаха.

– Ти си много умна жена, мисис Съливан.

Тя го докосна с носа си.

– Ти ме вдъхновяваш.

Пръстът му се движеше напред-назад по бедрото ѝ.

– Мисля, че това ми харесва.

Рени го целуна нежно.

– Нека си легнем.

– Тази нощ си пълна с добри идеи.

Холис Банкс стоеше на прозореца на офиса си и наблюдаваше улицата долу. Трафикът изглеждаше по-оживен, когато го гледаше от петия етаж. Това му даваше чувство на власт, почти като че ли контролираше намаляването му, нарастването му и променяния му се ритъм. Той го правеше наистина. Североизточната железница движеше страната, а той бе част от нея. Бе само въпрос на време да я контролира изцяло.

Това направи съобщението на бюрото му по-смушавашо. Рени желаше да го види. Като се оттегли от прозореца, той отново взе бележката. Тя бе написана набързо, толкова настъпателно и победоносно, че Холис в началото се съмняваше, че бе написана от ръката на Рени. По-внимателното ѝ изучаване действително го убеди в автентичността на писмото, ако не в съдържанието му.

– Блъфираш, Рени – каза той тихо. Смачка хартията в голямата си ръка и я пхна в джоба на самото си. – Не знаеш и половината неща.

Той се отпусна тежко на стола и се обърна назад, за да погледне отново през прозореца. Ранното пролетно небе бе чисто, изпълнено със слънце и нещо обещаващо. Остави топлината му да загрее лицето му, като се облегна назад и опря крака на перваза на прозореца. Няма да е лошо да я види. Джей Мак бе извън града. Трябва да е осъзнала, че контролът върху Североизточната железница се изплъзва от ръцете ѝ. Съобщението ѝ не изглеждаше толкова спешно, колкото отчаяно.

Холис повика секретарката си.

– Плановете ми се променят. Отложи срещата ми със Стрингър. Тази вечер ще си отида рано.

Тъй като не оставяше нищо на случайността, Холис пристигна в църквата тридесет минути преди срещата с Рени. Широката дъбова врата на „Сейнт Грегъри“ се отвори леко. Вестибюлт бе празен. Обувките на Холис леко потропваха по полирания дървен под, макар че той едва ли мислеше за шума. Отиде до страничната стая и надзърна вътре. Нямаше никой. Доволен, той бързо затвори вратата.

Богомолка погледна през рамото си, когато той влезе в църквата. Холис потопи пръсти в купела, коленичи и седна на последния ред от пейките. Не след дълго коленичилата жена стана, запали няколко свещи в дъното на църквата и си тръгна. Веднага щом тя си отиде, Холис се качи на горния етаж, определен за органа, и се огледа. Нямаше никой. Коленичи на пода и огледа под пейките, както при площадката на хора, така и в църквата. Редовете бяха чисти.

Нямаше никой скрит около олтара или в ризницата. Като влезе в това помещение, Холис си помисли за времето, когато Джарет го бе съборил тук на пода. Това не беше приятен спомен. Той се върна отново в църквата и се огледа. Бе сам. Цареше пълна тишина, която покриваше всичко, сякаш самият въздух поглъщаше, а не произвеждаше звук. Тъй като вън стана по-тъмно, цветните стъклени прозорци загубиха своите блестящи цветове и станаха почти толкова тъмни, колкото и преградите между паната.

Холис регулира някои от газовите лампи. Тяхната светлина се отразяваше в полираното дърво на трите кабинички за изповед. Съобрази, че имаше още места, където не бе проверил. Тръгна към тях.

Вратата на средната кабиничка, тази на свещеника, се отвори. Холис се спря. Свещеникът излезе и затвори вратата. Той се прозина широко, като не се постара да прикрие устата си. Забеляза Холис едва когато се обърна, за да отиде в дъното на църквата.

Свещеникът повдигна очилата си нагоре и се опита да изглежда разтревожен. Там, където се беше облягал на вътрешната стена, докато бе спал, косата му се бе разрошила, а бузата му се бе набръчкавала. Закръглените му и нежни черти пламтяха в румен оттенък.

– Почти ме заварихте да спя, нали, синко? – попита той, усмихвайки се малко виновно. – Обикновено не дремя в изповедалнята.

Холис се усмихна широко и леко.

– Вярвам ви, отче.

– Има ли нещо, което да мога да направя за вас?

– Не, влязох само за малко.

Свещеникът огледа църквата и кимна, доволен от отговора.

– Тогава ще ви оставя – каза той. – Моята прислужница прави лимонова торта тази вечер. – Той потупа едрия си корем и поглади усукания колан на расото си.

– Може и да я прибере, ако закъснея. – Той пристъпи напред, след това се спря, тъй като вратата на църквата се отвори. – Изглежда, че все пак няма да сте сам, сине мой. – Тъмните му вежди се повдигнаха малко. – Освен ако не сте планирали среща с тази дама.

Холис погледна над рамото му и видя Рени, застанала на прага. Тя, изглежда, се колебаеше, когато видя, че той не беше сам.

– Всичко е наред, отче. Не съм я виждал по-рано. Не използваме църквата ви като място за срещи.

Свещеникът кимна:

– Приятна вечер тогава.

Холис кимна вежливо с глава:

– Приятна вечер.

Седна на пейката и зачака. В дъното на църквата чуваше нежният глас на Рени, която разговаряше със свещеника. Минаха няколко минути, преди тя да седна до него.

В църквата бе хладно, затова Рени не съблече палтото си. Копринен шал с цвят на слонова кост покриваше напълно косата ѝ. Тя гледаше право напред, а когато заговори, гласът ѝ бе почти шепот.

– Не бях сигурна, че ще дойдеш – каза тя.

Холис трябваше да наведе глава, за да я чува.

– Аз ти изпратих отговор.

– Зная. Получих го. Но пак не бях сигурна.

– Трябва да говориш по-високо – каза той. – Едва те чувам.

Рени погледна неспокойно наоколо.

– Няма никой. Проверих вече.

Тя се намръщи и се обърна за първи път към него.

– Ти си проверил? Какво означава това?

– Това означава, че не ти вярвам, Рени. Не съм сигурен защо ме повика тук. О, зная какво пишеше в бележката, но да зная, че трябва да говориш с мен, не е същото като да зная за какво искаш да говориш.

Холис се опита да протегне дългите си крака под пейката пред тях. Не се чувстваше удобно. Приблужи се до края на пейката и простря краката си в пътеката между редовете. Гледаше я подозрително, като почти предизвикваше да се плъзне към него по пейката.

– Ние се оженихме в тази църква, Рени – каза той с иронична усмивка.

– Не бива да ми го припомним. Ако не бяхме направили венчавка, нямаше да е необходимо да искам анулиране на брака в съда и църквата.

– Това не беше много голяма пречка – каза той, като я гледаше с ироничен, потаен поглед. Постави едната си ръка на облегалката на пейката. Пръстите му почукваха по дървото, като почти докосваха рамото на Рени. Той изчака, за да види дали ще се отмести по-далеч. Не го направи. – Имаш някои много влиятелни приятели. Срещал съм съдията Холси, разбира се, но кой беше този епископ, който ти даде толкова бързо църковния указ?

– Епископ Голдън. Моят кръстник.

– Мисля, че направих грешка, като предпочетох Нина пред тебе. – Смехът му заглъхна и тъмнокафявите му очи побледняха. – Не, това не е вярно. Аз исках Нина. Нейната смърт... – Гласът му стана далечен. Настъпи дълга тишина, докато Холис гледаше някъде в пространството. Той се обърна изведнъж към Рени и каза нетърпеливо: – Какво искаш, Рени?

– Същото като теб – каза тя. – Североизточната железница.

Едната от гъстите вежди на Холис се изви в дъга. Пръстите му спряха да почукват за малко, след това започнаха отново.

– Наистина ли? И как точно предполагаш, че ще ти помогна да постигнеш амбицията на живота си?

– Аз виждам написаното на стената, Холис. Ти ще отнемеш контрола на баща ми.

– Наистина ли?

Чертите на Рени бяха много сериозни, очите непоколебими. Тя кимна напрегнато, като го наблюдаваше отблизо.

– Освен ако Джарет не открие нещо в счетоводните документи, което да те уличава, ти си успял много добре да дискриминираш Джей Мак.

Широкото лице на Холис не издаваше нищо.

– Ти ми отправяш много сериозно обвинение, Рени. Не мисли, че ми е приятно.

Тя пренебрегна обидените му възражения.

– Ти предложи да ръководиш сам разследването, като много добре знаеше, че Джей Мак няма да го позволи, след това приветства назначаването на Джарет.

– Защо не? – попита той нехайно. – Нямам какво да крия. Обзалагам се, че разследването на съпруга ти ще докаже това.

– Това, което научих от Джарет, е, че аз сериозно съм подценявала

силата, с която си се домогвал до Североизточната железница. Предполагам, че си планирал превземането ѝ почти от момента на пристигането си в Уърт Билдинг.

– Амбицията не е престъпление, Рени. – Погледът му бе многозначителен. – Както добре знаеш. В действителност, ако и ти не беше толкова амбициозна, аз се съмнявам дали бихме се срещнали сега. Нали? – Тя не трепна под тъмния му поглед и кимна. – Какво очакваш тогава?

Рени си пое дъх и произнесе бавно:

– Очаквам да имам същото влияние в работата на Североизточната железница – каза тя без заобикалки.

Холис не мигна, като чу искането ѝ. Обаче не каза нищо. Широките му рамене се разтърсиха от силата на безмълвния му смях. Той изригна от него като гръмотевица в празната църква. Сълзи се появиха в ъглите на очите му и накрая той извади кърпа, за да ги изтрие.

Тя спокойно го изчака и когато смехът затихна, каза ясно:

– В светлината на това, което си направил, Холис, това е разумно искане.

Той изтресня.

– Какво съм направил? – попита той. – Какво съм направил, Рени?

– През нощта на сблъсъка ти с баща ми по време на заседанието на борда, ти изпрати приятелите си да ме отвлекат от собствения ми дом. Аз разпознах Теди и Холис и ги чух да говорят за тебе. Зная, че ако нещата се бяха развили лошо на срещата, ти щеше да ме разиграеш като коз, щеше да ме използваш, за да имаш време да избягаш.

– Не зная за какво говориш.

Рени не очакваше той да си признае, затова продължи, сякаш не бе казал нищо.

– Продължавах да мисля, че това е действие на уплашен човек и колкото повече мислех за това, толкова повече се изненадвах. Изглежда, ти бе сигурен, че нищо от счетоводните книги не може да те дискредитира, обаче действията ти тази нощ говореха за нещо друго.

Холис протегна краката си напред. Той наблюдаваше Рени с известна загриженост в тъмните си очи, но я подкани да продължи.

– Разказваш интересна история – каза той. – Ти ме заинтригува. Какво мислиш, че си открила?

Тя се усмихна.

– Нищо за проекта Куинс Пойнт, Холис. Тук си се покрил съвсем внимателно. И то много умно. Всичко насочва следите към Джей Мак и *Сетън Контрактинг*. – Рени измъчваше Холис с изразителните си

зелени очи. – *Сетън Контрактинг?* Сетън... Стоун. Това е съвсем очевидно, но предполагам, че си искал да бъде така, нали?

Холис сви рамене и скръсти ръце пред гърдите си.

– Това е твоя теория – каза той. – Ти ми я казваш.

– Добре тогава. Това беше преднамерено очевидно. Ти искаше някой да забележи връзката. Така насочваше още един пръст към Джей Мак, като въвличаше съпруга на сестра ми. Ти обвърза и Джарет. Доказателствата подсказваха, че Джей Мак не само е виновен, но и че е в сговор с най-добрия приятел на Джарет.

– Трябва да кажеш това на директорите, Рени, не на мене. В действителност аз нямаше да зная нищо за това, ако не беше го споделила с мене. Мислиш ли, че няма да го използвам?

– Ти ще чуеш всичко все пак – каза тя. – Джарет има намерение да направи пълен отчет. Аз помислих, че времето е подходящо да се срещна с тебе. – Тя се огледа и показа с ръка, за да посочи обкръжението им. – И мястото е подходящо.

– Изповядване? – попита той, като се засмя. – Не мисля така. Когато трябва да се изповядам, това ще бъде направено там. – Той посочи изповедалните на няколко стъпки от мястото, където бяха седнали. – Той започна да става, завършил разговора си с Рени: – Беше ми интересно, но...

Рени не помръдна. Тя повдигна лице към него:

– Не желаш ли да чуеш за Джъглър Джъмп?

Холис бе наполовина станал, наполовина седнал и напълно неподготвен. Той се поколеба за момент, след това бавно седна отново.

– Какво за Джъглър Джъмп?

– Холис, аз бях там. Видях катастрофата на място. Зная, че това, което се е случило, не е нещастен случай.

– Не е какво? – и двете му вежди се повдигнаха и той загледа Рени с нов интерес. – За пръв път чувам за това.

– Как е възможно, след като ти си отговорен за нея? – Тя вдигна ръка и спря отговора му, когато той започна да отрича.

– Винаги съм го подозирала, Холис, но трудността бе да докажа това. Зная, че не ти персонално си измъкнал съединителните болтове на № 412, но ти си наел мъжете, които са го направили.

Сега Холис стана. Той се извиси над Рени.

– Слушах те, защото това, което казваше беше занимателно. Повече не е. – Той започна да се обръща, но Рени го хвана за ръкава на палтото и го задържа. Той спря и погледна надолу към ръката ѝ, готов да я

отхвърли встрани.

– Чудех се как си им платил – каза тя бързо, като го пусна преди той да я удари. – Зная, че не си богат човек, Холис, сигурно поне не си в този отбор, който може да плати на хора, за да извършат престъпление, и след това да продължава да им плаща, за да си мълчат. Винаги в дъното на съзнанието ми оставаше открит въпросът за парите. Мислех, че си използвал Куинс Пойнт да отклоняваш пари за себе си, но отчетите доказват, че това не е така. Тристата хиляди долара, които си отпуснал, са на сметката на моя зет. Ако Джей Мак бе загинал при катастрофата, ти щеше да ги изтеглиш, но тъй като той не загина, трябваше да ги оставиш там. Джъгълър Джъмп трябва да ти е струвал нещо обаче. И вероятно доста. – Усмивката на Рени бе хитра, нейното поведение – поведение на съзаклятник. – Тогава си спомних нещо, което Джарет ми бе казал за следобед, когато е напуснал Ню Йорк почти преди година. Ти си пратила Теди, Ричард и Уорън да го подредят и те са го направили великолепно. Счупили са му дясната ръка, с която се препитава и държи оръжие, и са му взели чека, който Джей Мак му бе издал. Чекът бе за десет хиляди долара, Холис. Това са достатъчно пари, за да се уреди масово убийство и да се прикрият следите.

Той се отдръпна от нея и стъпи на пътеката.

– Това е теория, докато не го докажеш.

– Ти си депозирал чека – каза тя. – Прегледах личните сметки на Джей Мак. Това не е чек, изтеглен от средствата на Североизточната железница, Холис. Той го е записал на личната си сметка и когато ти си го изтеглил от банката и си подправил подписа на Джарет, той се появява сред квитанциите на баща ми. Джей Мак никога не е знаел, че чекът е откраднат и подправен. Той мислеше, че Джарет си е взел отдавна парите. Само аз знаех, че не е така. Холис изтръпна.

– Значи съм обменил чека за пари. Това не доказва, че съм използвал парите, за да организирам катастрофата при Джъгълър Джъмп.

– Обаче това е добро начало, не мислиш ли? Това е добро начало за членовете борда, които ще започнат да се питат какво друго си направил. Чекът те свързва с побоя, нанесен на Джарет на перона. Той те свързва с фалшификация. Страхувам се, че това не съвпада с тактиката ти, Холис. Това кара хората да си имат едно на ум, когато оценяват характера ти.

Той си тръгна. Рени този път не посегна към него. Тя вече забелязваше как гневът кипи под строго контролираните му емоции. Повиши глас и прикова вниманието му.

– Защо си използвал чека, когато си имал на разположение парите на Нина?

Холис се завъртя на пети. Едната му ръка се отпусна тежко на пейката. Върховете на пръстите му стискаха до бяло дървото.

– Парите на Нина? – попита той, като единият ъгъл на устата му се надигна насмешливо. – Тя нямаше пари, които баща ти да не контролира. Водеше всички сметки в къщата и той ѝ даваше дребни пари.

Устата на Рени се отвори малко.

– О, точно както прави с майка ми. Това обяснява всичко. Парите нямаше да стигнат, за да се финансира убийството. – Тя отстъпи крачка назад, докато Холис я гледаше, сякаш искаше да я удари.

Той огледа още веднъж църквата, за да се увери, че са сами.

– Помниш ли какво е да чувстваш опакото на ръката ми – каза той. – Това е добре, Рени. Помни това и престани да отправяш безпочвени обвинения към мен.

– Помня *юмруците* ти – каза тя. – И аз ще кажа това, което мисля. Давам ти възможността да чуеш това пръв. Смятам да кажа всичко това на борда. – Тя спря малко. – Освен...

– Освен? – попита той.

– Освен ако не получа еднаква отговорност в управлението на Североизточната железница.

Тъмните очи на Холис се стесниха. Той пхна ръцете си в джобовете и се залюля на петите си.

– И така, отново се връщаме към това.

– Това е целта на срещата ни – каза тя спокойно.

Той се замисли.

– Кой знае за чека? – попита той.

– Джарет знае, че той е изтеглен, и подозира, че ти си уредил кражбата, разбира се, но аз не съм казала, че съм го открила в сметките на Джей Мак. – Тя въздъхна. – Той беше толкова зает да намери връзката ти с Куинс Пойнт и аз се страхувам, че е пропуснал всичко останало.

– Но не и ти – каза той. – Ти си била винаги умна, Рени.

Усмивката ѝ бе неискрена, както и комплиментът на Холис.

– Казала ли си на мъжа си, че си тук? – попита той.

– Мисля, че е по-добре да запазим това между нас.

– Еднаква отговорност в управлението на Североизточната железница – каза той замислено. – Не мислиш ли, че посягаш малко високо?

– Напротив. Може и да не посягам достатъчно високо. Ти се опита да убиеш баща ми, Холис. При дерайлирането умряха шестдесет души.

Това е твоя отговорност.

Мускул заигра по квадратната челюст на Холис.

– Нека се разберем за нещо – каза той. – Джъгълър Джъмп не беше моя идея. Измисли я Нина. Още от началото това беше глупав план и не бива да хвърляш върху мене отговорността за него.

Умът на Рени работеше яростно. Тя не беше подготвена за това, че Холис ще прехвърли обвинението на Нина.

– Ти я изпълни – каза тя. – Ти я финансира, макар че нямаше нужда да го правиш. Ти вече бе подготвил свалянето на Джей Мак, обаче си се съгласил с плана на Нина.

– Тази жена ме беше обвързала. – Веднага щом каза тези думи, той пожела да не ги е казвал. Видя изненадата на Рени и това го разгневи и го направи язвителен. – Ти не можеш да знаеш нищо за това, нали? Как някои могат да объркат така мисленето ти, че да правиш всичко за тях?

– Така ли беше с тебе и Нина? – попита тя. – Мисля, че ти я използваше.

– Както използвах тебе? – попита той рязко. – Не, с Нина не беше така. Добре, може би в началото, но не и след това. Започнах да я обичам... или да имам нужда от нея... вече не съм сигурен какво изпитвах. В началото мислех, че нашите цели са еднакви, че и двамата искаме да измъкнем контрола на Североизточната железница от ръцете на Джей Мак. Това бе вярно донякъде. След това Нина стана неспокойна и пожела смъртта на Джей Мак, а не просто да бъде унижен.

Рени дишаше трудно.

– Нейният метод почти успя. Ти почти спечели Североизточната железница след Джъгълър Джъмп. Имаше контрола на дяловете ѝ в компанията. Все още бе женен за мене. Така че също контролираше и моите дялове. Аз почти работех за тебе.

– Това обаче не стана. Ти намери баща си. – Очите му се спряха настойчиво върху бледото лице и блестящите очи на Рени. – Не съжалявам за това, Рени. Аз харесвам Джей Мак. Той пръв ми даде шанс. Винаги съм знаел, че някой ден ще пожелае да седна на неговото място, но никога не съм искал той да е мъртъв, за да стане това.

– Как, предполагаш, мога да повярвам в това? – попита тя. – Някой се опита да го убие на гарата в момента, в който пристигнахме. Нима ще ми кажеш, че не си имал нищо общо с това.

– Това беше Нина.

– Тя го организира.

– Тя направи това. Джей Мак го знае. Той ѝ е казал това през

нощта, когато ѝ е поискал развод.

Рени се навъси.

– Но откъде знаеш това? – попита тя тихо. – Нина се самоуби тази нощ. – Цялото ѝ тяло замръзна, след това очите ѝ се разшириха малко. – Ти си бил там, нали? Тя ти е казала какво ѝ е говорил Джей Мак. – В този момент тя видя на лицето му изписана ужасната истина, която не бе подозирал никога досега. Коленете ѝ се подкосиха и тя седна отново на пейката. – О, Боже мой, Холис. Ти си я убил.

– Това беше нещастен случай! – каза дрезгаво той. – Спорехме за ултиматума на Джей Мак. Нина не се безпокоеше, че ще е вдовица на Джей Мак, но тя не искаше да бъде бивша съпруга. Всичко, което можеш да направя, бе да не ѝ позволя веднага да тръгне след баща ти. Тя не искаше да се вслуша в нищо. Излезе на балкона на стаята си и започна да вика. Не можеш да си представиш на какво приличаше това. Нина никога не повишава тон. Изведнъж завика толкова високо, че съседите трябва да са чули.

– Така че ти я блъсна.

– Тя падна.

– Ти ѝ помогна.

– Тя щеше да унищожи всичко. – Той извади ръце от джобовете си и се наведе напред. Постави ръцете си на облегалката на пейката, на която седеше Рени. – Целият ми план, цялата сложна работа върху проекта Куинс Пойнт. Това не бе просташка схема, Рени. Чаках години, за да намеря подходящ проект, и тогава трябваше да се боря, за да не позволя ти да го развалиш със своите карти и с настояването си за друг маршрут.

– Всичко това би било напразно наистина – каза тя ласкаво. – Ти трябваше да я убиеш.

– Нямахте друг начин.

– Правилно.

Той затвори очи за малко, раменете му се отпуснаха. Тръпка премина през него, докато се овладя.

– Тя ми липсва, Рени – каза той тихо. – Бих искал нещата да бяха се развили другояче.

– Зная, че би искал.

Холис кимна. Усмивката му бе тъжна, почти пълна със съжаление.

– Тогава – каза той – това, което трябва да направя, става по-лесно сега.

Рени се изви на пейката, за да го погледне по-добре.

– Какво ще направиш...

Думите ѝ бяха прекъснати от широките, могъщи ръце, затворени на гърлото ѝ. Рени ритна предната пейка и заби нокти в китките, които държаха врата ѝ като в менгеме. Черни вълни затъмниха погледа ѝ. Този път мислеше, че няма да припадне. Мислеше, че ще умре.

Изповедалните от двете страни на мястото за свещеника се отвори-ха едновременно. От едната излезе съдията Холси, следван от униформен сержант от управлението на Джоунс Стрийт. Джарет излезе от дру-гата. Дясната му ръка се намираше над приклада на неговия ремингтон.

– Пусни я, Банкс – каза той. Гласът му бе съвсем равен и поради то-ва напълно студен.

Очите на Холис се местеха от Джарет към съдията и полица-я. Пръстите му освободиха гърлото на Рени, но той не я пускаше.

– Къде... как... – Той не можеше да повярва, че те са били тук през цялото време. – Аз проверих – каза той. Изви глава, когато чу, че от дъ-ното на църквата се приближават стъпки. Свещеникът, който бе излязъл по-рано от изповедалнята, идваше към тях.

– Малко отвличане на вниманието – му каза свещеникът. – Полез-но, като се има предвид как се развиха нещата. Ти беше много щателен при проверката за излишни уши в църквата. – Неговото учтиво поведе-ние изчезна, когато видя, че ръцете на Холис все още стискаха врата на Рени.

– Ще постъпиш по-умно, ако пуснеш кръщелницата ми – каза той. – Мистър Съливан, изглежда, започва малко да се безпокои за безопас-ността ѝ.

Холис разбра, че този, с когото бе говорил, бе епископ Голдън. Ка-то усети, че капанът се затваря около него, той освободи врата на Рени, плъзна ръцете си под нейните и я дръпна извън скамейката пред себе си като щит. В този момент видя, че Джарет бе извадил пистолета си, но тялото на Рени, го предпазваше и той не се страхуваше.

– Няма да я нараня – каза той. – Поне ако ме оставите да си отида. Имам карета, която чака отвън. Щом се отдалечим достатъчно, ще я освободя.

– Колко далече е това достатъчно? – попита Джарет, като държеше здраво пистолета си. Отмести очи към Рени и бързо прецени състояни-ето ѝ. Тя беше на себе си, уплашена, но не и парализирана от страх. – Ис-каш да напуснеш града ли? – попита той. – Щата? Няма такова място по света, което да е достатъчно далече, Холис. Предай се. Пусни Рени.

– Той е прав. – Напрегнатото изражение на епископа бе строго, гла-сът му настоятелен. – Ние чухме всичко. Къде мислиш, че можеш да

отидеш сега?

Холис не отпускате хватката си. Бързо огледа четиримата мъже. Нито съдията, нито епископът носеха оръжие. Сержантът имаше само палка. Очите на Холис се задържаха малко повече върху оръжието на Джарет. То трепереше леко, точно както ръката, която го държеше. Вниманието на Рени също бе привлечено от ръката на Джарет, която държеше оръжието. Тя видя опита му да успокои ръката си, след това изви рамото си, като се опита да възвърне чувствителността му. Разбра, че Холис също го е видял и е схванал какво означава това. Използвайки я все още като щит, той започна да отстъпва назад по пътеката.

– Съжалявам за ръката, Съливан – каза Холис. – Трябва адски да боли.

В леденото изражение на Джарет нямаше промяна, но треперещата му ръка се успокои изведнъж. Уверено вдигна ремингтона си и направи само един изстрел. Той засегна Холис в рамото и го повали назад. Хватката му се отпусна и той освободи Рени напълно. Още като падаше, Холис се мъчеше да коленичи, когато Джарет застана над него. Джарет прибра ремингтона и нареди на сержанта да задържи затворника. После сложи ръка на талията на Рени и я притегли към себе си. Тя гледаше Холис.

– Съжалявам за ръката – каза му тя. – Сигурно адски те боли.

Епилог

Лятото на 1877 година

Беше ясна нощ. Повърхността на езерото отразяваше лунната светлина. Завита с лек шал, Рени седеше на тревистия бряг на езерото, отпуснала крака на няколко сантиметра от спокойно плискащата се вода. На няколко метра през гората от високи борове се простираше минното селище Куинс Пойнт. Поради късния час светеха само няколко газени лампи с жълти, замъглени светлини.

Зад Рени, по-далече в планината, минните тунели бяха обозначени с лампи и факли. От време на време се чуваха подвиквания, кратки разпореждания, разнасяше се тракането на машините, когато приближаваха входовете на галериите, но повечето от звуците, породени от работата в мините, се поглъщаха от сребристо очертаните планински недра.

Това не означаваше, че вечерта бе тиха. Зад Рени, по планинския склон, група работници полагаха релсите на железопътната линия на завоя, който бе подготвен за тази дейност едва тази сутрин. Чуковете удържа стоманените клинове и релси. Тежките траверси глухо падаха на земята. В работата имаше ритъм и музика – поне за ушите на Рени. Тя се отпусна на лакти със затворени очи, а пръстите ѝ отмерваха ритъма. Главата ѝ леко се полюляваше в три-четвърти такт.

Така и не чу приближаването на Джарет. Той се спря точно зад нея. Не желаше да я безпокои в любимото ѝ убежище на брега. Наблюдаваше леките движения на главата и ръцете ѝ. Люлеещите ѝ се крака отмерваха такта във въздуха. Когато най-накрая седна до нея, той се усмихваше.

– Дирижираш ли? – попита той.

Рени не беше изненадана. Тези дни не ѝ беше необходимо да чува стъпките му, за да долови присъствието му. Очите ѝ останаха затворени. Тя се усмихна замечтано, без да губи ритъма.

– Да. Симфонията на Куинс Пойнт.

Джарет послуша малко. Долови същия неизменен ритъм и гръмотевичното стакато, които чуваше и тя. Тази вечер тя дирижираше собствената си композиция. Сутринта той отново щеше да поеме ръководството. Всички мъже в групата по железопътната линия знаеха кой е отговорен за решенията какъв да бъде маршрутът, какъв наклон трябва да

преодоляват машините, как да се прокарат тунелите и какви материали да се използват. Мъжете уважаваха инженерните умения на Рени, но както бе предсказал Джей Мак, не бяха склонни да приемат разпорежданията пряко от нея. Рени бе написала музиката, Джарет я изпълняваше.

Това бе добро решение. Рени нямаше амбиции да ръководи групата, а Джарет бе по природа лидер. В Ню Йорк Джей Мак вярваше твърдо на успеха им като екип.

Джарет харесваше Рени на лунна светлина, нейната бледа кожа, тъмните ѝ устни и коси. Той се наведе към нея и я целуна по устата. Смяташе целувката му да е кратка, но Рени беше на друго мнение. Тя го възбуждаше с разтворените си устни и аромата на мента. Нужна му бе известна воля, за да се отдръпне.

Рени погледна към Джарет с очевидно разочарование.

– Цяла нощ ли ще работиш с мъжете? – попита тя с подозрение. – Те ще въстанат, Джарет, и какво ще правя аз тогава?

– Мисля, че за бунтове може да се говори само при моряците – каза той сухо. – Все пак хората искат да положат още четвърт миля релси, преди да си отидат тази нощ. Ще започнем да взривяваме тунела утре.

– Ти вървиш три дни преди графика.

– Мислех, че това ти харесва.

Тя се замисли.

– Не съм много сигурна в това – каза тя най-накрая. – Тук ми харесва. Не изгарям от нетърпение да напусна това място. А ти?

– Не.

Имаше много неща, които говореха в полза на Куинс Пойнт, и не на последно място сред тях бе щастието на Рени. Още от самото начало те бяха добре посрещнати в селището. Полагането на релсите бе отдавна очаквано събитие и ролята на Рени в проекта бе приета без протести. Той не я беше виждал никога толкова уверена, както след идването си в Куинс Пойнт, и единственото нещо, което я безпокоеше през тези последни седмици, щеше да бъде отстранено.

Джарет посегна към задния джоб на джинсите си и извади лист хартия. Той го размахна под носа ѝ.

– Какво е това? – попита Рени.

– Телеграма от Джей Мак. Току-що дойде по телеграфа. Днес следобед са взели решение.

Рени седна, взе листа от Джарет и го разгъна в полата си. Тя се взря в тъмнината, за да го прочете.

– Нека ти помогна – каза той. – Тук се казва „тежка принудителна

работа“. Съдията най-после е произнесъл присъдата над Холис, Рени.

Тя гледаше листа безмълвно. Още преди шест седмици Рени и Джарет приключиха с показанията си срещу Холис Банкс. Съдебният процес завърши две седмици след това. Той бе превърнат в сензация от вестниците по цялата страна. Обсъжданията в съдебния състав продължиха само няколко часа, преди да бъде изнесено решението на съдебните заседатели: виновен. Сега присъдата бе произнесена. Рени мислеше, че нищо не е уредено – поне досега.

– Чудех се дали това ще стане някога. – Тя погледна към Джарет и ясниите ѝ тъмни очи изразяваха болка. – Радвам се, че присъдата не е друга – каза тя тихо. – Никога не съм искала да го обесят.

Джарет помисли за всички невинни пътници във влак № 412. Той взе обратно телеграмата и я пхна в джоба си.

– Ти прощаваш повече от мене.

Тя поклати глава.

– Не вярвам в това. Можеше да го убиеш в църквата, но не го направи.

– Бях много щастлив, че тогава не те убих.

Рени отново не вярваше на думите му.

– Ръката ти беше сигурна. Ти просто я разтърсваше, за да заблудиш Холис, и той лапна въдицата. Никога не съм била заплашвана от тебе.

– Ти си ужасно сигурна за това, което стана тогава – каза той, като повдигна вежди и я погледна с ъгъла на очите си. – Признателен съм ти за доверието, макар и да не го заслужавам.

– Никога няма да ми кажеш истината, нали? – попита тя.

– Не мога. Не съм сигурен, че я зная. – Той си спомняше как сърцето му заби лудо, ръката му затрепери, а рамото му се отпусна под странен ъгъл, и през целия си живот нямаше да разбере кое беше страх и кое преструвка. В момента, когато Холис започна да излиза с Рени, го обзе чувство на абсолютно спокойствие. Той действа, защото нямаше друг избор. – Спомням си, че това бяха най-дългите секунди в живота ми – каза той. – Не помня точно какво се случи тогава.

Рени постави ръката си върху раненото му рамо и нежно разтри ръката му.

– Тя те безпокоеше днес, нали? Аз те наблюдавах.

– Наблюдава ли ме? – Той се изтегна до нея, като сложи главата си в скута ѝ. Рени продължаваше да разтрива рамото му и ласките ѝ бяха лечение, което никой лекар не му бе осигурявал. – Тогава причината трябва да е тази.

– Каква?

– Ще си помислиш, че съм луд – каза той и затвори очи. – Целият следобед косата на врата ми бе настръхнала. Мисля, че Денсър Тъбс е наблизил.

Пръстите на Рени се спряха за миг, след това започнаха отново нежното си разтриване.

– Джарет, наблюдавах те тази сутрин, докато разпределяше задачите, а не този следобед.

– Това не би могло да бъде Денсър – каза той. – Той не би рискувал да се покаже публично през деня.

– Той не е рискувал, нали? Никой не го е видял.

Джарет се засмя.

– Рени, ние даже не знаем, че той е бил тук.

– Косата на врата ти е била настръхнала. Това е съвсем достатъчно за мене.

Той продължаваше да се забавлява. Струваше си да я кара да се занимава с рамото му. От време на време върховете на пръстите ѝ докосваха врата му над яката. И това беше приятно.

– Може би имаш някаква теория защо се крие около Куинс Пойнт.

– Може би мисли, че железопътната линия е заплаха за спокойствието му.

– Не зная. Куинс Пойнт е доста далеч от имението на Денсър.

– Може би е само любопитен.

– Денсър Тъбс запазва своето уединение само защото по принцип не е любопитен.

– Или може би – каза тя бавно, като стисна леко рамото му – е дошъл да се погрижи за птицата със счупено крило.

Веждите на Джарет се събраха.

– Птица със... – Той въздъхна. – Ти имаш предвид мен, предполагам.

– Да.

– Не мисля, че това е вероятно.

– Защо? След като пристигнахме, ти непрекъснато се грижиш Денсър да има запаси. Зная, че Джей Мак те помоли да го наглеждаш, но ти и сам би направил това. Той е дошъл да ти се отплати. Това е единственият начин, по който Денсър ще приеме подаръците. – Тя го докосна по носа. – И знаеш ли още какво?

– Да?

– Мисля, че ако Меги иска наистина да се научи да лекува, трябва

да прекара известно време с Денсър Тъбс.

Джарет коментира внимателно:

– Мисис Съливан, имаш много интересни съображения.

Тя наведе глава. Устата ѝ беше точно над неговата.

– Така ли мислиш? – Той кимна. Устните му докоснаха нейните. – Искаш ли да знаеш какво си представям сега? – попита тя срамежливо.

– Не – прошепна той. Очите му се отвориха и той погледна в нейните. Джарет се усмихна. – Аз искам да правя това, което ти си представяш сега.

– Сигурен ли си?

– Да.

Рени го докосна и го избута от скута си. За секунди тя стана и се освободи от роклята, обувките и чорапите си. Като се свързе от изненадата и разбра какво наистина иска да прави тя, той се включи в състезанието. Изрита мръсните си обувки и джинсите зад себе си и хвърли ризата и фланелата си в клоните. Гмурна се във водата само миг след Рени.

Тя се изправи, смеейки се, завъртя глава и разпръска вода в кръг около себе си. Той опипа с ръце под водата, намери краката ѝ и я дръпна надолу. Тя пишеше, докато устните му намериха нейните. Този път те изплуваха заедно, възбудени и задъхани. Памучната дреха на Рени висеше на нея като втора кожа. Пръстите на Джарет се плъзнаха под края ѝ и започнаха процеса на разсъбличане. Хвърли ризата ѝ на брега и остави Рени съвсем гола. Тялото и се плъзна плавно срещу него, гърдите ѝ докосваха неговите. Той обхвана бедрата ѝ и устата му покри нейната. Тя обви крака около него.

Студената вода плискаше около топлите им тела. Ръцете на Рени обвиха раменете му. Устата ѝ силно се притискаше в неговата, докато той се насочи в нея. Погълна въздишката ѝ и я задържа неподвижна. Тя целуна края на устата му, челюстта му и зарови лице в извивката на врата му. Той прошепна в ухото ѝ:

– Обичам те, Рени. – Зъбите му хванаха ухото ѝ и го дръпнаха нежно. Тя потрепери в прегръдката му, не от студ, а от топлина. Джарет почувства трепета ѝ и каза бавно: – Единственото нещо, което не можеш да си представиш, е колко много.

Рени имаше за мярка само собственото си въображение и ако това, което той чувстваше към нея, бе само част от това, с което му отвръщаше, тогава тя знаеше, че е наистина много силно обичана. И му го каза.

Те се любеха в сребърната вода на езерото, гъмжащо от риби, и се къпеха в лунната светлина. Веселите им викове се носеха по

повърхността като подскачащи камъчета и те се изправиха, за да посрещнат удоволствието в обятията си.

След това се отдръпнаха един от друг, докосвайки се само с върховете на пръстите си, за да си поемат дъх. Рени първа напусна купола на звездите, за да навлезе в по-тъмния купол на боровите клони. Когато Джарет се присъедини към нея, тя вече бе облякла роклята си, обула обувките си и взела чорапите и мократа си риза. Подаде му джинсите и отиде да смъкне ризата му от храстите.

Рени подскочи два-три пъти, преди да успее да я издърпа. Нещо падна от предния джоб. Рени коленичи и го потърси в сухия килим от борови игли. Пръстите ѝ докоснаха нещо студено и гладко. То се побираще точно в дланта ѝ. Обърна се към лунната светлина, докато Джарет обличаше ризата си, и повдигна овалния предмет.

За момент помисли, че държи огледало. Нейното собствено отражение гледаше към нея... И все пак това не беше огледало. В ръката си държеше фотография. Тя погледна нагоре към Джарет и видя, че той я наблюдава.

– Това е моя фотография – каза тя нежно. – Тя беше на полицата до леглото ми в Ню Йорк. Кога я...

– Трябва да си призная, че я откраднах. – Той стоеше точно зад нея и гледаше надолу през рамото ѝ. – Тази фотография ми е спътник от доста отдавна. Взех я, преди да напусна Ню Йорк – първия път.

Учудена Рени го погледна.

– Носил си това със себе си през месеците, преди да дойда в Икоу Фолс?

– Мислех, че никога няма да те видя отново. – Той плъзна ръцете си около талията ѝ и отново я притегли към себе си.

Тя се изви в ръцете му и пъкна снимката обратно в предния му джоб. Очите ѝ блестяха.

– Зная, че ме обичаш – каза тя нежно, – но досега не знаех откога.

– Почти от момента, когато те видях – каза той, като допря челото си до нейното. – И то е нищо в сравнение с това, че ще те обичам завинаги.

Рени реши, че завинаги със сигурност може да означава достатъчно дълго.

КРАЙ

© 1993 Джоу Гудман

Jo Goodman
Roque's Mistress, 1993

Сканиране: ?
Редакция: Xesiona, 2008
Редакция: ultimat, 2008

Издание:
ИК „Евразия“
Превод: Евразия

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9866>]